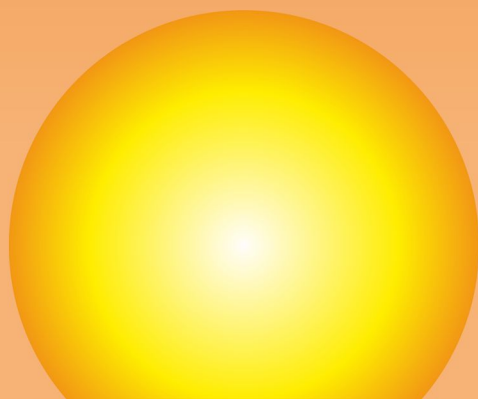

СВЕТЛА ПАНАЙОТОВА

АЗБУЧЕН ПЪТЕВОДИТЕЛ НА СЛОВОТО

Светла Панайотова

АЗБУЧЕН ПЪТЕВОДИТЕЛ НА СЛОВОТО

Пловдив, 2012 г

Светла Панайотова

Азбучен пътеводител на Словото

Пловдив, 2012 г

Посвещавам на търсещите Души.

***С благодарност към
всички, които имат
материален и творчески
принос
за издаването на книгата.***

Константин Златев – редактор, коректор
Художник: Добринка Златарева, Лили Димкова
Фотоси: Стойчо Иванов

© Светла Панайотова – автор и съставител

Издателство „Макрос” – www.makros.net

| ISBN 978-954-561-280-0

АЗБУЧЕН ПЪТЕВОДИТЕЛ НА СЛОВОТО

Животът на всеки човек е един незавършен роман, една незавършена повест, картина. Защото ЖИВОТЪТ е вечен кръговрат. Защото ние многократно идваме и си отиваме от Земята – нашата прекрасна синьо-зелена Гея, нашето училище, нашия пристан, убежище сред необятния Вселенски разум.

Тази книга написах за вас. Идеята за нея дойде от едно току-що родено агънце през мразовита януарска нощ; от „Азбучната молитва” на Константин Преславски и от „Нова азбучна молитва”, написана от моя приятелка.

В книгата се разказва за неща, които са близки, сродни за всички нас като хора-души, живеещи едновременно във физическия, духовния и Божествения свят. Каквото и да правим, мислим, чувстваме, тези три свята се преплитат непрекъснато в нашето ежедневие, в работата ни, в сънищата ни, мечтите, копнежите, страданията, радостта, надеждата, вярата, Любовта... в нашето минало, настояще, бъдеще, които в космичен аспект съставят една реалност.

Смятам, че вие също може да напишете подобна книга. Разработената от мен идея е пред вас. Прочетете я, използвайте я и опитайте да напишете вашата книга с **предпочитаните от вас думи, започващи с всяка буква от нашата азбука**. Така ще разберете кое смятате за най-важно, приоритетно във вашия живот. Така ще разберете доста за самите вас, за нещата, събитията, хората, изиграли централна роля във вашия външен и вътрешен – духовен живот.

В тази книга доста пъти се повтаря думата „трябва”. Не я приемайте в нейната повелителна форма, а като подтик, мобилизиране за действие, **промяна**, самоусъвършенстване, **без да изменяте вашата неповторима Божествена същност, индивидуалност**. И без да мислите, че се иска от вас отведнъж да станете свършени. Това е невъзможно, но е възможно да се стремим към съвършенство. Процесът на себепознание, самоусъвършенстване не е еднократен акт. Можем всякога да започнем с това, с което разполагаме. Важно е веднъж човек да започне да работи върху себе си. Не се страхувайте от грешките, които правите. Ако те са естествени, ще успеете да ги поправите.

Пишейки тази книга, опознавах по-добре себе си и хората, давах си сметка за преживяното – тук и сега в този живот. Тази книга е предназначена за широк кръг читатели: по възраст, манталитет, вяра, духовност. В **късите, съкровени разкази** ще откриете частица от това, което ще преживеете или сте преживели във вашия живот. **Размислете**, които

предлагам, са провокирани, опитани и обогатени от Словото на Учителя Петър Дънов. В текста са предложени цитати от негови беседи – някои от тях предадени точно, а други свободно, като перифраза. **Тълкуванията за значението на всяка буква** от нашата азбука са дадени от Учителя Петър Дънов. **Стиховете** в книгата и **песните** в диска са много хубави, разностранни, допълващи предложените разкази, размисли, теми.

Така - книгата, която сега разгръщате, се превърна в книга с **разкази, размисли за възрастни и деца, с буквите от А до Я**. Въпросите, предложенията в края на някои от темите - за съучастие - са отправени и към малките и към големите читатели..

Разбира се, зад всяка една от тези теми и въпроси стоят грамада от факти, било от личния живот, било от историята, науката, изкуството, било от обществения живот... Приемете всяка тема като един шрих от необятната картина на земния и космичен живот.

Вярвам, че книгата ще ви хареса – пишех я с тази мисъл. Пожелавам на всеки да намери в нея онова, което ще го развълнува, ще докосне сърцето му, неговите чувства, неговите помисли, надежди, копнежи, стремежи на душата, духа и тялото.

Пожелавам ви едно удивително пътешествие в дебрите на живота земен - космичен чрез **„Азбучния пътеводител на Словото“!**

Авторката

Вълшебната мощ на Словото

(Отзив за книгата на Светла Панайотова „Азбучен пътеводител на Словото“)

Следя от години литературните изяви на Светла Панайотова. Винаги съм се отнасял с уважение и разбиране към стремежа ѝ да се изрази чрез словото, да вдъхне живот на идеите си чрез вълшебната мощ на думите. У нея е особено силен поривът да общува с ближния, да му предлага безкористно бисерите на своя духовен опит, да го води по тайните пътеки на мислите и откритията си.

За онези, които познават Светла Панайотова предимно като поетеса, настоящата книга – „Азбучен пътеводител на Словото“ – може да се окаже изненада. И не само поради използването на белетристичната форма на повествование, но и заради избраната структура на съдържанието. Както подсказва и самото заглавие на съчинението, всяка буква от българската азбука – като своеобразен пътеводител в дебрите на литературното откровение – разкрива контурите и пълнежа на понятия, започващи с нея, както и хоризонтите на преживяното от авторката, споделено от нея с по-

дкупваща откровеност, яснота на изказа и ненатрапчиво очертано нравствено послание.

Освен собствените опитности – премислени, претеглени и изстрадани, заплатени с цената на пречистващото страдание – Светла Панайотова е използвала за тази книга и множество цитати от други автори, които допълват и обогатяват общата картина на многообразието от житейски картини, психологически портрети, природни пейзажи и разноцветните светлини от призмата на собствената оценка за всичко: в нея и извън нея. В центъра на нейното внимание е фигурата на духовния Учител Петър Дънов (Беинса Дуно), в чието лице тя е разпознала своя Божествен наставник по пътя към съвършенството. Затова и неговото Слово – използвано като правило на място и с мярка – преобладава в заимстваните от авторката чужди мнения и размисли.

„Азбучен пътеводител на Словото” е книга за всички възрасти и за всички вкусове. В нея всеки би могъл да открие нещо ценно за себе си – нещо, което да го развълнува, да го разтърси, да го направи по-добър. Наглед непретенциозна, формата на изложението крие в недрата си благородната амбиция на Светла Панайотова не просто да нахвърля разсъждения и изводи, а да ги обедини в едно хармонично и завършено смислово Цяло. В това отношение тя определено е успяла да се справи със задачата си.

Живеем във време, когато повечето хора в България се борят просто за оцеляване. Епоха на духовна разруха и фалшиви ценности. Епоха на политическо безочие и триумфираща некомпетентност, на безогледни грабителни и сладкодумни измамници, на корупция. Невесели времена... Върху този не особено оптимистичен социален фон всеки вестител на истинската духовна култура е наистина добре дошъл. Хора като авторката на тази чудесна книга събуждат Истината у всеки, който е съхранил макар и частица от доблестта да признае, че тя съществува. А след признанието долита и импулсът за обновление, за отхвърляне на веригите от лъжи и заблуди, за действителна личностна трансформация.

Промяната на един - към по-добро, е промяна на цялото общество към едно по-високо стъпало на еволюцията.

Всичко това е изпълнимо, когато вълшебната мощ на Словото е впрегната на работа за един по-красив и хармоничен свят. Такъв, в какъвто живее душата на Светла Панайотова и в който тя кани всички да я последват.

Д-р Константин Златев

НОВА АЗБУЧНА МОЛИТВА

*„До светлите небесни същества,
закрилящи България!”*

Цветана Качерилска

Ангелът небесен тук изпрати
Българското слово да звучи
Във молитва, стих и песен.
Граници да прекроява,
Думи-кодове да разчете
Етносът ни древен.
Животворна реч да блика –
Земен и небесен благослов.
И с камбанен ек
Йерархически да зазвучи
Към далечните предели.
Лесна слава да не търсим.
Мъдростта ни е от Бога дар.
На този кръстопът обветрен –
Огън нестинарски да запалим.
Под това небе на обичта
Рила е врата към Агарта.
Седем рилски езера
Тайни древни крият –
Устрем на Духа;
Философия и Път.
Христос и Тангра бдят над нас –
Цвят на мъдрост да разлистим.
Чакаме знамения и чудеса:
Шесто чувство, шеста раса.
Ще пребъдем на това
Ъгълче на кръстопът Божествен.
Б – да смекчава гняв и суета.
Южен епос и живот – легенда!
Яздейки дойдохме, ще останем тука вечно!

АЗБУЧНА МОЛИТВА

Константин Преславски

Аз се Богу моля с тия думи:
Боже Светотворче, що създаде
Видим свят и дивен свят невидим!
Господ - Дух прати ми във сърцето
Да ме лъхне с пламенното слово -
Ето в прави път да тръгнат всички
Живи в твоята заповед пречиста!
Знам, законът Твой е жив светилник
И в пътеки светлина нетленна
Към евангелския дар възжаждан
Литна днес и славянското племе
Милостта на кръста Твой да търси...
Но на мене, който моли помощ,
Отче, Сине и Пресвети душе -
Просещ – твоего мощно слово дай ми.
Ръце вдигам да получа мъдрост,
Сила, що обилно от небето
Ти даряваш на вси твари живи.
Упази ме ти от горда злоба
Фараонска, изцели ме, дай ми
Херувимска сила шестокрила,
Царю на царете! Да опиша
Чудесата Твои вдъхновено,
Шествувайки пак по пътя славен,
Що учителите двама вечно
они начертаха... Да направя
Ясно Твоего слово за народа!

На Светата Троица прослава,
всяка възраст Ней хвала въздава
и народът мой Отца и Сина
и Светия Дух възвеличава
днес, вовек и до амина.

Поетичен превод Емануил Попдимитров

А

„А” е емблема на човешкия ум. „А” означава умственият живот на човека. Буквата „А” означава даване. Малката буква „а” означава човекът със своя товар на Земята.”

А Г Ъ Н Ц Е Т О

Виждали ли сте току-що родено агънце? Боже, колко е хубаво, нежно, мило! Цялото е бяло, само покрай ушите и на опашката има черни ивици. Лежи върху сламата, която съседът е постлал в кошарата, с подвити крачета и леко трепери. Навън е студено – обикновено агънцата се раждат през зимните месеци. Майка му го ближе, сякаш целува, за да го стопли и изсуши, защото то е още влажно. И за да му даде сила.

След време агънцето се опитва да стане – веднъж, два пъти, на третия път то успява. Олюлява се на тънките си крачета, прави няколко крачки, като се полюшва, спира, пак тръгва, понякога пада, но отново се изправя.

Спомням си моето детство, когато живеех на село. Ако някое агънце се родеше през много студена и мразовита нощ, дядо ми или баща ми го донасяха в къщи. Колко бяхме радостни с моя брат, когато се събудехме и видехме заспалото агънце да лежи върху черга – на топло, край печката. Ние го прегръщяхме, то скланяше глава на раменете ни, сърцето му биеше леко, доверчиво. Давахме му име и го отнасяхме при майката, за да суче. След няколко дни то радостно тичаше из кошарата в компанията на другите агънца.

Сега, когато стоя в кошарата на моя съсед от малкия град, в който живея, си спомням колко много пъти съм виждала тази картина. И че всеки път съм си помисляла колко си приличат в прохождането – агънцето и малкото дете. Обичам всички животни, но заради тази прилика агънцето ми е особено мило.

А вие? Кое животно ви е любимо? Може да напишете разказ за него. Или да разкажете на вашите деца, внуци, за случки с животни, които вие сте преживели.

А З Б У К А Т А

Колко е хубава, колко е вълшебна нашата азбука, на която пишат всички славяни! Чрез нея можем не само да *изричаме*, но и да *пишем*: „мама”, „татко”, „хляб”... Можем да пишем писма на нашите приятели, лексикони, стихотворения, песни, книги... , които дълго, дълго време да се запазят и *четат*.

Убедена съм, че няма българин, който да не знае кой е създал нашата азбука. Но може би не всички знаят или са забравили, че по своя ред названията на буквите произлизат от Глаголицата и звучат така: **АЗЪ БУКИ ВЕДИ ГЛАГОЛИ ДОБРО ЕСТ ЖИВЕТИ ДЗЕЛО ЗЕМЛИ И ИЖЕ ГЙЪ КАКО ЛЮДИ МИСЛИТЕ НАШ ОТ ПОКОЙ РЪЦИ СЛОВО ТВРЪДО УК ФРЪТ ХЯУР ООТ ЩА ЦИ ЧРЪВ ШАН ЕР-ГОЛЯМ ЕР-МАЛЪК ЕРИ ЕН ЪН ЙЕН ЙЪН ЯТ ЮС Я.**

Вижте колко красиво-графически е оформена Глаголицата!

ⴗ	ⴒ	ⴑ	ⴎ	ⴍ	ⴌ	ⴋ	ⴊ	ⴉ	ⴈ	ⴇ
а	б	в	г	д	е	ж	дз	з	и	и
ⴆ	ⴓ	ⴔ	ⴏ	ⴐ	ⴑ	ⴒ	ⴓ	ⴔ	ⴕ	ⴖ
и	г'	к	л	м	н	о	п	р	с	т
ⴚ	ⴕ	ⴗ	ⴙ	ⴛ	ⴜ	ⴞ	ⴟ	ⴡ	ⴢ	ⴣ
у	ф	х	о	ш	ц	ч	щ	ъ	ы	ь
ⴌ	ⴓ	ⴕ	ⴙ	ⴛ	ⴜ	ⴞ	ⴟ			
я	ю	е ^н	о ^н	йе ^н	йо ^н	ф	и			

Начертанията на буквите са копирани от древнобългарските идеограми: запазва се начертанието, запазва се произношението, но това вече не са идеограми, а знаци за всеки първи звук от всяка идеограма, идеограмите са превърнати в букви.

Светите братя Кирил и Методий са търсили, обмисляли, подреждали поредицата от думи да има някакъв общ смисъл. Те твърдо са съзнавали, че делото им е световно значимо, и непременно са желали да отличат азбуката си от староеврейската, елинската и латинската, буквените названия на които са без общ смисъл. Най-древен аргумент за едно решение, че названията на буквите от глаголицата имат общ смисъл, е самото име ГЛАГОЛИЦА, сиреч тя е говорница, тя глаголи, говори

(глагол=дума, глаголам=говоря), а всеки говор има своя си смисъл. Ето едно такова стройно изречение: Добро Ест Живети ДЗело Земли – ДОБРО Е ДА СЕ ЖИВЕЕ ТВЪРДО НА ЗЕМЯТА!

Готвена за България, азбуката е била длъжна да държи сметка за съвременното ѝ етническо състояние. Тя наистина ще е глаголица, наистина ще говори, само ако бъде еднакво добре разбрана от българи и славяни, езикът на които векове вече се взаимоизмесва.

Ключът на глаголицата е първата дума АЗЪ. Това е чувашката, съответно древнобългарската дума „азън” – запомняй. Началното „азъ”ни показва едно глаголно състояние на човека – тяло, чело и в края на челото две очи или две уши, това, с което човек може да запомня. Не само този знак, но и останалите подсказват, че древно българската идеографика е била достатъчно развита, в този смисъл имаме сведението на ритора Приск, който видял и разбрал, че канцеларията на Атила си служи с византийско, латинско, готско и българско писмо.

Императив е и разбираемото ВЕДИ – разбирай. Към всеки от тези два глагола има пряко допълнение – БУКИ (буквите) и ГЛАГОЛИ (думите). Така разбираме възпителното изречение: ЗАПОМНЯЙ БУКВИТЕ (и така) РАЗБИРАЙ ДУМИТЕ! Защо Кирил и Методий изискват това от оня, който ще изучава азбуката и изобщо новото писмо: да гледа знаците не като идеограми, каквито до появата на глаголицата са били българските писмена, но да знае, че всеки знак изразява само един отделен звук, и така звук по звук, буква по буква да разбира думите, защото всяка дума е поредица от звукове.

Ето пълното съдържание на ГЛАГОЛИЦАТА: *„Запомняй буквите (и така) разбирай думите! Добро е да се живее твърдо на земята, което и както, хора, (вие сами си) мислите! Бог е нашият душевен покой! Изричай словото твърдо! Лети, хвърчи, (но) размисляй се, върви, расти, побеждавай: червей (или) планина! (Ти) мъжът, (ти) юношата, (вие, всички) хора! Ум и разум, посока и здравомислие! Слава, напред!”*

Като текст азбуката е блестящо по стила си произведение – с неговите шест във възходяща градация части. Най-сетне разбираемо, то изведнъж и завинаги ни приобщава към оная епоха, която наложи България като цивилизоваща земя.”

Йордан Вълчев, „Глаголицата”
В. „Литературен фронт”, бр.5, 12.02.1989г.

Не е случайно, че думата „азбука” започва с „аз”. **Аз** – това е всеки един от нас, малък или голям. И никой „Аз”не може да живее, работи,

учи, твори без това, което носи в своя „Аз”, дадено му от родителите, от Бога. И без нашата азбука. Дано само този “Аз” не е прекалено горделив и тщеславен, защото няма да бъде полезен нито на себе си, нито на ближните си.

Убедени сме, че българската азбука, която е една от най-старите в света тепърва ще привлича вниманието на учения свят. Светли, любящи, мъдри хора са я създали и светли, любящи, мъдри люде са я опазили и предавали от поколение на поколение. Нашата азбука е сакрална, свещена – нейните знаци са символични и носят определена вибрация. Създателите на нашата писменост са били осенявани **свише** и сътворените от тях знаци-букви не само ни дават възможност да четем и пишем, но и влияят по определен **духовно и физически начин** върху нас.

Тъй като книгата е изградена структурно върху всяка буква от нашата азбука, предлагам на вниманието на читателите, които се интересуват повече от тази тема:

ИДЕОГРАМНА И СЕМАНТИЧНА СТОЙНОСТ НА БЪЛГАРСКИТЕ БУКВИ

Азбука	Фонетична Стойност	Идеограмна стойност	Семантична стойност
А	а (а)	<i>Посока, направление</i>	<i>Импулс, импулсивност</i>
Б	б(п)	<i>Отгоре, древна субстанция</i>	<i>Духовност</i>
В	в (ф)	<i>Вътре</i>	<i>Затвореност, съдържаност</i>
Г	г(к)	<i>Движеща се</i>	<i>Динамичност, активност</i>
Д	д (т)	<i>Долепяне, прилепяне</i>	<i>Чувствителност</i>
Е	е	<i>В определени места (място)</i>	<i>Ограниченост</i>
Ж	ж(ш)	<i>Огнена, нагрята, жарко</i>	<i>Сприхавост, напрежение</i>
З	з (с)	<i>Свързана е с</i>	<i>Ощителност, обхватност</i>
И	и	<i>Много, множество</i>	<i>Разнопосочност</i>
Й	и	<i>Много повече от „и”</i>	<i>Подсилва значението на предходния знак</i>
К	к	<i>Повърхност, планети, земи</i>	<i>Способност за оцеляване</i>
Л	л	<i>В дължина, отдалечени</i>	<i>Засилена емоционалност, злопамятност</i>
М	м	<i>Цивилизации, човек, основа на веществото</i>	<i>Богат интелект, опитности</i>
Н	н	<i>Насреца, насрещни</i>	<i>Противоречивост</i>
О	о(у)	<i>В дълбочина, кръгли тела, планети</i>	<i>Вгълбеност, дълбочина на мисълта</i>
П	п	<i>Отгоре</i>	<i>Интуитивност,</i>

			<i>даденост</i>
Р	<i>п</i>	<i>Материя, земи</i>	<i>Устойчивост, уравновесеност</i>
С	<i>с</i>	<i>Събрани, центрирани</i>	<i>Способности, умения</i>
Т	<i>т</i>	<i>Тяло, тела</i>	<i>Нестабилност</i>
У	<i>у</i>	<i>Насочен, насочени</i>	<i>Последователност</i>
Ф	<i>ф</i>	<i>Очертани, фигури</i>	<i>Илюзорност</i>
Х	<i>ф</i>	<i>Неизвестни, (Ноеви) далечини.</i>	<i>Непредсказуемост</i>
Ц	<i>ц</i>	<i>Прилепени, притеглени</i>	<i>Общителност</i>
Ч	<i>ч</i>	<i>Стоящ, стоящи</i>	<i>Твърдост</i>
Ш	<i>ш</i>	<i>Плоскости, плоски</i>	<i>Повърхност</i>
Щ	<i>щ</i>	<i>Вечни, вечна, вечно</i>	<i>Амбиция</i>
Ю	<i>ю</i>		<i>Променливост, двойственост</i>
Я	<i>я</i>		<i>Променливост</i>

Знаем, че думата е материален езиков образ на понятието, а то пък придава смисъла и значението на всяка словесна структура. Като графичен знак (графема) буквата носи определена енергийна стойност, но в нея също е вложена определена идеограмна стойност. Идеограмната стойност съответства на енергийната активност на графичния знак. Сам по себе си графичният знак е строител на енергийно-информационното поле на Вселената и като такъв се включва в степента на активност на съответното пространство, към което принадлежи. Така, когато имаме, например, графичния знак „Е”, трябва да знаем, че той акумулира в себе си активността на четири „отсечки” от пространството. Те имат вертикално и хоризонтално разположение. Събрани заедно, създават ограничено пространство, разделено на две равнопоставени части. Тъй като по-голямата отсечка заема вертикално положение, правим заключението, че тя е носещият елемент на енергийната активност на знака. Трябва винаги да имаме предвид, че вертикално разположените части на графичните знаци приоритетно определят тяхната енергийна активност. В случая е налице активността на една отсечка, към която обаче се включват три по-малки и тяхната позиция прави вертикалното разположение с ограничени възможности. Така стигаме до заключението, че графичният знак „Е” **има значението на конкретно въздействаща енергийна активност за определено място, което не е затворено пространство и може да приема и да отдава.** Като строител на енергийно-информационното поле този знак ни казва, че носи **целестременост**, в това се изразява неговото енергийно влияние и възможност за **усъвършенстване**, когато това засяга **одушевен** предмет. Когато това се свързва с неодушевен предмет, трябва да разбираме програмирано развитие. Това е неговата информационна стойност.

С всички тези елементи графичният знак „Е” участва във фонетичната структура и семантичната стойност на думата. Фонетичната структура е резултат от разпределението на градивните елементи на графичния знак, които със своите трептения определят произношението на неговия звук. Звукът усвоява енергийната вибрация на съответния знак. Оттук и **музикалността на звука, който винаги принадлежи към определена октава, а това означава, че е част от звуковия фон на пространството и в естественото си състояние е в резонанс с него.**

Всеки графичен знак (графема) има съответна семантична стойност. Тя е вложена в идеограмата. Така идеограмната и семантичната стойност изграждат (формират) понятието. Ако ползваме информацията за конкретните ѝ значения, ще можем да си отговорим на много въпроси и ще бъдем по-добре подготвени да опознаваме и възприемаме света. Например, ако вземем думата „извор”, разгледаме нейния състав като идеограма и потърсим семантичната ѝ стойност, ще разберем, че смисловото значение на тази дума ни казва: много свързано вътре дълбоко в земята. Така можем да си обясним значението на всяка друга дума. Да вземем думата „обич”. Тя ни казва: дълбоко стояща, много древна субстанция. Чрез това обяснение стигаме до старата истина, че обичта, респективно любовта, е изначалната, първичната сила, която свързва хората.

Познанието за идеограмната и семантична стойност на българските букви ще може да помогне на всеки, който се интересува от него, как по-правилно да си обяснява значението на думите и така да усвоява знанието в дълбочина. Когато работим с **добродетелите**, това знание може да отстрани съмнението или неточността по отношение на смисъла и съдържанието на всяка дума-добродетел. За пример ще посочим думата „благост”. Тя ни казва: древна субстанция с продължително активно направление, дълбоко центрирано тяло. И действително: благостта принадлежи към духовната категория „Любов”. Като градивен елемент на любовта тя е древна субстанция и се изявява с нейната сила. Благостта е дълбоко центрирано тяло, защото принадлежи към най-стойностните и съкровени чувства.

Ето така, ако работим с буквите и думите, ще можем да си обясним и конкретното значение на името, което носим. Ще можем и да си отговорим на много въпроси, свързани с нашия характер и здравословното ни, генетично определено състояние.

Когато се работи с идеограмата, обаче, трябва задължително да се отчита изключително голямото внимание към преносното значение на образите. Наименованията на буквите от идеограмната стойност са свързани с неодоушевените предмети, а за одоушевените предмети трябва да се има предвид семантичната стойност. Това обаче не означава строго диференциране на всяко от значенията. Напротив! Те взаимно се допълват, за да оформят понятието. Затова говорим за идеограмно-семантична стойност.

Умението да се работи *с интуицията, да се слуша вътрешният глас* е съществено допълнение към информацията. Иначе тя не би могла да изпълни основното си предназначение – да бъде понятие. Свободната, фриволна интерпретация би донесла много недоразумения.

Когато човек е запознат със свойствата на енергийната активност на буквите (графическите знаци), може да си направи заключението и за енергийната стойност на думата, която го интересува. Но тук има и нещо изключително важно: ***енергийната стойност на написаната, прочетената и изречената дума е винаги различна. Тя зависи от вложеното в нея чувство.*** Всяка дума е комплекс от значения и стойности. Те определят многопластовото знание, което изгражда понятието.

Енергийната стойност на всяка дума се определя от общия сбор на вибрациите, участващи в нейния строеж. Тук действа с пълна сила ***Закоът за резонанса***. В зависимост от честота на трептенията, чрез които се проявява енергията на конкретната дума, ще бъде определено и съответното ниво, на което тя ще работи. Енергийната стойност на думата има решаващата роля за стратегическата ѝ позиция в пространството, според която тя ще ***съгражда или разгражда***. Така на фино енергийно (квантово) ниво в сферата на словотворческата дейност се извършват изключително сложни взаимоотношения, които намират своето проявление във физическия свят – ***преди всичко в човешкото съзнание***. По този начин се определя качеството на човешкото общуване, на общуването с Природата, но твърде пряка е и връзката с чисто физиологичните процеси в човешкия организъм. Така „изневиделица” се появяват болести, за чието лечение много често съвременната медицина се оказва безпомощна. Конкретни изследвания с научна цел доказват необходимостта от пълен синхрон в работата между енергията на сърцето и мозъка. Този резултат може да се постигне, само ако човешкият ум е успял да овладее благородното знание.”

Радея „Новото светоусещане”. Със съкращения от темата: „Придобиване умения за работа с добродетелите на фино енергийно ниво”, Хелиопол”, 2009 г.

А Н Г Е Л И

Когато бях малка, моят дядо Петър ми разказваше как срещнал две ангелчета. Той се връщал от работа на полето. Бил много изморен и спрял да си почине. Седнал на тревата под столетния дъб, който се издигаше край село, опрял гърба си в него и задрямал. Дочул тиха, нежна, прекрас-

на песен, каквато никога не бил слушал. Леко поотворил очи и видял две ангелчета, които летели в чистото, ясно небе.

Дядо бързо затворил очи, за да не изчезнат ангелчетата. Песента им продължила – все така прекрасна.

По едно време той чул тих, ласкав глас: „Дядо Петре, виждаме, че си много изморен. Искаш ли да те отнесем на крилата си до твоя дом?” Дядо се усмихнал, защото не повярвал, че това може да стане, но мислено си казал колко хубаво би било, ако се озове пред къщи.

И в същия миг – дядо се намерил пред портата на нашия двор. Станал, опипал се – цял, целеничък, на всичкото отгоре – бодър. Огледал се – небето било все така чисто, синьо, но ангелчетата били отлетели. Преметнал торбата през рамо, запял една от любимите си песни – той много обичаше да пее – и извикал: „Бабичко, ела да ти разправя какво чудо ми се случи !”

Знаете ли, че всяко дете, всеки човек си има свой ангел-хранител, който винаги го пази и закриля. Ангелите ни даряват с любов, доброта, сила, плодове, цветя, огън, топлина... Те ни помагат да растем, да учим, да творим, да се обичаме, да пеем...

***„Ангелите са светли, мощни енергийни духове.
Ангелът е огън и светлина, т.е. Любов и разумност.”***

Ето какво стихотворение написах в една Коледна нощ:

О, нощ благословена,
тиха, топла и гальовна,
безлунна, бяла, чиста!
Закътана в крилата
на ангелите светли:
хранители,пазители,
лечители, носители

на дарове небесни...
Как дълго, дълго
бездиханно бдят
над нашите души,
сърца, тела и плът,
в безкрайния ни
звезден път!

Мили деца и вие – скъпи родители, баби, дядовци, моля, опитайте се да нарисувате агънце или любимото си животно, или ангелче. Можете да си измислите къс разказ с дума, започваща с буквата „А”, и да го запишете. Можете да изброите и запишете ваши любими думи, които започват с буквата „А” – първата буква от нашата българска азбука.

Б

„Звукът „Б“, с който започват думите Бог и Битие – създаването на света, е желание за творчество. Буквата „Б“ означава творческия Принцип в Природата. Буквата „Б“ показва посятото семе, което расте и умножава живот.“

Б У Р Я Т А

Бяхме отишли с моя баща наблизко, извън село. Много обичах да ходя на това място. То се намираще нависоко – над баирите, на равно, откъдето погледът ти стига надалеч, надалеч – до хоризонта. Това беше около един декар плодородна земя в Дунавската хълмиста равнина, където нашето семейство посяваше царевица, фасул, който растеше, увивайки се около царевичните стъбла в нежна, здрава прегръдка. Посяхахме още и дини, пъпеша. До нас – отвсякъде бяхме оградени с подобни парцели.

Беше в средата на месец юни – топло, сушаво. Всички хора в селото говореха за дъжд, очакваха живителната влага.

Вървахме с татко из редовете и ми беше тъжно да гледам повехналите стръкове на зелената царевица. „Дай, дай, Боже, дъжд!“ – шепнех тихичко думите, които слушах от баба, от жените, мъжете.

„Йоло – провикна се нашата съседка стрина Мария, – я погледни на запад! Облаци, облаците идат! Боже, дай ни дъжд! Дъжд ще има!“

Татко се усмихна и отвърна: „Иде, дъждът иде!“ И тихо добави: „Дано не падне градушка.“ Той взе снопчето повяхнал царевичак, който бе оскубал, за да намали гъстота в редовете, улови ме за ръка и каза: „Да побързаме! Иде буря.“

Спуснахме се тичешком надолу по баира. Облаците ни догониха, пригъмня, загърмя, светкавици блеснаха една след друга. Заваля силен дъжд. Задуха силен вятър – клоните на дърветата се огъваха, удряха един о друг, чупеха се.

Бяхме стигнали до първите къщи в махалата, където живеехме, но не беше възможно да продължим. Вятърът, дъждът ни шибаха яростно, затреперих от студ.

„Още малко, още малко и ще се скрием!“ – извика татко. Пред нас изникна дълбокият окоп, който ограждаше горните дворове. „Хайде, скачаме в рова!“ – викна татко.

Ние се озовахме на дъното, притиснати един до друг. Татко сложи над главите ни снопчето царевичак и няколко счупени клончета. Горещата буря продължаваше да носи дъжда на талази, който се стичаше върху нас,

светкавиците блестяха. Татко ме беше прегърнал, положил ръка върху главата ми. „Не се страхувай! Тук сме на най-сигурното място – до земята. Когато падат гръмотевици, човек трябва да легне на земята, а не да стои под дърво, защото дървото ги привлича.”

„Не ме е страх!” – отвърнах му. И макар че бурята продължаваше да вие – чувах някакъв странен, далечен тътен, аз се чувствах защитена, чувствах, **че съм частица от тази жива стихия.**

Когато дъждът намаля и светкавиците угаснаха, ние изтичахме в къщи, облякохме сухи дрехи и аз се чувствах щастлива от преживяното.

Хората в селото се радваха, нямаше градушка и всичко посадено, засято на нивите, в градините избуя, пригответи се да зрее.

Силното чувство, което изпитах като дете от тази буря, запазих през всичките години на моя живот. Продължавам да бъда (както и всички ние) частица от **Великата Разумност на Живата Природа**, която обичам с цялата си душа.

Искам да ви разкажа за още една буря, която беше свързана с голяма опасност за живота.

Беше късна есен. С моя приятел отидохме за няколко дни в малък град на брега на Черно море. Първият ден беше слънчев, но студен, духаше вятър, който все повече се усилваше в следобедните часове. Местните хора в кафенето повтаряха: „Иде, провезата иде.”

Хотелът, в който се бяхме настанили, беше близко до пристанището. Вечерта ние седяхме в леглата, загърнати в одеала, и четяхме. Бурята все повече се засилваше, стъклата на прозорците подрънкваха, някаква ламина тракаше като наковалня.

„Хайде да излезем навън – интересно е...” – предложи моят приятел. Съгласих се. Облякохме якетата, спортните обувки, сложихме шапки, ръкавици.

Електрическите лампи осветяваха пустото пристанище – лодките, яхтите, малките корабчета подскачаха, блъскаха се едни в други, макар че вълноломът възпираше вятъра и вълните, които го заливаха. Разговаряхме мълчешком – чрез погледа на очите и чрез посочване. Картината беше удивителна! Разбрах, че Георги наблюдава внимателно идването на всяка вълна и засича времето на часовника си.

”Хайде да се качим на вълнолома!” – предложи ми той. Кимнах утвърдително. „Но бъди много внимателна! Опасно е. Щом извикам – тичаме не губи нито секунда!”

Изкачихме се на вълнолома, опитахме с телата си силата на вятъра. Изчакахме идването на най-силната, висока вълна. След като тя прескочи с трясък и пяна вълнолома, ние затичахме навътре по широката циментова ивица. Следващите вълни идваха с по-малка сила, не заливаха вълно-

лома. „Тичаме обратно!“ – извика Георги. Тъкмо бяхме стигнали до безопасното място, и огромна вълна прелетя вълнолома там, където бяхме преди по-малко от минута – студени пръски измиха лицата ни.

Прегърнахме се, извикахме, поздравявайки бурята и себе си, възхитени от силата на живата природа, от ритъма на нейните явления и закони.

Има много бури в живота на човека – не само природни. Има сърдечни бури, предизвикани от нашите прекомерни желания, страсти... Има умствени бури, предизвикани от голямо напрежение, стрес, от нашите лоши мисли... Можем да се научим да ги укротяваме навреме, преди да е станало късно, като на мястото на всяко наше отрицателно желание или мисъл поставяме добри, положителни – така ще съумеем да ги трансформираме.

Мили деца и вие, скъпи възрастни, големи, но деца по Дух и Душа, припомнете си някои бури от вашия живот (може сега да преживявате такива) – природни, сърдечни... И ги опишете. Така ще почувствате, разберете, анализирате дали са важни, нужни, от какво са причинени, защото **закон** е: „Всяко следствие има причина.“

Б У К В И Т Е

„Буквите не са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени на Земята. Те са копие на нещата от невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според степента на неговото развитие.“

Учителят ПетърДънов

Колко са красиви, силни, мъдри буквите от **българската азбука!** Защото са ни дадени от Бога и защото винаги е имало святи люде, които са ги съхранявали през вековете. С тези букви пишат всички славяни.

С тези букви пишем **БЪЛГАРИЯ, БЪЛГАРИ, БОГОМИЛИ...** Нима има дете, българин, който да не знае стихотворението на Иван Вазов: „Аз съм **българче**, обичам твоите планини зелени, **българин** да се наричам, първа радост е за мене...“

През много изпитания е преминал българският народ! И е грешил, и е изправял своите погрешки, и е създавал, и е рушил, но винаги е оцелявал, подобно на птицата Феникс, която винаги възкръсва от пепелта. Защото сме силен народ, защото сме Богу-мили, защото Бог ни е отредил специална задача на Земята – да пречистваме, да разпръскваме всичко лошо. От време на време забравяме тази велика мисия, която Бог ни е възложил, но

щом изпаднем в голяма беда, изпитания, отново се доближаваме до Него. Защото: „**Българин е този, който люби Бога.**”, „**Българин значи човек на Духа.**”- казва Учителят Петър Дънов и дава следното тълкувание на думата българин.

„Първият елемент в тази дума е буквата **б**, която означава посяване на семето (щом има семе, очаква се да има и развитие – б.а.). Вторият елемент е буквата **ъ**, която означава товара, който **българинът** носи. Третият елемент – **г** е вечното начало, за което **българинът** се е хванал. Петият елемент е буквата – **а**, която показва, че **българинът** е бременен с нещо. Шестият елемент е – **р** – показва, че като се хване за нещо, **българинът** не се отказва от него...

Във физическия свят **българинът** се нуждае от една хомеопатическа доза надежда, в духовния свят той се нуждае от хомеопатическа доза вяра, а в Божествения свят – от Любов. Щом има надежда, той ще бъде здрав, ще се бори геройски с всички болести. Който има вяра, той ще се справи с всички противоречия в Духовния свят, ще ги стъпче на земята...

Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя с мъчнотиите си, е **българин**. Ако не може да се справя с мъчнотиите си, не е българин.

Аз вземам думата **българин** в смисъл на човек, роден от Любовта. Всички европейски народи трябва да се родят от Любовта. Моето почитание към всички народи, но те трябва да повярват в онова, което Бог е вложил в тях. Само тогава може да стане истинско опознаване на народите. Това не е за насърчение, а истина, която един ден ще проверите. За пример думата любов не е еднаква във всички народи, но идеята, която **Любовта** преследва, е навсякъде една и съща. С каквото име да кръщавате Любовта, тя носи навсякъде едни и същи елементи. Същото можем да кажем и за **вярата** – тя не е еднаква във всички народи, но елементите, които носи са едни и същи.

Да се върнем пак към символичното понятие българин. Името българин не е произволно дадено. То съдържа в себе си велика Божествена идея Който е готов да приеме тази идея, той носи вече това име. Ще каже някой, че е българин. Това не е достатъчно. **Българинът** трябва да съдържа три елемента в себе си: **тяло**, което се ръководи от надеждата и работи без никакви ограничения; **ум**, който се ръководи от вярата и работи без никакви ограничения и **сърце**, което се ръководи от Любовта и работи без никакви ограничения.

Следователно, като знаете какво може да бъде **българинът**, трябва ли да се обезсърчавате? Трябва ли да роптаете, че сте се родили българи? Когато Духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, изпраща го на Земята между **българите**. Когато иска да предаде на някой велик дух твърдост, тай пак го изпраща на Земята да се роди бълга-

рин. Който иска да се справя с мъчнотиите, да придобие твърдост, става **българин**. **Българинът** е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде **българин**.”

Полезни, интересни са тълкуванията, които дава Учителят Петър Дънов за буквите от нашата азбука. Той изяснява влиянието им върху психическия живот, като същевременно предлага методи за работа с тях. Ако пожелаем да ги приложим, ще опитаме тяхното благотворно въздействие. Ето една много малка част от тях, която предлагам на вашето внимание.

„Ако разгледаме буквите в думата БОГЪ, буквата **Б-б** означава **растене, развитие** на Божественото у човека. Такъв човек може да се нарече добродетелен. Буквата **о** показва **условията**, при които доброто може да расте. Буквата **г** определя **посоката**, към която трябва да расте доброто. Крайната буква **ъ** е **закон за равновесие**. Значи Богъ е това, което расте и се развива в човека в дадена посока, в резултат на което ще се получи **плод**.”

„**Буквите, с които си служите в езиците, се вземат вместо числа**. Защо с буквите „х,у,з” се изразяват неизвестни величини? (Математиците са се условили с първите букви на азбуката да означават известни величини, а с последните – неизвестни.) Според мене ”х” се взема като неизвестно, защото представя кръг, разделен чрез диаметъра на две равни части, които по неизвестен начин са се обърнали и образували тази буква. Ние искаме да знаем коя сила, коя причина е разделила кръга на две равни части и по неизвестен начин ги е обърнала, а после съединила и образувала „х”.

В буквата „у” виждаме един символ, с който египтяните представляли човека, обърнат с главата надолу. В бъдеще тази буква трябва да се обърне, да представи човека, застанал в право положение, с главата нагоре – **л**.

Буквата „з” пък представя кръг, напречно разделен на две части, неизвестно как, са се обърнали и образували „з” – знак за размножаване. Значи **във всеки знак, във всяка буква е скрита една идея. В това отношение буквите представят фигуративно изразени идеи**.”

„Като изучавате **силата на гласните букви и мекотата на съгласните букви**, вие можете да се ползвате от тях като **метод за трансформиране на състоянията си**. Буквите „а,о,и,у” са най-силните гласни. А буквите „х,м,л,с” – меки съгласни. Как определяте мекотата на съгласните букви? – По начина на изговарянето. Колкото по-малко съпротивление се изпитва при изговаряне на дадена буква, толкова по-мека е тя. С някои от буквите ще можете да трансформирате един род състояния, а с

други – друг род състояния. Лесно се говори за трансформиране на енергиите, на състоянията на човека, но мъчно се постига това трансформиране.”

Представете си, че сте студент, който е пропаднал на изпит. Или сте ядосани, сърдите, разгневени. „Щом сте неразположени или скръбни, започнете да си въздействате първо със съгласните букви, а после с гласните. Ако при изговарянето на всички съгласни и гласни букви състоянието ви не се измени, започнете да ги комбинирате в срички. Като правите това упражнение, забелязвайте при кои съгласни или гласни състоянието ви се е изменило. Правете това упражнение със себе си или с някой ваш приятел и вижте какво заключение ще извадите. **Наблюдавайте внимателно въздействието на буквите върху вашия психически живот. Това е наука, която има приложение в живота.** Съзнателно или несъзнателно, човек си служи с нея. Съгласните букви представляват затваряне на известни енергии в човека, а гласните – отваряне път на тези енергии, даване възможност да се проявят, да излезнат навън. Значи чрез съгласните букви човек си служи като със спирачки да не дава ход на някои свои енергии.”

„Изобщо **буквите могат да се използват при различни случаи в човешкия живот.** Ако развивате дадена тема и ви е трудно да започнете, не ви идва на ум какво да пишете, не се мъчете да измислите нещата, но почнете да изговаряте ту една гласна, ту една съгласна, да ги съчетавате в срички. Няма да мине много време и в главата ви ще влезне някаква малка, светла мисъл.”

„В математиката „хиксът” означава движение на кръга в безкрайност и връщането му назад. Следователно, когато човек се изгуби някъде в безконечността, той не продължава да върви напред, а се връща назад. Това значи, когато направи една погрешка, човек се връща назад. За да изправи погрешката си, човек трябва да я прекара два пъти през ума си: да я изповяда пред себе си, да я изповяда и пред хората. **Такъв е законът.** Една погрешка, една болка се лекува, когато излезе наяве.”

„Голяма наука се крие в буквите, затова те трябва специално да се изучават. **Всяка буква е ключ на известен род енергии,** които човек трябва да превръща – ако е низша, да я превърне във висша. За пример, някой човек носи едно име, което той сам не харесва, с което изобщо не му върви в живота. Какво трябва да направи, за да тръгнат работите му напред? Да промени името си – да си измисли такова име, което да хармонира на състоянието му. Действително, като се вслушвате в имената на хората, ще забележите, че звуковете в някои имена са така съчетани, че дразнят ухото ви. Както буквите изразяват известен род енергии, така и всеки уд от човешкия организъм е свързан с известен род сили, с известен род енергии.”

Песен на гласните букви
(Pesen na glasnite bukvi)
Song of the Vowels • Chant des voyelles

Музика П. Дънов

Текст П. Дънов

Vivo

а - а - а а - а - а а - а - а а - а - а
о - о - о о - о - о о - о - о о - о - о
у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у)
а - о - у(у) а - о - у(у) а - о - у(у) а - о - у(у)
а - а - а а - а - а а - а - а а - а - а
е - е - е е - е - е е - е - е е - е - е
и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и)
а - е - и(и) а - е - и(и) а - е - и(и) а - е - и(и)

а - а - а а - а - а а - а - а а - а - а
о - о - о о - о - о о - о - о о - о - о
у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у)
а - о - у(у) а - о - у(у) а - о - у(у) а - о - у(у)
а - а - а а - а - а а - а - а а - а - а
е - е - е е - е - е е - е - е е - е - е
и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и)
а - е - и(и) а - е - и(и) а - е - и(и) а - е - и(и)

а - а - а а - а - а а - а - а а - а - а а
о - о - о о - о - о о - о - о о - о - о о
у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у) - у(у) - у(у) у(у)
а - о - у(у) а - о - у(у) а - о - у(у) а - о - у(у) а
а - а - а а - а - а а - а - а а - а - а а
е - е - е е - е - е е - е - е е - е - е е
и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и) - и(и) - и(и) и(и)
а - е - и(и) а - е - и(и) а - е - и(и) а - е - и(и) а

Опитахте ли да изпеете „Песента на гласните букви”, която много се харесва на малки и големи. Защото в нея буквите стават ноти, нотите стават букви и засияват в цветовете на дъгата.

Спомних си книгите за индианци, които четяхме с моя брат, с нашите съученици като деца и как се възхищавахме от качествата, постъпките на някои герои, носещи имена като: Бързият елен, Седящият бик, Ситопанаки – тази, чиито крака пеят... Днес съвременните хора започват да стават особено внимателни при даване имена на своите деца, като освен спазване на традициите отчитат астрологическите аспекти при раждането.

Ето гатанката, която ме посети преди малко:

Тази книжка пъстра
всеки първолак обича.
С нея почва буквите да учи
и със тях – да срича.
Тази книжка знае, помни
всеки малък и голям.

Тя е свиден, свиден дар,
казва се

Може би доста наши съвременници – особено младите, не знаят, че през 1945 г. се предприема промяна в българския правопис, като от азбуката се отстраняват буквите: „Б” и „...” и „Ъ” и „Ь” в края на думите. Не е случайно, че Кирил и Методий са сложили точно тези букви в азбуката. Те носят определена идея и сила, от които сме се лишили и отдалечили от Истината. Има мнения на интелектуалци, педагози, специалисти в областта на езика, които смятат, че бихме могли да се върнем към „стария” правопис, на който сме писали векове, а с „новия” – пишем едва от няколко десетилетия. Те казват, че не е толкова трудно да се научим, защото Кирило-Методиевата азбука е в нас. Друга група - от също такива специалисти казват, че на практика живият говорим език се развива постоянно, за разлика от писмения и поради тази причина претърпява промяна и неговото записване.

Добре е да се знае традицията, корените на това как е звучало и как се е пишело словото, да се изучава в училищата, в университетите и от онези, които осъзнават окултната страна на неговите елементи. Защото най-важното за живота и оцеляването на един народ е неговата културна матрица: азбуката – основа на неговото пребъждане, традициите, обичаите, езикът, родовата памет, историята, народната музика и танците... Всичко това служи като своеобразен щит на породилия я народ, като духовен източник и основа за възпитание на поколенията на този народ.

Учителят Петър Дънов за Б двойно:

1. Б е знамето на Славянството. Той е кардинален космически знак.
2. Б е печатът на Славянството в скрижалите на Бога.
3. Б е „пряпорецът”, който е бил извезан със златни конци в горната част, до дръжката на руските бойни знамена от времето на Петър Велики – от 1708 г. до Октомврийската революция, 1918 г. , след което е премахнат

4. Б чрез този Божествен знак България е била освободена през Руско-турската война /1877-1878/

5. Б е създадена от числата 1 и 7. Тя е Сатурнов знак, образуван от съвпада на Сатурн и Слънцето. Действа поразяващо, като светкавица и мълния във времето и пространството, върху живота на земята.

6. Б съедини Небето и Земята, в която дойдоха и се заселиха българите. И България стана Дом Господен. И Русия се въздигаше и обединяваше.

7. Б е знамето на Ангел Елохим, който е ръководител на България и на целокупното Славянство. Това е звездата, която държи в десницата си и от която излиза Сила и Мощ от небето и раздава Светлина на земята, Виделина за Небето и Слова за синовете Божии, населяващи Небето и земята.

Ето какво стихотворение написах за вас с нашите **будни, български букви**:

БЪЛГАРИ

Благодарим Ти, Господи,
че преродихме се отново ний
на българска земя,
че носим словото на богомилите,
искрицата божествена на Любовта,
припламнала у нас далеч, далеч
във вечността:
от песните Орфееви – небесни,
от Любовта Христова – свята,
от словото, което ни донесе
Учителя Беинса Дуно.

Благодарим Ти, Господи,
че се родихме ний
в душите си
на Българска земя,
с Дух светъл, благороден
и свещен,
от Тебе даден, осветен -
що вечно възродява се
като жарава
от пепелта на вековете.

Ти, с този Дух дарил си ни
да носим мир, Любов
на всичките народи
от нашата зелено-синя,
лятяща по спиралата
на времето Земя!

Б О Г

Идеята за Бога винаги е вълнувала душите на хората. Сега, когато сме във века на атома, тя отново излиза на преден план. Човекът отново е попаднал в задънена улица и търси изход.

Какво е Бог? Никой не знае точно какво е Той, но всичко е създадено от Неговата безначална Любов, велика Мъдрост, Истина, Правда, Добротел и сила. Бог е в слънцето, което огрява земята всеки ден, Бог е във въздуха, който дишаме и без който не можем да съществуваме нито минута, Бог е във водата, реките, океаните, моретата, Бог е в минералите, планините, горите, животните, хората. Бог е създал живата природа, сред която живеем, тя е толкова красива, благодатна! Бог е направил нашата планета Земя, дарява ни с изобилие от плодове, зеленчуци, жито... и всичко, с което се храним, обичаме, за да растем здрави, силни, умни, добри. За да изучаваме живота на Земята, планетите от Слънчевата система, красивите съзвездия, Вселената. Бог се изявява в хиляди форми.

„**Бог** – нарича се още **Абсолют, Абсолютен Дух, Първата Причина** за всичко – е безначален, вечен. Той притежава цялата власт във Вселената, Негова е последната дума за всеки и за всичко. Проявеният Бог е еманация на Безначалния. Той е един по същност и троичен по лица: **Бог-Отец** (Творец, Създател, Господ, Вседържител), **Бог-Син – Христос** (Бог-Слово, Логос), **Свети Дух** (Дух Божий, Дух на Истината...). Тази космическа истина е разкрита за първи път в Христовото благовестие и е намерила място и достатъчно задълбочена трактовка в Христовото благовестие и църковното учение.”

„Бог, **Божественото начало, е вътре в нас**, защото Той ни е създал. Който отрича факта за съществуването на Създателя, отрича и самия факт за своето съществуване. Бог е същина, която не се доказва. Той е вън от всякакви доказателства. Бог е Същество извън времето и пространството, извън съзнанието, извън Живота, извън всякаква интелигентност на хората и т.н. Бог е извън времето и пространството, но същевременно съдържа в Себе Си времето и пространството. Той е извън Живота, но съдържа в Себе Си Живота. Той е извън съзнанието, но съдържа в Себе Си съзнанието. Той е извън интелигентността, но съдържа в Себе Си интелигентността. Значи Бог, Безграничният, не може да се докаже. Затова именно всяко нещо, което на физическия свят не може да се докаже, ражда съмнение в умовете на хората. Всъщност реални са само ония неща, които не могат да се доказват. Всички неща, които се доказват, са сенки на Реалността. ...Това не значи, че не може да се мисли и разсъждава за тях. Вие можете да мислите за тях колкото искате, но не можете да ги доказвате във време и пространство.”

„Непременно трябва да имаме отношение към Великото в себе си, към Божественото, което живее в нас. Да го поддържаме с всичкото почитание и уважение. Да уважаваме себе си, да уважаваме Божественото, което едновременно е в непоклатим покой и което непрекъснато расте. Божественото е, което расте; човешкото е, което се смаява. Когато даде предимство на Божественото Начало в себе си, **човек се е организирал вече**. Всяка сила в него се управлява от Божественото. Това значи: мислите, чувствата и постъпките на човека се ръководят от гласа на Божественото.”

От думата „Бог” идва и тази хубава дума – „баща”. Под бащиното крило и с бащиното **благословение** растем, съзряваме. За всичко това нека **благодарим** от цялото си сърце и душа на Бога, Който ни е създал. Нека пожелаем на всеки човек да се свърже с Бога такъв, какъвто си е и какъвто чувства вътре в себе си Бога. Нека благодарим на нашите майки и бащи, на нашите истински приятели, които ни подкрепят, помагат – материално и духовно. Нека се научим да благодарим на себе си, защото всяка наша клетка, изпълваща тялото ни, ума, сърцето, е частица от цялото, от Божественото. Защото **благо-дар-ността** е – благо да даряваш. Колко **блага**, добра е думата „благост”. Щом я изречеш, в цялото ти същество прииждат хубави, топли чувства и мисли, готов си, благодарейки, сам да дариш **благост**. Изговорете, почувствайте красотата, дълбоката същност на думите: **благо-вестие, благо-получие, благо-звучие, благо-пристойно**.

Кой човек може да бъде благ? – Любещият. Такъв е и благородният човек. **Благородството**, великодушието са синоними. Те значат човек да не бъде дребнав, да гледа по-широко на нещата. Някои хора казват: „Онзи човек ми каза такава една тежка, горчива дума, че 20 години минаха и аз още не мога да я забравя!” Който казва така, няма великодушие. С това той спъва онзи, който му е казал горчивата дума, обаче спъва и себе си. Ако помниш горчивите думи, ти внасяш отрова в себе си. Великодушие, благородство значи да простиш на такъв човек и твоите отношения към него да се изменят. Даже му направи услуга при даден случай.

Щом написах „Бог”, дойде и думата „**Богородица**”, „**Библия**” – основата, върху която е изградена ценностната система на християнството. Библията има божествен произход и един автор, чието име се споменава 3800 пъти в нея – това е **Самият Бог**. Затова тя се нарича още „**Слово Божие**”. Писана е от повече от 50 съавтори в продължение на близо 1600 години, започвайки от XIV век преди Христа и завършвайки в края на първия век от новата ера. Библията е най-разпространената, най-превежданата книга в света, защото съдържа, предлага пълна, точна, безпогрешна и жизненоважна за човека информация относно Бога, Твореца на видимия и невидим свят, Който излиза извън природните закоомерности

на материята, пространството и времето; информация за миналото, настоящето и бъдещето на човека, за смисъла и целта на човешкия живот. Един от най-удивителните факти в характера на библейската информация е, че в Библията намират място универсалните закони на науката. Затова Библията се нарича още **“Вечната книга”, “Книга на книгите”, “Писмо на Бога до човека”**.

В

„Буквата „В” е образувана от единица и два полукръга. Кръгът означава Божествения живот, свързан с единицата – посоката, по която трябва да се движим – нагоре, към главата.”

В О Д Е Н И Ц А Т А

Когато бях дете, живеех в едно малко, много красиво село, близко до река Дунав и сред хълмовете на голяма плодородна равнина. През есента, щом оберяхме царевицата, щом тя поизсъхнеше на слънце, започвахме да се стягаме за воденицата. Дядо и баща ми пълнеха чувалите с чисто, узряло, жълтеникаво-кафяво жито, което ухаеше толкова хубаво! Те оставяха в хамбара жито и за новия посев на нивите. Пълнеха и по няколко чувала с оронените от нас зърна на едрата, жълта царевица – за царевично брашно, от което баба правеше много вкусен качамак.

Аз много исках да отида с тях на воденицата, но всеки път ми казваха, че съм още много малка, че на воденицата ходели само мъже. Когато станех на десет години, ми казаха, че ще ме вземат. Воденицата беше в съседното, по-голямо село и щяхме да ставаме много рано.

Баба ме събуди, навън беше още тъмно – звездите светеха по небето. Дядо впрегна конете на натоварената с чувалите каруца. Той и баща ми седнаха отпред, на една широка дъска, закрепена за ритлите, а на мене ми постлаха една черга между чувалите. Аз легнах, покрих се с нея, защото беше много хладно, и загледах звездите. Те рисуваха прекрасни картини – ту се бяха струпали на купчинка, ту се разстилаха в най-различни форми: кръгове, триъгълници, ромбоиди. Разпознах Голямата мечка – от седем звезди – или колата, както я наричаше дядо. Постепенно звездите гаснеха една след друга. Зазоряваше се. На небето остана последна само една звезда, много ярка. Запитах татко коя е тя. А той отвърна: „Това е планетата Венера. Сутрин тя последна си отива от небето – иска да посрещне слън-

цето. Зтова хората я наричат Зорница. А вечер първа се появява на небето - затова ѝ казват Вечерница.”

Съмна се. Каруцата вървеше по един тесен, мек път, обрасъл с изсъхнали треви и билки. От двете страни на пътя растяха акации, джанки, орехи. Клоните им се преплитаха, надвесени над нас, и каруцата сякаш вървеше в един тунел, обагрен от есента в охра, жълто, червено.

Пристигнахме на воденицата, когато слънцето тъкмо изгряваше. Три грамадни ореха ограждаха голямата поляна, на която спираха каруците. Преди нас имаше няколко други стопани, трябваше да изчакаме нашия ред. Дядо извади торбата с все още топлата пита, която баба беше омесила, чубрица, бучка масло, сирене, домати, лук и закусихме много сладко.

С интерес разглеждах всичко наоколо. Воденицата беше разположена на река Скъта. Водата, която идеше към нея, бе силна и буйна. Наоколо растяха големи върби. С дългите си провиснали клони ми заприличаха на майки, спускащи завеси върху малките дървета и храсти. Татко ме поведе за ръка и влязохме вътре във воденицата. Почувствах я като жива, с всичките шумове, тракане, с приятния мирис. Наблюдавах как мъжете сипваха житото в дървените улеи, как огромните кръгли камъни, задвижвани от водата, го стриваха и накрая то излизаше като брашно. Всичко беше толкова интересно, вълнуващо. Гледах главния мелничар, който надзираше как върви работата. Той беше едър мъж, със силен глас и спокойни, отмерени движения. Кръглото му лице, косите, дрехите му бяха побелели от брашнения прах.

Натоварихме каруцата с чувалите от пшеничено брашно, царевично брашно и триците, които баба смесваше с бяло брашно и правеше вкусен, тъмен хляб.

Никога няма да забравя това преживяване: ранното ставане, ярките звезди над нас, пътуването и най-интересното – воденицата. Така видях, узнах как от много векове хората са смисляли житото, използвайки силите **на водата, на природата.**

Много по-късно в моя живот разбрах, че при меленето на житото с воденичен камък се губи голяма част от неговата хранителност. Добре е да знаем, че можем да ядем житото така, както природата ни го дава. Тогавато е най-полезно. Хапвала съм житни зърна в млечна зрелост – много са вкусни и имат чуден аромат. А който има здрави зъби, може да опита житните зърна в суров вид. Или да залее измитото жито с вряла вода и то да престои на топло (може и в термос) цяла нощ. Много полезно, здравословно, пречистващо и обновяващо е човек да направи „житен пост” за 10 дни с така приготвеното жито – по 100 грама на ден, като го разпредели на три пъти, заедно с 1 лимон, 9 ореха, 3 ябълки, мед и преварена вода през месец февруари, след пълнолуние. Добре е да се започне в сряда, но не по-късно от третия, четвъртия ден след пълнолунието. Това може да

правите и през другите месеци. На единадесетия ден се отпоставя с ангелска супа: 3 средно големи картофа се варят в леко подсолена вода, като накрая се прибавя магданоз и лимон. През следващите дни се включват плодове, растителни храни, хляб и така постепенно се преминава към нормално хранене.

Много полезно е – особено през пролетта, когато организмът ни се нуждае от витамини – да ядем и покълнало жито. Ето как го правя: вечер измивам добре със студена вода 3 супени лъжици „жито за покълване”, поставям ги в един стъклен буркан и ги заливам с вода, за да престоят така поне 12 часа. На сутринта измивам житото, изцеждам водата и с бързи движения „разстилам” житните зърна по стените на буркана (колкото по-лепнат) и по дъното. Поставям буркана под наклон на някое удобно място в кухнята, като покривам отвора с двупластов тензух, пристегнат с ластиче. Отгоре мятам една кърпа – да е на тъмно. На обяд пак измивам житото, а който е на работа и няма възможност – вечерта. Тази втора вечер зареждам по същия начин още един буркан. А на третата вечер – трети буркан. Така си осигурявам – за известен период – непрекъснато да имам покълнало жито, което на втория ден е покларало малки бели кълнове и вече може да се яде. То е богато на витамини – особено витамин Е, на естествени ензими и ценни белтъчини; в комбинация с пресни плодове и зеленчуци повлиява благоприятно обмяната на веществата.

Меленето на житото – и преди векове, и сега – е човешко изобретение. В бъдещата култура, колкото и странно да ни се струва, воденици няма да има. Макар, че кой не обича един добре изпечен хляб, една дъхава пита! Разбира се – хлябът е най-важното нещо. Хлябът съдържа в себе си всички хранителни материали, но при неговото печене част от витамините, които има в житото, изчезват.

В Я Р А

Вяра е десетгодишна, дъщеря на мое приятелско семейство. Седим с майка ѝ пред блока, в градинката, а Вяра играе с няколко приятели. По едно време децата сядат на пейката до нас и си говорят.

-Ти на кого си кръстен? – едното момче пита другото.

-На дядо си – Васил – отвърща то. – А ти?

-Мама и татко сами са избрали моето име. Нарекли ме Валентин – на баба Величка и на дядо Витко.

-Ако знаете каква история има моето име! – възкликва Вяра. – Преди да се родя мама два пъти е помятала...

-Какво е това – помятала? – пита Валентин.

- Не е могла да износи бебетата до края на тяхното раждане – обяснява Вярата. – Когато е забременяла с мене, е полегала известно време в болница. Но през цялото време се е молила на Бога да я дари с това бебе – с мене, де. И много силно е вярвала, че това ще стане. Затова ме е нарекла Вярата. Мама казва, че без силна вяра и любов човек не може да направи нищо свястно, нищо хубаво.

- Ти затова ли си толкова хубава! – усмихна се Валентин.
- И ти си хубав, и Васил е хубав, добър – отвръща Вярата.
- Ами аз, не съм ли добър? – пита Валентин с горчива нотка в гласа.
- Добър си, но често се сърдиш за щяло и нещяло – отвръща Вярата.
- Така ли! – възкликва Валентин и се замисля. – Татко казва на мама, че и тя се сърди за едното нищо.
- Хайде да играем! – Вярата става от пейката. – Вижте, Лилето иде. Майката на Вярата ме поглежда с усмивка и ми казва: „Така е, това е истина.”

Наскоро след този ден, като размишлявах за вярата, си мислех, че **тя е вродена в нас** и ние не можем да живеем нито миг без нея, независимо че изпадаме в песимистични състояния, трудни изпитания... **Вярата е духовна способност**, реална **сила на ума**, която играе важна роля в целия живот на човека. Вярата е тази **сила на душата**, благодарение на която човек от самото начало на своето възраждане е започнал да питае любов към онова невидимо същество, Създател и Крепител на цялата вселена. Тя, вярата, е извършила велики подвизи и дела, вдъхновявала е душата на човека с велики и свещени мисли, с възвишени идеи за Добро, за Истина, за Красота. Забелязано е, че великите хора са вярващи и верни на идеала, към който се стремят.

Тази вяра и днес е най-мощният двигател на науката и възпитанието. Тя е силата, която се крие в любовта към познаване на Истината и която ни кара да се стремим да търсим и изпитваме всичко.

Предлагам ви **мисли за вярата** и едно стихотворение, което написах за нея:

„Вземете щитът на вярата и мечът на Духът, който е Словото Божие”

„Вярата има Божествен произход, а вярването – човешки. Без вяра нищо не се постига.”

„Да вярваш в Бога, това подразбира да използваш разумно условията, да намериш смисъла и целта на живота и да знаеш, че никой не може да ти вземе това, което си придобил.”

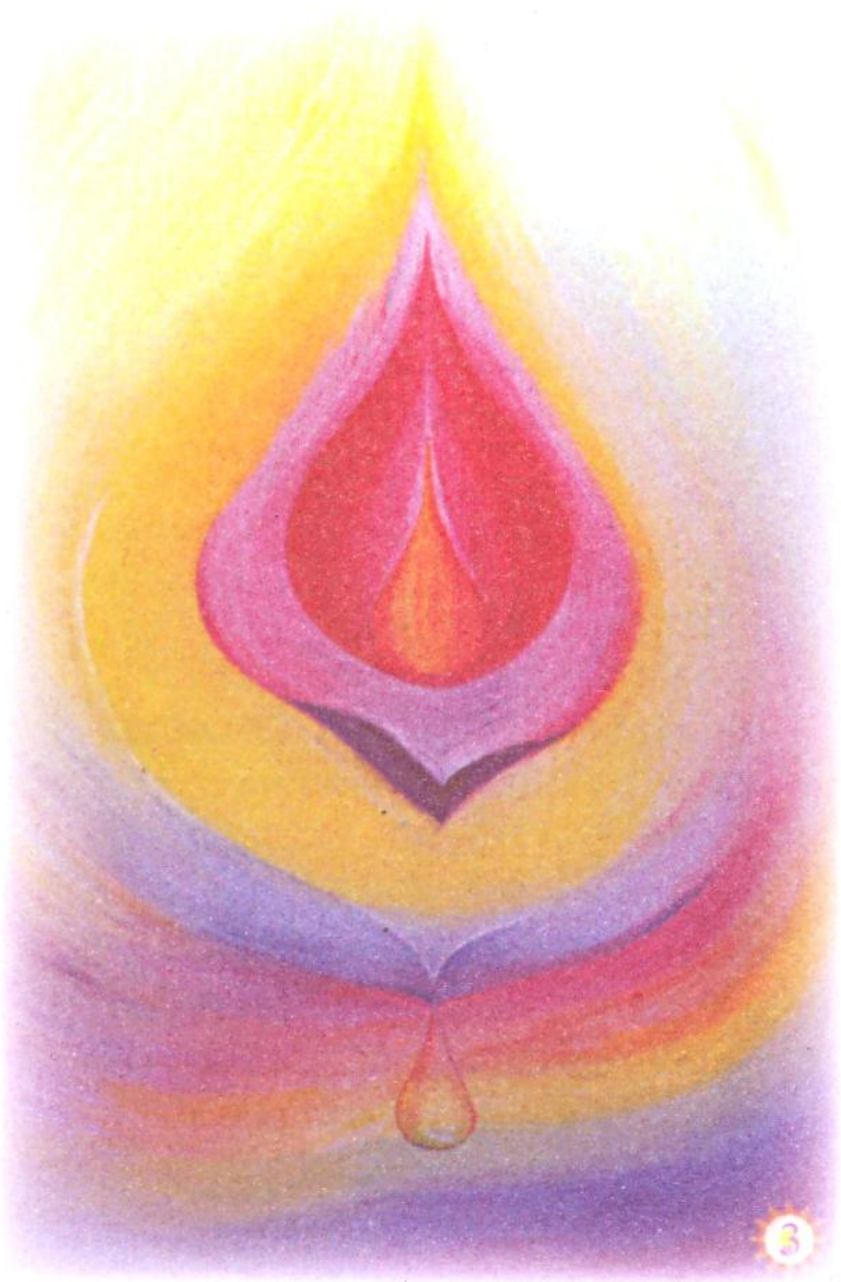
„Любовта ще произведе вярата. Не вярата създава любовта, но вярата става условие за Любовта. Любовта е, която е източник. Вярата е барометър, да се покаже колко е Любовта.”

„Вярата е закон за разширение. Разширението носи освобождение. Следователно вярата е закон за освобождение от ограниченията. Научно – вярата е закон, с който човек се освобождава от неестествени ограничения. Казваш: „Вярвам.” – За да вярваш, ти трябва да знаеш как да се освободиш. Щом знаеш как да развържеш въжето, с което си свързан, ти имаш вяра.”

Един мъдрец е казал: “Вярвай, че никога не можеш да изгубиш Ценното, което Бог е вложил в твоята Душа преди създаване мира. Тази вяра те освобождава от всеки страх, подозрение и съмнение. Тя те прави свободен и стабилен.” Чрез силна вяра можем да реализираме всяко нещо, но за това трябва да развиваме, закаляваме и нашата **воля**, която е дете на ума и на сърцето. Когато казват за някого, че **волята му** е невъзпитана, това значи, че умът и сърцето му са невъзпитани. Затова нека се стараем чрез добри желания, стремежи на сърцето и чрез светли мисли да възпитаваме, закаляваме нашата **воля**.

ВЯРА

Да търсиш бряг спасителен,
без силна вяра няма да достигнеш.
Да искаш любовта в сърцето си,
без любовта към Бога няма да усетиш
Да търсиш извор чист във планината,
без път към него няма да откриеш.

Добринка Златарева

В С Е Л Е Н А (В С Е М И Р)

**„Удивителният ред във Всемира може да се припише само на едно
могъщо и премъдро Същество”**

Исак Нютон

**“Цялата Вселена не е нищо друго освен Бог, Който се проявява. Тя
представява развитието на Бога.”**

**“Вселената представлява сбор от мислеци същества, които са
атомите на този разумен свят.”**

**“Бащин дом е цялата Вселена. Бащин дом е цялата Слънчева
система. Бащин дом е цялата Земя.”**

Учителят Петър Дънов

Огромна си и необхватна ти, Вселено, с твоя взрив във времето неспирно! За нас – обикновените земни хора, с нашето мъничко познание, но и за учените, които те изучават, наблюдават, разгадават. Ти оставаш все такава – близка и далечна, тайнствена, загадъчна, неразгадана.

Ако нашето зрение е много по-силно, по-мощно от сега, ще видим в целия им блясък най-близките галактики. Те ще ни покажат своите спирали, обсипани с мъглявини и звезди; ще видим галактики, свързани със звездни мостове; галактики – джуджета..., а други ще видим като едва забележими точки.

Едно от най-големите открития на миналия век – холографският образ, представлява триизмерен обект, „сътворен” с помощта на лазерен лъч. В последните десетина години учените упорито заговориха за **холографска Вселена, което означава, че всяка точка в нея съдържа информация за цялото поле, т.е. „частта-е-цялото”**.

Следва, че всички сме частици от една голяма, жива Вселена, което много от нас винаги са чувствали със сърцето си, с душата. Холографската теория е основно правило и в теориите на съвременната квантова физика и неврофизиология.

Напоследък и по радиото, телевизията, интернет, учебни помагала доста често слушаме, четем информация, че на Вселената ѝ остават два милиарда години живот, че в нея не съществува усъвършенстване, че тя непрекъснато се разширява и така старее...Но има и друго – Учителят Петър Дънов казва: „...**енергията постоянно еволюира във Вечността**. Ако сегашната Вселена с всички свои слънца и планети, с всички живи същества по нея изчезне, животът ще се трансформира, ще мине зад нейните предели. Зад тази материална Вселена, която ние познаваме, има друга Вселена, създадена от по-ефирни същества, от по-ефирни слънца, недо-

стъпни за нашите очи. Засега ние знаем твърде малко, ние сме още деца в нашето развитие.”

Но ще продължаваме да изучаваме с любов Вселената. Сега ние виждаме една малка част от тази огромна Вселена – съзвездията, планетите, които са толкова красиви

Вие имате ли си любима планета от Слънчевата система? Аз обичам всички, но ми е любима Венера. Знаете ли нейния *астрологичен символ*?

ВЕНЕРА

Зелено–синьо, гальовно море,
хладни дюни, поляни, щурци,
Странджански буки в потайни дъбрави,
дъхави, тучни ливади и звезди, звезди...

Стопяват се тихо, призори, безмълвно,
на групи – една по една,
само Зорницата царствена,
в блестяща бяла одежда,
отлита от небосвода последна,
отправила към нас, към Земята,
своята любов Божествена, свята.

Искам да споделя с вас една малка/голяма тайна. Каквото и да вършите: учене, работа, пеене, рисуване..., правете всичко с **въображение и вдъхновение**. Кажете си три пъти тихичко: ”**Вдъхновение, вдъхновение, вдъхновение!**” И то ще дойде – дори да сте малко неразположени. Опитайте и бъдете сигурни – ще ви бъде приятно и ще имате успех, ако вършите всичко с вдъхновение.

Един ден седях в градската градина, близо до детската площадка, и четях книга. Беше особено, бих казала, мистично време. Духаше вятър, аметистови облаци в странни форми се гонеха в надпревара по небето. Едно момченце дотича при майка си, започна да подскача, издигайки ръцете си нагоре, и извика: “Искам да хвана вятъра! Искам да хвана вятъра...” После запита: ”Мамо, какъв е цветът на вятъра...? Като се приберем в къщи, ще ми нарисуваш ли **вятър?**”

Много бързо В - - - - -о,
В- - - -а
лети.

Без този дар Божествен,
не може да живее
на Земята

Никой не успява
да ги хване, покори.

нито растение,
ни птица,
нито животно,
ни човека.

Що е то? (В - - - - -а)

Г

„Г” е съставена от единица, върху която стои знакът на безконечността. Когато казваме, че Господ е безконечен, безграничен, този негов атрибут се съдържа в буквата „Г”.

Г Е Р А Н А

Който е роден, израсъл в град и няма връзка със селото, трудно би си представил какво е обор, ясли, ритли на каруцата... или колко хубаво ухалят тревите, цветята, билките, сеното, разораната земя, житото... и всичко, което ни храни, заобикаля и чрез което ние съществуваме. Защото това е Живата Природа, майката Земя, с нейните гори, планини, морета и океани, ниви, лозя, животни, растения, минерали...

Но да ви разкажа за герана или както го наричат още кладенец. В нашия край Северозападна България, където съм родена, хората казват: „Отивам на герана за вода.” Не само аз, но всички деца от махалата, всички хора обичахме това място. Геранът се намираше под баира и под сянката на три големи явора. Имаше почти квадратна форма, с дебели стени, изградени от големи, гладки, излъскани от водата камъни, високи около един метър, за да може човек спокойно да опре тялото си в тях, когато трябваше да извади вода. Това ставаше чрез голяма дървена кофа, направена от специално дърво, обшита с железни обръчи. Тази кофа бе закачена за дълъг дървен прът, прикрепен и здраво завързан между чатала на високо дървено съоръжение.

Бях малка на ръст, но не само аз, а и другите деца бяхме вече опитвали и можехме да си извадим вода. Хващахме дървения прът с двете си ръце и малко по малко го спускахме в тъмния отвор на кладенеца. Той не беше много дълбок, водата светлееше студена, чиста, мека на пиене. Трябваше да наклоним кофата и с нея да загребем от водата. В началото, когато бях още дете и няхах достатъчно сили, загребвах малко и бавно за-

почвах да издърпвам нагоре кофата чрез дървения прът. Понякога се случваше да изпусна пръта и кофата шумно падаше обратно в кладенеца. Тази работа беше и приятна, и малко опасна за нас – малките деца, но всички знаехме да не се надвесваме над каменните стени и как да се пазим. Най-напред това ни показваха възрастните, а после ние се учехме. Колко много, много пъти през годините ние изваждахме така вода – и за пиене, и за поливане на градините пред нашите домове.

Кладенецът беше наше любимо място за събиране. И на децата, и на възрастните от цялата махала. Там играехме, цапахме във водата на големите каменни корита през летните горещини, където пояхме и животните, а отстрани правехме бентове, замъци с прът и пясък, измисляхме си какво ли не... Жените донасяха от къщи малки черги, постилаха ги върху тревата и там полягахме на хладно, там се събираха на приказка, там плетяха, бродираха, споделяха всички новини и събития в селото, а мъжете говореха за политика, социални проблеми, кога ще се оре, какво ще се сее, посажда...

Недалеч от герана бе пътят за съседното село – Селановци. Тази земна артерия беше интересна с каруците, камионите, комбайните, моторите, които преминаваха, и хората, които се спираха да пийнат вода, да си наляят за из път, да се измият. Интересни бяха и другоселците, които вървяха пеша. Помня случаи, в които дядо или баба се заговаряха с тях, изнасяха хляб, сирене... Нахранваха ги под сянката на салкъмите до герана и ги изпращаха с думите: „Ха, вървете си по живо, по здраво...” А другоселците им благодаряха за хляба, за добрата приказка и отвърщаха: „И вие си останете по живо, по здраво...”

Когато отидох да уча в техникум в града, канализираха всички улици и имахме вече чешми в дворовете и в къщите. Но кладенецът си остана все така нашето любимо място за игри, срещи, споделяне и за хубава изворна вода, заедно с близката до него чешма.

Много обичам водата (кой не я обича!), защото съм родена край Дунава, защото съм водна зодия (когато съм била бебе и ме изваждали от коритото, съм се разревавала, а щом ме върнели обратно в коритото, съм се усмихвала и дори заспивала), защото без благодатната вода няма живот на Земята. През последните десетилетия учените откриха, установиха много интересни неща за водата. Ако искате и вие да ги научите, влезте в „Интернет”. Има няколко филми за водата, които станаха особено популярни в последните години, прожектират се и в училищата.

Може да си купите и книгата на *Д-р Масару Емото* (почетен президент на Международната фондация „Вода за Живот”) – *„Тайните послания на водата”*. На 26 май 2005 г. той бе водещият лектор на конференция, проведена в сградата на Обединените нации, организирана от подкo-

мисията за Духовни измерения на науката и съзнанието, а през лятото на 2007 г. посети България

„Изследванията на друг учен - **Д-р Жак Бенвенист** „го довеждат до заключението, че водата може да складира и „запомня“ електромагнитна и биологична информация. Проучването му показва, че водата носи отпечатъци от субстанциите, с които е била в контакт, което ѝ позволява да функционира като комуникационна система и в клетките, и в тялото. Резултатността на хомеопатичната медицина би могла да се разглежда като подкрепа на идеята за „паметта на водата“. Хомеопатичните лекарства се получават чрез многократно разреждане на лечебното средство във вода. Колкото по-голямо е разреждането, толкова по-силно е лекарството. Най-силните и най-разредени дози надали съдържат и една единствена молекула от началната субстанция. Оттук и предположението, че при тези високи разреждания именно водната „памет“ носи и осигурява лечебните качества. Един доклад на **Питър Фишер** от Кралската хомеопатична клиника в Лондон цитира научните изследвания върху хипотезата, че „микроструктурата на водата е в състояние да задържа информация за субстанциите, с които е била в контакт...”

Много учени по света работят в тази насока, доказвайки хипотезата, че водата има памет.

Учителят Петър Дънов е казал: „Ако разбихте свойствата на водата, вие бихте могли да лекувате с нея всички болести. Водата, с която ще се лекувате, трябва да бъде абсолютно чиста. Това може да се опита с езика. Значи езикът трябва да бъде толкова чувствителен, че да различава качествата на водата. За тази цел човек трябва да прави опити, да ходи по планините, да пие вода от чисти извори и после да сравнява различните води, да изработва тънък усет на различаване.

Най-мощното лекарство в света, това е горещата вода. Съвременните хора не знаят каква сила се съдържа във водата.

Горещата вода, приета на глътки, чисти нерваната система от наслоявания, които подпушват мислите и чувствата на човека. Водата регулира нервната система.

От месец май, до средата на месец юли, всеки ден, когато вали дъжд, ще се излагате на дъжда докато добре ви намокри. След това ще се върнете у дома и ще изтриете тялото си със сухи дрехи, ще изпиете 1-2 чаши гореща вода. При това, като се излагате на дъжд, добре е вътрешно да пее. В този случай пеенето подмладява човека. Благословение е дъждът. Голяма енергия се крие в дъждовните капки. Те се отразяват благотворно върху нерваната система и върху много хронически болести в човешкия организъм. Аз наричам дъждовните бани „бани на ангелите”.

Отношенията между човека и водата винаги са били сложни, защото тя е необятна, защото от самото си раждане тя не е престанала да се преобразява. **Всяка капка съдържа в себе си световната памет.**

„Ante mare undae.” Преди морето – вода.

Море, достигнало
дълбока старост,
от твоите недра
животът бликнал е.

в грохота на водопади,
в спокойствието на реки -
спасителни, миролюбиви.

Море, вода – заливаща,
обливаща, пречистваща,
успокояваща, каляваща,
присъстваща във всяка
 наша клетка –
животворна, паметлива.

Море на приливи и отливи,
на бури и спокойствие
във нашите души,
 на бели кораби,
с които смело плуваме
към пристаните нови,
светли на духа.

Море, вода, танцуваща
в играта на вълни,
в подскоците на ручей,

Г Ъ Л Ъ Б И

Обичам всички птици: малкото синигерче, чичопея, славея, авлигата, рошавите приказливи врабчета, прелетните птици и техния мъдър полет – знаете, че изминават хиляди километри, като се ориентират по електромагнитните вълни на Земята. Но особено харесвам гълъбите. Още от малка, когато за първи път видях красивите фигури и лупинги, които те правеха в небето.

Тази сутрин, както и в много други, се събуждам от тихото гукане на гълъбите в съседния двор. Пригласят им две гургулици от клоните на ореха, които живеят в непрекъснато приятелство с гълъбите – бели, сиви, пъстри. Интересно е да ги наблюдава човек как живеят заедно, как се движат по покрива, сеновала. Гълъбите никога не бързат – дори в храненето. И са така внимателни, ласкави, галантни едни към други.

А в небето! Гълъбите са толкова бързи и плавни, организирани в своя колективен, кръгово-спирален танц. Ятото поема най-напред към близките възвишения на Средна гора, докосва върховете на боровете, снишава се към поляните, после прелита над града, като завърта няколко кръга над купола на църквата и се устремява към Стара планина. Дълго се реят в

ясносиньото, пролетно небе и в полета им има толкова свобода, красота, хармония! Наблюдавам ги заедно с няколко деца, които са се спрели до мен. Те оживено, радостно коментират полета.

Представям си грейналите лица на деца от площадите, градските градини по света, които протягат ръце към миролюбиво разхождащите се гълъби или проследяват с възторг техния полет – сивмол на полета на човешката душа.

Десетина дни след като написах този разказ, един гълъб започна да долита при нас, които живеем в малък триетажен блок. Кацваше на парапета на моя балкон, при съседката от долния етаж. Ние му се радвахме, гласно и мислено разговаряхме с него, давахме му храна. Обичаше да стои и най-горе, на покрива – в ламаринения улей на другите съседни. Виждах, чувах, че те не го харесват – щял да им изцапа балкона. Една седмица отсъствах от къщи и когато се прибрах, напразно очаквах гълъба да се появи. От детето на съседите узнах, че татко му го прогонил. Нима хората не знаят, че от стари времена се смята за благословение, ако птица свие гнездо в дървото на двора, под покрива, прозорците на къщата, на коша...? А какво ще кажете на хората, които разрушават гнездата на птиците – даже когато в тях вече се мътят яйцата...?!

Едно хубаво стихотворение за „сияйния гълъб” от Кирилка Вулова – „Слънчева рапсодия”, София, 2007 г.

Сияещ гълъб в утрото възкликна.
Перата му изваяха дъга,
ветрило нежно цветовете разпиляха
и тънка струна звънна в утринта.

Видях усмивка кротко и загадъчно
в очите лъчезарни да струи,
главицата, наклонена ръзсъдъчно,
без думи святост да шепти.

Струеше на балкона плаха нежност,
готова всеки миг да отлети,
излъчваща Божествена смиреност
на пратеника от безкрайни висини.

Благословено творение тъй крехко,
безмълвен вестоносец плах.
Дете на утрото и гука нежно
с извивката златиста в твоя глас.

Г О С П О Д

„Господ е другото име на проявения Бог-Отец. Той създаде небето, Земята, цялата Вселена. Той изпълва всичко, изпълва цялото Битие, всички светове, всички слънчеви системи. Цялата Жива Природа говори за този, Единия, Великия. Той се проявява като **Любов, Мъдрост и като Истина**. Говорим ли за Господа, за Бога, ние подразбираме онова Съще-

ство, от Което произтича всички Живот във Вселената и което свързва всички живи души в едно цяло, без То да се измени.”

„Бог оставя всички същества абсолютно свободни. Той никога досега не е казал на някое същество във Вселената, колкото и малко да е то: „Направи това!” или „Служи Ми!” Той му показва пътя, но го оставя свободно, само да направи своя избор – да извърши онова, което то счита за добро.”

„Иска ли човек доказателства за съществуването на Бога, той е прекъснал в съзнанието си своята връзка с Него. Възстанови ли се тази връзка, Животът започва непрекъснато да тече от Бога към човека и от човека към Бога. В *ума, сърцето и волята* на човека има тогава един непрестанен прилив от *Божественото съзнание*.

Някога ние сме били в пространството като *мисъл, идея* и след това в нашия *дух* се явило желание да слезем долу, да се явим една проекция на Господа. Затова когато се намираме в материалния свят, тук на Земята, трябва винаги да поддържаме будна нашата връзка с идеалния свят, с Бога.”

Благодарим Ти, Господи,
за всичко, с което
щедро ни даряваш,
пазиш,
учиш и спасяваш.
Благословен бъди!

Пожелавам ви да напишете разказ за вашата любима птица. Можете да нарисувате вашата любима птица/птици, зареяни в полет или удобно настанени върху клоните на някое дърво, или – както ви хрумне, има толкова много варианти. Наскоро видях малко птиче, кацнало на тъничкия връх на един бор. Пее ли, пее и леко се полюшва – сигурно му беше много приятно и удобно там, защото се задържа доста време.

Д

„В звука „Д” се съдържа активна сила, че е в състояние да примири противоположностите между физическия свят (езика като физически орган на вкуса, храненето и говоренето) и Божествения свят (небцето), който езикът докосва с крайчеца си, при неговото изговаряне.

В звука „Д“ се съдържат такива правила, чрез които силите на Прородата могат да се регулират, уравниновесят и хармонизират, както в думите „дарба“, „дар“, „добро“.

Д У Н А В А

Когато си малко дете, ти знаеш това, което е около тебе – твоя дом, най-близките ти хора, градината (ако имаш такава), съседите, кучето, котето... Има особена красота в постепенното опознаване, разширяване кръга на света около нас. А най-важните събития, случки, срещи остават завинаги в съзнанието ни.

В един много ярък и слънчев ден баща ми ме водеше за ръка по една пътека към върха на стръмен баир. Бях около петгодишна. Когато се изкачихме най-горе, ние седнахме и аз за първи път видях, почувствах, че светът около мен е много по-голям. Широкото, открито под нас и в далечината пространство ме изпълни с възторг. Малкото ми сърце развълнувано биеше от срещата с този простор и безкрайност, които усещах с душата си, че ги има. Радвах се на горите, равнината, която нямаше край. Но най-интересното и странно нещо беше една сребриста лента, която се виеше и блестеше, без да угасва. „Какво е това?“ – попитах татко. А той ми отвърна усмихнат: „Река, голяма река, с много вода, казва се Дунав. А оттатък нея – той посочи равнината без край – се намира една друга държава. Тя се казва Румъния.“

Много въпроси зададох на татко в този ден и поисках да видя Дунава. Наскоро след това татко и дядо ме взеха на пътешествието, което така очаквах. Излязохме извън селото с каруцата, в която бях удобно настанена, и минахме покрай големите зеленчукови градини на селото, където хората беряха домати. (Като студентка всяко лято заедно с други младежи ние сортирахме и редяхме домати за износ в щайги – беше весело, задружно и така си изкарвахме по някой лев.) После следваше път с рядка салкъмова гора и каруцата навлезе между огромни тополи. Те бяха подредени в прави, дълги редици. Каруцата вървеше между тях без път, по пещчлива земя, в която имаше широки пукнатини. По-късно щях да разбера, че те са се образували от водата, която напролет заливаше това място, а през лятото се отдръпваше.

Най-после каруцата излезе от този странен и не особено приятен за мене път и пред нас се показаха върби, храсти и някакви тънки, бледи цветя, високи колкото мен. Въздухът имаше особен мирис, какъвто за първи път усещах. Колкото пъти след това съм ходила на Дунава, винаги съм вдишвала този специфичен аромат на реката, на нейния живот.

Дядо разпрегна конете, а татко ме улови за ръка и поведе по една обрасла с тревни пътека. Усещах реката с всичките клетки на моето малко

тяло, макар че не я чувах. Беше тихо, много тихо, чувах само жуженето на пчели и мириса на Дунава. Изведнъж видях между клоните на върбите ивица от кремаво-бяла вода и спрях. Татко ме погледна и каза: “Още малко и ще я видиш цялата.” Изкачихме невисок песъчлив бряг и тогава пред мене се откри Дунава – голям, широк, водите му течаха бавно под босите ни нозе. Само някъде – по средата, където имаше остров, видях малки вълни, които се нагъваха като панделките на моите плитки.

Слязохме от брега, татко избра едно място, запретна крачолите на панталоните си и нагази в реката. Подаде ми ръка и аз трепетно пристъпих. Усетих топлата ласка на водата, която стигаше до коленете ми. Татко взе малко вода в шепата си, уми лицето ми, приглади косите ми и каза: „Пийни една глътка.”

Така се сродих с Дунава, който много обикнах. През лятото ходех с приятели да се къпем, да плуваме, пътувахме с открити пътнически кораби. Понякога си представях, стоейки на палубата, че плавам към държавите от Европа, през които минава Дунава и които исках да опозная, по Мисисипи, към далечни морета и океани...

Сега, когато живея далече от Дунава, отново ми се иска да пътувам с нашите бели кораби, които вече ги няма, да усетя мириса на брега, на водата, която отдавна не е така чиста, както през моето детство. По-важното е, че Дунава продължава да свързва народите на Европа – символично и реално, техните култури, приятелства, съдби, стремежи.

(Няколко дни след като написах този разказ, в обедните новини на I-ва телевизионна програма – 17 юни 2009 г., видях следната картина от Видин. Щастливи хора от всякаква възраст плуваха, цапаха в Дунава, без да обръщат внимание на надписа: ”Къпането забранено – нормите на замърсяване на водата са над допустимите”. Някои от младежите отговориха на репортерката, че не са забелязали този надпис, други, че не му обръщат внимание, а Емилия Григорова с двете си внучета – радостни, усмихнати, заявиха: „Много е хубаво тук... Скачахме с баба в най-дълбокото!”)

Дано ние, прекрасното човечество, най-сетне се вразумим и проумеем колко страда Земята от замърсяването, което ѝ причиняваме и от което ние страдаме, заболяваме. Макар че Живата Природа от своето създание е същата по отношение на неумолимите си закони, защото те са Божествени. А Божествените закони не се изменят.

Разказвам ви за моето детство, защото сигурно си прилича с вашето – на каквато и възраст да сте. Макар, че условията на живот са променени, а също и технологиите, комуникационните средства за общуване... Но **децата** винаги ще ги има! Защото те са животът на планетата Земя, те са

радостта, красотата, новата надежда, нови идеи, нова култура. За **децата** трябва да се полагат най-големите грижи: още по време на бременността, от първия миг на появяването им до порастването, съзряването. Знаем, че най-важното нещо, от което започва всичко това, е домът – семейство, с родителите, бабите, дядовците, роднините, приятелите на дома, детската градина. От мига на своето раждане детето трябва да почувства, че е прието с Любов (всъщност, това то трябва да е почувствало още по време на бременността) и така да продължи животът му.

Макар, че не му е тук мястото, искам да споделя колко неправилно постъпват някои майки, които пушат по време на бременността и след това. Непоносима е за мен гледката на майки, родители, които пушат, тикайки количка, разхождайки децата си в градината, или седящи на пейки до детската площадка, контролирайки игрите, или пиещи кафето с неизменната цигара, защото така е най-приятно... Непоносима е за мен гледката на учители, които пушат и пият в компанията на свои ученици.

Да не забравяме, че: „**Възпитанието** е резултат от познаването и прилагането на **духовните естествени закони**, които управляват вътрешния живот на човека. Истинското възпитание дава правилна насока на умствената дейност и насочва към разумно прилагане на придобитото знание, което трябва да спомага за съграждането на живота, а не за неговото разрушаване.”

Ето каква красива песен сътвори нашата приятелка Калина Станчина от София. Пожелавам ви да я разучите и запеете

Децата вълшебници знаят,
где чиста водата тече
и в светлата слънчева радост,
безценна росица са те.

Д Ъ Г И Н Е Б Е С Н И

В книга първа на Библията – „Битие”, има един стих: „Разкая се Господ, че направи човека.” Господ създал човека и като видял, че живее толкова лошо, намислил да очисти земята от всичките престъпления и допуснал потопа. Решил да остави поне един човек – праведния Ной, заедно с “цялата му челяд, от всичките животни по две, от мъжки и женски пол, а тъй също и от птиците небесни”. Ной направил кораб, с който се спасил. Тогава за първи път на небето се появила **дъга**. И рекъл Бог: „Поставям дъгата Си в облака, за да бъде знак на завет между Мене и Земята, че не ще вече да има потоп.”

Учените казват, че дъгата се получава вследствие пречупване на светлината. Но всяко нещо се случва на точно време и пространство в развитието на **еволюцията** – земна и космична. “Преди потопа дъгата не е съществувала, понеже водните капки не са били диференцирани, не са могли да я образуват. Защото, както знаем, тя се явява при определени условия – светлината трябва да се пречупи. Следователно явяването на дъгата е едно явление, когато **спектърът се е проектирал на земята**. Обаче сега имаме половината дъга – още не виждаме цялата Истина. Един ден, когато завършим своята еволюция, ще я виждаме цялата.”

А ето какво написа за дъгата лъчезарната Дафина – Роня, която завинаги си остана на 13 години: **„Веднъж Дъждът и Слънцето се срещнали в синьото небе. Тогава се родила Дъгата... Внезапно се появили големи черни облаци. Те я нападнали и поискали да я убият. За да се спаси, Дъгата слязла на земята и се скрила при цветята. Тъй като те били прозрачни, решила да подари на всяко по една от своите краски. На минзухара – жълтото, на лалето – червеното, на синчеца – синьото А на кокичето дала от всеки цвят по малко, та станало бяло.**

И сега, когато Слънцето и дъждът видят, че светът прекалено много посивява, те се срещат.”

Дъгата има седем цвята.” Първи е **червеният цвят, с 400 билiona трептения в секунда**. След него идат портокаленият цвят, жълтият, зеленият, синият, тъмносиният и **виолетовият или моравият, който има 800 билiona трептения в секунда**. Те са много по-мощни, имат по-къси вълни. Както в музиката има октави, така и цветовете имат много октави. Първата октава е на **физическия свят**. Другите са в невидимите светове. Тяхното действие е от по-висш характер. Седемте цвята не действуват само физически върху човека. Понеже в тях има и разумни духовни сили, те действуват върху човешкия **психически живот**. Те влияят върху нашето съзнание, ум, сърце и пр. Червеният цвят, особено когато

е по-блед и преминава към **розовия**, изразява любовта. Но има червен цвят от по-долни октави, който действа по-грубо – изразява борбата, разрушението. Понеже любовта носи живот, то червеният цвят е и носител на живота. От друга страна, той прави човека активен, възбуден. Когато човек е анемичен, сърцето – слабо, трябва да се употребяват червени предмети, да се носят червени дрехи... Червеният цвят е изразител на любовта в по-низша форма. Когато любовта се издигне до по-висша форма, тя се изразява чрез **синия цвят**, а най-висшата, Божествена любов се изразява чрез **белия цвят**. Тогава аурата на човека става бяла.

Жълтият цвят е на учението, знанието, интелигентността, мъдростта.

Зеленият цвят изразява растеж, развитие и успокояване.

Синият цвят е изразител на истината, вярата и също успокоява. Посветлият оттенък на всеки цвят има по-възвишено въздействие. На един религиозен човек голяма част от аурата е заета от синия цвят, от по-чист вид. Ако синият цвят е кáлен, този човек е религиозен, но фанатик.

Портокаленият (оранжевият) цвят изразява индивидуалността на човека, достойнството му. Когато портокаленият цвят е кáлен, тогава този човек е горделив. Портокаленият цвят е свързан и със здравето на човека. Когато някой орган или цялото тяло е болно, хубаво е да си служим с този цвят. Кой е начинът? Да си представим мислено, че върху нас като от душ се изливат портокалени лъчи. Който има силен дух, силна воля, насочена към един висок идеал, към благородното, Божественото, не се сляма от никакви пречки, тогава в неговата аура горе над главата блести **виолетовият цвят**. Ако един човек е страхлив, в неговата аура има сив цвят. Кафявият цвят е показател на егоизма, а който има злоба, аурата му става черна. Тези цветове на човешката аура постоянно се менят. Когато човек стане свършен, неговата аура ще има само висши цветове, които, като се слоят заедно, ще образуват **белия цвят**.”

Медицината вече прилага лекуване чрез хромотерапия („терапия” – лечение, а „хромо” – цвят), т.е. цветолечение.

Седмичните дни имат връзка с цветовете: понеделник е свързан със зеления, вторник – червения, сряда – жълтия, четвъртък – синия, петък – розовия, събота – виолетовия, неделя – аметистовия и портокаления.

“Дъгата съдържа седем ценни неща, седем цвята, дадени на човека като символи, всеки от които съдържа известна истина. Когато човек живее съобразно седемте велики добродетели на дъгата, в неговия живот потоп няма да има.”

Много дъги съм виждала в моя живот, но никога няма да забравя тази, която се яви около слънцето при ясно небе на Рила през 2006 година. Видяхме я всички приятели, които бяхме от различни краища на България.

И на Мусала, през 2007 година, 7 януари сутринта – на изток се появи най-напред една късичка къдрава дъга през белите пухкави облаци, после

още една и още една. Бях с моята приятелка Емилия и всички от хижа „Мусала” излязоха, някои снимаха – изненадани, възхитени, радостни от този небесен дар.

Ето какво стихотворение написах през лятото на 2006 г. на къмпинг “Оазис”, където Странджа планина целува Черно море.

Дъждът премина бързо.
Поръси плажа, дюните,
прашясалия къмпинг.
Във весел облак отлетя
на юг.

Дъга небесна разцъфтя
в небето.

С единия си край бе стъпила
на Странджа планина,
а другия – бе топнала
в морето.

До нея извиси снага сестра –
близначка, по-фина, бледа,

облечена във цветове
прозрачни.

С пъстрите си шалове
от седем цвята

дъгите затанцуваха
с вълните укротени,

със брега, скалите
и Земята,

докато избледняха,
разтвориха във въздуха,

в облаците бели,
небесата.

Д У Ш А и Д У Х

***„Реално е само това, което никой не може да ти отнеме.
Единствената собственост на човека е неговият дух,
неговата душа, неговото сърце и неговото тяло.”***

***„Пази свободата на душата си! Пази силата на духа си!
Пази светлината на ума си! Пази доброто на сърцето си!”***

Учителят Петър Дънов

Какво е *Душата, Духът* – това винаги е вълнувало хората, освен тези, които имат атеистично-материалистичен начин на мислене. Според християнството човекът е триединно същество, съставено от Дух, Душа и тяло, както е триединен нашият Създател: Отец (Абсолют, Първопричина), Син – Богочовекът Иисус Христос, и Светият Дух. За човека, за неговата Душа и Дух много поети, музиканти, художници, философи... са създали прекрасни творби. И пак продължаваме да търсим, да учим – чрез нашата **свободна воля**, която ни е дадена: да четем, да споделяме, да откриваме проявите на нашата Душа и Дух във връзката им с огромното вселенско сърце и Божествен Дух.

„**Душата има Божествен произход.** Тя прилича на един цар, който подписва актове. Тези актове, които Душата подписва, имат стойност. Нашата Душа е плод на Божествената Любов. **В нейното дихание ние живеем. Душата е вечна.** Тя е така вечна, както Бог е вечен. Но докато Бог е абсолютно неизменен, душата непрекъснато се изменя, като по такъв начин се развива и добива нови качества.

Човешката Душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става, формата се е променила, но това не е съществено. Човек променя много тела, много органи, но той като Душа, която се развива, като съзнание в Природата не се губи. Това е един факт, в който няма никакво изключение.”

Нашата **Душа** е най-чистото, най-свято нещо в нас – оживотворява тялото – и извън нас, защото тя може и да се разширява безкрайно много, в цялата Вселена. „Душите – това са различни състояния, в които Божественото съзнание се е проявило във време и пространство. Има само една Велика, Божествена душа, а всички други души са само нейни прояви. Всичко може да изчезне в света, но душите – никога. Те не могат да изчезнат, защото не може да изчезне Божествената душа, Божественото съзнание.

Днес повечето хора не познават душата. Те не съзнават себе си като души, а като личности. Личността, това е физическият човек, а не истинското Себе – душата. Те познават и личностите на другите, а не душите им, които са истинските им близни.

Ако хората не вложат в съзнанието си идеята, че са живи, разумни души, ако те се съзнават все още като личности, като умове и сърца, като мъже и жени, няма нищо да постигнат. Всички тези форми на съзнанието са вече опитани. Когато съзнаваме себе си и ближните **като Души, излезли от Бога**, животът ни – вътрешен и външен, ще бъде по-хармоничен, пълноценен.

Душата носи това, което излиза от Любовта. Тя е една централна клетка – “монада”, която е безсмъртна, затова нейното отличително качество е **младостта**. Душата е **единственият вечен принцип**, който свързва човека с Бога. Бог може да живее само в душата на човека. **Душата – това са възможностите на Духа.**” Тази връзка трябва непрекъснато да я пазим, поддържаеме (неслучайно откакто свят светува, се чуват думите: “За нищо на света не продавай Душата си!” и “Пази Душата си чиста!”), за да постигаме своите идеали и да използваме условията, които са ни дадени за растене и развитие. Човекът може да осмисли живота си, когато дойде до положение да цени душата.

“Човешката Душа трябва да се стреми към Великото, да се свърже с Бога, да роди нещо разумно – само така човек може да излезе от своята личност. **Личността на човека е маска а индивидуалността – него-**

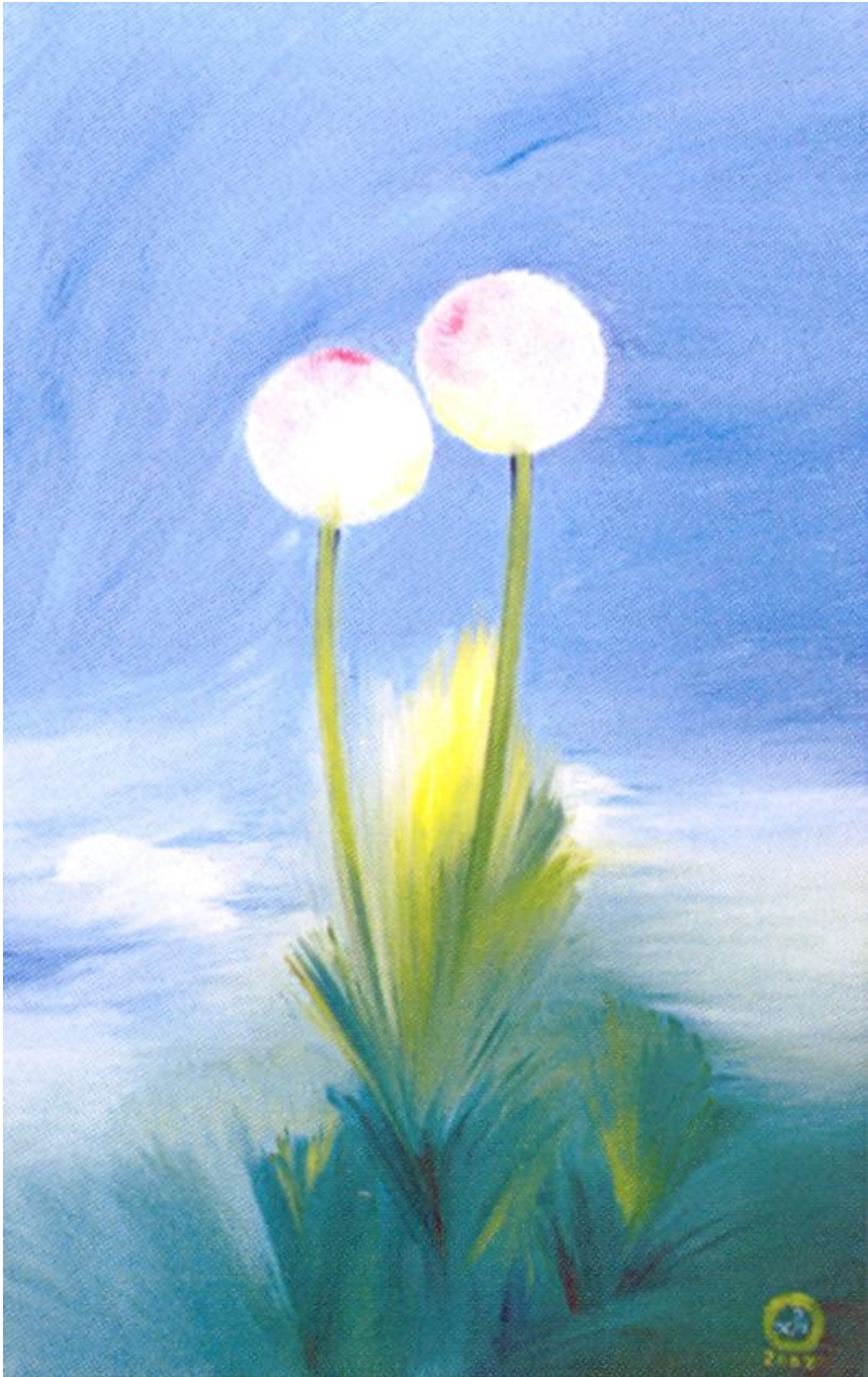
вото висше проявление, на което той трябва да се спре. Пристъпвайте с благоговение към всяка Душа, за да пристъпват и към вас с благоговение.”

Пътуват, пътуват нашите
Души
през лятото и зимата,
през пролетта и есента
по нашата Земя.

Пътуват, пътуват нашите
Души
през жълтите, през сините,
сияйните планети
на другите слънца.

Пътуват, пътуват нашите
Души
в пространството от мрак
и светлина,
но знаят, че някъде накрая –
в началото на вечността,
ще станат светъл лъч
на **Любовта!**

А **Духът** в нас? Той е Божественият източник, чрез който живеем, съществуваме, силата, която работи в безграничното пространство. **“Духът излиза от Мъдростта.** Той вечно е съществувал и вечно ще съществува. Духът е начало на всички неща. Животът, който произтича от Духа, е абсолютно разумен. В него нищо не умира. Вече знаем, че раждането и смъртта са многократни, а не еднократни процеси. Физическата енергия минава от едно състояние в друго, но никога не се губи. **Духът е вечната, безсмъртна основа на този именно Живот.** Всичко, което при тежаваме, нему дължим. Хората, повече или по-малко, винаги са съзнавали това. Те са определяли тази разумна Сила, която изтича от Бога и се проявява в света по различни начини; наричали са я с рай-различни имена – първична субстанция, първична енергия, закони на Природата и прочее

Сродни души
Добринка Златарева

Ала законите Духът ги създава. Те имат отношение към онази велика енергия в света, която излиза от първичното си състояние, влиза в пътя на еволюцията, диференцира се, за да се прояви в своето безкрайно разнообразие. И този път на развитие не е нищо друго освен мировото движение на Духа при прилагане на един общ космичен план.

Духът е най-великата реалност. От гледище на физическия свят Той е невидим, но от гледище на Божествения свят Той е така обективен, както тялото във физическия свят, както душата в Духовния свят.

Всичко велико, възвишено, мощно в света се дължи на Духа. ***Духът е дал най-великите плодове в Живота: Любов, Радост, Мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяра, кротост, въздържание.***

За да разбере човек какво нещо е Духът, душата му трябва да се пробуди. Защото само душата има пряко общение с Духа. Без Душа ние нямаше да имаме никакво понятие за Духа. Душата още не е завършила своето развитие, тя ще мине през още милиони форми. ***Духът може да живее само с Душата.*** С нашия ум той не може да живее, защото мислите ни постоянно се менят.

Духът на човека е вечен. Той непрекъснато слиза, проявява се и отново възлиза. Когато Божественият Дух слезе в Духа на човека, той се пробужда и се проявява. В това слизане и възлизане човешкият Дух върви едновременно в три посоки, от които се пораядат три стремежа:

Първият стремеж на Духа е стремеж към Живота.

Вторият стремеж на Духа е стремеж към Знание.

Третият стремеж на Духа е стремеж към Свобода.

Човешкият Дух е автор на всички неща на Земята. Всички науки, всички изкуства, всички религии, всички епохи и култури, през които е минала Земята, са създадени все от човешкия Дух, който още не се е проявил напълно.

Материята постоянно заставя Духа да създава нови форми, все по-усъвършенствани. Духът създава формите, а материята индивидуализира Духа. И това, което наричаме борба между материята, която сама по себе си е безжизнена и инертна, и Духа, който е пълен с Живот, то е стремеж на последния да я направи по-пластична и по-податлива на Неговата творческа работа.

Човек търси в живота щастие, знание, богатство. Ала тези неща могат да се придобият само от Духа. Само Духът е носител на всичките тези блага. Той е носител на всички дарби, таланти, той е носител на интелигентността, на гениалността.

Ако човек иска да се прояви у него Божествената Любов, Духът трябва непременно да бъде у него. Но Божественият Дух слиза да работи в нас само тогава, когато сърцето и умът ни работят правилно.”

По какво се познава, че имаме Духа в себе си? Ако сме разумни, ако нашите мисли, желания и действия са **свободни и дето влезем, носим благодат**, Духът присъства в нас.

Нека си пожелаем да поддържаме жива връзката на душата си и духа си с Душата и Духа на Бога. „Тогаваше има преливане, т.е. правилна обмяна между Бога и нас. **Колкото блага ни даде Той, толкова ще дадем и ние**. Мнозина очакват всичко от Господа, а те нищо не дават; такъв закон не съществува. Като дава, Бог изпълнява закона за Себе Си, но ние трябва да даваме, за да се **облагородим**. Щом се създаде тази правилна връзка, тогава Бог ще ни призове като Свои съработници и всичките ни работи ще се благословят. При тази връзка ще почувстваме **вътрешна пълнота в себе си**.”

Пулсира вечният живот:
във вятъра, пръстта, тревата,
във въздуха и огъня, в реката,
във хората и песента, в Душата.

Пулсира вечният живот:
във клетките и атома, в сърцата,
във житото и мравката, в цветята,
във клончето и облака, в дъгата...

Пулсира вечният живот:
в звезди, планети и слънца,
в безброй вселени, небеса.

Духът обгръща и прониква
всичко,
Духът твори и съживява,
Духът превръща, възвисява
С Христовата Любов
ни възкресява!

Когато започвам да пиша, с всяка буква идват толкова хубави, добри, красиви думи, които отключват в съзнанието ми случки, събития; виждам картини, хора, цветове и светове; въображението ме носи на крилете си. Но не мога да разкажа всичко това със слова – книгата би станала твърде дълга, какъвто е и животът – необхватен, многообразен.

Така беше и сега – за буквата “Д”. На вас оставям да напишете някоя случка за **добродетелите**, които са вложени в нашата Душа и Дух, за **доброто**, което вие сте проявили или са ви направили, защото **доброто е основата на нашия живот, на великия живот**. Божието благо е благо за всички. Това е **закон на справедливостта**. Този закон може да се формулира още така: „Добро е това, което е добро за всички, а не само за един или няколко души. Доброто трябва да бъде добро за всички и благо трябва да бъде благо за всички. Този закон, ако се приложи, ще измени коренно обществения живот. Всички блага са Божии Няма мои и твои блага.

Разумът е даден на човека не за друго, а да го научи да осъзнае истинските си нужди и **какво е добро за неговата Душа**, която се нуждае

от здравословна храна. Тази храна може да се придобие само чрез съзнателна работа и **постоянство в доброто**.

Лъжливата философия, по която човечеството се е ръководило досега, елегантно го е мамила, че е без значение какви средства употребява човек за постигане на своите желания. „Целта оправдава средствата” е и си остава едно чисто йезуитско учение. Този път няма да изведе никого до добър резултат. Колко и да оправдават хората постъпките си с целта, която преследват, тези постъпки в никакъв случай не могат да бъдат оправдани, щом се приложи абсолютната мярка на **Върховното Добро**. Благородните цели изискват благородни средства. Това е всеобщ космически закон, това е неизменният критерий на Истината. Така работи и действа Духът, когато ражда нещо добро. „Каквото е семето, такъв е и плодът”, казва поговорката.

Някои се оплакват: „Правя, правя добро, а на мене – не правят”. Дали това добро е направено безкористно? Като се говори за добри и лоши хора, ние разбираме две противоположни движения: едното движение е надолу, а другото – нагоре. Стремешът на лошия човек е надолу, към земята, а на добрия – нагоре, към Бога. От това гледище ние не можем още да наречем добър човек онзи, който е направил някакво добро. Добрият човек се определя от правилното движение. Той може да слиза и да се качва, той може да върви напред и назад, наляво и надясно, но всякога е добър, понеже **стремешът му е насочен нагоре**. Който се стреми към центъра на Земята и се отдалечава от Бога, каквито и добрини да прави, той не може да мине за добър човек, понеже користолюбието прониква в неговите стремежи.

Затова нека започнем с малките безкористни добрини, така ще се домогнем до новото в света, до новите идеи, защото **Доброто е жива сила, която работи в цялото Битие. Който може да прави добро, той е човек на Новата култура; който не може да прави добро, той е човек на старата култура, защото доброто само по себе си е положително и абсолютно**. Затова, когато правим добро, ние помагаме на себе си, на другите – непременно ще усетим благодарността на хората и това ще внесе радост в нас.

Доброто има отношение към сърцето. Движението на кръвта се дължи на особен род космическо течение – електричество. Ако човек прекъсне изцяло връзката си със закона на доброто, той умира – животът го доказва. Следователно доброто е връзка между Бога и човешката душа.”

Спомних си за едно момиче на 13 години – чисто, лъчезарно, интелигентно, което много обичаше хората, животните, растенията, природата. То правеше непрекъснато добрини и добринки всякакви. То се чувстваше истински щастливо, когато направеше някакво добро и видеше ус-

мивка върху натъжено лице или очи, изпълнени с топлина, заради топлината, която то даряваше.

През април 2010 г. моя бивша ученичка, която завърши журналистика, две магистратури и сега – докторантура, при това стана майка на две деца, публикува едно есе във в-к „Родово имение” – „Колко е важно да бъдеш... добър, но не от Оскар Уайлд”. Търсейки отговор на въпроса за същността на доброто сред „хорския егоизъм, недоволство...”, тя стига до истината: „Добротата, която е така трудна за достигане, всъщност е онава, което ни доближава до Бога. Тя е инкрустирана от Него в душите ни, за да сме постоянно свързани с Него и помежду си, но страданията, динамиката и инстинктът за оцеляване постоянно крадат от нея и докато се усетим, вече нямаме доброта в себе си... Понякога си мисля, че ние прозлизаме от добротата, и си я представям като някакво вечно, сътворяващо измерение, явяващо се паралелно на нашата действителност. Именно него наричаме Бог. В други случаи го наричаме Любов.”

А как прави Бог Своите добрини? „Така, че те изглеждат сякаш естествено дошли! Но трябва да знаем, че това е дело на Бога, на тази Разумна Сила във Вселената, която ни помага, а сама винаги остава скрита...”

***Доброто оживя
в една Душа.
Със струната
на Любовта,
тя тиха песен
му запя.***

Е

„Буквата „Е” означава размножаване в Природата. „Е” е възможност за разширено проявление на силите, които действат.

Е Л Е Н Ъ Т

Джипът подскочаше по тесните “черни” пътища из Средна гора, умело шофиран от дългогодишния ловен надзирател Запрян. До него седеше двадесетгодишният му син – Васил, и леко се усмихваше, когато неочаквано и за мен възкликвах: „Пак ли ще минем през реката!” Или: „По тази стръмнина ли ще се спуснем? Сякаш е пропаст!” Не изпитвах страх,

а по-скоро удивление – никога не бях си представяла, че ще пътувам почти без път през такава местност.

След повече от час джипът спря под вековни дъбове. Запрян каза: „Тук е първото ни спиране – ще заредим хранилката.” Слязохме, двамата мъже взеха по един чувал и след около двеста метра пред нас се откри не-голяма поляна. В средата беше разположена дълга дървена ясла, покрита с триъгълен покрив. Те изсипаха царевичата, огледаха наоколо, споделяйки кога са идвали животните. Слушах с интерес, защото този свят ми беше непознат, но близък. Доста пъти – при гостуването ми в това семейство, бях слушала за живота на елените, мечките, дивите свине, вълците, орлите. Сега ме бяха поканили, за да видя с очите си, да усетя със сетивата си тази реалност.

Продължихме, като спирахме на още две места, и тогава се отправихме към чакалото, където щяхме да пренощуваме. Изкачвахме се все по-високо. Попитах Запрян как успява да се ориентира в горите, пътищата... А той ми отвърна: „Оправям се. Двадесет и пет години вървя из Средна гора, из Стара планина и не мога да се начудя на скали, гори, дивеч, пуцинаци... Непознаваемо е, не е възможно де се обходи, навсякъде да минеш...”

Стигнахме до голяма, леко наклонена поляна, обградена от всички страни с мощни широколистни гори. В единия ъ край се издигаше чакалото. То представляваше малка, едностайна дървена къща, издигната върху четири крака на височина около 5 метра. Изкачихме се по стълбата и влязохме в тази природна обител, където имаше печка, дървен одър и миндер покрай стените, масичка. Мъжете почистиха и заредиха трите хранилки, а аз им помагах, наблюдавайки всичко наоколо. Вечеряхме с голям апетит в късния следобед, когато слънцето залязваше и гората, просторната местност излъчваша мекота, мъдро спокойствие, тишина.

Легнахме да поспим, защото през нощта трябваше да будувате. Събудих се от тихото говорене на мъжете. Момчето ми каза: „Обикновено идват по това време.” Седнах на миндера, опрях се на прозореца и погледнах навън. Луната беше пълна и осветяваше поляната, местността, виждаше се надалеч. По едно време момчето каза: “Идат. Погледни нататък!” – и ми посочи с ръка. Забелязах стадото, което все повече приближаваше до чакалото. То излезе на поляната. Водеше го голям елен, с рога –разклонени клонки на дърво. Той спря, леко извъртя глава ту в една, ту в друга посока, оглеждайки местността като пълководец. Сърните – преброих двадесет и една – също спряха. Еленът излъчваше благородно величие и красота. Сърцето ми ликуваше от тази красота на сътворението на животинския, на нашия свят! Не бях си представяла подобна картина. До този ден бях виждала в Пирин отдалече няколко сърни; веднъж срещнах една кошута на пътека в Средна гора – постояхме няколко минути една срещу

друга учудено-любезни, докато тя грациозно отскочи встрани, безшумно се шмугна в храстите.

Еленът бавно тръгна през поляната. Сърните го последваха, дойдоха при хранилките.

След около месец пред горското стопанство видях върху отворената платформа на камион убит елен. Насъбралите се мъже коментираха, че отдавна не са виждали толкова голям – почти шест метра. Еленът лежеше на една страна, красивата му глава с големи разклонени рога излъчваше болка, тъга, упрек: „Защо? Докога хората ще ни убиват? Нали сме техни по-малки братя...”

В бр.2/2009 г. на списание “Гора” прочетох: „През 2008 г. са отстреляни 174 **благородни елена** (120 от тях са трофеен отстрел), от тях 39 бр.са със златни медали, 50 бр. – със сребърни, 31 – с бронзови. (И съответната оценка по СИС.) При **елена лопатар** по линията на организирания туризъм са отстреляни 112 броя, съответно с 13 златни, 7 сребърни и 10 бронзови медали...”

Колко много медали за този тъй доблестен и “**благороден**” героизъм!

Някои от вас ще кажат, че без това не може. Но ние знаем – „...човекът е дошъл последен на Земята в своето битие и Бог го е направил млад, да обича живота, да бъде полезен на животните; затова Бог взел от естеството на животните и вложил в човешкото естество”. Знаем също, че „чрезмерното избиване на млекопитаещите животни създава аномалия в природата. Повечето болести се дължат на избиването на млекопитаещите и на птиците. Понеже с това избиване се спира **тяхната еволюция**, всички сили, които трябва да образуват тяхното благо, остават неизползвани и с това се явява един хаос, който е причина за разни болести. Знаете ли какво става след безразборното изтичане на тази животинска кръв? От изпаренията се образуват разни серуми и култури за вредоносните бактерии, от които идват всичките злини в органическия свят.” Не е случайно, че през двадесети век се появи в университетите по света специалността “**Екология**”, че се говори и за екология на чувства, мисли, постъпки.

Много хора в днешно време вярваме, че желанието за ловуване ще се превърне в лека носталгия по един отминал свят в нашето **осъзнато развитие**. И че хората няма повече да убиват животните, но ще им помагат, ще ги пазят в тяхното развитие и ще се откажат да ги ядат.

„**Защо не станях ловец?**” – разказва Лилян Паунов от село Бисер, обл. Хасково във в-к „Родово имение” – бр.42от 2010 г. (под това заглавие вестника излизаше от 2005 до март 2011 г. - негов провоприемник стана в-к „Квантов преход”)

Баща ми беше ловец. Помня го от началото на 40-те години. Като повечето ловци и той си имаше своите „авджийски“ тайни за кадем и успешен лов, които ревниво пазеше...

Тогава зайците бяха истинска напасть, а вълците влизаха в кошарите и тръшкаха овцете на поразия.

По онова време кмет в село беше Стоянчо. Всички му викаха така. Дойде отнякъде – млад, дребен човечец с благ характер и запален ловец. Живееше на квартира наблизко. Баща ми имаше едно куче – Барон – кръстоска между каракачанка и хрътка. Стоянчо високо ценеше нашия Барон и затова често ловуваше заедно с баща ми. Хазайката на кмета казваше, че никога не се връщал от лов с празна раница.

По-късно баща ми разказваше една колкото и необикновена, толкова и смешна история.

- Кмете, ти сигурно имаш някакъв кадем, щом ти върви толкова.

- Имам, не вярваш ли?

И извадил от ловната раница друга, по-малка изпокъсана раница без презрамки.

- Ето го кадема. Подари ми го моят баща, а на него пък му го бил подарил моя дядо, когото смъртно помня. Дядо Стоян, на когото съм кръстен, имал златно правило: да обстрелва дивеч, колкото можела да побере ей тази раничка. Той прекръствал с ръка заека преди да натисне корока. И вярвал, че ако му е писано от Бога, заекът ще го изчака. Ако избяга, значело, че това не бел неговият заек. И така ставало, че в неговата нищо и никаква раничка винаги имало заек на връщане. Даже понякога и по два, но и това било нормално тогава.

И кметът извадил раничката и я поднесъл на баща ми: „Ето ти раничката. Подарявам ти я за кадем.“

На преклонна възраст, когато вече не можеше да ходи на лов, баща ми се връщаше в своите спомени, но никога не ми разказа една доста странна история, която научих по-късно от негови стари авери.

Баща ми имаше чудесна белгийска пушка 16-ти калибър. Веднъж със сълзи на очи ме закле: „Не ти прощавам, ако станеш ловец! Рибар – да, но ловец – никога!“

Подари пушката заедно с всичките салтанати на един мой братовчед. Години след като си отиде от този свят, научих какво се беше случило.

В нашия край сърна се среща рядко, но в една много сурова зима една сърна, подгонена от овчарски кучета, слезнала до една наша нива близо до село. Баща ми бил там с пушката. Стрелял по сърната, улучил я. Тя паднала. Той приближил до нея. Нещастното животно го гледало с кротките си очи, от които капели едри сълзи. Баща ми взел главата ѝ в скута си и заплакал. Така го намерили кметът и бай Георги Врънгов.

Сърната скоро спряла да диша, но татко три дена дума не продума...”

Докато пишех тази тема видях мислено една от картините на известния в цял свят (а у нас все още малко познат) български художник Борис Георгиев (1.11.1888 г.- 9.04.1962 г). Сред белота, осияна в нежни цветове, една сърна е коленичила в дълбокия сняг прободена от стрела в хълбока – от окоето ѝ капе сълза. Картината е от триптиха „Мирова скръб”.

Може да видите част от картините на Борис Георгиев в интернет. Художник на живата природа, портретист на човешката душа, посетил няколко континенти, приятел с А.Айнщайн, Джавахарлал Неру, Николай Ръорих, Петър Дънов, Владимир Димитров – Майстора...

ЕДИНСТВО (ЕДИНЕНИЕ)

„За да се избави човечеството от днешните противоречия и страдания, Животът трябва да се схване като Единство, а всички същества – като клоно и листа от Космическия организъм. Благодаренството на всеки клон и лист е в работата му за Цялото.”

Учителят Петър Дънов

Мисля, че няма българин – малък и голям, който да не знае историята, която ще припомним. Когато Кан Кубрат разбрал, че си отива от този свят, той събрал своите петима синове, сред които бил и Аспарух. Подал им сноп пръчки. Всички синове опитали, но никой не успял да го счупи. Бащата почнал да изважда и да чупи пръчките една по една. Така Кан Кубрат дал ценен урок на своите синове: да бъдат единни като пръчките в снопа, защото **„съединението прави силата”**.

И в Писанието е казано: „Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие” (Пс.133:1) и „Да увардите единството на Духа в свръзката на мира”(Еф.4:3)

Седмият херметичен принцип гласи: „Всички неща в природата са сродни, родствени, защото в основата им лежи единството.” Думата единство има корен **един, едно**. В повечето религии и школи единицата се свързва с Бога. Тя е „запазена формула”. Оттам навлиза във всички аспекти на живота. Единицата съдържа в себе си всички възможности. В нея изчезват всички противоречия. Ние сме излезли от Единицата. Индивидуализирали сме се, но продължаваме да търсим единството, защото е заложено в душите ни.

Единството е необходимо във всички области на живота: социален, политически, икономически, културен... „Срещу нашето единство – е ка-

зал Левски – не може да противостои и най-мощната стихия.” Единство е нужно между хората в един колектив, група, екип; взаимопомощ, сътрудничество, разбирателство, консенсус, **„един за всички, всички за един”**. Искаме, търсим единство с любимия човек, идея, клуб, школа, отбор... Единство трябва да поддържаме между частите на своето тяло. Ако се наруши това единство, се явяват болести. Единство трябва да поддържаме между **ума, сърцето и волята**.

„Силата на човека се състои във вътрешното единство, което той може да създаде в себе си. Към това именно единство той трябва да се стреми. Това единство може да се постигне само чрез приложение на малките величини в живота. Няма ли единство между **формата, съдържанието и смисъла**, нещата губят цената си.”

„Всички трябва да проповядваме закона на единството! Как ще го проповядваме? Вие трябва да знаете, че сте един орган от този Божествен организъм, имате известна мисия, която, колкото и малка да е, трябва да я изпълните. Вие трябва да изпълните своето предназначение!”

Единство ни е нужно в семейството, защото то е нашата основа, опора. В този миг си помислям колко разногласия, караници, трагедии стават все още в семействата – „никой дом, разделен против себе си, няма да устои”. Колко страдащи деца, родители, баби, дядовци има по земята. Но всичко това е пак наша работа – ние трябва да се чистим, да изправяме погрешките си, да си прощаваме, да се учим как по-добре да живеем... А това може да стане най-добре, най-сигурно, като приложим любовта. Не знаех, че ще напиша тези думи, че при темата за “единството” отново ще стигна до любовта. Божествената Любов е, която помага във всичко, която преобразява всичко, която дава единството, силата, сплотеността, живота. Защото **“Любовта е единна и неделима**. Единственото нещо, което не се дели, е любовта. Любовта на всеки човек, на всяко живо същество е и твоя любов.” **Следователно и животът е единен, неделим. Във всички неща в света има единство.**

Днес ние виждаме как обществата и народите по Земята работят за създаване на една братска връзка между всички хора, между мъже и жени, между младото поколение – навсякъде, между всички раси. След изпробването на различни проекти днес са налице стотици обществени и международни институции, организации за осъществяване на сътрудничество между отделните държави. Назряло е времето, когато разбираме, че всички хора на Земята представляват колективно същество.

Вероятно малко хора знаят, че идеята за създаване на Обществото на народите е дадена от българския инженер Никола Димков в брошурата му „Звезда на съгласието” – 1916-17 г., по идея на Учителя Петър Дънов. В нея авторът решава трите световни въпроса ”политически, религиозен и

обществен” чрез три светли човешки добродетели **„съгласие, доверие и справедливост”**. Брошурата е преведена на западните езици и е разпратена до всички царе и президенти, включително до американския президент Удроу Уилсън. По тези именно идеи последният инициира създаването на Обществото на народите след Първата световна война, а в края на Втората - през 1945 г. е създадена ООН. Светът го аплодира, но „нашият, българският Уилсън има преднина пред американския и пред всички миротворци, автори на „Сдружение на народите” – пише проф. Балан през 1931 г.

Предвижданията са, че новите изисквания на времето ще наложат преобразуване на ООН в една нова форма, в едно „Общество на Новото човечество”. Държавите се чувстват зависими не само от политико-икономическия терен, но и на духовно-културна и най-вече на Космична почва, където пулсира Животът за Цялото. Взаимното сътрудничество се налага от тази велика идея: Живот за Цялото. Тази нова идея обхваща все повече и повече чистите сърца и светлите умове на младите поколения, а оттам и на обществата и народите. Бавно и неминуемо тя ще извоюва своето право на гражданственост и то ще стане не чрез насилие, а по пътя на Любавта, на взаимното опознаване и всестранното общо сътрудничество.

Много са признаците, че днес посоката на човечеството е отправена към една култура на единство и се желае обединение. Разпространени са асоциации от всякакъв вид, свикват се международни конгреси – икономически, политически, научни. Народите желаят падането на границите, правят се контакти през морета и океани, рушат се стените между расите, народите и отделните души. Всичко това е външен израз на един процес, който се извършва дълбоко в съзнанието. Колкото повече човек се самоусъвършенства, толкова повече се и приобщава. В колкото по-голяма степен той проявява своята Божествена природа, толкова повече се и издига от съзнанието на отделната личност до едно по-разширено съзнание.

С всеки изминат ден ние се убеждаваме, **че само в единението на светлите мисли и стремежи е силата на нас – българите, и на цялото човечество. Само така можем да помогнем на самите себе си, на живота на Земята, на Великия живот, който също е единен и неделим.**

Е В О Л Ю Ц И Я Е З И К

„Еволюцията – то е любовта, която се проявява в живота. Под еволюция трябва винаги да разбираме мощните сили на любовта, да разбираме живота и да прилагаме Божия велик закон: да обичаш всичко туй, което Бог е създал.”

Всички ние учим в училище за еволюция на животните, на растенията, на човека, на света, обществата, народите, Вселената. Но самата еволюция нищо не е създала. Това, което е създадено, е отвън, а това, което е еволюирало, е отвътре. Тя не е престанала още, тя е едно вечно движение, защото **“еволюцията е всъщност разгръщането на онзи Божествен план, на онзи велик план, който съществува в света.”**

“Милиарди години е струвало на този Божествен план, докато създаде настоящите условия на живота, благодарение на които е било възможно да се образува и устрои човешкият организъм – жилището на Душата, в което тя работи за постигането на една по-висока и по-велика цел, отколкото първата – създаването на материалния свят и произвеждането на елементарния органически живот. **Милиони** години е трябвало да минат, докато се създадат и оформят първоначалните клетки. **Стоотици и хиляди** години са били потребни, докато те преминат през всички стадии на развитие, за да могат по този начин напълно да се приспособят за специална служба, за специална работа, която днес извършват.

Според този план и неговите закони има един ритъм, една периодичност, която се таи дълбоко в самата същност на Битието, в начините на неговата проява. На този космичен ритъм почиват два велики процеса в живата Природа – **инволюция**, при която има едно движение от центъра към периферията, и **еволюция**, която представлява движение на живота от периферията към центъра. В тези два процеса се създават условията, при които може да се прояви мировият живот: единият е от безграничното, което постепенно се смалвява и слиза към безкрайно малкото, към клетката; другият, който постоянно расте, от безкрайно малкото, от клетката към великото, безграничното. И когато тези две космични течения се срещнат у човека, зараждат се великите **способности и добродетели на човешката Душа**.

За да се даде подтик на човешката еволюция, трябва сила; тази сила не е друго, а **човешкият Дух** – сила разумна, която работи и гради съобразно **Божествените закони**. Защото **Великият Дух на живота** е този, който възпита човека и пробуди неговото съзнание; предизвика в душата му любов към духовния свят, която да го отправи по пътя на оня велик и всемирнен стремеж, който наричаме **духовно повдигане**. Всичко това човек е придобил чрез постоянни усилия и жертви, за да се научи да цени **доброто**, което не му се е давало случайно, без труд и без жертви, за да го прахосва както си ще. От своя вековен опит той е научил, че всичко му се дава с цел да извърши нещо **полезно**.”

Не ни остава нищо друго, освен да работим съзнателно – днес и сега – за своето повдигане нагоре, за придобиване на добродетели при условия-

та, които са ни дадени. **Всяка душа може да се повдигне.** Има много методи, начини, средства, съвети – теоретични и практични, приятели, които еволюират, като помагат на по-слабия... Стига човек да поиска **да промени живота си**, да се вгледа в себе си, да реши да опознае своите добри и “лоши” черти и започне да работи върху своето **себеусвършенстване**. „Защото човек по закона на еволюцията е излязъл от Бога, за да научи нещо. По закона на еволюцията ще се качи пак, да покаже, че нещо е научил. Следователно **прераждането е закон на еволюцията, непрекъснат процес на проявление**, който дава възможност за развитието на душата, за подобряване на условията. При всяко ново явяване ти ще бъдеш същият плюс нещо ново. Тъй че при всяко заминаване, при всяко ново идване у човека се прибавя един малък плюс, едно ново нещо. Той ще има същото съзнание плюс някакъв малък придатък към първото съзнание. Туй е красивото!”

Като работим за нашето усвършенстване, ние се свързваме с всички разумни същества и така участваме в **колективния ход** на еволюцията, в нейното **единство**.

Днешният духовно пробуден човек е осъзнал, че “еволюцията е резултат от работата на онази **йерархия от разумни същества**, които са завършили своята еволюция милиони и милиарди години преди хората и сега направляват цялата Вселена. От тази висша йерархия е Христос, Който донесе Любовта на Земята. Той е пълнотата на Любовта. Йерархията от разумни същества са, които след завършване на всяка еволюция създават **нови** еволюционни вълни, следващи друг план и друг ритъм.”

Нека си пожелаем да успяваме в нашето развитие като Души и да се вливаме успешно, хармонично в тези нови еволюционни вълни на вечния кръговрат на живота!

”Език свещен на моите деди!” Език свещен си днес и в бъдните ни дни!

Нашите предци са говорили на много древен първичен език, много близък до истинската космическа информация. От него има останки във „**Веда Словена**”, изгребани от праисторическите родопски песни и предадени от поколение на поколение още от времето на Орфей. Те приличат на санскритските думи, но най-много на българските руни – праславянските, наречени от Константин Преславски „**черт и резев**”.

Старозаветният език на българите от древността е имал задача да сведе познанието на небитието към земния свят. **”Българският език е най-точният език, на който могат да се предадат окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на земята.”** – казва Учителят Петър Дънов. Можем да се доверим на богатото Слово, което той ни е оставил в наследство и което засяга мно-

жество сфери от земния и космичен живот. Във връзка с темата, предлагам следните негови мисли.

„Аз съм изучавал езиците – и английски, и френски, и немски, и китайски, и индуски, и санскритски, и ватански, и ангелски. И намирам три основни неща: за да говориш добре един език, в ума ти трябва да има **светлина**. За да говориш един език добре, трябва да имаш още топлина и **сила**. Силата седи в ясното произношение. Като изказваш една дума, трептенията трябва да бъдат музикални – във всяка дума трябва да има **мекота**. Във всяка дума, която изговаряш, трябва да има красота. Красотата е на ума, мекотата е на сърцето, а пък силата е на волята. Това е хубавото говорене. Ако говориш така, ще бъдеш разбран.

Най-първо има един език, на който си говорят всичките хора от всичките народи. В старите времена са го наричали **ватански** език, сега го наричат **мистичен език**. Всичките добри хора се срещат, говорят си. Единият може да говори на български, другият - на френски, но разбират езика си. Нали на Петдесетницата, като бяха събрани апостолите, говореха на този език! Като говореха на всичките езици, разбираха се. Когато Духът дойде в човека, когато Любовта дойде, вие ще говорите всички езици и онова, което говорите, ще ви бъде понятно.

Сега вие трябва да изучавате **духовния език**. Вие сте духовни хора, но от духовния език малко знаете. Сега казвате, че Господ тъй казал. На какъв език говореше Господ? На български език, на английски език, на санскритски език? Всички езици са преводи. Кой е превеждал и как? Мнозина, които са превеждали Божествения език, не са разбирали математика и геометрия.

Днес почти всички хора знаят азбуката на своя език, но малцина знаят азбуката на езика на Природата. **Какъв е езикът на Природата, не се знае**. Казва се, че най-стар език е ватанският. Санскритският език е произлязъл от ватанския. Обаче езикът на Природата е различен – не прилича на никой от старите, нито от новите езици. Много време трябва да живее човек на Земята, докато научи езика на Природата.

Като прилагате Божествените **принципи**, вие ще се намерите в положението на деца, които едва започват да учат. Ще кажете, че знаете френски, немски, английски език. Какво представляват тези езици в сравнение с ватанския език, от който са произлезли всички досегашни езици? Хората са забравили ватанския език – първоначалния език, на който са говорили в далечното минало. Има хора, които помнят този език, но малцина са те.

Всички съвременни езици са превод на **един стар Божествен език**, който е и първоначалният. От него имаме три езици, които са първите преводи: китайски, еврейски и санскритски. Китайците пишат отгоре на-

долу – той е първият превод. Евреите пишат от дясно към ляво, а на санскритски език се пише от ляво към дясно, т.е. от изток към запад. Така и ние пишем. Китайският език е положителен, а другите два са пасивни, и от тях са се образували останалите езици.

Езикът на различните народи показва промените, през които е минал човек. Един ден, когато мисълта на хората се уеднакви, те ще имат един общ език. Най-старият език е бил ватански. Българинът казва „вата”, т.е. подплата на нещо. В песента „**Аум**”, думите **ом и аум** са ватански. Те са свещени думи, носят доброто в себе си. Трябва да се научите на български език! Има един български език, който се отличава. В Небето има много езици. Ангелски езици има. На български език трябва да знаеш корена. Мисля, че на български език коренът е ватански – най-старият език.

И тъй, помнете изреченията, с които преведохме ватанските думи: „хатизе”, беримезаи, земеразяхеси”. Преводът е свободен и означава: „Слънцето ни огря и тайната си пред нас разкри”.

Ние вярваме в сърцето си, в ума си, вярваме в тялото си, вярваме в душата си и най-после вярваме в духа си. Ние вярваме във всичко онова възвишено и благородно, което повдига и мене, което повдига и брата ми. Ние вярваме във всичко онова, което виждаме наоколо си. Ние вярваме в Този Господ, Който ни говори.” Господ не говори на български език, на английски, на френски, на немски, на китайски, нито на санскритски, но „речта Му се превежда на тези езици. Най-после, Господ не говори и на ангелски езици, но от памтивека речта Му се превежда и на този език. Има един общ език, на който Господ говори. Той е единственият език, който наричат **свещения език, и който дойде до този език, той вече разбира същността на нещата.**

Езикът се възпитава чрез Любовта. Да се научим да говорим с езика на Любовта.”

Мислех, че съм приключила с тази тема, но преди малко настойчиво заприича една дума с буквата „Е” – езотерика, езотеричен, която е в пряка връзка с еволюцията. От гръцки: езотерос = **вътрешен. Езотериката е път, който води към духовното израстване на човека.** Тя е стара колкото самото човечество. От зората на човешката цивилизация езотериката съхранява сбора от знания за Вселената и човека. Те никога не зависят от времето, никога не остаряват, не могат да бъдат коригирани или модернизирани.

През последните петнадесет-двадесет години книжният пазар бе зает от езотерична литература, защото интересът на широката общественост към духовните теми нарасна. Напредването в духовното познание задължително трябва да бъде съпроводено с **промени в начина на живот.** И тези промени да са вътрешни. Доста често ни се случва страданията да ни

наложат тези промени. Или пък ние – отвътре, сами да осъзнаем, стигнем до решението, че така повече не можем да продължаваме, че трябва да се променим. Има средства по пътя на езотериката, но те не са самоцел, а само ориентири по Пътя на **еволуцията**. Опасно е, когато хората подменят средствата със самия път. Често се срещат астролози, нумеролози, ясновидци и какви ле не други “специалисти” (изключваме истинските, всеотдайно-хуманните), които вярват, че в своята специална област са открили ключа към всички загадки на света, а те самите не полагат усилия да променят собствения си живот. Ех, това наше его...! Преди малко дойде следният стих за него:

Егото във себе си смири
и не искай непременно
първо място ти!
За да любиш, служиш
по-добре на ближните,
на себе си –
в радост и в беди.

Егото във себе си смири.
С другите не се сравнявай -
Божествена,
неповторима
индивидуалност си ти!

Тайният характер на езотеричните знания няма нищо общо с укриването и засекретяването на информацията, която се прилага в съвременното общество. Езотеричните учения сами се пазят в тайна, без външна помощ. Даден човек може да прозре определено знание и да го оползотвори, само ако нивото на съзнанието му е адекватно на това знание. Една древна мъдрост гласи: „Учителят идва, когато ученикът е готов”, т.е. разбирането на тайните следва **усилието**, което човек ще приложи за овладяването им. Защото: „Истината е винаги тук, но Пътят до нея трябва да се извърви **самостоятелно** от всеки човек.”

Напоследък заниманията с източни езотерични системи и религии (искрени уважения към тях) са се превърнали – донякъде – в мода. Това пречи на хората от европейската цивилизация да забележат, че разполагат с богат избор от езотерични системи: **богомилското движение, розенкройцерското учение, учението на Петър Дънов**. Те имат предимството, че са по-добре пригодени към историко-културната епоха, в която живеем, към нашето мислене и житейски навици.

Ж

„Звукът „Ж“ е свързан с енергиите, които съдействуват за растенето на органическите семена в живота. Двете половини, горна и долна са две „шина“ (еврейска буква) от две букви е: едната обвърната нагоре, а другата – надолу. Това показва, че тук става двойно растение: горно – в клонищата, на което се забелязват цветове и плодове; а долно – в корените, които растат, укрепват и се размножават. Следователно звукът „Ж“ е свързан със сили, с енергии, които работят за растенето и развитието.“

Ж И Т Н О Т О З Ъ Р Н О

„Житното зърно е емблема на човешката душа. То представлява велика история в развитието на Природата.“

Учителят Петър Дънов

Преди много, много години, когато Бог създал земята, Той спуснал най-различни семена, от които израснали най-различни растения, треви, билки... Бог си казал: „Трябва да даря хората и с нещо друго, което винаги да бъде на трапезата им и винаги да zasiща глада им.“ Тогава Той ни дал житното зърно – толкова малко, но полезно, благодатно, устойчиво. То е много упорито и силно. Още през есента стопаните изорават нивите, посяват житните зърна. Те кротко полягат в земята, очаквайки есенните дъждове, топлата снежна покривка, сънувайки синьото небе, светлината.

В един ранен час, на един хубав ден, житното зърно си казало: „Няма повече да стоя заровено в тази тъмнина. Тежко ми е. Искам да изляза от тук, мога да изляза!“ То събрало всички сили. Копнежът му по светлината бил толкова силен, че малко по малко пробил почвата и показало своята нежно зелена главица. “О-хо! – провикнало се то. – Колко е хубаво навън, на светло. Здравей, слънце, откога искам да те видя, да почувствам твоята ласкава топлина. Здравей, синьо небе, здравейте, гори, хълмове, цветя и птици... Колко е красив, интересен светът и колко много братя имам наоколо – подобни на мен. Каквото и да се случи, заедно ще можем да устоим.“

Тънкото зелено стъбълце растяло педя по педя, заедно с новите жителни сокове на пролетта, и се превърнало в красив, житен клас, пълен със зрънца. А след 22 юни – първия ден на лятото, той започнал да зрее. Млечните зърна ставали все по-твърди и придобивали от слънцето златисто-кафяв цвят. А когато дошъл топлият юли, на полята пристигнали го-

леми машини – комбайни, които ожънали житните класове от нивите. Класовете се радвали, че са събрали в себе си по много зрънца, че са успели да дадат добър плод. После житните зърна ги смлели, но не на такава воденица, за която ви разказах при буквата “В”, защото те вече са голяма рядкост – има ги все още някъде по селата. А в големи силози, с модерни машини. Житните зърна охкали, пъшкали, докато се превърнали на брашно. С това брашно хората правят различните видове вкусен хляб, а мама и баба месят в къщи сладки питки, правят баници, козунаци, които изпичат добре, до зачервяване. И житното зърно е доволно, защото ни е дало от своята енергия, от своята благодат и сила.

Виждали ли сте житни ниви? Идете на гости при баба и дядо на село, а тези, които нямат роднини, да посетят приятели или да спрат през почивните дни в някоя равнина и се полюбуват на житните класове, да повървят внимателно сред тях. Откъснете си няколко стръка в млечна зрелост и изяжте тези зърна. Те са меки, ароматни, изпълнени с магнетична сила. Ако има лек вятър, житните класове се полюшват като вълни – безкрайни, стигащи до хоризонта, и съвсем тихичко пеят благодарствена песен на слънцето, въздуха, небето, земята. Житните класове се радват на живота, на това, че са успели да излязат от тъмнината, да поникнат и дадат плод, с който да ни нахранят.

През август 2009 г. за първи път чух за лимеца. *Лимецът* (вид дива пшеница) е природен продукт, който носи първичната материя и слънчева енергия. Узряването на зърното е вид съгъстяване на космическата светлина, казва Емил Елмазов – член-кореспондент на Международната академия по информатизация. Лимецът е едно от най-старите хранителни растения. При археологически разкопки у нас са намерени семена от лимец, датирани на около 2000-3000 г. пр. Христа. Днес той е разпространен в Чувашия, Армения, Грузия, Турция, а у нас е познат под народното име – капладжа. Зърната на лимеца са високо витаминозни, имат естествени ензими и структурирани белтъчини; използва се и като кашлица и лапа за лекуване на някои болести. Има и други предимства пред култивираните пшеници: при изследване на 200 км зона на Чернобилската катастрофа той се оказал най-слабо засегнат; по отношение на химическите торове, пестицидите и тежките метали той също показва безразличие. Добре е, че все още го има някъде и крепи хората със своята жизненост между лекарствените и хранителни алергии.

Всеки българин може да отгледа лимец – повече, по-малко, ако има земя от дедите си или голяма градина. Той може да вирее и в най-бедната почва. Имам приятелка, която посади няколко декара с лимец. Очакваме първата реколта.

Знаете ли колко зърна има върху един житен клас, който се е родил от едно мъничко житно зрънце? Моля, разберете, пребройте ги и запишете тук..... А може и да пресметнете колко зърна има в 10, 20, 100 житни класове.

Макар и малко да е то,
но много силно,
здро, търпеливо.

При всичките условия
житейски - устойчиво
и храни ни с любов.

Що е то?

Ж Е Н А

Жито, жарава, жена, живот – дойдоха наведнъж, като размишлявах по тази тема, и са твърде близки по символа, вложен в тях.

Мисля, че няма човек на земята, който като каже или чуе, или погледне, обикне, залюби жената, да не я свърже с топлината на дома, красотата, уютата, радостта, нежността, милосърдието... Жената е почвата, на която всичко вирее. Където стъпи женски крак – всичко тръгва напред: и наука, и религия, образование, музика... Ако изчезне жената, всичко спира – и наука, и поезия, и музика... И завоевателят дори вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си. Защото жената е любовта, не само като физическа форма, но и като **жива идея**.

„Според Писанието първата жена – дъщерята на Бога, се наричала **“Ева”**, което значи живот. А думата “жена” е произлязла от гръцката “зои”, която на санскритски означава “живот”. Жената, т.е. животът, е обект за изучаване от мъжа. Тя е предметно обучение и за мъжа, и за самата нея. Казано е за жената, че е кост от костта на човека и плът от плътта му. Адам, на когото съзнанието му било приспано от Бога, докато сътворявал Ева, помислил същото и го изрекъл. Понякога и съвременният мъж мисли, че е господар на жената, че има право над нея, понеже е из-

лязла от него. Заради това не може да я задържи при себе си. Жената, Ева, също е Душа, излязла от Бога, и заслужава да се пристъпва към нея със свещен трепет. Защото **жената** е Душата, сърцето, любовта в човека, а **мъжът** – умът, Духът, Мъдростта. **Сърцето** е равнодействаща сила, която управлява света. Но под “жена” да разбираме Божественото, **разумното сърце** в човека. **Божественото сърце** в човека направлява неговите действия, а не умът. Умът е слуга на човека. Човек прави това, което сърцето му диктува. Не трябва да разбираме обикновените чувства и мисли на човека, но великия стремеж на Душата му, която се проявява чрез Божественото сърце. На този стремеж именно се подчинява нашият ум.”

Щом в един живот идваме във формата на жена, то е, за да развием топлината, милосърдието, любовта, а който идва в мъжка форма, то е – да развива ума, Мъдростта.

Доста често през последните десетилетия се чуват думите: **Жените ще спасят света!** Духът работи сега в жените, затова те са повече религиозни и духовни от мъжете. „Тъй като жената развали света, защото вкуси от забранения плод от дървото на познаване на добро и зло, но с това даде възможност на мъжете да придобият знания и опитности, пак тя трябва да върне мъжа в рая. Под думата “дърво” се разбира **цяла епоха**, цяла култура, която е предшествовала културата на змията. Време е вече жената да започне да яде от **дървото на живота**, т.е. да влезе в новата култура – на милосърдието, на Любовта. Тази култура обхваща **целокупния** живот. Тази култура ще съедини мъжа и жената в едно цяло, не като обезличаване, а като хармонизиране.”

С една моя приятелка харесваме италианския певец Ерос Рамацоти, който през юли 1996 г. изнесе концерт в София. В една от песните той пее: „**Жена, утре светът ще бъде твой!** Ще бъде хубав като теб, шедровър на въображението ти. Ще се развива с теб – един различен свят. Защото ти ще бъдеш правилната стъпка, новият път, приятелко, мила жена! Ти си една красива мисъл, ти, която даваш любов, колкото повече имаш!”

„Когато прочетох мисълта: „**Само свободната, любяща майка може да ражда добри и разумни деца**” се роди стихотворението ”Жена”.

А стихотворението ”Жар-птица” дойде, докато прекосявах градската градина на Пловдив, бързайки за библиотеката. Мислех си колко много задачи имам да върша през днешния ден, дали ще успея, планирах колко време трябва да чета в библиотеката и после да тичам за другите неща. Беше есен, дърветата преливаха от красота, дарявайки земята със своите

листа, обагрени в червено, жълто, оранжево. Чувствах се лека, устремена, сякаш летях. В един миг усетих нещо леко, ефирно върху главата си.

Ж Е Н А

И създаде Бог жената –
носителка на Любовта
да бъде!
Носителка на светлина,
на красота, на топлина...
Носителка на плод
най-скъп, най-свиден,
ценен –
от Божията Любов
дарен.
Плодът – физическото тяло
на нашата Душа и Дух,
сърце и ум.
О, колко прелестен
е този плод,
от който ражда се
и зрее нов живот!
ЖИВОТ – подир – ЖИВОТ!

Ж И В О Т

“Животът има смисъл само в Любовта. Тя е основа, в която се развива животът от която той черпи своите сокове.”

Учителят Петър Дънов

Най-важната дума за всички нас е „Живот“, защото животът е най-великото, красиво нещо, което е дадено на човека. В тесен смисъл на думата това е преходният живот, а в широкия смисъл – безсмъртният Живот.

Каквото и да правим, както и да живеем, философстваме, Живот и Любов вървят винаги заедно. Любовта ражда живота, осмисля го и го прави щастлив. Затова и дойде този стих, в този час:

**Животът ни земен, Божествен
в дрехата на Любовта е облечен.**

Всеки може да пише за Живота – **най-ценното нещо, което е дадено на човека** – така, както той, тя... го усеща, разбира. Но едно е ясно на всички – животът е най-голямото богатство. „Задачата на човека е да бъде

проводник на **великия живот, защото Бог е източник на живота**. Човек е дошъл на земята да се учи с цел да подобри живота си и да изпълни Божията воля. За да постигне това, той трябва да дава достъп на добри чувства в сърцето си и на добри мисли в ума си. Добрите мисли и чувства съставят **разумността** в човека, чрез която животът иде.”

За мен Животът е едно удивително чудо! Дар Божий! Обичам живота! Във всички негови прояви и форми на нашата зелено-синя планета Земя и в целия Космос.

Искам да кажа, да напиша отново малката-велика истина, която знаем всички, че **за да живеем добре**, трябва да постъпваме разумно и да обичаме, да почитаме изконните неща: земята, която ни храни, слънцето, което ни дава топлина и светлина, небето, въздуха, който дишаме, водата, минералите, растенията, животните, нашите ближни – всички хора сме свързани помежду си като скачени съдове. Да бъдем в хармония с всичко това и със себе си! Но все има недоволни, величаво-горди хора, които мислят, че могат да владеят, управляват както си искат живота на другите, на планетата, забравяйки, че са получили даром всичко. Това не може да стане, защото Божествените принципи, закони са вечни, абсолютни и неизменни през всички времена и епохи.

Не само аз, но и много от нас разбираме, че колкото и да се питаме, обясняваме какво е животът, толкова повече ще го преоткриваме: в хилядите му форми, в неговото вечно движение, развитие, красота, мъдрост, вечност..., чрез нашите чувства, мисли, Душа, Дух. Нима е възможно да се даде една дефиниция за живота, да го затворим в рамка? Защото и всеки от нас е единствен, неповторим в своята Божествено-човешка индивидуалност; всеки от нас идва на земята с неповторима задача, мисия (колкото и да изглеждаме еднакви по физическа форма), която никой друг не може да изпълни. В това многообразие се крие красотата, чудото на земния и на космическия живот.

„Някои хора отричат смисъла на живота, други го приемат. Да поддържа човек мисълта, че животът е безсмислен, това показва, че някога животът е имал смисъл за него. Щом отричаме нещо, значи то съществува, има смисъл. Смисълът е в самия смисъл на живота и в нашето осъзнато отношение към него. **Ние живеем, за да намерим разрешението на живота.**

Според едни хора животът е лош, а според други – добър. Животът не е нито добър, нито лош, но представлява условие за проява на доброто и злото. Доброто и злото растат в живота, но доброто дава семе, расте и се размножава, а злото не оставя семе след себе си. То представлява бомба, която, експлодира ли веднъж, престава по-нататък да съществува. Значи, лошите мисли, чувства и желаниа са бомби, които се пукат и изчезват. И добрите мисли и желаниа се пукат, но от това пукане семето пониква,

цветът се разцъфтява и плодът узрява. Колкото по-малко бомби на злото се пукат в човека, толкова по-добре е за него. Няма по-страшно нещо за човека, когато една лоша мисъл се пукне в ума му, едно лошо чувство – в сърцето му, и една лоша постъпка – в тялото му. Този човек губи красотата си, съзнанието му се помрачава, лицето му се покрива с тъмен воал. В такива моменти човек е готов да извърши някакво престъпление...” Така че нека се стараем да насаждаме в тялото си, в ума и в сърцето си семена на доброто, от плодовете на което се раждат великите добродетели.

Затова **нека всеки да живее живота според своето вътрешно разбиране, да не изменя себе си – това, което Бог е вложил в него, но да променя себе си, да се усъвършенства за добро.** Само така можем да бъдем доволни от своите чувства, мисли, постъпки. Всеобщият биологичен закон – законът на Цялото, може да се изкаже на обикновен език така: „Добрият живот и благоденствието на твоя ближен са необходимо условие както за него, така и за тебе – за твоя добър живот и твоето благоденствие.”

„Някои родители смятат, че дъщерите и синовете им ще продължат тяхната работа. Не, те няма да продължат тяхната работа, но ще продължат своята работа. Доста родители грешат, когато налагат на своите деца какви трябва да станат. Не си правете илюзии за вашите деца. Не им туряйте дарби, каквито те нямат. Не очаквайте да се проявят другояче, освен каквито са. Вашите деца засега ще проявят точно такъв живот, какъвто им е даден.”

Доста хора грешат, когато на всякаква цена искат да станат непременно управители на големи и преуспяващи фирми, банкери, мениджъри, министри, милионери, олимпийски медалисти..., без да се съобразяват със своите възможности или ръководени само от желанието за властване. И вие самите не можете да проявите друг живот освен този, който ви е даден. Не можем да искаме прекалено много от нашите близки, приятели или да ги упрекваме, че това не са постигнали, друго не са могли да направят, да им поставяме задачи, цели, за които те не са създадени – подобни упреци чуваме твърде често. Особено днес, когато материалистичните ценности подтикват само към конкуренция и съперничество, безнаказаност, насилие, агресия. Важно е наистина човек **сам** да си достави всички необходими неща за едно нормално съществуване, но не и по този начин. Макар че доста често се случва ние да грешим, да не използваме условията, които ни се дават... Но всичко това са пак **уроците**, които ни учат. Животът е най-великото училище! Всички сме негови ученици. Животът е и един велик изпит. „Великият живот изключва лошите условия. Човешкият живот, обаче, е създал лошите условия в себе си. Новият живот изключва всякаква сиромашия. Новият живот изключва греха и престъпленията. Новият живот изключва глупостта, безумието и безверието.

Новият живот изключва безлюбието, омразата, завистта. С една дума, новият живот изключва всичко отрицателно и грозно.”

„В свободата на душата, в силата на духа, в светлината на ума и в доброто на сърцето седи смисълът на живота. Това е Божественото, към което човек се стреми. Това е **новото учение**, което днес се проповядва. Настоящото е Божественото в света, бъдещето е на ангелите – светли мощни енергийни духове от любов и разумност, а миналото е човешкото. Миналото принадлежи на същества, които са изостанали. Бъдещето – на онези, които са напреднали, а настоящето представя ония прояви, които всеки момент стават в нашето съзнание. Това е Божественото, което регулира всички неща. За човека е необходимо и миналото, и бъдещето. От миналото човек се ползва, от бъдещето се вдъхновява, а от настоящето той придобива импулс за работа. Един ден ще съзнаем, че и миналото, и настоящето, и бъдещето съставят една реалност. Нещата, спомените, които намираме, назоваваме добри или лоши, са такива само от гледището на човека, но не и от гледището на Природата, която използва всичко.”

Затова освен алтернативата: „Живей живота, както ти го разбираш!”, има и друга: „Не можеш да живееш живота, както си искаш!” Доста често ние пропадаме, страдаме, защото не разбираме **законите на живота, които го управляват**. Това съм изпитвала и аз, в това съм се убедила от личен опит и още колко много има да се уча. Тези Божествени закони не се създават, а вечно съществуват и всяка нова култура, всяко мирово проявление се дължи на тях – **само в света на Първата Причина има постоянство и устойчивост**. Според разбирането на тия закони такъв е и нашият морал. За да живеем добре, на всички ни трябва **знание**, но не “сухо”, а “топло” – да почива на Любовта. Защото: „Любовта е храна на живота, без нея не може да се живее и да се постигне нещо в света; любовта е подтик, сила, а знанието – светлина, която направлява движението на тази сила. Ако няма сила и светлина, човек е подобен на слепец. **Любовта и знанието са мощни сили**, които направляват човешкия живот. Без тях няма живот, няма никакви постижения.”

„Малцина са тези, които знаят и прилагат многобройните закони на живата природа, на Великата школа на живота, защото той е жив кръг, който се намира в постоянно движение. Човек се изчерпва, уморява се, ако е прекалено активен във външния живот. Днешният век е много активен във външния живот. Чували сте известната фраза – „времето е пари”. Но човек трябва да разпределя времето си така, че да остави само една трета за активност във външния живот, а другото да бъде за задоволяване на нуждите на духа, на ума, на сърцето, на душата. Ето защо трябва всеки човек да има своя личен духовен живот. Той ще отговаря преди всичко на неговите умствени потребности и възможности и ще организира възпита-

нието на неговите психични процеси. Когато се каже „**духовен живот**“, някои хора си мислят, че става дума за нещо много по-различно от ежедневието, нещо, което откъсва човека от неговите преки задължения към себе си, към близките си и към колектива, към който принадлежи. Време е тези хора да разберат, че не е нужно да водят аскетичен живот, да ходят в пещери – както в миналото, за да чуят гласа на Бога. **Задачата на съвременния човек** е да живее в света и със света, да гради обществото и да бъде качествена градивна частица на това общество. Това се постига, когато всеки пожелае да усвои знанията, които добродетелите носят на човечеството. Няма значение към кой етнос или към коя религия принадлежиш. **Добродетелите имат общочовешка значимост.** Те са елемент от духовната същност на всеки човек. Те са дадени от Божествения Дух. Когато говорим за Духа, трябва да разбираме формиране на съзнание с висока отговорност за участие в живота.”

„Животът носи радости, но същевременно носи и страдания. Страданията, нещастията представят огъня, през който човек минава. Нормалните страдания продължават живота. Всички страдания, изпитания и препятствия в живота на човека целят **пробуждане на висшето съзнание** в него, т.е. да се роди нещо велико в душата му. Следователно най-важното е нашият вътрешен живот, животът на душата ни. Ако разбира живота, **човек се ползва еднакво и от радостите, и от страданията** като необходими условия за развитието му. Който не осъзнава това, често се чувства нещастен, обезсърчен.”

И аз съм се чувствала понякога така, но с годините разбрах, че страданията не идват случайно. Чрез тях придобиваме **опитности**, които ни правят разумни. Без опитностите на миналото новият живот остава недостъпен за човека. От ученичка си имам едно мото, което винаги ме е крепяло: „Пораженията на Дон Кихот са неговите най-големи победи!” Когато осъзнах това, разбрах смисъла на думите: „**Всичко, което се случва в живота, е за добро!**” Тъй като животът се изявява в противоположностите. Това е **закон** на Битието. Щом имаш противоречия, ти си в правия път. **Сам** ще решаваш противоречията си, **сам** ще се домогнеш до вътрешното знание. Това, което **сам** си придобил, то ще те ползва. Без външна помощ нищо не се постига, но ако и вие сами не работите, външната помощ няма да ви ползва. Може ли човек да устои на противоречията, на спънките и мъчнотиите в живота си, без да се усъмни и разколебае, той е хванал в ръката си **ключа на живота**. От това зависи неговото повдигане. От това зависи неговото щастие.”

„Животът се проявява в безброй форми, но сам по себе си той е без начало и без край. Достатъчно е човек да изучава формите, чрез които животът се проявява, а що се отнася до произхода му, това е задача, до разрешаването на която обикновеният човек не може да дойде. Всички

форми в света да се разрушат, животът няма да изчезне. Това води до извода, че **животът е без начало и без край**. Край и начало са две страни на една и съща реалност.”

Живот – безкраен и велик,
живот – космичен, земен,
видим и невидим
реален, илюзорен...
Живот – загадка, болка,
музика, надежда, стих...

Живот - сега и тук!
Да го живеем пълноценно,
достойно, мъдро и красиво
- в страдания и радост,
със стремеж неспирен,
към бъдното неугасим!

„През каквито мъчнотии и страдания да минава човек, в края на краищата Божественото ще победи. **В човека Божественото побеждава, а човешкото остава победено. Това е закон, в който няма никакво изключение.** Човешката подредба на живота е преходна, а Божествената – вечна.” Освен за нашия индивидуален живот нека по-често мислим, участваме в живота **на колектива, живота на Земята, живота на Вселената. Защото от този именно живот зависи и нашия малък, личен, човешки живот.**

**Плета венеца на живота с цветя от радост, светлина,
първична красота, възторг и преклонение.
Плета венеца на живота със Мъдрост, Истина,
Любов и вдъхновение!**

З

„З” е закон за размножаване. „З” е кръг, разделен на две съединителни части. Ако буквата „Е” се обърне на запад, имаме буквата „З” – запад, залез. „З” е третата неизвестна в израза X,Y,Z”

Толкова много хубави думи – изпълнени с богато съдържание и смисъл, прииждат с буквата “З”: **зора, звезди, земя, здраве, здравец, знание, зов...** Коя да избира? Ще започна със:

З Д Р А В Е

**„Здравето е качество на човешката душа, на човешкия дух.”
„Вярата и Любовта са най-голямата лечебна сила.”**

Учителят Петър Дънов

Не съм специалист в тази най-важна област на човешкия живот, но ще си позволя да пиша по тази тема, споделяйки мои опитности, убеждения, които могат да ви послужат, помогнат.

Всички ние най-първо и почти винаги си пожелаваме едни на други, на себе си – здраве. Знаем добре извечната истина, че щом сме здрави, с всичко можем да се справим. Здравият човек не боледува или това рядко му се случва, има добър външен вид – енергичен, бодър, работоспособен, цени красотата, живата Природа, винаги има апетит, като се храни с мряка, без да преяжда, има отличен сън, разположен е към ближните и хората, готов е да им послужи, да се притече на помощ, отзивчив е... С една дума – **добрият, любящият човек** е и здрав. В този извод неведнъж се убеждаваме, наблюдавайки себе си и хората, с които се срещаме, общуваме по пътя на живота.

Естествено, че родовата наследственост е много важна, работата ни, външните и вътрешни условия, при които живеем... Но най-важното е да полагаме непрекъснато грижи за своето здраве, да не се изоставяме в устремния бяг на нашия век. Доста често бързаме, бързаме да свършим това, онова, да утвърждаваме себе си в професията, в големите изисквания и очаквания на нашите най-близки хора и един хубав ден установяваме, че “сме се скапали”; изразходвали сме енергията си за маловажни или неосъществими неща, сдобили сме се със затлъстяване, запъхтяване, когато изкачваме стълбите или трябва да потичаме заедно с детето си, да настигнем автобуса... Или вече ни е посетила някоя болест. Най-първо – не трябва да се плашим, да изпадаме в паника, защото това е сигнал, че трябва **да променим начина си на живот**. Всяка болест идва да ни каже това, защото **всяко следствие има причина**. Ако успеем да открием и отстраним причината – стига да не е твърде късно, – болестта ще си отиде. Ще кажете, че всичко това го знаете. Тогава не ви остава нищо друго, освен “да се вземете в ръце”.

Същото се е случвало и с мен. Да не забравяме, че тялото не страда самó. Защото в тялото ни живее и нашата Душа, макар че нейната обител е много по-голяма (вижте при буквата “Д”). И когато нашата душа, която е свързана със сърцето ни, страда, измъчва се от противоречия, съмнения, стресове, нямаме Любов..., това се отразява върху тялото. Същото се отнася и за Духа в нас, който е свързан с ума, а ума с мисълта. Същото се отнася и до нашата воля. Колко пъти някои се отказват от цигарите и пак пропушват, от пиенето – и пак пропиват, като се оправдават с това, че волята им е слаба. Има начини и средства за усилване на волята – външни, вътрешни, потърсете ги, не се оставяйте в безволието, в течението на водата. Ние сме създадени да бъдем силни, ние сме създадени здрави и да се научим да бъдем здрави, живеейки в съгласие с нашите умни, разумни Божествени клетки.

„Понякога става събиране на енергия в някоя част на тялото. Ние трябва да спрем тази експлозия, това болезнено състояние, т.е. да дадем направление на тази енергия, да извърши някаква работа. Съвременните хора страдат от натрупване на енергия. И често болестите днес произтичат от натрупване на тази енергия. Ако енергията е груба, тя произвежда отлагания, например, около ставите.”

Следователно причината на всички болести, на всички недъзи, на всички несгоди в живота на човека е **духовна**, а не физическа. Ако искаме да бъдем здрави, не трябва да допускаме в ума, в сърцето си нито една отрицателна мисъл, нито едно отрицателно чувство. Колко от нас са постигнали това!? Нека опитаме за един час, за един ден да живеем по този начин. И постепенно да увеличаваме времето, като не забравяме, че **всяка болест има духовна причина!** Чували сме латинската сентенция: “Здрав дух – в здраво тяло, и в здраво тяло – здрав дух!” Много хора, включително и голяма част от лекарите, все още се интересуват само от физическото тяло, макар че **хolistичната медицина** все повече се налага. Тя се занимава с човешкото естество в неговата физическа и психическа цялост и държи сметка за физическото, емоционалното, психичното и духовното тяло на човека.

Всичко, което Бог е създал, съществува в миниатюр и в човека. Тялото на човека е резултат на Божествената енергия. Тя е създала сегашния човешки организъм.

Върху основата на хилядолетния практически опит на нашите духовни учители и въз основа на откритията на съвременната наука теоретически и практически е разработена многомерната структура на човешкото тяло. Човек има 12 тела, но засега функционират само четири. „Докато е на Земята, човек работи главно с **физическото си тяло** – най-подходящия инструмент за Земята. (Духовното тяло сега се строи, то не е завършено.) „Сега човек трябва да се заеме с възпитанието на своята плът, а не на своето тяло. Тялото не се възпитава, то е по-умно от човека. Клетките също са по-умни от човека. Желанията на плътта не ползват човека, те трябва само да се обуздават. Щом знаете това, вие трябва да разчитате на тялото си, а не на плътта си. Вие трябва да познавате своето тяло заедно с всичко, което е вложено в него; вие трябва да познавате вашите мисли и чувства, без които не можете. В тялото обитава от време на време душата. Тя създава етерната обвивка на тялото.”

„Човек мисли, търси причините и последствията на нещата с **умственото си тяло**. – С какво чувства? – С **астралното си тяло**. – С какво издирва причините и последствията на нещата? – С **причинното си тяло**.

Както физическото тяло не е еднакво развито във всички хора, така и останалите тела в човека не са еднакво развити. Тялото представлява една

Божествена дреха, която постоянно се подновява. На всеки 7 години тялото се изменя. Благодарение на тази постоянна обмяна човек се чувства здрав и бодър. Физическото тяло има три обвивки. Едната от тях е **етерна**, която излиза въвн от физическото тяло на 1-2 см. През нея минават физическите сили с **електричеството и магнетизма**. Както обличаме физическото си тяло с дрехи, за да го предпазим от студ и горещина, така и етерната обвивка е здрава дреха на физическото тяло, която го предпазва от външни влияния. Етерната обвивка е свързана с друга, наречена **астрална**, която управлява страстите, чувствата. Тя предпазва човека от гнева, от желанието му да отмъщава... Астралната обвивка е свързана с астралния свят, наречен подсъзнателен.”

Причините за много от болестите се крият в нашето **подсъзнание**. Те са остатъци от нашето минало, с което можем да се справим. Не е лесно да открием причината, ако нашето съзнание не е достатъчно пробудено, ако нямаме отработена тази опитност. Затова ни се дават от невидимия свят разумни страдания, болести (ако не бяха болестите, човек нямаше да започне изучаване на своето тяло), изпитания. Чрез тях опитваме силата на човешкия живот, изправяме нашите погрешки, а понякога и чужди. Докато търсим причината, трябва да започнем някаква промяна, дори най-малката, най-първостепенната, най-необходимата. Не става дума **да изменяме основните черти, Божественото**, което е вложено в нас, но да започнем промяна. **Промяна е нужна!** Ние сами трябва да я пожелаем. Както казва народът: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ!” На човек му е трудно да излезе от своите навици, от стария си начин на живот. Но малко по малко трябва да правим това, в противен случай идват страдания, болести. Бог не ни ги изпраща, не ни наказва, ние сами си ги създаваме.

„Ако двадесет години човек е живял нередовен живот, в него се е натрупало излишно желязо, олово, мед и ред други отровни соли, които са се образували от окисляването на тия метали. Всички тия отрови трябва да се изхвърлят навън.” Затова първото нещо, което трябва да направим, е **пречистване (детоксикация)** – въздържане от храна поне за три дни. Най-благоприятните периоди за пречистване са напролет, примерно февруари-март, когато тялото ни се събужда, и наесен, към октомври-ноември, когато тялото се подготвя за зимния период. Но пречистванията са добре дошли по всяко време на годината, ако положението е сериозно и трябва бързо да се вземат мерки.

Преди да започна тази тема, заявих, че ще говоря от позицията на обикновен човек. Ще споделя една моя опитност. Престанах да ям месо. Но това стана **не случайно** в един период на психически страдания по загубата на любим човек, който си отиде от земния живот. През следващите години все повече се убеждавах в предимствата на вегетарианството

– преди всичко изчистване от наслоените отрови. Доказано е, че при заколване на животните страхът, който изпитват, насилието върху тях, преминава в клетките на тяхното тяло, т.е. в месото, което ние ядем; докато при млякото, яйцата, които са отделени доброволно, тези отрови не съществуват, стига животното да не е болно. Освен това устройството на зъбите, дължината на червата, слюнката и пр. при човека съвпадат с тези на тревопасните животни, а не – с месоядните.

Поради употребата на голямо и редовно консумирано количество пресни плодове и зеленчуци, ядки..., водене на природосъобразен живот вегетарианците са здрави хора, не са дебели, те са по-издръжливи, по-често са в добро разположение.

Не ви агитирам да станете непременно вегетарианци, споделям прединствата. В днешно време много деца се раждат с непригодност към употребата на месо. Като учителка, а и в живота, съм имала доста случаи, когато и родители, и други хора са споделяли, че децата им, внуците им не искат да ядат месо, “при това прясно заклано”, или не се чувстват добре, когато го консумират. Обяснявала съм, разяснявала съм, съветвала съм да не ги насилват в прояждането на месо. Както съществува и обратното – организъмът на някои хора все още се нуждае от месо (всеки човек води такъв живот, за какъвто органически и духовно е нагоден).

Напоследък (всъщност това се е знаело от древността) все повече хора прилагат водолечение, музиколечение, цветолечение, ароматотерапия. Никнат като гъби лечебни центрове, фитнес-центрове, салони за здраве и красота, играе се аеробика, каланетика, бойни изкуства, йога, народни и спортни танци. Екстрасенси, гадатели, масажисти... предлагат своите услуги. Нека внимаваме къде и при какви хора ще попаднем. И дали това е най-доброто, полезно за нас, за нашата индивидуалност, за нашия проблем, или защото някой ни казал, препоръчал, или защото е модно.

Много по-голяма, трайна полза за здравето можем да имаме, ако водим природосъобразен начин на живот: спортуване, умерена гимнастика, екскурзии в планината, работа в градината, употребата на билки, хомеопатията, вместо лекарствата, алтернативната медицина, пиенето на гореща вода всяка сутрин на гладно, с лимон и мед, а и през деня, смъркането на топла солена вода при хрема – препятства размножаването на микробите, пост...

Прилагаме някои от изброените неща? Дишаме ли достатъчно чист въздух, пием ли топла преварена вода, избягваме ли безсмислените спорове, чрезмерните желания на сърцето, негативните мисли ...? На много от нас вече ни е известно, че всяка отрицателна мисъл привлича към себе си съответно отровни вещества, които внасят известен дисонанс както в самия човек, така и в Природата. Който не е благодарен за това, което има, той сам си противодейства.

Следователно, за да бъде здрав и нормално развит, **човек трябва да придобие вътрешно равновесие между силите на материята, от която е направено тялото му, както и между мислите и чувствата му.**

З Е М Я

***Щом погледна Земята,
ръцете ми с Любов
посяват семената,
с надежда за жетва богата!***

Спомних си известния стих от Павел Матев „**Земя като човешка длан...**” Набраздена, наранявана, тъпкана, разделяна на царства, континенти, държави... Колко войни, битки са се водили за територии, за надмошцие на един народ над друг, за един град, една планина, една бразда на нивата... Нима можем да те завладеем теб – прекрасна, синьозелена планета, майко Гея, която ни даваш всичко: минерали, растения, животни, нашите братя и сестри, плодове, храна, вода...

Смешни са някои хора в надпреварата си да те владеят, използват, рушат безмилостно, да изсичат горите ти, да замърсяват водите ти, да тровят въздуха, да те раздробяват, моделират в твоето движение по космичната спиралата от време и пространство, мислейки, че мъдрите вселенски закони не се отнасят до тях. Ето какво казва преди повече от 200 години в своето Обръщение индианският вожд Сиатъл до президента Франклин Пиърс:

„Великият вожд от Вашингтон възвестява, че желае да закупи нашите земи. Ние ще обсъдим неговото предложение, понеже ни е добре известно, че ако не му продадем земята, белият човек ще дойде с пушки и ще ни я вземе.

Но как може да се купи Небето или да се продаде топлотата на Земята? Такава мисъл е чужда за нас. Свежестта на въздуха и отблясъкът на водата не са наше притежание – как можете да купите това от нас? Всяка педя земя е свещена за моя народ. Всяко борово клонче, всяко зрънце пясък край брега, мъглата и гъстата гора, всяка полянка, всяка буболечка е нещо свято в мислите и опита на моя народ. Сокът, който дървото изсмуква, носи спомена за народа ни.

Ние сме част от Земята и тя е част от нас. Ухаещите цветя са наши сестри, сърните, конят, големият орел са наши братя. Канарите, сочните ливади, топлината на мустангите и на човеците – всичко това е част от едно семейство.

Ние знаем, че белият човек не ни разбира. За него всяка част от земята е като друга, защото той е чужденец, той идва нощем и взема от земята каквото му хрумне. Земята не е негов брат, а враг и когато я завладее, той крачи към други земи. Той изоставя гробовете на дедите си и не иска да знае. Той краде земята от децата си и не иска да знае. Той гледа на майка си – Земята, и на брат си – Небето, като на нещо за купуване и плячкосване. Ненаситният му глад ще погълне земята и ще остави само пустиня!

Ако ви продадем нашата земя, обичайте я тъй, както ние я любехме, грижете се за нея, както ние сме я милвали. Запазете спомена за земята, запазете я такава, каквато е, когато ви я предаваме.

И с всичката ваша сила, с целия ваш дух, с цялото си сърце я запазете за вашите деца и я обичайте. Защото ние знаем – всички сме едно. Дори белият човек не може да убегне от общата съдба.

МОЖЕ БИ ВСЕ ПАК СМЕ БРАТЯ... ЩЕ ВИДИМ.”

Колко любов, мъдрост, поезия има в това обръщение...! Можете да намерите неговия пълен текст в Интернет.

Неслучайно Земята – нашият общ дом – е на разстояние 150 мил. км от Слънцето и обикаля около него за 365,25 дни. Кой я е поставил точно на това разстояние, кой е покрил повърхността ѝ със 70% вода, която е нейната хидросфера – уникално явление в Слънчевата система; нито една от известните ни планети не притежава подобно образуване.

„Всичкото богатство, което Земята притежава, е дошло от Слънцето, от невидимия свят. Всички наши мисли, всички наши чувства са дошли от невидимия свят. Ако погледнете Земята с окото на ясновидеца, ще видите, че тя е свързана с безброй нишки с цялата Вселена. По тия нишки именно идват към нея грамадни енергии, които представляват малки телца – монади, които са в непрекъснато движение и на известно разстояние едно от друго. Една от тези монади е централна, защото тя приема първия тласък от невидимия свят. Този тласък, тази енергия се предава постепенно на всички останали монади по права линия. Движението на енергията постоянно се усилва, докато мине през всички монади и после се върне пак към централната монада. Движението на тази енергия минава през няколко фази: първо върви по права линия, после по плоскост в две измерения и най-после се движи в посока на куба, в три измерения. Движението на монадите е причина за движението на Земята около нейната ос. Първоначално Земята се е движела много бързо около своята ос, вследствие на което част от енергията ѝ е станала излишна. Излишната енергия именно е дала подтик на Земята да се движи около Слънцето.

Знаем, че „първоначално Земята „беше неустроена и пуста – пара и огън”, т.е. това са процеси, през които тя е минала. И до днес още Земята се устройва. И човек е минал и продължава да минава през тия процеси.

Докато човек се развива, и Земята ще се развива. Формите на Земята ще стават все по-красиви и съвършени. Процесът на развитие, през който Земята минава сега, е бавен, равномерен. В миналото развитието на Земята е било бързо, придружено с големи катастрофи. Когато човек мине в по-висок стадий на развитие, с него заедно и Земята ще се повдигне.”

„Най-първо, ние не сме жители на Земята, но сме дошли на Земята да се научим на онзи велик закон – как трябва да се ражда човек и как трябва да се възпитава, и как трябва да преодолява мъчнотиите. Ние трябва да благодарим, че сме се родили на Земята, че сме дошли да учим. **Човек е дошъл на Земята да учи, да придобива опитности. По отношение на Божествения живот човешката душа и Земята са синоними.** Защото душата и Земята минават през едни и същи процеси на развитие. Отклонението на човека от правия път на живота съответства на отклонението на земната ос. Тя се е отклонила на 23 градуса от нормалното си положение. Когато земната ос дойде в първоначалното си положение, и човек ще изправи своя живот. Ще дойде ден, когато оста на Земята ще се изправи.”

Много пъти са ставали изменения на Земята. Когато иска да ни даде някакъв урок т.е. на нас – нейните деца, Земята се поразтърсва, затваря всичките си входове и чака известно време да поумнеем. После и тя утихва и се успокоява. Много автори са писали за едно от последните глобални изменения – потъването на Атлантида. В Писанието се казва, че Бог постави дъгата Си в облака като завет, че няма да допусне втори път потоп, но Земята ще бъде подложена на огън, “който чисти, без да изгаря”. Ние осъзнаваме, че това чистене са зачестилите болести от неправилния живот, който водим, страданията, които действат като катализатори за нашата телесна и духовна промяна. Напоследък много се говори и за промяната – според календара на майте, която ще стане със Земята през 2012 година. Каква ще бъде тя? Има различни предположения, но аз вярвам в следното: „Земята е голям, здрав, сигурен параход. Всички машини, т.е. всички нейни сили, са на мястото си и в края на краищата той ще ви отнесе в Божествения свят. **Земята може да остарее, може отново да се подмлади и пак да остарее, но никога няма да се разруши.** Както човек минава през детинство, юношество, зряла възраст и старост, така и Земята минава през тия четири периода.”

„Нашата Земя пътува из пространството като един голям параход, и то с много голяма бързина и движение, които ние не усещаме. При това пътуване из пространството ние дохождаме в съприкосновение с други слънчеви системи, които по развитие се намират на по-висок стадий на интелигентност, отколкото всички досегашни слънчеви системи, през които сме минали. Ето защо ние с право казваме, че Земята ще се измени, както и цялата Слънчева система, и ще дойде до по-високо стъпало на

развитие. Защо? Защото е във връзка с по-велики сили, които действат в тези невидими за нас слънца.”

Какво ще стане със Земята през 2012 година? „Каквото става с пътниците на параходите, същото става и с хората на Земята. Вие сте излезли от Майката–земя, пътувате с нея и един ден пак ще се върнете при нея. Тя ще ви облече в по-хубави дрехи, ще ви даде по-добри условия за развитие. Друг път няма, само че едни ще влязат в Божествения свет по-рано, а други – по-късно.”

Учените прогнозираят, че ние, съвременниците, се намираме в период, когато съвпадат квантовите скокове, фазовите преходи на Земята, Слънцето, Галактиката и цялата наша Вселена. Ето защо всички говорят за предстоящите грандиозни събития, които никога в досегашната история на Земята не са се случвали. Събития не само от земен мащаб, но и галактически, вселенски.

Най-важното, което се иска от нас сега – хората на ХХ и ХХІ век, е да променим съзнанието си, да се грижим за Земята. Ние сме дошли на Земята, за да видим какво е направил Бог, да влезем във връзка с Него и да направим нещо за Него. Един стих от Евангелието казва: „Ние сме съработници на Бога.” Като е дошъл на Земята, човек е обещал да реализира Божествените идеи, да изпълни Волята Божия.

Нека обсипваме енергийното поле на Земята с Любов. Уверена съм – не само аз, но много хора по света, че това ще я/ни спаси. Защото нашата Гея се готви да премине от едно ниво на друго в космичната стълба и да ускори изграждането на новата планетарна култура на Любовта. Нека се подготвяме и ние с чисти сърца, светли мисли и знание за промяна в себе си и на нашия общ дом. Защото **Земята, земният живот е едно велико училище**, в което идваме много пъти да се учим и да придобиваме нови опитности. Но Земята е едно временно училище за човека, в което той няма да остане завинаги.

Копнежът ни по теб, Земя,
е в кръговрата ти космичен
на законите, сезоните.
В сладостта на житото и хляба,
плодовете сочни,

в омаята на планини, реки,
гори и долини,
на хора, птици и животни...
**На връзката между човешките
Души..**

Защо Земята е най-будна през зимата? Кой е нейния астрологичен символ?.....

От студ и мраз скована е Земята,
но диша топло нейната Душа.
Будува, будна е Земята

на рождеството наше
със Христа.
И размишлява за летните

- в космичното съзвучие
на хилядите нишки –
през зимата,

си преживявания,
градейки планетарно
„Азово” съзнание.

З В Е З Д И Т Е

Много поети от цялата Земя са писали за звездите. Избрах за начало на тази тема един стих от Димчо Дебелянов:

**“Самин загледан в небесата,
звездите огнени следя и
в техний рой с копнеж в Душата
аз търся своята звезда.”**

Ето и стиха, който дойде при мен в този миг:

**Звездите гаснат и избухват,
звездите следват своя ход
в безвремето на вечното
пространство.**

Кой от нас не е гледал звездите на небето, съзвездията, кой не се е възхищавал от Божествената симетрия, която съществува между тях? Кой не си е пожелавал нещо, когато е падала звезда? Колко много са те! Никой не може да каже колко са звездите, още повече, че те постоянно се раждат и умират. В нашата Галактика те са приблизително около 150 000 000 000, а във Вселената – неизвестен брой милиарди галактики... Могат да се видят с невидимо око – около 4500.

Учените определят звездите като нажежени газови кълба. Температурата на повърхността им е различна – има звезди, стотици пъти превишаващи по размер Слънцето, и звезди, също толкова пъти по-малки от него. Газът, от който основно са съставени, е водород. Енергията, излъчвана от звездите, е толкова голяма, че ние можем да ги виждаме независимо от това, че те са на огромни разстояния от нас – десетки, стотици, дори хиляди светлинни години.

Информацията, която ви представих дотук, не е мое знание, а на учени, които се занимават с изучаването на звездите, Вселената. Думичката „**знание**” нашепва: „Знанието не е измислено от човека. Знанието черпи от **Божественото познание**. Всички научни теории са съществували преди хиляди години, което показва, че хиляди умове преди нас са мислили в същото направление и по същите въпроси.” Много знание ни е

нужно, за да опознаем звездите, Вселената. Това знание, което изучаваме тук, на Земята, в светските училища, университети, академии, иде от Божественото познание. Както казва Платон: „**Този, който истински обича знанието, винаги копнее за същността.**” А същността, смисъла на всичко можем да търсим, намерим само чрез Божественото познание. И когато го открием, нека го приложим, защото истинско познание е това, което е приложено.

„Звездите са писмото, което Свещената книга съдържа. Всяка звезда говори на хората на специален език. Говорът ѝ се разбира от влиянието, което тя оказва върху тях. Например, всички благородни хора със светли умове и чисти сърца се намират под влиянието на Сириус. По култура Сириус стои по-високо от Слънцето.

Следователно звездите имат **духовно влияние върху човека.** „Ако съзнанието ви е пробудено, всички тия звезди, които блещукат по небето като малки запалени свещици, ще бъдат за вас обширни светове, каквито са всъщност. Не е ли пробудено съзнанието ви, тия звездички ще останат за вас малки светли точки, каквито ги виждате отдалеч. Който и учен да ги наблюдава от Земята, няма ли развито съзнание, не ще може да ги схване в тяхната действителна големина.

Всички звезди казват: „Светлина има в Бога, простор има!” Като погледнем нагоре, ще почувстваме едно облекчение. Не мислете, че това са илюзии. Не, като излезете вечерно време, най-малко с една звезда, която е на степената на вашето развитие, можете да разговаряте. Това, че звездите живеят, че обичат Бога, това не са илюзии, това е **разумността в тях.**”

Много красиви, изключителни неща са написани, казани за звездите, но аз много харесвам думите на нашата 13-годишна приятелка **Дафина – Роня** : „**Когато погледнете най-голямата звезда с усмивка, знайте, че това е вашето щастие. Никой никога не е достигнал до нея. Тя никога не е скривана от мрака. Никой не може да я изгаси, защото всички ние вярваме в нея. Нали?**”

С любов към звездите, съзвездията и вас ви дарявам това стихотворение.

РИЛСКО НЕБЕ

Величествен, прекрасен,
близък, топъл си,
небесен Храм
през тези августовски
Рилски нощи.

Съзвездията – приказни селения-
разстилат мъдри, стройни
форми,
облечени във дрехата словесна
на чудни митове, предания.

Преминали столетия,

разкриват ни те -
ключовите думи, тайни,
явните послания за нас,
родените през двадесети,
двадесети и първи век,
отправили сърце и ум,
мечти в реалност
- земна и космична -
 жаден взор
към Вега и Стрелец,
към Сириус и Скорпион,
към Лира, Лебед, Орион.

И

„И” и „Й” са една и съща двузначна буква. „Й” е меко активна”.

ИЗВОРИ

Знаем, че има хора, надарени да откриват мястото, откъдето извира вода. Те вземат в ръцете си една пръчка и водени от вътрешния си, интуитивен глас, тръгват към планината, гората, полето. Намират изворчето до някой столетен бук, зарито от листа, или сълзящо от под някоя скала, камък, обрасли с мъх, или чакащо на някой хълм да потече надолу в равнината...

Искало ми се е да открия някой извор, но само съм ги намирала вече открити от някого преди мен. Веднъж ми казаха, че има изворче недалече от малкия град, в който живеея през летните месеци, но не били сигурни дали още го има, дали не е пресъхнало.

Тръгнах по тесния запуснат път, който ми посочиха. Беше ранно юнско утро, синевата в небето – бяла, чиста, безкрайна.

Стигнах до тунел, дълъг около двеста метра, над който минава железопътна линия. Преминах сумрачното хлъзгаво пространство – отвсякъде капеше вода. Щом излязох от тунела, попаднах на малка поляна, обрасла с високи треви и коприва. Над нея се извисяваха като дъга стръмните склонове от подножието на Стара планина. Сега накъде – се питах, оглеждайки наоколо. Нямахме ни следа от пътека. Обиколих мястото под „дъга-

та” от стръмнини. Забелязах, че на северозапад те бяха сухи, а на североизток – влажни, а растителността по-буйна.

Започнах да се изкачвам от тази страна. Беше трудно, вкопчвах се в клони, корени, дървета, треви. Почти пълзях нагоре. Спирах, послушвах се – пълна тишина. Нито една птица, нито потрепване на листа, шумолене. Сякаш всичко бе затаило дъх и следеше моето присъствие. Както бях на колене, си припомних колко много светли същества от другите измерения бдят над всяка наша крачка по земята и изрекох с преклонение към Живата Природа: „Добри и светли същества, пазители на тези места, приемоте ме при вас на гости и нека Бог да ви благослови.” Почувствах облекчение, сила, повярвах, че ще намеря извора. Всичко наоколо стана по-живо: във въздуха затрептяха мушици, листата на дърветата потрепнаха, чух шумолене, приглушено изсвири птица.

След малко преодолях голямата стръмнина. Вече можех да вървя изправена нагоре през гората. Държах същата посока – североизточната, влажната. Сега напредвах по-бързо през дървета, паднали клони, треви, гъсталаци. Вярвах, че вървя в правилната посока, към целта.

Стигнах до едно дълбоко дере, на което не се виждаха краищата. Трябваше да премина през него - връщане назад нямаше. Отчупих една тояга от паднал клон и опирайки се на нея като на предводител, започнах спускането. Беше хлъзгаво, каменисто. Прикляках, смъквах се, докато стигнах дъното на дерето, където течеше ручей. Измих се и с благодарност отпихах глътка по глътка. Юнското слънце напече, сигурно минаваше десет часът. Нямах часовник, не бях взела и мобилния си телефон – не обичам, като излизам сред природата, да ги нося със себе си.

Започнах новото изкачване, което се оказа по-трудно от предишното, защото нямаше нито дървета, нито храсти, а само ронлива пясъчна почва с дребни камъни и тук-там по малко трева. Отново запълзях, като опитвах с ръце и крака да се вкопчвам в каквото ми попадне. Два пъти се смъквах обратно в дъното на дерето. Спомних си мита за Сезиф, който и в други случаи на изкачвания ме е навестявал. Анцугът ми беше кален, пръстите и ръцете изподрани, ударих малко и лявото си коляно. В един момент си помислих, че ако се нараня, тук ще си остана, че през тази пустош никой не минава.

Пийнах вода от ручея, измих се. Лошата мисъл се изпари, тихо изрекох на себе си: „Мога, можеш, може...!” Подходих към стръмното от друго място. Този път успях да преодоля ронливата ивица. Оттам нагоре имаше камъни, трева и дребни храсти, за които се хващах.

Като изкачих дерето, се озовах близо до ручея, който тихо шушнеше. Поех през гората, следвайки ручея. Беше ми леко, радостно, усещах извора. Широколистните дървета, боровете се поразредиха, наоколо стана светло, просторно.

В един миг спрях от изненадата, която изникна пред мен на заоблената височина. Огромен дъб с разперени могъщи клони, устремени към небето, стоеше като страж над всичко наоколо, като патриарх. Поклоних му се, трепетно приближих към него.

Изворът бликаше от под ствола на могъщия дъб, роден от светлината и земята, в свещен съюз с небето и дървото.

Почистих извора от затлачилата го пръст, пясък, загнили листа. И си спомних за нашия приятел Стефан. Той няколко години обикалял около езерото Близнака на Рила, търсейки изворчето, за което му били казали, че съществува отдавна там – някъде...

През лятото на 1997 г. аз и една приятелка обикаляхме езерото Близнака. Видяхме Стефан, съпругата му Анета и сина им – Пейо, седят на зелената трева под един огромен камък, разстлали ленена покривка, а върху нея плодове, ядки, хляб, бурканче мед – тяхно производство. Поздравихме се и те ни поканиха на тяхната трапеза. Седнахме до тях и Стефан ни показа една леко сълзяща, тънка струйка вода, която изтичаше от под огромния камък. „Открих го – каза той с тиха радост в гласа. – Няколко години търся това изворче... Ето къде било.” Стефан беше почистил около тънката струйка и направил с ръце улей.

Бяхме първите, които споделихме радостта им. Седнахме до почистения извор, хапнахме сладко, разговаряхме, отпихахме от водата и на тръгване наляхме вода в шишета си.

На следващото лято Стефан донесе издялано от бяло дърво коритце, което вмъкна под струята на изворчето, и така то се забелязваше от минаващите.

„Има няколко извори в областта на Седемте Рилски езера. Всеки има своя история и по своему е неповторим с изгледа си. Такъв е и изворът-чешма, наречен „Ръцете, които дават”. Намира се в горния край на рибното езеро – Елбур, където потокът се влива в него, сред камъни в различна форма и големина. Открит е от Учителя Петър Дънов на 15 юни 1930 година. Чешмата е направена от бял, млечен кварц. Такава чешма няма никъде. Тя има формата на котва. Водата изтича от две ръце. На скалата до чешмата е гравирани котва – символ на връзката на човешката душа с Бога. И надпис има там, изрязан в скалата, даден от Учителя Петър Дънов. Той гласи:

***Братя и сестри, майки и бащи,
учители и ученици, слуги и господари,
всички вие, служители на Живота,
отворете сърцата си за Доброто
и бъдете като този извор.***

Тази чешма е щастлива. Тя е била свидетел на красиви неща. Всички скали наоколо са живи, душа има в тях. Тук е големият кръгъл камък, който се опира само на една точка.”

Има много извори по земята. Те са началото на ручей многобройни, на реки спокойни, мъдри, пълноводни, на грохотни водопади... Те са началото на живота! Те са живата, Божествена, благодатна вода!

Има и хора, които са същества на изобилието. Те са извори, които непрекъснато дават. Онези, които не са извори, дават ограничено.

Стихотворението „Царствено дърво” е посветено на дъба, до който открих извора в Стара Планина.

ЦАРСТВЕНО ДЪРВО

Видях в гората
царствено дърво.
О, колко живо беше то!
Под ствола му вековен -
струеше извор чист.
Дванадесет могъщи клона
издигаха се нависоко,
нашироко.
Обхващаха небе,
простор и светлина,

говореха с езика свой
на корените си – събратя,
които щедро ги пояха
със соковете на земята.
Прекрасно бе това
Божествено дърво
- със извор чист -
израсло в края на гората
и свързващо небето синьо
със земята.

ИЗКУСТВО

Енциклопедия „Британика” дава следното определение за изкуство:
„Използването на умения и въображение в създаването на естетични обекти и среди, които могат да бъдат споделени с други.”

А Лев Толстой определя изкуството като средство за общуване между хората.

Не съм изкуствовед, нито критик, мислител..., а обикновен любител, почитател на изкуството. Опитвам се да творя и вие – читателите на тази книга, ще прецените доколко успешно съм сторила това. Дали написаното е естетично, дали вълнува душите ви? Позволявам си да пиша за изкуството така, както го разбирам, усещам... И всеки може да стори това, защото всеки от нас е малък творец в сътворения от Бога живот.

Чрез изкуството човекът се свързва с висшите сфери на Духа. Познато е определението: **„Изкуството е познание на истината под образа на прекрасното”** Изкуството е един от пътищата, чрез които се свързваме с Първата причина. Ето защо художественият елемент е духовен по ес-

теството си. Изкуството освобождава, понеже събужда възвишеното у човека. **„Изкуството е деятелност, която ни сродява с вътрешния смисъл на красотата и хармонията в космоса.“**

„Изкуството е тогава изкуство, когато се опира на два полюса: **на твореца-създател и на твореца-приемник**. Изкуството е движение, жизнен процес между душата, която проблясва – душата на художника, и оня, другия художник, който го възприема и го прави елемент на своето съзнание. Защото, както е майсторство да се vyplътява неземното в земни материални форми, така е майсторство да се превърне отново земното в някакъв проблясък на душата. При този процес зрителят, слушателят или четецът опознават и приемат в себе си душата на художника-творец.

Макар че не всички са надарени да се приобщат изцяло към вътрешния смисъл на изкуството, все пак не са малко тия, които изживяват вътрешния процес на творчеството, докосвайки се до художествената творба. Един композитор, един художник, един писател или създател на една художествена изложба не знаят колко много са тия, безмълвните човешки души, на които е подадена ръка в името на едно **вътрешно опознаване, в името на красотата, чрез която ние влизаме във великото единство на живота. Голямото изкуство има силата да ни обедини в едно, в името на нещо свято и неземно, чийто облик е творческата красота.“**

Какво по-голямо изкуство от това, да живеем добре, пълноценно, достойно живота, който ни е даден. Изкуство е да умеем да бъдем здрави, радостни, щастливи, а когато страдаме, скърбим, да използваме тези периоди за повдигане, духовно израстване. Изкуство е човек да научи как да се смаява или увеличава, когато условията му диктуват едното или другото положение.

Изкуство е да умеем да обичаме и да ни обичат, да бъдем великодушни, доволни, да се радваме на успехите, постиженията на другите.

Изкуство е, не само когато творим литература, музика, архитектура, живопис, кино... , но и когато готвим, подреждаме дома, съзерцаваме красотата на този свят – земен, небесен; когато учим; когато се обличаме, когато утешаваме, казваме блага дума, даваме надежда някому, грижим се за него; изкуство е, когато се обхождаме добре с хората независимо какви са те, когато милваме детето или му се караме; изкуство е, когато любим. **Изкуство е да вършим всичко с Любов.** „Кога ще стане това?“ – питате вие? Може и сега, ако сме придобили вътрешно необходимата доза Божествена любов, защото тя е, която непрестанно охранява нашия живот. Познавам хора, които са постигнали това, които живеят по този начин живота.

Да вършиш всичко с любов, то е все едно винаги да сътворяваш нещо. Това е за мен изкуство в широк смисъл на думата.

Що се отнася до отделните видове изкуства, то най-добре е нещата да се представят естествено, както Бог ги е създал. Има така наречените авангардни изкуства, които никога не са ми харесвали. Има поезия от думи, подредени по някакъв невероятен объркан, заплетен начин или с дълбокомислено, безсмислено философстване... Има романи, картини, филми – мрачни, песимистични, жестоки. Има музика – дива, агресивна, дисхармонична. Нима това е изкуство?! „Няма по-лошо деяние от това, да впрегнеш великата красота и творческия гений в услуга на егоизма, жестокостта, които водят света към духовна смърт. Никой творец не трябва да подари или продаде своето изкуство на демона на насилието и жестокостта, защото изкуството е дар на духа, сила за подтикване развитието и радостта на човека.”

Истинско изкуство за мен е това, което показва правилния път на човека, което облагородява човека, което носи надежда, радост, красота, духовно разширение, повдигане.

Израснах в семейство на учители. Майка и татко пееха – в къщи, в училище; четяхме художествена литература, рецитирахме стихове, играехме театър, народни хора, балет, бяхме големи кинолюбители... Моята майка е завършила гимназия в град Оряхово – на Дунава. Когато е кандидатствала през 1935 г., приемният изпит в гимназията е бил по български език и рисуване. А учителят им по музика влизал в класовете с цигулка.

Днес в нашите училища се подценяват часовете по изкуствата, съкращава се пеенето, рисуването, а се увеличават часовете по компютри, информационни технологии... А изкуството е това, което тонира, трансформира отрицателните чувства, мисли, енергии, облагородява характера, дава здраве. Приветствам всички учители, родители, които насърчават своите деца и себе си да пеят, рисуват, да съчиняват стихове, разкази, да танцуват... Известно е, че по цветовете, с които рисуват децата и възрастните, можем да установим какво е тяхното душевно състояние; ако краските са тъмни, човек е подтиснат, разстроен, стресиран, в спад, ако краските са светли, човек е спокоен, уравновесен, радостен.

Пишейки за изкуството, се сещам за две взаимосвързани с него думи, които започват с буквата „и”... „За да бъде по-силен от окръжаващата среда, човек се нуждае от една **основна идея**, на която да разчита във всички случаи. А характерните белези на **каква и да е идея** са нейното начало – явяването или изникването ѝ, и краят или завършването ѝ. Има хора с добри идеи, но не успяват да ги доведат до край.”

„Не е възможно човек да живее без някакъв **идеал**. Човек може да реализира своите идеали дотолкова, доколкото е изразител на силите, на енергиите на живата, разумна природа. Понякога човек е свързан с всички хора. Тогава той трябва да бъде проводник на общите човешки сили и копнежи. Това е истинският път за човешкото развитие. Отклони ли се от

този път, той става причина за своите нещастия. Колкото повече се отклонява човек от правия път на живота, толкова по-големи мъчнотии си създава.”

Всички учени, философи, музиканти, художници, писатели са имали и имат известни стремежи и идеали, които всеки постига според степента на своята дарба, постоянство и вяра. Великите творци са сътворили, сътворяват и сега неподвластни на времето произведения, защото **идеалът** им е: любов към хората, към Божественото ни естество, любов и преклонение към всичко, което Бог е създал! А в това се крие силата, красотата на човешката душа.

„Национално поради формата, в която се обличат идеите, изкуството е общочовешко и вечно, защото засяга незагасващи проблеми, вечно свежи и жизнени, неповяхващи от това, че край тях се изнизват като мълчаливи шестивия хилядолетията и епохите.”

И С Т И Н А И Н Т У И Ц И Я

„Истината е най-възвишеният първичен Дух, който е излязъл от Бога. Началото на всички неща е Истината. За да оживее този велик принцип, трябва една среда, а първичната, вечната среда, в която всичко може да живее, това е Любовта.”

Учителят Петър Дънов

„Истината ще ви направи свободни.” (Думи на Христос в Йоан 8:32)

Тъй като Истината говори със слънцата и нейната цел е възвишена, далечна, мъдреците са казали, че смъртните хора не могат да говорят за нея. Ще си позволя да пиша за нея именно чрез думите на тези мъдрци.

„Истината, която е излязла от Безграничното, е направила нещата гранични. Ние живеем, развиваме се в тази граничност, отивайки към онова, което е без начало и без край. Именно Истината е насоката към Безграничното и Безначалното, което има връзка с ограниченото.

Във Вселената всичко се движи. Но общата насока на всички тези движения се дава от Истината. Ала не само небесните тела се движат. Всички желаниа, чувства и мисли на човека образуват милиарди светове и системи, които се движат към великата цел – Истината.

Човек трябва да познава пътя на своето движение и по никой начин да не спира това движение. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да съдържат Истината в себе си, защото **в Истината е скрит животът. Истината определя отношенията между душите.** Тя е сладка, а не горчива – както я наричат някои, защото ни освобождава от лъжа-

та, страха, заблужденията. Истината сваля от човека всички окови и ограничения, били физически, сърдечни или умствени. Това, което дава сила на човека, е Истината в него. Това, което дава сила на човека, е благостта в него. Съединени заедно, те дават условия за проява на Любовта.”

Всички сме изпитвали състоянията на вътрешен мир и спокойствие, когато сме изяснили някакво недоразумение, споделили сме проблем, който ни безпокои, вълнува, заради който не сме спали няколко дни, седмици, или сме направили неволна грешка, която искаме да поправим. Истината в човека определя неговото здраве, неговата красота, интелигентност и чистота. **Невъзможно е Истината да работи там, където не е Любовта.** В нашия живот Истината не е нещо абстрактно, тя се явява във всяка любяща душа. **Истината е Божественото в човека.**

„Всички същества, които не живеят според Истината, имат желание да се движат безразборно. И затова Природата ги е ограничила. А стремежът, копнежът на всяка човешка душа е да бъде свободна. Това е един велик подтик, но не в обикновения човек, а в човека, у когото съзнанието се е пробудило. Свободата е един велик подтик в човека, у когото се събужда Божественото. **Истината подразбира висшето в човека.** Тя не е нещо отвлечено, а най-реалното, което лежи в основата на нашия Живот. Тя е свят, който съществува и ще съществува винаги. В този свят нещата са строго, математически определени. Няма нищо непредвидено, нищо случайно.

Истината е независима от личните схващания на хората. Дали ще мислите по един или друг начин за нея, дали ще се приближавате или отдалечавате от нея, с това вие няма да измените нейните отношения.”

„Думите „идея” и „идеал”, свързани с изкуството, неизменно влизат във връзка с истината. Те трябва да служат на истината. За да се възприемат от умовете на хората, идеите не трябва да остаряват. Под думата **„идея** ние разбираме само онова, което никога не остарява. За даден момент вие трябва да държите в ума си само една основна идея. Щом реализирате тази идея, тогава само можете да се спрете върху друга някоя, но винаги между реализирането на една или друга идея се изисква известен интервал от време. Който наруши един от законите на разумната природа, той ще се намери пред големи мъчнотии.”

Има **история**, писана от летописци знайни и незнайни, верни на Божествения **идеал** на истината. И история – лъжовна, преиначавана, измисляна от човеци, с идеал, угоден за тях, за властници, политици... Извинете за отклонението, но крайно време е в нашите учебници по история да се напише истината за много събития – отминали и по-близки. Има вече доста интелигентни ученици, знаещи повече, които питат: „Защо не ни говорите истината, която ние научаваме от другаде?”

Важното е, че **„Любовта всякога има стремеж към Истината. Истината е обект на Любовта. Без Истината като обект Любовта не може да се прояви.“** Имаме толкова много доказателства за това в нашия личен и обществен живот. Любовта е снизходителна към грешките на хората, към техните слабости. Истината обаче е строга, неумолима. Тя не търпи невежеството, слабостта, нечистотата. В това се състои нейната съвършена Красота.

Интуицията е Божественото чувство. Интуицията или Божественото чувство в човека се отличава по това, че всяка мисъл, която иде от интуицията, не произвежда никакво раздвояване нито в ума, нито в сърцето, нито в съзнанието на човека. В интуицията има единство на нещата. Това е настоящето.

В думата „интуиция“ „ин“ означава „вътре“, „тау“ означава главното условие на живота – Бог, Който се е проявил отвътре навън. Интуиция може да има само онзи човек, който има връзка с Бога, с Първичната Причина, защото „интуицията е шепот на духа“. Необходимо е всеки човек да развие в себе си интуицията. Тя му е дадена от Бога, за да схваща отдалеч събитията. Условията се дават даром, а резултатите се придобиват.

Има нещо в човека, което постоянно му нашепва какво да прави. Това е неговата интуиция, т.е. вътрешният начин на проверяване на нещата. Докато се вслушва в своето вътрешно чувство, в своята интуиция, човек всякога ще бъде добре. Как познава човек кои неща са необходими за него и кои – непотребни? Чрез интуицията. Интуицията е Божественото чувство, вложено във всеки човек, но не е еднакво развито във всички хора. Който е развил това чувство в себе си, той сам проверява нещата. Следователно искате ли да се справите разумно със съдбата си, вслушвайте се в **Божествения закон, който във всички случаи ви нашепва как трябва да постъпвате.** Съвременните хора са дошли до една фаза на живота, дето трябва да дадат предимство на Божественото в себе си. Да слушат гласа на душата си. Не направят ли това, те всякога ще страдат и ще бъдат недоволни. Да бъдем доволни от себе си, подразбира доволни от Божественото в нас, от Божествения глас, който ни говори.

Иска ли да провери нещо вън от своите пет сетива, човек ще приложи интуицията си и ще знае всичко, което го интересува. Като знае това, човек трябва да се допитва до интуицията си. Намериш ли се в трудно положение и не можеш ли да решиш известен въпрос, обърни се към интуицията си, тя ще ти каже какво да правиш. Вярно чувство е интуицията, тя никога не лъже. Интуицията като Божествено чувство е капитан на човешкия кораб. Докато слуша този капитан, човек изобщо не може да греши. Умът, сърцето и волята са слуги на този капитан. Ако го слушат и му се подчиняват, човек живее добре. Не го ли слушат, животът на човека се отклонява от правия път.

Засега човек има развити 5 сетива; за в бъдеще ще развива постепенно още 7, в течение на своята еволюция. Сега в нас се образува шестото сетиво – интуицията отчасти наподобява това сетиво. Началото на развитие на шестото чувство е развитието на предчувствието. Всеки може да си отбелязва кои неща излизат верни в предчувствията му.

Така можем да разберем, да се убедим, че Интуицията или Божественото начало у човека е проявление на Душата или на *Разумното сърце*.

Й

Й О Л О

Доста от сегашните ученици и младежи нито знаят, нито се интересуват от някои събития, разтърсили, променили хода на развитието на нашата стара, многострадална Европа, на България. Това съм установила, защото дълги години съм била учителка. Вярно, че в края на двадесети и началото на двадесет и първи век всичко става много бързо, промените – също, времето сякаш се изплъзва... Древногръцката сентенция казва: „Panta rei“ – „Всичко тече“ (Хераклит). И тече твърде бързо, неуловимо, необратимо, както е в Космоса – всяка секунда, минута става нещо ново и нищо не се повтаря. Така че не укорявам младите, те искат да живеят с настоящето, тук и сега. Прави са, по-важно от настоящето няма. Но нали то е стъпило, дошло от това, което е било, което сме преживели и от което е добре да вземем полезното, градивното. Нали затова учим История на цивилизациите, затова учим и естествените науки...

Затова мисля, че този разказ не би представлявал интерес за младежите, родени след 1989 година, макар че точно през тази “тяхна” година в Европа и у нас станаха големи социални и политически промени. Или пък – какъв е бил животът (най-общо казано) преди 9 септември 1944 г. и след това – до промените през 1968 и 1989 г. Искам да споделя, че никога не съм членувала в никаква партия. Това, което ще разкажа за Йоло, ще бъде безпристрастно, макар че неговият живот неминуемо беше белязан от всички събития на съответното време.

Йоло беше от тези хора, които идват и си отиват от поредния живот – тихи, скромни работници, без светът да узнае за тях, освен Този, Който ни изпраща неведнъж на Земята с определена мисия. Дали вярваме или не вярваме в това, дали то ни харесва или не (защото има доста хора, смята-

щи, че животът си е чисто техен, че могат да правят каквото си искат с него), все някога ще разберем истината.

Йоло бе завършил гимназия в Лом през 30-те години на двадесети век, специален курс за учители, изучавал немски език като частен ученик; демократ, човек на идеята за социално равенство, учител. Среден на ръст, плавен в походка, с лице хармонично – високо чело, правилен нос, лека трапчинка на брадата, очи кафяви, топли, разбиращи, умни. Йоло беше най-интелигентният човек в селото, духовно богат, вътрешно свободен по Дух и Душа. Затова и не прие поканата да работи в Окръжния комитет на партията, макар че беше верен и на партията, и на комунистическата идея. Той не пожела да стане “активен борец против фашизма” за дейността, която е извършил преди девети септември 1944 година. Беше разнасял нелегална литература; събирал помощи за гладуващите в Украйна по време на голямата икономическа криза през 1929 г.; беше затварян и бит в околийската полиция... Въпреки тази своя дейност Йоло казваше, че не е направил достатъчно, за да кандидатства за “активен борец против фашизма” и да получава народна пенсия. Жена му настояваше да се ползва от това заради децата, които щяха да имат предимство в приема им за студенти, но той отговаряше: „Децата са умни и трябва сами да успеят”; или заради паричната помощ, която щеше да постъпи в семейния бюджет, но той не отстъпи. А самият ставаше поръчител на свои другари, някои от които заеха високи и отговорни постове в държавното управление.

Имаше период от живота му, когато вярваше, че партията не може да изкриви правия път, че нейните членове са хора честни, чисти по ум и сърце, справедливи. Малко по малко Йоло разбра, че идеалът, към който се стреми, е непостижим засега в обществото, между народите. Отиде си от земния свят с осъзната тъга и печал, която атакува сърцето му, за да дойде отново по-мъдър за следващите уроци, на които ни учи животът.

Но ние научихме от Йоло, че трябва да бъдем „верни, истинни, чисти” към себе си, към своята душа и към хората. Освен в училище Йоло учеше хората и нас как се ашладисват дървета, макар че отдавна съм забравила това, помагахме му в пчеларството, четяхме заедно хубави книги, пеехме песни, слушахме музика, играехме театър... Йоло обичаше природата, земята, семената... Имаше желание едно от двете му деца – момче и момиче – да стане агроном, но никога не настоя за това и те завършиха други институти. Йоло обичаше да става с изгрева на слънцето, но обичаше да съзерцава и звездното небе. Мечтаеше да дочака кацането на човек върху друга планета и беше щастлив, когато видя това – на Луната, през 1969 г. Той обичаше и словото, поезията. Речта му – по събрания, митинги, тържества, родителски срещи, се лееше мъдро, проникновено, завладяващо, без фалш и превземки, а със стремеж да събужда доброто, духовното. Йоло беше отличен рецитатор, завеждаше читалищната библиотека. В ед-

на от тетрадките, където си е водил записки, той разказва накратко следното: „Като отидох тази сутрин да отворя читалището, видях пред вратата много фасове от цигари. В стаята, където правят репетиции, също мирисеше на цигари. А тук не трябва да се пуши! Изобщо младите не трябва да пушат! Ще говоря с тях. Трябва да беседваме на тази тема. Това е много важно. Пушенето става модно и опасно...” Йоло не е знаел за наркотиците, нито си е представял, че пушенето ще вземе такива размери, че такива кампании, закони ще се опитват да го ограничат, обезвредят. Той не пушеше и беше председател на така нареченото “Въздържателно дружество”. От едни родители Йоло получаваше признателност за беседите, разговорите за вредата от алкохола, от други – лек присмех, но той вършеше своята будителска работа, без да очаква нито похвали, нито признателност, с ентузиазма на възрожденците и дълбока вътрешна убеденост, че „човек не трябва да прахосва доброто и идеала, който носи”. Йоло беше грижовен към своите родители, любящ баща и съпруг. Макар и да почиташе, уважаваше традициите, той беше носител на новото. Рядко се разгневяваше, но на време и на място. С годините придобиваше все повече смирение и леката тъга на мъдреците, разбрали, че трябва да се стремим към разумност, хармония, красота, разбирателство, справедливост, но пътят към всичко това е все още твърде дълъг.

От Йоло помня няколко съвета, които въпреки грешките, които съм допускала, винаги съм носила и прилагала в живота: „Никога не продавай свободата на Душата си и на Духа си”, „Не си губи времето с празни приказки и не ги понасяй...”, „Да учиш, да учиш...!”

Още много неща си спомням за Йоло, защото той беше моят татко, робен баща.

Й О А Н К Р Ъ С Т И Т Е Л

„Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан. Той дойде за свидетелство, да свидетелства за Светлината, за да повярват всички в него. Той не беше светлината, но дойде да свидетелства за Светлината.”

Евангелие от Йоан гл.1:6-8

„В Писанието се казва, че Иисус отишъл да се кръсти от Йоан. Христос, Който седи по-високо от Йоан, отиде при него да се кръсти, с което даде на хората добър **пример на смирение**. Той каза на Йоан: „Ти трябва да Ме кръстиш с вода!” Начинът, по който Йоан кръсти Христа, представя един символ. Според този символ всеки човек се е родил, за да се кръсти...И да искате, и да не искате, все ще ви кръстят, но не само чрез во-

да... **Всяко страдание е кръщение, всяко изпитание е кръщение.** След като се е кръстил в Йордан, Христос говори за друго кръщение. Значи Той още не беше се докръстил. Първото кръщение (с вода) става лесно. След него обаче иде онова тежко кръщение чрез изпитанията в живота, когато човек трябва да се освободи от ограничителните условия, да разбере съотношенията, които съществуват между доброто и злото...”

„Йоан Кръстител, който бе дошъл малко преди Христа, бе запознат с основата на дълбоката окултна наука, с Божественото учение. А Христос сам твърди, че „както Отец Ме е учил, туй върша”. Йоан Кръстител е проповядвал покаяние и е кръщавал с вода тези, които са изповядвали греховете си. Това учение, естествено, не се е харесвало на фарисеите и богатите. На едни Йоан е казал да не събират повече, отколкото им е позволено, да дават от хляба си; на други – да не правят насилие никому и никого да не оклеветяват. „И действително, ако в съвременния свят насилието би се изключило, също и оклеветяването, ако би се изключило от коя и да е държава, поне най-малко 50% държавният строй би се подобрил и злините биха се отстранили. И ако от всички общества биха се изключили насилието и оклеветяването, същият резултат би се постигнал. Сега този грях у всички го има.”

„Затова преди две хиляди години „гласът на викация в пустинята говори: пригответе пътя на Господа, прави правите пътеките Му”. „Под „глас” се разбира разумното начало. Като се каже „глас на Едного”, това подразбира разумния глас на Единия, Който живее във всеки човек. „Глас в пустинята.” Пустинята е символ, който представлява чист, възвишен живот. В духовно отношение пустинята се взема като символ на чистота. **Да се очисти човек, това подразбира да се освободи от всички ненужни мисли и желания в него, които се отделят във вид на утайки в организма му.** Днес всички хора са недоволни – и когато имат, и когато нямат. Всички хора живеят в страх и казват: „Какво да се прави?”

...Божият глас казва сега в пустинята на всеки от нас: „Оправете вашите вътрешни пътища!” Това е Божият глас, който вика в пустинята: „Оправете пътя Господен!” **Всеки трябва да промени начина, по който досега е живял...** Когато казваме, че сме в края на тази епоха, ние подразбираме, че сме в началото на друга епоха, на великата епоха, подобна на която досега не е съществувала. Никога човечеството не е имало по-добри условия от сегашните. Мнозина казват, че светът ще се свърши. Не, светът няма да се свърши, но ще се свършат престъпленията, т.е. ще се тури край на престъпленията в света. Сега иде нова култура – култура на идеите. За тази култура се изискват идейни хора...

Старото няма изведнъж да се разруши. Всичко старо, което може да се употреби в строежа на новото, ще се използва, а онова, което е негодно за

този строеж, ще се изхвърли навън като непотребно. Не само старото ще се измени, но и човек трябва да се измени.

Има един обикновен начин за ликвидиране на сметките. Той е Йоановият, т.е. начинът, по който и днес хората се разплащат. Йоан беше старозаветник. Той представяше **стария закон**: имаш да даваш – ще дадеш, по задължение. Учението на Йоан Кръстител и това на Христа коренно се различават едно от друго. Методите им са съвършено различни. **Йоан кръщаваше с вода, а Христос – с огън**. Той показа на хората друг начин за ликвидиране на сметките: ликвидиране по **закона на Любовта** – да дадеш от Любов. „Както Отец Ме е учил, туй върша.” Христос нямаше предвид онази Любов, която не носи свобода на човека, която не е в състояние да премахне страха у човека или която не е в сила да премахне злостите, болестите, страданията и всички лоши условия в живота. Това не е Любов. Любовта, за която Христос говори, носи красота, радост, щастие. Тази Любов има предвид **благомото на всички същества**.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти с Дух свят и с огън.” Кой ще ви кръсти? Йоан кръсти Христа с вода, но отпосле кръстиха Христа отгоре с Дух. Онзи, великият, Който създаде света, Той кръщава и казва: „Твоето име отсега нататък е следното...” **Той ти дава цялата програма на твоя живот, какво трябва да вършиш.**”

Й О А Н Б О Г О С Л О В

„Какво трябва да научите от Йоан? Неговото евангелие е проникнато от такива идеи, каквито другите ученици не са изнесли. Йоан е писал в мистичен дух. Той е евангелист на мекотата. Без мекота никакъв градеж не може да стане. Само меките неща се поддават на **възпитание и самовъзпитание**. Йоан е олицетворение на двете най-силни качества на ученика: Любов към Бога и послушание на вътрешния глас, послушание към Учителя. **Йоан е ученик на Любовта, затова евангелието му ще наречем “Евангелие на най-високия връх”**. Йоан е емблема на Любовта, а ап. Петър – емблема на старото учение. Той е камъкът.

Всяка среда оказва влияние на човека... Всяко нещо се извява при специални условия. Йоан е писал при едни условия, Петър – при други условия. Старият Завет е писан при едни условия, а Новият Завет – при съвършено други условия. В 10 глава от Евангелието на Йоан Христос казва: „Който е дошъл на земята без любов, той е крадец и разбойник. Който е дошъл с любов, той е пастир на овце.” **Който носи Любовта в себе си, той има живот**. Той иде да раздава живота, а не да го отнема. „Крадецът не иде, освен да открадне, да погуби и да заколи.” Когато четат Библията, някои казват, че там се говори само за минали работи. Има ед-

но минало, което никога не умира. Има едно минало, което умира. От последното може да се поучавате, но то не може да роди нищо ново. Всеки ден си носи специфични условия и специфични блага. Всеки според разбирането си ще използва благата и условията на деня.

И тъй, естественото състояние на човека е да започне с любовта към Бога, ближния, себе си. Така е в новия живот. Отдалечаването от Бога води към лишения, страдания, мъчности, болести... Бог търси начин, чрез който да засегне човешките души, да **възприемат Любовта вътрешно**. Всички души не могат еднакво да възприемат Любовта. – „Като отидем в онзи свят, тогава ще живеем според Любовта.” – „Не, ако вие на този свят не можете да живеете според Любовта, на онзи свят още повече не можете да я приложите. Ако на този свят не обичате ближните си както трябва, на онзи свят още повече не можете да ги обичате.” – „Защо?” – „Защото Любовта не се прекъсва. Тя се проявява на Земята, но продължава и на онзи свят. Там ще видите всички противоречия, които сте имали на Земята, и ще разберете къде сте сгрешили, защо някого сте обичали повече, а някого – по-малко. Казва се, че Христос обичал Йоан повече от другите Си ученици. Защо го обичал повече? Защото **съзнанието му било по-будно, по-отворено**. Той повече разбирал и прилагал. Следователно, колкото повече е отворено съзнанието на човека, толкова повече ще бъде обичан; колкото по-затворено е съзнанието му, толкова по-малко ще бъде обичан. Колкото вода и да излеете върху един камък, той не може да я използва рационално. Когато не разбират Любовта, хората се дразнят, смущават се, вълнуват се. Това е живот на безлюбие. В Любовта няма смущения, няма безпокойствия, няма гняв. Човешката любов охлажда, но Божествената – никога. Казано е в Писанието: „Любовта ви ще охладнее.” Това значи: докато човек не се научи да обича, любовта му всякога ще охлажда.

В гл. 1 на „Откровение”-то на св. Йоан Богослов той казва, че когато на остров Патмос се пренесъл на небето, видял всичко, което му се открило, паднал на земята. Това показва, че **земният живот не може да издържи на вибрациите на чистия и възвишен духовен живот**. Трябваше да се яви Христос, да положи ръката Си върху него, да го вдигне от земята и да му каже: „Не бой се, Аз съм жив!” Всеки човек трябва да падне като мъртъв, да мине през това, което Йоан е преживял. Докато не паднете мъртви като Йоан, докато вашето лично Аз, т.е. вашият егоизъм, не умре, вие никога не можете да кажете като Христа “Аз съм жив”. Всичко лично, всякакъв егоизъм трябва да падне на земята мъртъв – не да изчезне, но **да се подчини на Божественото, да служи за развитието на бъдещата култура**. Цели 8000 години сме служили на егоизма – достатъчно е царувал той. Сега трябва да го сменим. Човек не знае какво крие в себе си. Той е затворено богатство, затворен извор... запечатана

книга. Велико съдържание има тази книга в себе си, но като седяла дълго време отворена, тя се е изцапала малко. И днес човек се страхува да отвори книгата на своя живот, да прочете писаното в нея и да се поучи. **Отворете книгите на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум и на вашето сърце и ги прочетете!** Да видите какво Бог е писал в тях. В “Откровение”-то се говори за една книга, затворена със 7 печата, преведено – това е омега на цялото Битие. Йоан казва, че нямало кой да отвори тази книга. Най-после се явило едно агне, което разпечатало тази книга. “Агнето”, освен Божията Мъдрост, означава и Любовта в света. Любовта е в сила да отвори запечатаната със седем печата книга. Днес тази книга е отворена и всеки е свободен да чете от нея. Тази книга е пред вас и вие трябва да я четете. Тя е книгата на вашата душа, на вашия дух, на вашия ум, на вашето сърце. Но докато хората не възприемат Любовта като един вътрешен импулс, тази книга ще бъде запечатана. Които я възприемат, ще бъдат свободни; които не я възприемат, всякога ще страдат.

К

„Обликът на буквата „К” казва: „Аз мога и нагоре и надолу. Две противоположни качества има у мене: и нагоре мога да отида... и надолу мога да сляза...”

Написана в геометрически вид, буквата „К” представя действие на противоположни сили. Като си противодействуват, те образуват остри ъгли. Когато острите ъгли станат прави, човек дохожда до разрешение на въпросите. Правият ъгъл е място на разрешение, т.е. вземане на нова посока, на ново направление. Когато в ума на човека се явят нови идеи, той е в областта на правия ъгъл.”

КЛИСУРА, КОНЕТЕ, КАРТОФЕНИЯТ ПРАЗНИК

„Вие знаете малкия градец Клисуре! – писа някога **Христо Груев Данов** за родния си кът. – Ей го хе, там, где е кацнал между Стара планина и Средна гора...”

„Там, където свършва Карловското поле на запад и започва изкачването на живописния 15-километров проход, където от север Централният Балкан е опрял висините, а от юг Същинска Средна гора, топла и приветлива, се оглежда в синия лазур – и за да догони устрема на Балкана, дружески е подала ръка, а той, вечният закрильник, е протегнал мъжка десница чрез крилото Козница, – удобно са се приютили Клисурският пролом, Клисуре...”

През 1897 г. **Иван Вазов** възкликва: „Който търси силни ощущения и жадува за поражающа ума изгледи на величие и необикновеност, той ще остане изненадан в Средна гора. Какви гори, високи, столетни и безкопачни, покриват плещите и билата на бърдата, що заобикалят връх Богдан! От височините аз можах хубаво да изгледам Стара планина.

Аз видях и Клисуре, задънена дълбоко в дола, и над нея яровете на Зли дол...”

На тези ярове през 1876 г., на 26 април, 300 души въстаници на възраст от 18 до 60 години се заклели пред знамето и Бога, че „ще ратуват юнашки, докато светът обърне вниманието си и даде състрадателното си силно слово в полза на нашия народ”. Час и половина мъжете – от седемдневната Клисурска република – издържали в свещена борба с Османската империя. След това Клисуре била опожарена... Мисля, че няма дете, българин, който да не е чул за “черешовото топче”, за Боримечката. И днес можете да видите – на високото, преди да влезете в града – неговата петнадесетметрова каменна фигура, която подканя хората да се освободят от страха и да поемат пътя на свободата.

Много места има в България, за които заслужава да се пише, тъй като на този къс земя нищо не е дадено случайно, нито народът ни е „заседнал” от хилядолетия тук случайно, но Клисуре ми е особено скъпа. Дойдох в този град като учителка преди повече от 20 години. Първото нещо, което видях, беше един бял барелеф с четири птици, устремени към небето, и думите, издълбани в камъка: „**Светлина, светлина ни е потребна!**” Тези думи са изречени от Христо Гр. Данов – роден в Клисуре, учител, общественик, първият книгоиздател в България – човек на Духа! Цяла плеяда от подобни нему души са израснали и работили тук за духовното повдигане на всички българи. Родолюбивият клисурец йеромонах Пантелеймон, вдъхновен от делото на Паисий, преписал през 1828 г. „История славянобългарска”. Поп Войно създал първото килийно училище в Клисуре през 1785 г. Христо Данов го заменил през 1856 г. с класно – обучението се извършвало по гимназиален ред и програма. Още на следващата година клисурци построили двуетажна сграда за училище, в което

обучението на децата било безплатно. Данов издействал и стотина тома руски и сръбски книги, за да обзаведе библиотека, с което поставил началото на читалищната дейност в България. Клисурци били едни от първите, които на 11 май 1860 г. отхвърлили фанариотското иго.

В Клисура са израсли: Рашко Блъсков – учител и книжовник, редактор и издател на книги и списания (редактирал съвместно с Христо Ботев в. “Нова България”); синът му Илия Блъсков с повестта си „Изгубена Станка” станал един от начинателите на българската белетристика; Марко Балабанов също развил широка книжовна и обществена дейност, той станал и първият външен министър в следосвобожденска България. А Никола Караджов – ръководителят на Априлското въстание тук, обичаният, почитаният от млади и стари – бил завършил френски колеж в Бабек край Цариград, реална гимназия в Загреб, учил две години духовна академия в същия град, владеел няколко езика, учителствал в пловдивското епархийско училище, бил избран за секретар на Първото българско събрание на Оборище...

Клисура пази във времето тихите стъпки и словото на Апостола – Васил Левски, мястото, където са полагали честния кръст и Евангелието до камата и револвера за клетва пред Бога и Исуса Христа: “...вярно да служа за свободата на милото ни Отечество”.

„Всичко това е вече история...”, изричат с досада някои хора, особено младите. Но добре е да знаем тази история (както и нашето родословие, както и развитието на живота на Земята), за да познаваме по-добре себе си, народа, между който сме изпратени, за да осъществим волята Божия чрез дадената ни от Него свободна воля, както са направили тези наши достойни предци.

Днес Клисура е на същото географски място, където се дилпят Равни дял, Невидя, Гиндер, Шайковица, Падеж, Зли дол... Река Стряма, която извира под в. Вежен, продължава да тече, но по нея вече не тракат воденички, тепавици, валявици и бичкиджийници. Запустели са и трите хиляди декара благодатна земя, разнасяща аромата на трендафила, на маслодайните рози. Няма ги стадата овце, мандрите. Няма ги табуните от свободни, буйни коне.

„От дълбока древност се знае, че за конните народи, каквито са и нашите предци, конят и конникът са били символи на пратеници от отвъдното, от невидимото, които идват на Земята, за да донесат благословията на Звездите и на Могъщия и непрестанно творещ със Словото Бог Всевишний. А също така и да явят на човеците Божествената премъдрост за подредбите на Времената, на Годините и на дните.

По тази причина за нашите предци всичко свято и имащо връзка с живота и смъртта е било свързано с Коня и с Конника, които идват от неви-

димото както да донесат послания от Вечността, така и да отнесат в отвъдното човешките души, завършили своя земен път, за да бъдат те пречистени и помазани от Звездите и да се върнат един ден на Земята като преодени воители на Слънцето.”

Тези послания са вече забравени, няма ги **табуните свободни, буйни коне** – останали са много малко. Вместо тях по улиците на Клисурата препускат джипове, автомобили – втора употреба, „бъдита” – тип мотори, оседлани предимно от младежи, които са работили в чужбина. Ревът на моторите разцепва тишината, царяща в градчето, стресва птиците, гълъбите, конете в дворовете, очакващи да ги впрегнат за извършване на по-редната работа. Понякога срещам красиви лъскаво-кафяви или бели коне да пасат свободно из поляните. Случва се – дойдат младежи, деца, яхнат ги без седло, без юзди и литнат. Човек и кон слети в едно – една вечна рисунка на безкористно приятелство и взаимно служене. Или ще прелети през центъра на Клисурата, по улиците, някой кон – без ездач, развял грива, опашка, сякаш да припомни някое от забравените послания, които е носил, а може би все още носи. Хората се отдръпват, млъкват, любувайки се на вихрения му свободен бяг, с който конят ги поздравява като братя по съдба и живот.

Всяка година на 1 май в Клисурата може да видите възстановка – жива картина на избухването на Априлското въстание. Тогава „въстаници” и коне се „връщат” назад във времето, припомняйки отминалите събития.

Видях Мадарския конник за първи път преди десетина години. Пътувахме с приятели за творчески форум във Варна и спряхме с автомобилите на това място. Ръсеше есенен дъжд. Зърнах конника забулен в лека мъглица. Изкачвах с вълнение стъпалата, за да стигна по-близо до него, да го разгледам отблизо. В тези минути се роди стихотворението. Мотото е от моята приятелка Желена Николова.

„Живели в древни времена
десетки горди племена.
Все българи са те били -
велики, мъдри и добри.

Навред по цялата Земя
издигали са знамена
строители на градове,
будители и магове.”

МАДАРСКИЯТ КОННИК

През колко зими и лета
вървял е конникът на Мадара
от вечността към нас -
родените във този век,
през който връщаме се

пак при Теб.

Съзнали твойта сила
свята – власт, живот,
да бъдем верен, Тебе,
Господи, народ!

И на друг, интересен, единствен по рода си празник у нас може да присъствате в Клисуре – **Празника на картофите**. Той се провежда от двадесет и пет години. Спомням си за скромното му начало. Бях поканена заедно с колегите-учители в една малка къщица до читалището на варени картофи и размумка с хора от града, с Веселин Шабанов, адвокат, основател – дарител на музея на картофите, дал идеята за този празник, който става обикновено в края на октомври, когато реколтата е събрана. През последните години празникът на картофите събира много гости от цялата страна. Особено впечатляващ беше той през 2008, която бе обявена от ООН за година на картофите. Освен богатата литературно-музикална програма можете да видите изложба от такива ястия, за които въображението ви не е предполагало. Но заповядайте в Клисуре, при чистия въздух, напоен с аромата на билки, треви, бор и смола, да отдъхнете на поляните, в прегръдките на Средна гора и Стара планина; да влезете в Павурджиевата къща, Историческия музей, за да почувствате духа на едно отминало столетие и разгледате колекцията от картини на наши известни художници: Златьо Бояджиев, Димитър Казаков, Димитър Киров...

Ето едно стихотворение от Мирела, ученичка в Професионалната гимназия по икономика в Клисуре, което, вярвам, ще ви хареса.

Обичам моя роден край,
закътан между Стара планина
и Средната гора.
Обичам еката вековен
на буките, елите,
историята славна
на моите предци.
Обичам изворите чисти,
росните поляни,
стадата, птиците, реките,
долината с розите уханни.

Обичам ветровете -
препускащи коне
във тесните клисури
между планините.
Където и да ходя
по света,
в Клисуре ще се
връщам винаги
по пътя, малките пътеки
у дома.

КОМПЮТРИТЕ И КНИГИТЕ

Сега, когато пиша тази книга на компютъра, си спомням как преди двадесет години пишехме на пишещи машини. Имаше машинописни бюра, които извършваха услуги на гражданите, както сега има ксерокс-офиси, компютърни, софтуерни... Тъй като учих десетопръстната система като ученичка в икономически техникум, винаги се справях бързо с написването на разни материали – за себе си и за другите. Но ако сгрешах само една буква, една дума, мисъл, ако ми хрумнеша да добавя нещо, трябваше да преписвам всичко наново. Така беше за всички – къртовска работа! По-късно започнаха да се продават – така наречените от нас „вълшебни хартийки“, които служеха като коректори; закрепяш хартиятката на съответното място, чукваш върху нея правилната буква и тя заличаваше грешната.

Какво ще кажете, мили деца, младежи, които не знаете, не помните това време. Сядате сега пред компютъра, пишете разни неща и ако сгрешите или забравите нещо, спокойно го добавяте, изрязвате, копирате... Влизате в Интернет, където има информация за всичко, което ви потрябва, „пишете си“ есета, разработки, теми, като ползвате наготово предложените, създавате, поддържате приятелства с хора от цялата Земя, „чатите си”...

Аз също се ползвам от всички тези предимства на компютрите. И си припомням пътя на тяхното появяване до днес. След дипломирането ми като икономист започнах работа в първия Изчислителен център – Пловдив, с първите електронно-изчислителни машини. Представете си едни големи шкафове – от системата на СИВ (Съвет за икономическа взаимопомощ в Европа), след няколко години се появиха и от системата на ИВМ. А в междуучилищния център за производствено обучение, където идваха учениците от математическата и търговската гимназия, ги обучавахме на българските – ЗИТ и ИЗОТ 0310.

Спомням си и как започнах да преподавам преди 20 години предмета „Изчислителна техника” (сега – „Информатика”) на учениците от Икономическия техникум. Най-напред минавахме през „Аскотите” – малки, ръчни, с хартиени рола и големи, тежки, подобни на тъкачни станове, които извършваха автоматично всички аритметични действия и други по-сложни операции. С удоволствие разказвах на учениците за **Блез Паскал и Лайбниц** – удивителни учени, мислители.

После дойдоха “Правец -82”, “Правец – 16” (родно производство), след което започна внос на персоналните компютри – най-различни, бързо усъвършенстващи се конфигурации, с които сега е залята цялата земя. Преди да благодарим на Бил Гейтс и неговия многоброен екип, в който работят доста българи, нека най-напред да благодарим на **Джон Винсент Атанасов** – американски физик, математик и електроинженер от **български произход, създател на първия цифров електронен компютър**. Баща

му Иван Атанасов е електроинженер, български емигрант, роден в с. Бояджик, Ямболско, който емигрира в Америка. Жена му – Айва, в чиито жили тече ирландска и френска кръв, е учителка по математика. От техния брак се раждат доста деца, но първият е Джон – на 4 октомври 1903 г.

През 1926 г. Джон защитава магистърска степен по математика и става докторант. Докато работи върху дисертацията си, той прекарва много часове с най-модерния за времето калкулатор, който не го удовлетворява.

През 1930 г. той защитава и докторат по теоретична физика. Тогава отново е осенен от идеята, използвайки **двоичната бройна система**, да изработи по-добра и по-бърза машина за пресмятания. От щатския университет в Айова отпускат на Джон 650 долара и заедно с неговия най-добър студент Клифърд Бери през периода 1939-1941 г. те създават **първия компютър, наречен ABC**. Но започва Втората световна война, паричните средства са ограничени и по-нататъшната работа по усъвършенстване на компютъра е спряна.

Оттук нататък животът на Джон Атанасов отново е изпълнен с много работа, постижения, награди, участие в различни организации... Дълги години той води патентен спор и едва на 19 октомври 1973 г. Федералният съд излиза с решение, че първата електронно-изчислителна машина не е създадена от Джон У. Мокли и Джон П. Екърт, а от Джон Атанасов.

С този разказ обикновено започвах първия час по „Изчислителна техника“ пред първокурсниците. Показвах им сп. „Паралели“ (тогава нямаше Интернет, за да почерпят тази информация), където беше публикуван материал за Джон Атанасов и негова малка снимка. Джон е посещавал два пъти България. През 1970 г. по инициатива на академик Благовест Сендов. Награден е с орден „Кирил и Методий“ – първа степен. Джон Атанасов изнася няколко лекции в Българската академия на науките. Второто му идване е през май-юни 1985 г., когато той посещава родното място на своя баща – с. Бояджик, Ямболско. Награден е с орден „Народна Република България“ – първа степен. А от 1988 г. името на Атанасов кръжи и в Космоса – така е назван първият астероид, открит и изследван от българи в Националната астрономическа обсерватория „Рожен“. Българският президент Георги Първанов учреди награда на името на Джон Атанасов, която се връчва ежегодно от 2002 година.

Знаех за посещенията на Джон Атанасов и бях дала предложение на моите ученици да му напишем писмо. За съжаление не осъществихме това до 1995 г., когато на 92-годишна възраст той почина в САЩ. Странно, че сега, както и преди, когато съм се сещала за това неосъществено намерение да изразим нашата благодарност към човека Джон, отново почувствах лека тъга. Затова нека си отдаваме взаимна почит, обич, уважение помежду си – **тук и сега**. Настоящото е най-важното! Макар че животът продължава... Макар че животът е един вечен кръговрат.

Днес всички виждаме и използваме предимствата на новите технологии. Знаем добре и положителните, и отрицателните страни на нашите верни приятели – компютрите. Във всички училища се говори за това, писали сме есета на тази тема с моите ученици, продължават да се пишат и сега. Но все още има ученици и родители, които не са наясно, не желаят да разберат, че прекалената работа с компютрите, пристрастяването към игрите, “чатенето”... вредят на здравето, нервната система, психиката. Напоследък много се говори за това в медиите, пишат и специализирани институти, здравни организации, специалисти-инженери, лекари... Като най-ранна подходяща възраст за работа с компютър при децата се посочва 12 години. Слушала съм родители, баби или дядовци да се хвалят, че тяхното внуче – на пет, шест години, знае да „прави всичко по компютъра”. Имала съм ученици, които са искали да ги оставя цяла нощ да играят на компютрите, преди да се появят игралните зали; познавам деца, младежи, които не виждат деня, слънцето, зеленината наоколо, приятелите..., а са се затворили, спуснали щорите и живеят живота само чрез компютъра и телевизора. Те не живеят своя собствен живот, а този – на другите.

Миналата година се занимавах два месеца – по няколко часа на ден – с момче на 12 години, в пети клас, здраво, умно, със завишен енергиен „Аз” и самочувствие на водач. То често прекъсваше нашите занимания, скачаше из стаята, хвърляше се във всички посоки, борейки се с въображаеми противници. В първите няколко дни си казах, че детето има нужда от по-чести паузи, изпълнено е с енергия... Но това продължи и през втората седмица, момчето настояваше да ме включи като слушател в тази компютърна игра, която беше смисъл на живота му. Споменавах имена, ситуации, играеше сцени, със съответни бойни викове... Сърдеше се, когато го прекъсвах и призовавах да седне и продължим ученето.

Споделих с майката. Оказа се, че бащата се е пристрастил към тази игра – „Светът на войните” („The world of war craft”), която играе от няколко години заедно със сина си. Научих още, че психоложката, при която водеха момчето веднъж седмично, е препоръчала известно време играта да се изключи от компютъра.

Детето беше изцяло обладано от тази игра – с нея лягаше, с нея ставаше. Като попълвахме едно задание в тетрадката за упражнения по български език, момчето с удоволствие и истинско удовлетворение отговори на въпроса: „Кое е вашето любимо занимание”, с думите: „Да играя на играта... Обожавам я!” То се превъплъщаваше в главния герой, изживяваше всичко, което се случваше. Показвах, че уважавам донякъде неговото пристрастие, като в същото време използвах примери от художествената литература, от историята за действително живели герои, насочвах го да почувства истинската стойност на нещата, които те са направили,

техния нравствен героизъм, а не само бляскавата пищност и зрелищност на физическия героизъм от „Светът на войните”. Не беше лесно и доколко е дало резултат, не зная. Освен това момчето един ден сподели с мен: „Голямата грешка на баща ми е тази, че на четири години ме сложи пред компютъра. Помня този ден...”

Разбирате опасния ефект на компютърните игри, особено на тези, в които играчът така истински стреля, убива... В ролята си на убиващи симулатори тези игри се употребяват за обучаване на полицаи и войници, за да се премахнат с тяхна помощ задръжките за истинско действие. А после горестно се питаме: „Кой научи нашите деца да убиват?” Затова призовавам: Скъпи родители и учители, възпитатели, бъдете над децата, не ги оставяйте да потънат в многобройните примамливи лабиринти на Интернет и компютърните игри. Отделяйте повече внимание за децата, използвайте предимно художествения елемент във всичките му разновидности, по всички предмети, който трябва да проникне цялото възпитание и обучение до 12-14 годишната им възраст, когато те се оформят волево и сърдечно.

И така, сега, когато пиша тези редове, това става на компютъра. Използвам компютъра с благодарност към хората, които са го създали, и с мъра. Щом се поизморят очите ми, спирам, измивам ръцете си и очите от статичното електричество, което са поели, излизам на терасата, вдъхвам чистия планински въздух и пак продължавам, защото искам да ви поднеса като най-свиден дар тази малка книга. Вярвам, че независимо от компютърната инвазия **книгата** – най-древното и най-духовно средство за общуване, ще продължи да съществува. Защото казано е: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога, и Бог бе Слово.” Не е възможно книгата да се затрие, да изчезне. Толкова е вълнуващо, интересно, приятно да погледнеш книгата, да докоснеш кориците ѝ, да разгърнеш страниците, да усетиш мириса, аромата на хартия, на думи, слова, мисли, чувства...

Скъпи родители, баби, дядовци, моля ви, четете приказки на вашите невръстни още деца и внуци, за да заобичат книгите. А когато научат буквите, нека те да ви четат.

Доста случаи имам като учителка, в които баби и дядовци споделят почти еднотипни случаи. Детето се радва, че майка му, баща му са се върнали от работа, иска да говори с тях, да им почете или ги моли те да му прочетат нещо, а те грубо го отхвърлят, заявяват, че са уморени или ядосани, защото „бизнесът им не върви”, нещо друго им се случило... И му казват да си пусне телевизора или да седне пред компютъра.

Сигурно сте гледали доста филми, в които се показва как компютрите стават много „умни” или мрежата се разстройва и предизвиква глобални катастрофи на Земята и в Космоса... Нима ще допуснем това? Създате-

лят-човек да бъде победен, “изяден” от сътворените от него машини? Срецам доста хора, които обичат повече компютъра си, колата си, а не човека до себе си, Живата Природа, която всъщност ни дава живота и всички блага. Не вярвам, че книгата може да изчезне като непотребна, ненужна и не модерна – технологическа вещ? Спомних си един от любимите ми филми по роман на Рей Бредбъри “451 градуса по Фаренхайт”. Ако решите да го намерите и гледате, ще разберете защо го споменавам.

Аз съм от поколението, което много четяхме. Като бяхме малки – току-що се беше появило радиото, нямаше телевизия, нямаше компютри, Интернет... Никога не мога да забравя вечерта, в която татко се върна от съвещание на учителите във Враца и ми донесе една книжка. Върху корицата – три усмихнати детски лица в нюансите на черно, жълто и бяло. Тогава за първи път разбрах, че на земята има деца, по-различни от мен. Запапах, прегърнала книжката, мечтаейки си като порасна да срещна тези деца, хора.

Преди няколко години бях на гости у мой приятел журналист. Обхождах голямата му библиотека и възкликвах, откривайки едни и същи книги като в моята. Припомняхме си любими заглавия, герои... Питахме се кога сме имали време толкова много да четем. Той предложи да обходим континентите, страните и всеки да запише на листове кои автори и книги си спомня да е чел и кои са му любими. Беше интересно, вълнуващо преживяване, когато след това четяхме: той – моите листове, аз – неговите.

Сега книжният пазар е зает от какви ли не издателства, какви ли не книги. Един млад човек не би могъл да се ориентира и направи добър избор, ако няма необходимото образование, през което време да е опознал истински стойностната и класическа литература и ако няма информация за добрите нови автори. Спомням си в този момент следното: дъщерята на американския писател Скот Фицджералд му пише писмо от колежа, като споменава книгите, които е прочела през тази година; а той ѝ отговаря да не си губи времето в четене на незначителни и непотребни книги, като прави списък от автори с препоръката да ги прочете.

Напоследък младите хора четат предимно книги от рода „фентъзи”. Това е естествен отзвук на еволюционната вълна на нашето развитие.

Има доста полезни инициативи за насърчаване на четенето. Например, „Пловдив -чете”. Тази инициатива се провежда от десетина години за една седмица през месец юни. На главната улица са разположени павилионите на пловдивски издателства и на издателства от страната. Организират се представяния на книги, литературни четения, безплатно раздаване на книги... Тази инициатива е организирана за първи път от издателска къща „Хермес” и Община Пловдив. Домакини са били издателска къща „Жанет-45”, а през тази 2011 г. домакин ще бъде „Летера-Н”.

Друга инициатива, която много се харесва от малки и големи, е така наречената „Седмица на детската книга” – провежда се в цялата страна през месец април. Има маратон на четенето, който продължава цял ден във всички библиотеки, организират се срещи с поети, писатели, хора на изкуството.

Много полезна, интересна беше „Пътуващата библиотека” – преди две години, която развълнува и повдигна интереса за четене на хората в цялата страна. Всички чакаха с нетърпение „Пътуващата библиотека” да дойде в техния град. Деца, младежи, възрастни си разменяха книги, подавяха на пътуващата библиотека любими книги...

Завършвам тази тема с любов към книгите и компютрите, защото общото между компютърния и книжния текст си остава **словото**. Тъй като то ще си остане в основата им, ще бъде вечно.

КАРМА КРАСОТА КОСМОС

Има ред теории, създадени на Изток, за противоречията, които обясняват и кръщават с различни имена. Някои, като в Индия, обясняват противоречията с думата **карма**. Някои – с думата **съдба**, други пък – с **предопределение**. Спомних си за филма „Парижката Света Богородица”, който започваше със следния кадър – думата fortuna (съдба) издълбана върху камък. Възможно е да е така, във всички тия определения все има известна истина.

Следователно всеки е свободен в избора, разгадаването на приетото от него определение, като направи анализ на всичко, което се е случило в живота му, като внимава, отчита това, което се случва в настоящето. Може да се стигне до някакъв извод. Може да се разберат връзки, взаимоотношения, защо сме се родили в това семейство... Като не забравяме, че **„кармата е закон на причини и последствия**, закон, който застава човека да плаща, т.е. да оправя сметките си, натрупани дългове, които трябва да се изплащат. Хората са се занимавали със своите дългове и длъжности, а за Бога не са помисляли. И днес е същото. Днес всеки човек, всеки дом, всяко общество, всеки народ може да се похвали със свободата, която му е дадена от Бога. Същевременно всички съвременни хора носят отговорност за своите дела. Туй е, което те наричат карма. Още със сливането на земята ние сме дали обещание да изправим погрешките на нашите деди и баби, майки и бащи. В Писанието се казва: „И ще туря съдбата правило и правдата – мерило.” Но ако чакаме кармата да разреши сама по себе си нашите задачи, нищо няма да постигнем. **Другият път, по който можем да ги разрешим, е Любовта**. Ако човек избере този път, за него се отнася стихът: „Бог да обърше всяка сълза от очите ви.” Това

наричаме ликвидация на старата карма. Всички сме оплетени в нея. Нека опитаме да развържем възлите ъ!

Има нещо, което мъчи всеки човек... То е последствие от всички лоши плодове, които сам си е посадил в миналото. Време е вече хората да пристъпят към новото разбиране на Божиите пътища. За да дойде новото разбиране на живота, човек трябва да бъде чист. Той трябва да ликвидира със своите грешки и престъпления. Не ликвидира ли с тях, съдбата непременно ще го преследва. Никой не може да избегне от ръцете на съдбата... Пред съдбата и мъдрецът мълчи. Тя не си играе с човека, но работи върху него. Със съдбата заедно вървят много Същества, които пазят човека от нейните тежки удари. Достатъчно е човек да върви в Божествения път, да е свързан с Първата причина, за да се ползва от помощта на тия светли Същества... Абсолютно здравият човек, който държи в ума си положителни и светли мисли, в сърцето си положителни и възвишени чувства и във волята си прави и благородни постъпки, е свободен от закона на отрицателното внушение, от всички кармически връзки. Той се е развързал благодарение **на закона на любовта и на закона на истината.**

Кармата е закон, създаден от самия човек вследствие отклонението на човешкия дух от орбитата на неговия път. За да се разбере как става това отклонение, изисква се дълбока мисъл. Но бъдете уверени, че няма да ви се случи нищо повече от това, което е определено. Всички условия, при които трябва да живеем, всички хора, с които трябва да се срещаме и които имат влияние върху нас – всичко това е определено. И както е определено – така ще бъде. Цялото Небе работи върху нас в тази насока. Ние, хората, допускаме грешки, но Божественото – никога!

Вашата карма е стимулирана, тя е назряла и вие трябва да я изплатите – не може да се отлага. Ако се отложи, ще се спънете. Сега става **развързване на кармата.**”

Красотата ще спаси света

Вижте колко е красив светът около нас! В огромното му разнообразие се крие красотата на живота. **Красотата** е навсякъде! Жива, реална, въздействаща! Без нея не можем да съществуваме, както не можем без въздуха. Живата Природа: планини, реки и долини, морета и океани, ни поражават със силата, приласкава с мекота, удивлява с разнообразието на растителните, животински видове, с неповторимостта на нашите тела, лица... Какви нюанси на проявление, какви цветове, какво многообразие на форми!

Послушайте красотата на този свят – защото тя е в звуците, трептенията, които идват от Земята, от Космоса, тя е в песните на птиците, на хората, тя е в тихия повей на вятъра и в свистенето на бурята, в тихото

плискане на морските вълни и в техния грохот, в шумоленето на листата, гората, в плясъка на птичите криле, в музиката, която Орфей донесе от небесните сфери...

Вижте и себе си: своето тяло, независимо дали сте малко дебели или прекалено слаби. То е свършено с всички органи и части (удове), разположени в абсолютна хармония, за да ни служат правилно и за да ни правят щастливи. Влезте в чистотата, красотата на вашите сърца, Души... Любувайте се и любете вашите деца – колко чисти, светли, искрящи са техните лица, очи, коси, колко са мили, нежни, изящни ръцете им, крачетата, движенията...

Откъде иде, откъде блика тази красота? Основният принцип, от който трябва да изхождаме при разглеждането и даването отговор на този въпрос, е: **”Красотата – това е Бог, или Бог е красотата.** Красотата не е физическо качество. Красотата не принадлежи на физическия, нито на духовния свят, но се проявява чрез тях. Красотата е достойние на Божествения свят. Ние казваме, че Бог е мъдрост, любов, истина, но едновременно Бог е и красота. Само така можем да разберем значението на красотата при възпитанието на човечеството – когато разберем, че Бог е красота. От Шилер има една книга – “Принципите за естетичното възпитание на човечеството”. Шилер е бил голям почитател на красотата. Това се вижда от неговата поезия. Той казва, че човечеството ще дойде до една нова култура и ще прояви Божественото в себе си, само когато влезе в света на красотата.

Ние виждаме красотата в произведенията на изкуството, музиката, живописата, поезията, скулптурата, архитектурата... Всички велики музиканти и живописци от Ренесанса като Бах, Бетховен, Рафаел, Рембранд, Микеланджело и редица други са Божии пратеници, творци на красотата. Те са имали за мисия да подготвят човешкото съзнание за влизането му в свещения храм на любовта. Защото красотата е външен израз на Любовта. Тя е хармонията на живота.

„**Човешката душа има копнеж към красотата.** Ние търсим красотата, защото търсим Бога. Първо виждаме красотата в Природата, звездите... Тя е външният стимул, който действа върху душата на човека, и второ – виждаме красотата в човешката душа. Външната красота се създава при инволюцията на човека, а вътрешната – при еволюцията. Красотата не е нещо статично, да я хванеш в един момент и да я задържиш завинаги. **Тя е състояние на човешката душа.** Тя е хармония, която се отразява върху човешкото лице. Когато силите и способностите действат постепенно и хармонично в човека, лицето му е красиво. Значи произходът на красотата се дължи на вечната хармония между душевните сили в човека. Затова казваме, че човешката душа е най-красивото нещо! Тя има най-голяма красота! **Човешката душа е красива, защото в нея са**

вложени Божествени сили. Когато почувстваме присъствието на Бога в един човек, тогава ние започваме да чувстваме красотата на неговата душа. Дори в случаите на противоречие, ако го разрешим правилно, пак има красота.

Човек не може да обича нещо, което не е красиво. Всяка красота, която виждаме в природата, е едно отражение или отблясък на Бога. Който търси красотата било в изкуството, било в природата, той търси Бога. Външно човек може да минава за материалист, но той е религиозен, той е мистик, щом се стреми към красотата. Разумната природа е наредила така, че чрез красотата ние идваме до Бога. Всеки човек, който живее в света на красотата, който цени красотата, обича я и иска да се потопи в нейния възвишен свят, той непременно ще дойде до любовта, непременно любовта ще се пробуди в неговата душа. Затова, ако искаме да събудим у нас Божественото, трябва да бъдем поставени в една естетична обстановка. В стаята ни, макар и малка, трябва да има красота. Всеки ден да влизаме в контакт със света на красотата – било с музика, поезия, рисуване, гледане на изгрева, залеза, звездите, цветята...”

Доста музеи, изложби, галерии – у нас и в чужбина – съм посетила в живота си досега; можах да видя трите най-големи, прекрасни паркове в Европа – Версай, Сан Суси и Петерхоф, с дворци, фонтани, райски градини... Освен възхищението, преклонението пред всички тези знайни и незнайни творци винаги съм чувствала, че те са били истински съработници на Бога, те са обичали Бога във всички Негови проявления: от най-малкото, на пръв поглед незначително, неважно, до най-голямото. Иначе не биха сътворили тези възхитителни, непреходни, вълнуващи сърцата и ума ни произведения.

„Космосът е всичко, което е или е било, или някога ще бъде. И най-вялите ни размишления върху Космоса могат да ни развълнуват – по гърба ни ползват тръпки, гласът ни секва, спохожда ни едва долвимо усещане, сякаш от далечен спомен, за пропадане от високо. Знаем, че се доближаваме до най-великата загадка.“

Тези думи са на американския астроном, астробиолог и популяризатор на науката Карл Сейгън. Неговата научна и творческа дейност е пряко свързана с НАСА. Взема активно участие в програмата „Вояджър”. Председател е на комитет на НАСА, който одобрява съдържанието на златната плоча – физическо послание, закрепена към космическия кораб „Вояджър”, който излетя от Земята през 1977 г. и пое към Млечния път. Плочата съдържа 115 снимки и множество природни звуци от нашата земя, музикални пасажии от различни култури и исторически периоди (родопската песен „Излел е Дельо хайдутин” звучи редом с творбите на Бет-

ховен, Бах, Моцарт), поздравления на 55 езика. Тази плоча е най-дългата протегнатата ръка за мир от нашата прекрасна планета Гея към Космоса.

Ако отворите един старогръцки речник, ще видите, че думите **“красота”, “природа” или “вселена” са синоними. Думата “космос” означава и цвете.** Ние казваме „козметични средства“, пак от същия корен на думата “красота”.

Като частица от великия Космос човечеството на планетата Земя се намира на границата между две епохи: тази, с която се разделяме, и онази, на която усещаме първите стъпки.

„Старата епоха се развиваше под знака на геоцентричното схващане за света. То търсеше причинността между фактите и явленията главно в границите на нашата малка планета.

Вече не е необходимо полемизирането на двете основни философски школи, защото нито материализмът, нито идеализмът са в състояние да дадат едно достоверно обяснение на съвременните духовни и материални проблеми.

Новата епоха изисква създаването на нов философски миросглед, който да изключва личните интереси и схващания на отделни социални слоеве и да гради своята доктрина само върху **неизменните принципи на природата, валидни за всички епохи.**”

Върху такива начала Учителят Петър Дънов положи основите на **новия космичен миросглед** в основаната от Него в България „Школа на Всемирното Бяло Братство”.

„Ако мислите, че животът представлява само материалната част или че е изтъкан само от идеи, тогава вие сте в грешка. Ако под думите „дух” и „материя” разбирате полюсите на живота, който се изразява в две течения – материализъм и идеализъм, – тогава вие сте на прав път. Животът се изразява посредством полюсите дух и материя, мъж и жена и т.н.”

„Новото в тази концепция е човешкият дух да схване света като живо материално, духовно и неделимо цяло. Полярността в живота е само необходимо условие за творческите процеси на Живата Разумна Природа. Новата философия се базира на **Космичната Стълба на Реалността**, която съответства на **Дървото на Живота**.

Учителят Беинса Дуно постави тази Космична Стълба за основа на новата философия. Тя се явява демаркационна линия между две епохи: старата, която потъва в архивите на миналото, и новата, която се заражда в наши дни.

Стъпалата на Космичната Стълба на Реалността са:

Първо стъпало:

Второ стъпало:

Трето стъпало

Материята е кондензирана енергия.

Енергията е кондензирана Светлина.

Светлината е кондензирана Мисъл.

Четвърто стъпало:	Мисълта е кондензира Любов.
Пето стъпало:	Любовта е плод на Духа.
Шесто стъпало:	Духът е проява на Космичното Начало.

Според Учителя Петър Дънов понятието „кондензира“ означава слизане от едно по-висше ниво в по-нисше. Това е проява на Космичния Принцип в различните светове на отражението.

Първото стъпало от Космичната Стълба на Реалността е заложено в най-сгъстената област – **света на материята и формите**. Следващото стъпало издига съзнанието до **законите** на Живата и Разумна Природа, а по-висшите нива – към висшите **принципи** на Живота, които осмислят неговото съществуване. Стълбата на Космичната реалност води човека постепенно от сетивното, от повърхността на Живота към невидимото, непознатото, към средището на битието, което е отвъд времето и пространството и съхранява мистерията на Безсмъртието.

Първо стъпало: Материята е еквивалентна на кондензирана енергия

Съвременната наука извърши учудващи и неочаквани открития. Научната мисъл достигна до заключението, че в своята същност материята е безкрайна. Тази безкрайност на материята прониква в света на енергията.

На това ниво са потопени дълбоките корени на живота.

Второ стъпало: Енергията е еквивалентна на кондензирана Светлина

Както първото стъпало на Космичната Стълба на Реалността, и то е в корените на живота. Енергията се трансформира в светлина.

Трето стъпало: Светлината е еквивалентна на кондензирана мисъл.

Науката се приготвя да стъпи на това Трето стъпало. От него нататък ще се срещаме с метапсихичните и свръхсетивните области, където се намират стеблото и клоните на Дървото на живота. И тези именно свръхнива отвеждат към Космичното Единство, т.е. към цветовете и плодовете на универсалния живот. Новата концепция на философията е идеята за Космично единство или ЖИВОТ ЗА ЦЯЛОТО, за УНИВЕРСА. Човек трябва да преодолее границите на сетивното познание, за да проникне в свръхсетивния – метапсихичния свят.

Четвърто стъпало: Мисълта е кондензирана Любов

Проблемите на телепатията, на второто виждане, пренасянето на усещанията, предаването на мисли и т.н. са не само обекти на научни изследвания, но намират също своето практическо приложение.

Това ново се намира засега в областта на утопията. Човешкото съзнание оперира експериментално все още в кръга на сетивните възприятия. Съществува обаче свръхсетивно възприятие, което Учителят Петър Дъ-

нов нарича „живо знание”. Това знание е ориентирано към безграничното и вечното. Единствено то е способно да разкрие, че мисълта е кондензирана Любов.

Пето стъпало: *Любовта е проекция на Духа*

По пътя на наблюденията и опита науката дойде до заключението, че материята сама по себе си е безкрайна и вечна. Това е най-важният постулат на материализма. От друга страна, съзнанието или Духът, както го наричат идеалистите, се приема като безкрайно и вечно. Духът и идеите заемат петото стъпало на Космичната Стълба на Реалността.

Шесто стъпало: *Духът е проявление на Великото Космично Начало*

Шестото стъпало ни въздига към Космичния Творец. Материята и съзнанието според Учителя Петър Дънов са двата полюса на Живота. Материята е външната, обективната страна на живота, докато съзнанието, Духът е другият полюс – вътрешната, субективната страна на живота. Тези две основни идеи: Дух и Материя, духовен и материален свят, намират своите допирни точки в седмото стъпало на Космичната Стълба на Реалността: Великото Космично Начало.”

От няколко години участвам в сдружение „Квант и приятели”, чийто ръководител и вдъхновител е Розалия Александрова – преподавателка по български език в МУ Пловдив. На нашите срещи ние четем стиховете, които сме написали, слушаме музика, споделяме мисли и мнения върху предварително определени теми. Например на 17 октомври 2011 разговаряхме за „Поет и общество – енергийно-информационни взаимодействия”. Тези срещи са изпълнени с вдъхновение, хармония, духовност, въпреки нашето „многобагрено” индивидуално различие. Затова не мога да отмина **„що е квант” и „квантова поезия”**.

„От древността та до днес природата на светлината си остава неясна. Нютон извършва хиляди опити, за да установи основните ѝ свойства, и стига до заключения, които са в сила и днес: светлината се държи като поток от частици (материални обекти, подобни на твърди телца с маса), които имат свойството да взаимодействат с прозрачните тела така, като че ли възбуждат в тях някаква вълна.

Въз основа на една крива за слънчевото излъчване в началото на миналия век немският професор Макс Планк установи важна и поразителна закономерност – **светлината се излъчва на порции (кванти)**, пропорционални на честотата на вълната. Започва ерата на квантовата физика.

Комбинирайки закона на Айнщайн за енергията и формулата на Планк за енергията на светлинните кванти (наричани сега фотони), достигаме до извода, че материалните съставки на фотоните се движат по окръжност с постъпателната скорост на квантите като цяло.”

“Защо **поезията** не е само с информационна същност, а е с квантова природа? Както разбрахме от изследванията на учените, квант е най-малката единица за излъчване, която има маса и заряд, това значи и енергия. Тя се върти и създава собствено поле на въртене (**торсия**) – информационно поле. Нейното „съзнание” пренася информация във вид на полеви вихри.

При творческия процес от полето на всезнанието към автора се изпраща мисъл-образ, т.е. информационен образ. Чрез физическия механизъм на словото/речта той се трансформира в образи, идеи, чувства. Получавайки информация от първичното информационно поле, авторът препраща, трансформира и енергизира възприетото в идея, чувство, образ чрез средствата на словото към останалия свят. Или можем да приемем, че преносът на идеята, образа, чувството е завършващият етап на творческа трансформация в този процес. Авторът „квантува” знанието, което е получил от „библиотеката на Господ”, превръщайки полевите вихри в квантове чиста поезия.” Така обяснява Розалия Александрова този процес.

Подарявам ви един квантов стих, който дойде през ясна звездна нощ:

***В прекрасни светли далнини,
в неznайни светли глѳбини,
избухват, раждат се звезди,
изгряват нови светове, съдби.***

Нека си пожелаем да събуждаме възвишеното, Божественото в човека и да го оставим по-нататък свободно да се развива. Този човек непременно трябва да се различава от нас, защото красотата на живота седи в пълното разнообразие.

Нека си пожелаем да виждаме, съпреживяваме красотата във всичко, което ни заобикаля на земята и в целия Космос – така стигаме до любовта и самите ние излъчваме любов.

От предаването по телевизията „**Високо над нас**”, посветено на Международната космическа станция, се роди следния поетичен текст:

Високо, високо над нас, в открития космос лети международна космическа станция – люлка небесна. В нея работят Юрий и Томас Сюзан и Кели, Ричард и Джим, Сергей Крекальов... Дестки хора, земно-космични, различни по рас, възраст и пол, но близки, хармонични по Дух и Душа, обединени от общата цел – да узнаем повече, да прозрем каква е нашата връзка между нбето-земята, как да живеем по-мъдро, достойно, с любов в сърцата, как да опознаваме другите светове, формите на живот – близки, далечни, как да ставаме приятели, съработници в общото, Цялото, от което всички сме клетки – частици, безценни, космични.

Копнеж към съвършенство

О, колко поривисто-нежно
пеят на разсъмване
щурците.
Дъхти сеното, прясно
окошено.

Звездите – августовски,
ярки, близки и далечни,
трептят, пулсират
в своя път космичен,
безконечен.

Ливадите, градините,
упойват с аромата
на треви, цветя,
на билки и роса.

По пътя Млечен тръгвам
сред звездите и тиха, нежна
радост изпълва ме с копнеж
към красота и съвършенство.

Кой е първият човек, излетял в Космоса? Моля, напишете името му....., националността..... и през коя година е станало това.....

Л

„Л” е свързване на две души.
Ю – е условията
Б – е посятото семе
О – са външните условия
В – е вечността”

Л Е Л Я Л Ю Б А

Лея Люба е една от най-интересните, обичани, почитани жени, човек, в малкия ни град. Защото и тя обича хората, децата, земята, животните, растенията, цветята. От младини е такава. Не се е омъжила, имала като девойка една “голяма” любов, за която едни хора разправят едно, други – друго. Тя самата никога не говори за нея. Завършила е химия и биология в София, работила е известно време в чужбина, когато не беше така лесно да излезеш извън границите на България. После се отказала от научна работа и станала учителка. Тя често обича да казва, че най-добрият уни-

верситет е самият живот и че наука само на книга не е наука – трябва да се приложи в живота.

Леля Люба – както я наричат и деца, и големи – е на седемдесет и три години, но изглежда на петдесет, здрава е, жизнена, непрекъснато работи: в голямата градина пред дома си – има и три пчелни кошери; участва в най-важните мероприятия и тържества на града, давайки все нови идеи; бере билки, които познава отлично – за себе си и за всички, които имат нужда, с необходимия съвет; гледа малките деца, когато майките им са заети, защото всички знаят колко много обича леля Люба децата и как добре се грижи за тях; умее да ашладисва дървета, пее в градския хор на жените.

Говори и пише на немски, френски, руски. Малкият град, в който леля Люба живее, е с богато историческо минало – повикват я да превежда някои документи, участва в правенето на диплянки и проспекти към музеите и картинната галерия, превежда при посещения на някои специални групи и гости. Когато я питат кога намира време за всичко това, леля Люба се усмихва с чаровната си усмивка върху бялото румено лице и отвръща: „Лесно се наспивам, за четири-пет часа, добре се организирам, правя всичко с любов... и невидимият свят ми помага.”

В малката ѝ бяла къща с три стаи е винаги чисто, подредено, мирише на хубаво. Това ухание иде от цветята в дома ѝ, от сладката, които обича да прави, от храната, която приготвя (тя е вегетарианка), от самата нея. Обича гостите, но тъй като много деца, младежи, възрастни идват при Люба за съвет, приказка, ей така, да я видят – „за да им стане хубаво”, тя внимателно, деликатно изслушва всички, казва си думата и те знаят, че не трябва да се застояват, защото много неща има да върши тази любезна и обичлива домакиня.

Младите я харесват, доверяват ѝ се, защото леля Люба не ги укорява, не ги критикува, както обикновено правят другите. Тя споделя, че също е правила грешки в своя живот, но важното е човек да изправя погрешките си, минала е по този път и почти всякога успява да разреши проблема, да успокои, да даде надежда, „път и пътечка за нагоре” – както обича да казва. Понякога младите я питат не ѝ ли става скучно да говори само позитивно. „Ти си интелигентна жена, знаеш, виждаш, че светът е двуполюсен: ден и нощ, светлина и тъмнина, плюс и минус в атома...” Леля Люба се усмихва и спокойно отвръща: „Какъв смисъл има да говоря за лошото. Щом Първопричината го е допуснала, значи засега трябва да съществува. Щом има противоречие, има и развитие. Как ще разберем доброто, как ще се прояви то, ако нямаше лошото?” „Ето, значи го признаваш” – констатираше някой от младежите. Леля Люба му отвръщаше: „Младежо, не се тревожи, а запомни: силата е в доброто, то е заложено в човешката душа, то е абсолютна величина, а злото е относително. Няма

смисъл да говорим често за отрицателното, което става с нас и по света, защото така го каним на гости. Ако пък пожелаваме някому лошо..." – „То се връща при нас със силата на бумеранга – допълваше някоя девойка. – Знаем това, знаем и за силата на мисълта..." – „Е, щом знаете, скъпи мои, правете си сметката как да живеете. Създателят ни е дал известна свободна воля. Но най-важното е да разберем във всеки живот, който ни се дава, каква е Неговата воля, каква е нашата мисия, нашите задачи – заявяваше неведнъж леля Люба. – И не забравяйте – единственото нещо, което разрешава всички въпроси, е Любовта."

Понякога я питаха: „Лельо Люба, ти никога ли не лъжеш?" „Никога! Отвърщаше тя с категоричен тон. – Лъжата е най-лошото нещо в света. От нея произтичат всички беди, престъпления..." – „А като си била млада като нас, никога ли не си послъгвала – за нещо дребно, незначително – нстояваше някой." – „Да, правех го понякога – признаваше леля Люба. – Смятах, че наистина е дребно, незначително – както ти го каза: за избягване на ситуация, дипломация, за поощрение едва ли не на нещо... Но навреме разбрах, че и малките камъчета преобръщат колата. Затова – никаква лъжа! Нито позволявам да ме лъжат!" – отново заявяваше леля Люба с категорична нотка в гласа. – „Ако понякога премълчавам или се правя, че не забелязвам какво става, то е заради Божественото, което е заложено в нас."

А каква градина има леля Люба! Всякакви плодни дръвчета, три кошера и всякакви цветя. До входната порта, отстрани - два маслодайни розови храсти. Вплетените им клонки – като арка над портата. Истинско вълшебство от красота и аромат е да минеш през тази порта. „Който живее в розовата долина – казва тя, – непременно трябва да има в градината си от това природно чудо". Леля Люба беше насадила и рози в градината: червени, бели, розови. Но тя най-много харесва лалетата. Райска красота, вълшебство е, когато лалетата разцъфнат: червени, бели, жълти, шарени. Леля Люба ги е посадила от двете страни на алеята, която води от портата до входната врата на къщата. Но има и друга подредба. Според цвета на плодовете тя е посадила около стъблото на ябълката и черешата само червени лалета; около крушата – само жълти. Около вечнозеления чимшир – червени и бели, така се получава, казва тя, българският трикоълор. А между прасковата и мушмулата се вият във вид на осморка шарени, гиздави лалета. През тази пролет гледам: от едната страна до вратата на къщата – купчинка червени лалета. Леля Люба казва, че били за здраве. А от другата страна на вратата – купчинка бели лалета, за свободата на душата. Съзирам на върха на малка, изкуствено създадена могилка лилави лалета – преброявам ги, точно десет. Засега леля Люба нищо не казва за тях.

Всички обичат да се спират пред къщата и двора на леля Люба, да се радват на тази красота. Сутрин, след изгрев слънце, лалетата разтварят

цветовете си – главици, нашироко, приветствайки светлината, утрото и своите приятели в градината, гълъбите на покрива, кучето и котето, които си играят заедно, и самата леля Люба. Тя винаги е усмихната, лъчезарна, бялото ѝ румено лице сияе, топлите ѝ светлокафяви очи даряват доброта, разбиране, любов, поканват те на масичката в градината, където винаги има фруктиери със свежи плодове и бурканче със сладко от вишни, ягоди, малини. Единственото нещо, която леля Люба не разрешава, е късането на цветята. Но каквото и цвете да ѝ поискаш, за да си посадиш, тя ще ти даде.

Веднъж я попитах: „Лельо Люба, защо най-много обичаш лалетата?“

А тя ми отвърна: „Обичам всичките цветя. Те са ми като деца. Различни грижи ми създават, по различно време се раждат, растат, цъфтят... Лалетата са ми любими, защото цветът на лалето е като лицето на човека. То трябва да бъде красиво, ведро, спокойно, светло, усмихнато...“

„Като твоето лице – ѝ казах аз. – Ти цялата сияеш от любов. И раздаваш любов.“

Леля Люба направи широк, артистичен поклон, положи ръка на сърцето си и добави: „Благодаря на Бога, на майка и татко, на цветята, на добрите хора и на себе си. Я, влез да се почерпим и да си кажем още някоя приказка.“

Л У Н А Т А

От изток – слънцето тържествено,
с радост и сила изгрива.

На запад – бледа и кротка –
Луната бавно се разпада.

Кръговратът тече,
нишките на живота
безпирно тъче:
земен, небесен,
Божествено-мъдро устроен
и вечен.

Тя е единственият естествен спътник на Земята. Спътнико, спътничке Луна, месец, месечина, много песни са изпети за теб, много стихове, научно-фантастични разкази, филми са написани, направени за теб. А колко влюбени са се прегръщали, целували под твоя кръгъл лик! А колко земни хора са били привличани с незнаен трепет, неосъзнат копнеж от

твойта светлина в блясъка на лунната пътека през ношната тъма на морските вълни, в приливите и отливите на морето, в бурята на океана, в тропика, в мразовитите нощи на Антарктида, във фанатастичните видения на белите нощи, на айсбергите, в знойните степи и поля, в безкрайните гори на Амазонка... Ти, спътнице любима на Земята, ти, причудлива, фантастична, реална, все още неразгадана. Ти, възпята от Бетховен в „Лунната соната”, оставаш верна на съдбата – ту пълниш се, разпадаш, по своя път във орбитата около Земята.

След това поетично представяне на Луната следва – колко много вече знаем за нея чрез многовековната заслуга на учени, астрономи, астролози. Вероятността на Луната да има разумни същества е допускана от астрономите до приблизително началото на 19 век. Но и днес продължаваме да питаме: има ли живот на Луната или няма? „Животът на Луната е съществувал преди този на Земята. Понеже Слънчевата система се намира още при неблагоприятни условия, затова и съществата на Луната се намират под кората, а не на нейната повърхност. Когато Слънчевата система влезе в благоприятни условия, животът на Луната ще излезе на повърхността и така ще продължи да съществува.”

„Като се е отделила от Земята, с това Луната е намалила нейната скорост – да не се движи толкова бързо... Второто положение, втората функция на Месечината е, че всички онези нечистотии, които хората имат, даже и най-престъпните им замисли и желания, Луната ги е намалила 75 на сто. В това отношение тя поглъща нечистотиите на Земята. Ако не беше Луната, хората щяха да имат престъпления сто на сто, а сега Луната поглъща 75 на сто от престъпленията им, а оставя само 25 на сто.”

Да, Луната има конкретно влияние върху нашата планета. Тя работи за Земята, като „изтегля” извън основния атмосферен слой на земната обвивка онзи непотребен енергиен баласт, който се получава като вещество на психоенергийния конденз (при натрупване на по-големи количества отрицателна енергия). Лунната светлина изтегля тези съединения в близост до своята повърхност, където започва процес на пречистване.

Апостол Павел казва: „Коренът на всички злини е сребролюбието.” Луната е свързана със среброто. Освен това той казва, че двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища. В това отношение Луната е символ на двоеумния човек. Луната е много непостоянна в своите проявления. Тя е причина за големи пертурбации в природата. Много хора са удавени от приливите и отливите, които стават в моретата. Тя влияе и върху множество хора, наречени „лунатици”, някои от които са пострадали в тези особени състояния.”

Една от причините за природните бедствия в Япония през март 2011 г. беше и необичайното приближаване на Луната до Земята. Предишните фази на максимално приближаване между нашата планета и нейния спът-

ник са настъпили през 1955, 1974, 1992 и 2005 година. През тези години метеоролозите са регистрирали екстремни климатични условия, които са довели до редица големи природни бедствия. Мощното цунами, което уби хиляди хора в Индонезия, се случи само две седмици преди перигея през 2005 г. А по време на честването на католическата Коледа през 1974 г. циклонът „Трейси“ опустоши австралийския град Дарвин.

„Критичните приближавания на Луната влияят върху климата на Земята не само в дните, когато Луната достига своя перигей, но и през следващите години. Учените хора се ползват от промените на Луната за определяне на времето, а времето пък определя течението на живота. Добрият живот на човека се определя от Слънцето, а лошият живот – от Луната. При все това мнозина казват: „Красива е луната!”

Екипажът на Аполо 11, който стъпи на Луната, оставя плоча от неръждаема стомана, която изобразява двете страни на Земята. И следното съобщение върху нея: **„Тук хората от планетата Земя за първи път стъпиха на Луната, юли 1969 след Христа. Ние дойдохме с мир от цялото човечество.”**

Русия и САЩ са страни по Договора за използване на космичното пространство от 1967 година, който поставя Луната под същата юрисдикция, както е и откритото море. Този договор ограничава използването на Луната само за мирни цели, изрично забранявайки изграждането на военни съоръжения и разполагането на оръжия за масово поразяване (включително ядрено оръжие) на нейната повърхност.

Луната е ничия собственост, по-точно тя е собственост на този, който я е сътворил. Но странно, има индивиди, които са изказали претенции за собственост на Луната като цяло или само на отделни части от нея. Макар че твърденията им се смятат за неоснователни, гледах по първа телевизионна програма – преди около две години – интервю с работещите в офиса по тези продажби в Пловдив. Казаха, че имали осъществени няколко такива покупки. Е, сигурно има специални персони, които смятат, че вече са готови да съжителстват със своите лунни събрата, или ще намерят спасение, ако нещо се случи със Земята. Да им пожелаем успех в тази мисия.

И мъдрите хора, и добрите астролози казват : „Луната е майка на въображението; екран, на който се пращат човешките мисли и желания, да станат явни.” Вярвам, че това е така, защото ми харесва като изказ, а и защото съм убедена, наблюдавайки приливите и отливите в моето въображение при разпадането и пълненето на Луната.

„Идеите на човека растат и се развиват в периода на празнене на луната, а добродетелите – в периода на нейното пълнене. Пълненето на луната се отразява благотворно върху ония хора, които искат да се развиват духовно.”

Луната покровителства семейния живот, специално майката. Син или дъщеря, които се намират под доброто влияние на Луната, имат добри отношения към майка си. Но тук астролозите имат думата.

Доста популярни станаха лунните календари. Лунните ритми присъстват неоспоримо в нашия живот, както и влиянията на планетите от Слънчевата система, както и целият космичен ритъм.

Ето две мисли от бащата на медицината Хипократ, записани върху първата страница на календарчето: „Глупак е онзи, който практикува медицина, без да се съобразява с движението на звездите и планетите.” „Не докосвайте с желязо онази част от тялото, която се управлява от знака, чийто сектор в момента прекосява Луната.” Известната американска астроложка Линда Гудман пояснява: „Това твърдение на Хипократ е доказано непрекъснато в хирургическата практика и ако законът не бъде спазван, всяка операция, извършвана в неподходящо време, неизбежно завършва с провал: с усложнения, включително с инфекции; с необичайно бавно и мъчително зарастване на раната и възстановяване, с най-лошото.”

Спомням си съвети от нашите баби, които напълно съвпадат с това, което днес четем: „Добре е да се насади кокошката-квачка, когато Луната започне да се пълни.” „Добре е да се почне засяване на нивите, на царевичата, бостана... , когато Месечината почне да се пълни. Ще е на берекет!” „Добре е да се започне една работа, когато месецът се пълни.” „Добре е да се зачене дете, когато Луната започне да се пълни.” Или пък: „Младите да знаят, че когато Месечината е пълна и блещи, трябва да спуснат пердето на прозореца или да си покрият лицето, докато спят”, и т.н. Всичко това са проверени, опитани истини в живота на нашите предци, които са актуални и днес – обогатени от научните, медицински изследвания, от езотеричната литература и описани, поднесени за нас, пребиваващите в този отрязък от време на Земята, неизменно свързана със своята спътничка, Луната.

„Следователно, когато се казва, че животът има или няма смисъл, в същност ние разбираме методите, с които човек работи. Има методи на Луната и методи на Слънцето. Методите на Луната действат само върху въображението, без да дават никакви резултати. Обаче, методите на Слънцето всякога дават резултати. Следователно, когато някой човек каже, че не живее, както трябва, това показва, че той работи с методите на Месечината. Какво трябва да направи, за да живее разумно и да има резултати? Той трябва да мине от методите на Луната към методите на Слънцето. Как става това? Когато човек минава от низходящо във възходящо състояние, той работи вече с методите на Слънцето. Когато говорим за низходящи състояния, имаме пред вид влиянието на Земята и на Луната върху човека. Само Земята и Луната оказват низходящи и възходящи влияния върху човека. Слънцето, обаче, оказва само възходящи влияния.”

Ето две стихотворения, богати на въображение, посветени на Луната.

В искри златисти
лумна двора, селото,
полята, салкъмовата гора.

Луната – пълна, цяла, жълта,
кацна
в клоните на старата ни
круша.

Смали се като златна топка –
падна на земята.

Подскочи над стобора,
литна в небесата.

Надникнах през пердето.
Луната – пълна, жълта,
цяла, целеничка, си стоеше
горе, кратко на небето.

Луната тази нощ ни подарява
големия си, кръгъл лик
и всичко като в ден огрява.

Вървиш по козята пътека,
облечен във мистична,
древна дреха.
И виждаш ти, събития
отминали,
облени в лунна светлина.

Щом заревото розово
от изток просиява,
изчезват лунните видения.

**Животът нов -
на слънцето,
изпраща ни сияйна
светлина, Любов.**

Моля, не забравяйте да отбележите **астрологичния символ на Луната.....** А кой е първият астронавт, стъпил на Луната?

Л Ю Б О В

**„Любовта не завижда, любовта не се превъзнася,
не се горди, не безобратства, не дири своето си,
не се раздражава, не мисли зло, срадува се на
истината, всичко претърпява, на всичко хваща
вяра, на всичко се надее, всичко търпи.
Любовта никога не отпада.”**

Много харесвам тези думи, написани преди 2000 години от ап. Павел до коринтяните. Колко са истинни! И все още неприложими от нас – съвременните хора.

Никак не е лесно да се пише за любовта. Някои хора казват, че за тях думата „любов” е изгубила своето значение от прекомерна употреба; други – че с думата „любов” се спекулира, и т.н. Може би са прави донякъде. Зад думата „Любов” се крие някаква свещена дума, която ние сме забравили – време е да я открием. Думата „Обич” – и тя не може да изрази любовта. Мъдреците казват, че **любовта не се описва, тя се чувства.**

Преди шестнадесет години изживях голяма скръб от загубата на мъжа, с когото живеех (той почина внезапно, без да е болен). Тази зряла любов беше най-съкровената в моя живот. Тъгата, страданието отключиха в мен силно духовно пробуждане, както обикновено става с всички в подобни случаи на загуба, макар че горестно се питахме: „Защо точно на мен се случи това? Защо трябва да страдаме...?”

Бях решила да напиша книга за нашата човешка любов, озарена от Божествената любов. И досега не съм я написала. Има толкова много разказани истории в света за **човешката любов**, толкова много романи, филми..., за интимната любов между мъжа и жената, за любовта-ревност, любовта-притежание, любовта, последвана от омраза, за продажната любов, за любовта между родители – деца... Всеки може да напише – своята. А за **Божествената Любов** – си мислех през годините – какво зная, какво бих могла да напиша, освен това, че Бог е създал чрез Любовта и Вселената, и Земята, и нас. **„Любовта е основа, върху която се развива живота и от която той черпи своите сокове.** Който оценява любовта и я възприема правилно, той е доволен от всичко. Каква любов е тази, която прави хората недоволни? От хиляди години насам Бог проявява Любовта си и всички хора са недоволни. Ще каже, че някой умира от любов към Христос. Ние се нуждаем от хора, които живеят за Христос, а не от такива, които умират за Него. **Ние говорим за онази Любов, която изисква живот от нас. Тази Любов е Божествена.** Не мислете, че тя ще дойде само от едно място. Не, тя ще дойде от животните, от растенията, от дърветата, от камъните. Тя ще дойде от светлината, от въздуха, от водата. Отвсякъде.”

Знае се, че „**Бог е любов!**”, че „**Любовта ражда живота!**”, че „**Любовта крепи света!**” Произнася се толкова често от много хора по света: „Бог е любов!”. И когато сме болни, нещастни, излъгани, отново си спомняме, че „Бог е любов!”. Ако Го призовем с истинска вяра (затова Христос казва на болния: „Да бъде според вярата ти!”) и сила, животворните вибрации на любовта, с които е пълна цялата Вселена, ще потекат към нас. Да, “Бог е любов!”. Всички ние по един или друг повод, случай, събитие сме опитали благотворното въздействие на тези думи. Знаем, че Вселената и ние сме създадени с любов, знаем, че Вселената е изпълнена с енергия, която щедро ни дарява – стига да поискаме – с добри мисли и чувства. И за добри дела. **Бог присъства между хората само то-**

гава, когато техните мисли, чувства и постъпки са проникнати с Любов. В това се убеждаваме всеки ден от нашия живот, от живота на нашите близки, приятели, съседи... „**Няма сила, по-велика от Любовта. Защото любовта е светлина, а светлината дава живот. Няма сила, по-могъща от Любовта, защото е казано: „... и в ада да влезеш, ако имаш в сърцето си любов, ще излезеш невредим.**”

Всички искаме любовта, всеки иска да бъде обичан и да обича.”Че не могат всички да се обичат, това е вярно. Но че могат всички да се обичат, и това е вярно.” Когато човек люби и обича, той се свързва с висшите духовни полета и техните енергии внасят живот. Но в повечето случаи ние прилагаме само нашата – човешката – любов, която често изопачаваме, не е чиста, не е безкористна, превърната е от някои единствено в сексуални развлечения, но страстите не са любов. Ревността, чувството за притежание, за властване над тялото, душата – не са любов. „Любов е да имаш доверие в другия до теб и да го оставиш свободен. Не мисли, че като обичаш някого, той ти е длъжен. Не очаквай хората да те обичат. Първата ти работа е да обичаш хората; дали хората те обичат, това е тяхна работа. Да обичаш човека, значи да му отдадеш нещо от своите мисли и чувства, да го повдигнеш. Истинският човек никога не съжалява, че е обичал. В Любовта няма измяна. Единственото нещо, в което няма измяна, това е Любовта. Там където има измяна, това не е Любов.

В любовта влиза и служенето, и почитането. Когато познава двата пътя в новата култура – **служене и почит**, човек влиза в третия път – в обичта. Значи служенето има отношение към физическия свят, почитта – към духовния, а обичта – към Божествения.”

Хиляди страници са изписани за любовта, много поети, писатели, музиканти, художници са сътворили произведения, които са останали в паметта на човечеството като пример за всепобеждаващата роля на любовта или за трагичността от нея. (Отело и Дездемона, Ромео и Жулиета...) И днес – 21 век, човешката любов е все още само едно бледо отражение на Божествената, Космичната Любов, която има 25 милиона различни проявления. От нея идват тези светли вибрации, които ние улавяме и претворяваме в човешката ни обич. **Човешката любов в основата си е Божествена Любов.**

Трябва ли съвременният мъж да пуска след жена си детективи или жената да прави същото със своя любим, съпруг? Доста често цитираме мисълта, че Любовта стои в това, да дадеш свобода на своя възлюбен, на ближния, на неговата Душа да се прояви, както е създадена. Напълно споделям, че **”любовта не трябва да прави душите обекти, а да ги оставя свободни”.**

Всеки от нас минава през различни фази и стадии на любовта, според възрастта и узряването. Но идва време, когато след нещата, които са ни се

случили, след опитностите, които сме натрупали, разбираме, че любовта е **единствената сила**, която всичко може да регулира, да даде живот, да отключи доброто, заложено в душите ни, сърцата ни, умовете. Неслучайно добрият, любещият човек е здрав, от него лъха свежест, ведрина, спокойствие, мекота. Любещият човек е милосърден, търпелив, той се отнася с уважение към всяко човешко същество, защото вижда в него Бога.

„Целта на Любовта е освобождение на човешката душа. Щом дойде Любовта, отначало могат да ти дойдат и болести чрез страдания. Не се плаши, тя те чисти. Явява се борба и в тази борба се явяват болести. Радвай се, че си започнал да се чистиш. Любовта е дошла чрез страдания да те освободи.”

„Христос е възкресил Лазар с вибрациите на мощна, космическа любов. Под влиянието на тази любов в Лазар станало едно пробуждане на любовта и тази любов, която се пробудила в него, го е възкресила. Затова, когато изпращаме любов към хората, към когото и да е, нейното действие прилича на слънчевата топлина и светлина, която пробужда живота, проявяват се Божествените сили в Душата.

Който е намерил Любовта, той е намерил всичко, защото Любовта е най-здравата, неизменна основа. Който е намерил Любовта, той ще намери и интелигентността, ще намери Истината, ще намери и Доброто в света. **Който живее по закона на Любовта, той едновременно трябва да дава и да взема.**”

През различните периоди на моя живот изживявах по различен начин любовта, но винаги съм я търсила, **вярвала** в нейната животворна сила. Какво разбрах през годините на този мой живот за Любовта? Че тя е един красив необятен свят. Че когато се влюбваме-разлюбваме, обичаме-преставаме да обичаме, любим-не любим, възлюбваме, трябва да се опитаме да разберем защо, как е протекла тази вълна на любовта, какво ни е донесла, какво сме научили от нея. „Защото в Любовта има два процеса – **в сърцето и в душата, в ума и в духа. Като минавате през тия процеси, вие минавате през всички степени на вашето развитие.** Велико нещо е да опита човек Любовта в нейния развой и непрекъснатата проява, като се почне от физическия свят, мине се през Духовния и се стигне до Божествения свят.

Новата епоха ще бъде любовна епоха и затова ще освободи хората от ненужните страдания. Хората ще разберат, че няма друг начин, освен Любовта. Това е единственият Път с най-малко разходи. Любовта е стремеж към назнайното. При този стремеж тя се разкрива на човека, но тя вечно ще се разкрива, все повече и повече ще се разлиства и винаги ще ни бъде възвишен идеал, към който да се стремим.”

Ще завърша тази всевечна тема с думите на Учителя Петър Дънов, който посвети живота си в служене на Любовта:

„Религията е външната страна, а Любовта е вътрешната страна в човека. В този смисъл религията е наука за Любовта. Любовта стои над всички народи. Любовта стои над всички религии. Огънят на Любовта ще се разпространи като една мощна вълна по света и ще стопи всичко онова, което не може да издържи на висшите ѝ вибрации.”

С пожелание да опазим **верността** си към Любовта, ви поднасям едни от последно написаните мои стихове за нея.

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

Космична сила, раждаща
галактики, планети и слънца.
Вибрация от светлина лъчиста,
изпълваща човешките сърца

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

Чрез нея ний живеем, обичаме,
работим и творим.
Когато любовта ни озари,

у нас изчезва всякаква следа
от завист, ревност, болка,
съмнения, тъга.

Ний виждаме света облян
от светлина
и преоткриваме доброто
във всякоя Душа.

Превръщаме се в извор чист,
даряващ животворната вода,
в светлинен лъч, стопяващ
всякаква омраза
и озаряващ с красота света.

ЛЮБОВ, ЛЮБОВ, ЛЮБОВ!

Ти, дар Божествен си
за нас!
Ти, претворена си във
нашата, човешката любов.
Откриваме те ний
в сърцата ни туптящи,
от сливане със сродните
Души.
Откриваме те във очите
чисти, искрени, добри.
Със теб, Любов вървим
през снегове и бури

през континенти, океани,
пустоши и ледове...
Изкачваме била
и стръмнини,
непревземаеми планински
върхове...
Потъваме във ровове,
във бездни тъмни,
но пак огрени от могъщия ти,
животворен лъч,
възкръсваме за нов живот,
със теб, Любов!

Започнах да пиша тази книга през пролетта на 2009 година. Наложих се да прекъсна писането, защото трябваше да се погрижа повече за моята майка, която си отиде от този свят на почти деветдесетгодишна възраст. Тя обичаше живота и го живя достойно.

През есента на 2010 г. започнах да мисля върху продължаването на книгата. Имах период на колебание дали трябва да сторя това. Мислех си: толкова много книги има по света – мъдри и неразумни; толкова много информация може да почерпи човек от Интернет – за каквото поиска, каквато нужда има и т. н. Кому ли ще послужи книгата, която пиша?

Благодаря на приятелите, които познават моите поетично-есеистични книги и които ми казаха: „Вярваме, че ще довършиш новата книга. ТРЯБВА да я завършиш!”

Сега, в началото на месец март 2011 год., продължих писането, защото вярвам, че с това, което разказвам, споделям, цитирам, ще създам връзка между нашите души за доброто, мъдрото, любящото в този свят, за красотата. Ще помогна в опознаването на себе си и на вас.

„М”

„М” означава стягане, затваряне на крана. И наистина, щом човек дойде до буквата „М”, нещо стегне човека, той затваря крана си и никому нищо не дава.”

Най-напред идва думата „мама”, едновременно с „мадона”, а след нея „милосърдие”, „мекота”, „молитва”, „мир”, „медитация”, „материя”, „море”, „музика”, „мъдрост”, „Млечният път”... Най-напред ще пиша за мама. Милите, обичани, предани, взискателни, строги, работливи... любящи наши майки. Първата дума, която изричаме, е „мама”, първата песен, която запяваме, е: „Мамо, мамо, тъй добричка, ти си моята звездичка, ти си слънцето голямо, кацнало на мойто рамо. Мамо, мамо, тъй добричка, ти си ми едничка.”

Моята майка си тръгна от земния свят преди година. Знаех, че не бива да тъжа, да плача, защото така преча на душата ѝ да поеме своя път, да направи анализ на поредния си живот на земята и пр. Но въпреки това не бях толкова силна. И сега продължавам да тъгувам по малко, защото не е възможно да се заличи, избледнее един живот на най-близкия на сърцето ти човек – майката.

Спомените за всичко преживяно са вече в отрязъка на времето, наречен минало, но са толкова живи и незабравими. С грешките, пререканията и несъгласията между нас, с радостите, доверието, топлото споделяне между нас, с взаимната подкрепа, обич една към друга, с грижите, излишните тревоги... Връщам се назад и се упреквам за грешките, които съм правила, за това, че не съм била достатъчно търпелива, внимателна, изслушваща, разбираща... После започвам да си спомням хубавите неща и се оказва, че те са много повече от другите. Успокоявам се за нестореното, защото то е много по-малко от стореното, преживяното.

Майка бе жизнена, енергична, работлива, обичаше хората, общуването с тях. На снимки, подарени от нейни съученици от гимназията в Оряхово, пише: „За спомен на Душата...” Така са я наричали и някои нейни учители. Мама също беше учителка повече от четиридесет години, но умееше много неща, които умеят и много други майки, жени по света: да плете, бродира, тъче, преде, да копае градината, да пръска лозето, да гледа животни, месеше чудесен хляб, готвеше сладко, обичаше да чете книги и имаше непогрешим усет за истински добрата литература, рисуваше много хубаво, пееше чудесно, обичаше природата, планините, ходеше на туризъм... Аз нямам всичките тези умения и опитности на мама.

Тя много обичаше да разказва за мястото, където е израснала като дете. Както сега ходим на вилите, така нейният дядо и баба са имали извън селото – където се е родила – голям двор от пет декара. Това място е било оградено с дълбок ров и салкъмова гора. След това е следвала овощната градина, в която е имало от всички плодни дървета и пчелин. Останалата част е била заета от зеленчукова градина, къща с две големи одаи, селскостопански постройки за животните, кладенци. Много пъти мама ми е разказвала за това вълшебно място, за свободното, радостно детство, свързано със селото, с реката, която минаваше близо до родната ѝ къща, в която и аз цапах, плувах като малка, заедно с всичките ми братовчеди. Разказваше ми за живота на моите предци, за жътвите, обичаите, интересни и поучителни случки от историята на нейния род.

Днешният технократизиран човек, обитаващ предимно огромните по население градове, смята - „връщането към природата”, непрекъснатия контакт с нея, живот сред нея за неприложим, невъзможен. Но както разбирате от разказаното по-горе, нашите предци не само от древността, но и през 20 век са могли да живеят пълноценно в хармония с природата. Българинът е знаел, умеел, почитал този начин на живот. Действително, условията са други, но не само у нас, а цялата Земя очаква промяна в нашето съзнание, очаква да я направим онзи рай, който е била и за който нашият Създател ни я е дал, предназначтал.

Сега много се говори, пише за природосъобразен начин на живот, издават се многобройни книги на тази тема, предавания по медиите, се-

минари; появиха се специални магазини за продажба на здравословни и ЕКО-продукти – знаем за общото замърсяване на земята и отражението на всичко това върху храните, които приемаме. А мама разказваше как са късали плодовете от дърветата и веднага са ги хапвали, без да търсят вода за измиване, без да белят корите им, което съм опитала и аз през моето детство, защото съм родена и живяла на село. Сега четем колко е здравословно: „Да ходим боси през лятото”, а мама разказваше как по жътва не само тя, а всички деца са ходили из стърнищата боси. Отначало им било трудно, но постепенно ходилата им свиквали, заяквали и така те тичали, помагали в работата. Вечер се изкъпвали на реката Скъта или в двора със слънчева вода, налята в легени и кофи. Почти същото детство имах и аз.

„Да спим поне няколко нощи през лятото под звездното небе”, защото... (оставям да разкажете на вашите деца за ползата и чудното, незабравимо преживяване). А мама разказваше: „По време на жътвата и вършенето доста доброволци идваха у нас, защото знаеха – Печови са щедър род. Отплащат се добре на помагачите, пекат хубав хляб, готвят вкусно, има радост, песни и веселие... Вечер – продължаваше мама – дядо разстилаше на двора дебела купчина от току-що овършаните житни класове, които миришеха на зрелост, на благодат, а баба постилаше отгоре шарени черги, да не ни боде. Всички лягахме върху тях и така спяхме под открито небе. Бъбрехме си, разказвахме си приказки, пеехме.”

Ако продължавам, разказът би станал твърде дълъг. Понякога разговаряме, спомняме си за тези прекрасни неща от живота и сега в нашето семейство, предимно с моя брат, с приятели, които са имали подобни преживявания. Често съм разговаряла с мои ученици (от девети до тринадесети клас) на тема „Природосъобразен начин на живот” в часа на класа, в часовете по „Стокознание”, „Свят и личност” – дисциплини, които съм преподавала, в свободното време при непосредствено общуване, на екскурзии... Не само от учениците, но и от някои близки и съседи съм чувала: „Как ще ходя бос/боса – боде ми”; „Ако ме видят – изискана дама, пък тръгнала боса, ще кажат, че съм изперкала...” и пр. Нужно е да си припомним, че с краката си правим контакт с нашата хранилница Земя, а с ръцете – връзка с небето, с необятната космическа енергия. Нашите предци са ходели през зимата с цървули, с обуца от гъон, а ние почти не сваляме от краката си обувките с изкуствени подметки, маратонките...

Зная, че много майки умеят всичко това, което правеше мама. И това е толкова хубаво, ценно! Обичайте и ценете своите майки – те са първоизворът на милосърдие, нежност, Любов, на всичко най-добро и хубаво в живота! МАЙКАТА е като първичната материя, като мадоната, като музиката. МАЙКАТА е отдаденост, мир, утеха, спокойствие за душата и тялото. МАЙКИТЕ могат да променят света, да спрат войните! МАЙКИТЕ са тези, които могат да променят облика на земята!

НА МАМА

Събуждам се от твоята тиха песен. Отварям очи и виждам как отмяташ бялото перде, с избродираните от тебе натежали от зрелост житни класове и сини метличини. Отваряш прозореца и слънцето блясва в очите ми. Протягаш ръце към бухналата в бял цвят вишна. Ти я посади близко до къщи и клоните ѝ опират в прозореца. Подухва вятър, белият цвят литва, посипва косата ти. Ти се опираш в перваза на прозореца, разперваш ръце, сякаш искаш да литнеш, и запяваш: „Сладкопойна чучулига над полята се издига и разперила крилца, литна долу над селца...”

Обръщаш се към леглото, виждаш, че съм се събудила, целуваш ме по челото и казваш: „Хайде, скачай! Днес имаш рожден ден – 20 март е. Трябва да станеш със слънцето, то току-що изгря!”

И продължаваш да шета из стаята, запявайки песента за цветето, което първо цъфва през пролетта: „Минзухар, цвете, най-рано раниш, най-рано раниш, най-рано цъфтиш. А след нея - „Аз кокиченце съм бяло...”

Благодаря, Ти, Господи, за пролетта
на моето рождение!

Дошла съм призори, със слънчевия лъч
на пролетното равноденствие, и
майка ми дочула тих, небесен шепот:
„Светла, Светла, Светлина бъди!”

Благодаря Ти, Господи, за лятото
на мойта буйна младост:
разумна, неразумна, грешна
и безгрешна,
чиста, непорочна, изпълнена
с мечти, илюзии, копнежи,
заблуди и надежди.

Благодаря Ти, Господи, за есента
на моята човешка зрелост,
в която Ти ме призова
да се завърна отново у дома,
облян от Светлина.
Понесох своя кръст
на мъки и страдания,
на радост, изпитания!
Възкръснах пак...!

релси. Молитвата е метод за разрешаване на най-трудните задачи, за изправяне на нашите погрешки, за изчистване, за освобождаване от ненужни товари, вековни наслоявания...

Дори Христос, Който ни учи: „Бдете и се молете!”, е прекарвал много часове след полунощ в молитва. Така Той се изпълвал с енергия, която изразходвал през деня.”

В нашия век като че ли повече се говори, практикува релаксация, съзерцание, медитация, за които може да се каже, че са своеобразна форма на молитвено състояние за връзка с Божествения свят. Доста наши съвременници смятат, че молитвата е нещо архаично, отживяло. „Други заявяват, че са свободни, могат без Бога, без молитва. Но без молитва човек огрубява, защото той твърде рядко си спомня за Първата Причина, т.е. за Първоизточника на живота.”

Учителят Петър Дънов дава четири качества на молитвата: **точност, краткост, яснота и интензивност** Той казва: „В този смисъл е необходимо да се изясни и отношението ни към молитвата. Съдържанието на молитвата не върши работа, ако текстът се използва като художествено произведение. Моментното вълнение и моментната искреност са само едно преходно емоционално състояние. Молитвата ще помогне само на този, който вникне дълбоко в нейното съдържание и възприеме мъдростта на словото за свой начин на живот.” В Писанието се казва: „И Словото стана плът.”

Науката доказва, че чрез молитвата ние черпим енергия от Бога. **Истинската молитва събужда съзнанието и свръхсъзнанието.** Но само ако тя е отправена с чисто сърце. Кажете, „Отче наш...” и вярвай във възможността на живота!

„Според американския ясновидец Едгар Кейси Господнята молитва, дадена от Иисус Христос, е тайната формула за отваряне на седемте енергийни центрове или чакри според източната традиция. Тези енергийни центрове, наричани в християнството „седем църкви”, са имали тайно тълкуване, отнасящо се до определен ред за събуждане на тези центрове или енергията кундалини. А той се базира на идеала за Христовото съзнание, осъзнаването на Бога в тялото. Раждането на това съзнание изисквало елиминиране на егото и новораждане в Духа.

За постепенното протичане на този преход енергийните центрове трябва да се активират по определен начин. Когато прошепваме „Отче наш, Който се на небесата”, ние провокираме отварянето на коронната чакра, намираща се в областта на хипофизата. Чрез молитвата слизаме до другите центрове, което зависи от функционирането и взаимодействието на ендокринните жлези. Интересно е, че след като започнем от най-горния център и стигнем до четвъртия – тимуса, веднага след това отиваме

до най-долния – гонади. Следва една само на пръв поглед объркана последователност и се озоваваме отново горе. Това „безредие” отговаря на дейността на надбъбречните жлези, лайдиговите клетки и епифизата. Или тази последователност се определя от начина, по който функционират и си взаимодействат ендокринните жлези.

Едгар Кейси обяснява, че ендокринната система сама по себе си е мозък. Различните жлези са взаимосвързани чрез нервната система, кръвообращението и други неоткрити от науката фактори. Това, което науката все пак откри, е, че Кейси е предсказал доста точно модерната област психоневроимунология. Ендокринната система чрез тези енергийни центрове функционира като преобразувател на космическата енергия – нещо, което променя енергията от една форма в друга и променя моделите на психиката и умствената енергия във физически модел в тялото, и обратно.

И накрая Кейси предупреждава, че отварянето на центрове, когато те са разстроени или мотивирани от пориви за власт, страх или гняв, влияе зле върху начина, по който надбъбречните жлези усилват минаващите между другите центрове сигнали, което определено ще доведе до отрицателни последици. А чистата молитва, медитирането върху идеала на Христовото съзнание ще превърне човешкото тяло в проводник на удивителни опитности.”

ЕНЕРГИЙНИ ЦЕНТРОВЕ		ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА
Църкви	Жлези	(кореспондиращи фрази):
Лаодикия	Хипофиза	(1) Отче наш, Който си на Небесата! (11) И Славата вовеки. Амин.
Филаделфия	Епифиза	(2) Да се свети Твоето име (10) И силата
Сарди	Щитовидна Жлеза	(3) Да дойде Твоето Царство; да бъде Твоята Воля (9) Защото Твое е Царството
Тиатир	Тимус	(4) Както на Небето, така и на Земята (8) Но избави ни от лукавия
Пергам	Надбъбречни	(6) И прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си
Смирна	Лайдигови клетки в тестисите	(7) И не въведи нас в изкушение
Ефес	Гонади	(5) Насъщния ни хляб дай ни днес

Да си призная, че и за мен молитвата беше нещо непознато, защото съм от поколението, родено след Втората световна война, когато се наложи световният ред на противостоеенето между социализма и капитализма. В социалистическите страни царуваше материалистичното схващане, доста църкви бяха разрушени, ходенето в храмовете негласно се забраняваше, особено за пионерчета, комсомолци, членове на Комунистическата партия. Ако някой престъпваше тази забрана, можеше да остане без работа или да го изключат от партията. Не отправям никаква критика към порядките на онова време, просто представям фактите. Мисля, че това е бил неслучаен период за нашето развитие.

Доста често тогава се цитираха, чуваха думите: „Религията е опиум за народите.” Да, религията наистина може да се превърне в опиум, догматизъм, фанатизъм. Историята – минала и настояща, го доказват. Както ни разказват и премного случаи, в които хора и държави са оцелявали благодарение на праведност, живот, съобразен с Божествените закони и принципи.

Но и в миналото, и сега – в двадесет и първи век, молитвата си остава най-истинската, най-съкровена, чиста връзка с невидимия свят. **Молитвата повишава вибрациите на човешката аура.** Чрез това човек става неуязвим за по-нисшите околни влияния. Мисля, че всеки от нас го е изпитал. Особено при заболяване, тежки изпитания, физически и духовни житейски катастрофи...

Имам съседка, която преди десетина години едва оживяла. Тя ми призна, че се е молила денем и нощем да оздравее и след оздравяването коженно е променила живота си.

Друга позната, на която мъжът ѝ се разболя доста тежко, сподели с мен, плачейки: „Преди години, като имах здравословен проблем, открих помощта, закрилата на молитвата. Но щом това отмина, с времето забравих и Господ, и молитва. Сега ме е срам да започна да се моля за Иван.”

Доста често се случва хората да се сещат за Бога, за молитва с цялата искреност на душата си, само когато видят голям зор. Страданията действително ни разтърсват – ставаме по-меки, милосърдни, смирени, те пробуждат нашето съзнание за това откъде идем, кому дължим живота си на Земята и във Вселената. „**Закон е:** когато се молим за някого, тази молитва ще има магическа мощ само тогава, когато тя се придружава с Любов към него.”

Реалната полза от молитвата в нашия живот съществува, откакто човек е осъзнал връзката си с невидимия свят. Мисля, че човек от най-примитивното си състояние, та до днес – по-малко или повече, винаги, дълбоко в себе си, в своята душа – е осъзнавал връзката си с невидимия свят.

Освен Господнята молитва моята баба вечер казваше: „С Бога лягам”, а сутрин: „С Бога ставам”. Помня и моя дядо Христо: среден на ръст,

строен, с очи пъстри, живи и добри, с благ, сговорчив характер, работлив, честен. Обичаше семейството си и хората, обичаше да пее. По цял ден и докато работеше, все си тананикаше, свирукаше с уста. Сутрин заставаше гологлав срещу слънцето, изричаше „Отче наш...“ и тогава потегляше с каруцата на полето. Той казваше „Отче наш...“ и на всяко хранене.

Дядо Христо е участвал в: Балканската и Междусъюзническата война през 1912/1913 г., в I световна – 1915/18 г., и твърдо е вярвал, че ще остане жив. Всяко писмо от по няколко реда неизменно е започвало така: „Благодаря на Господа, че ме държи жив и здрав. Моля се и за другарите си, и по-бързо да свършва тази война.“ След всяка война дядо Христо се е връщал за кратко на село. От този кратък отдых за тялото и душата му се е раждало по едно дете – мама беше последното, петото. Дядо е споделял с баба, че винаги се е молел така: „Господи, щом са ме задължили да дойда тук, ще стрелям, но дано куршумите от пушката ми да не убият никого.“

Доста негови съселяни са били убити, а той е бил ранен само веднъж – в един от пръстите на ръката, когато е участвал в превземането на Одрин. „Беше страшно...! – разказваше той. – Оръдията бумтяха, куршумите свиреха покрай ушите ни, всяка педя земя беше разровена... Беше страшно, акраните падаха около мен, молех се, непрестанно се молех... Бихме се и „на нож“. – Тук дядо ставаше прав, грабваше пушката-тояга и започваше да се върти в кръг. „Само който е силен, издръжлив и пъргав, се спасява да не го наръга противникът.“ (Когато прочетох наскоро в Интернет за превземането на Одрин, с приложените снимки и данни, разбрах колко тежка, страшна е била тази битка. И за кой ли път си помислих: докога човечеството на нашата малка, красива планета Земя ще води братоубийствени войни?!)

Другият ми дядо - Панайот също участвал в тези войни. Той имал голяма вяра, че ще оцелее. Наш съсед, който бил убит, непрекъснато повтарял: „Панайоте, страх ме е, страх ме е...“ и се криел зад дядо. И дядо едва оживял - бил тежко ранен. Разправяше ни: „... Дойдох в съзнание и видях, че кръвта ми изтича. Опитах се да мръдна, но не можах. Помислих си, ако не ме намерят санитарите, това ще е краят ми. Почнах да се моля...В един миг от небето рукна светлина и чух глас: „Панайоте, излез от това място! Тука ще падне граната.“ Дойдоха ми сили и почнах да пълзя. Не зная колко съм минал, но чух гърма, пръст ме посипа...“ После санитарите намерили дядо, прибрали го.

Раната от тази война личеше върху тялото на дядо Панайот, който вярваше, че неговият ангел-пазител му е проговорил чрез Господа, че той го е спасил.

Музика! Музика!

Когато изричам тази дума, тя звучи в мен като музика. Ние сме щастливи, че ни е даден глас, ларинкс – говорът е първата музика, с която човек е започнал. Да благодарим на невидимия свят, на посветените, гениални хора, които са ни дарили с вълшебството на музиката от небесните сфери. Без музика животът щеше да бъде скучен, сив, монотонен, еднообразен, лишен от подем, от копнеж на душата по първоизвора, който захранва нашите мисли, чувства, добродетели. Без музика, както и без слово, нямаше да можем да вървим по пътя на еволюцията, на доброто, светлината, нямаше да можем да постигаме хармония, мир, разбирателство.

„**Музиката** е една дълбока сфера на Битието. Музиката е първото видимо изявление на Любовта. Онези, които са я създали, са били Разумни, Велики Същества. Ние ги познаваме под името ангели. Ето защо в музиката са скрити всички закони на Миросъзданието. Те са закони на творческия Дух на Битието. Божественият Дух работи музикално. И може да се каже, че музиката, в която звучи хармонията на числата, е материализираното движение.”

Музикалното чувство не е ново. То се е събудило у човека, когато се е събудило самосъзнанието му, т.е. от 300 000 години насам. Чрез музиката той се е свързал с космичния свят. Явяването на музиката и пеенето в живота, в света, подобри съдбата на цялата човешка раса.

Древните посветени, които имали за цел да възвърнат хората към Бога, започнали да създават светилища и храмове, където се е преподавало първото пеене, заедно с молитви за повдигане и очистване. **Изкуството пеене е първото изкуство!** Пеенето е зов на човешката душа към природата. **Пеенето е метод**, чрез който природата регулира силите на физическия и на духовния живот на човека.

Разказват, че то е донесено от седемте дъщери на слънчевия бог Аполон за синовете и дъщерите на Земята. Тези седем дъщери са седемте тона на гамата. Магическата седморка в музиката и седморката на халдейците се изявяват чрез седемте струни на Орфеевата арфа, в седемте дни на Битието, в седемте цвята на небесната дъга, в седемте херметически принципа, в Седемте рилски езера, в седемте планети и служи за символ на седемте състояния на материята и на Божествения Дух. Една от магическите тайни на Орфеевата музика е Небесното Слово, което се проявява чрез седемте струни на арфата му, наричана от него Орофера. Тя олицетворява и изявява цялата музика на Вселената, заедно със законите, числата и Кабалата. По същия път минава и всяка човешка душа – през седемте Слънчеви системи. Тази арфа била така построена от самия Орфей, че резонирала с Божествения му глас. Седемте космически богове или седемте гении, които управляват всички мирови сфери, отговарят на седемте деви на Индия, на седемте амсипади на Персия, седемте ангели на Хал-

дея, и на седемте арахангели на Християнското откровение. Това седмкратно число се проявява и в телесното устройство на човека, което е седмкратно по еволюция, а трояко по същество.

Питагор, който е бил най-тясно свързан с Орфей, математически обяснил орфеичното тоново изкуство чрез музиката на небесните сфери. Питагор твърдял, че цялата Вселена звучи в една небесна хармония и в една Божествена музика, която могат да чуят само чистите души, че числото е същност на живота. Според него музикалната хармония има математически отношения и числото дава формата на материята.

Може би знаете, че всеки тон има свой **цвет**: ДО – червен, РЕ – оранжев, МИ – жълт, ФА – зелен, СОЛ – светло син, ЛА – тъмно син, СИ – светло виолетов. А **езикът** на седемте тона – живите ноти, е: ДО – основен тон на Любовта, РЕ – първата проява на свободата, подтик към правилно движение, МИ – начало на мисълта, основен тон на Истината, ФА – условия да задържи спечеленото като временно богатство; урежда вътрешните условия у човека, СОЛ – основен тон на Мъдростта, ЛА – тон на живота, в него са условията, в които човек се проявява; период на зреене, СИ – най-високото стъпало, до което човек стига, създава духовно разположение; закон за благодарност към всичко.

Някогашните светилища и храмове са днешните театри, опери и концертни салони. Вокалната музика е много по-стара от инструменталната и е играела важна роля още от дълбока древност. Това първоначално изкуство, пеенето, е служело на Бога. Днес то е изменило коренно своето предназначение и задача.

Пеенето, музиката са неразривно свързани с Любовта, с вярата, които са вродени в нас. Както не можем да живеем без вяра и Любов, така също не можем да живеем без пеене. **„Пеенето внася в Душата разширение, в Духа – сила и мощ, в сърцето – мекота и топлина, и в ума – светлина и свобода.”**

Музиката спасява, подмладява, музиката и песента лекуват. Веселата музика действа здравословно, българските хороводни песни са лечебни, мажорните гами – също. Лечебното действие на музиката се обяснява чрез радиацията, която изпуска човешкото тяло. Всеки орган излъчва специални радиовълни със съответен основен тон. Радиовълните на болния орган са изменени. Музикалните вълни, които се образуват при пеенето или свиренето, влизат в аурата на органите, присъединяват се към радиовълните на болния орган, изменят ги в положителен смисъл и органът оздравява. Всяка болест си има музика, която да я лекува. А за пеенето има следното правило: „Ако имате разположение и можете по любов да пеете, пейте; ако нямате разположение и не можете да пеете по любов, не пейте! **Каквато и да е песента**, пеете ли я с любов – пее Душата! Така вие ще имате един метод да превръщате нервната енергия за ваше добро.” (В края

на „Нова книга за здравето” от Петър Дънов може да видите и разучите лечебни песни, които са дадени с ноти и текст, за съответни органи от човешкото тяло.)

Музиката облагородява човешкото сърце чрез звуците, които идват от един много по-възвишен свят. Без музика няма щастие. **Музиката е дишанието на Душата. Чрез музиката Душата диша. Музикалният свят е среда, чрез която Душата се проявява на земята.** Музиката създава и устойчивост, и **мекота** в характера. Неслучайно народът казва: „Който пее, зло не мисли.” А също: „Жена, която не пее, и мъж, който не пее, те не могат да въртят къща и деца да гледат.”

Пее не само човекът. Пейт звездите, планетите, слънцата. Всяка планета си има свой тон. Всичко в живата Природа пее: дърветата, цветята, птиците, изворите... Явленията в живота възникват по законите на образуването на гамите.

Да си спомним стиха на нашия поет Христо Ботев, записан със златни букви в Лувъра: **„Гора зашуми, вятър повее – Балканът пее хайдушка песен!”**

В този момент си спомням известното стихотворение на Пейо Яворов: **„Две хубави очи. Музика, лъчи в две хубави очи. Душата на дете.”**

Кое ни кара да виждаме музика, музикалност в човешките очи, в усмивката, движенията на ръцете, тялото, походката, дори в храненето? Кое ни кара да чуваме, казваме, че този човек говори музикално, че гласът му се лее като музика...? **Това е музикалното мислене и чувстване – процес, присъщ само на човека.**

Днес, когато гледам – предимно младите хора на улицата, в автобуси, влакове, със слушалки в ушите, и дочувам музикалните звуци, си спомням за моето детство, за първото радио. То пристигна в къщи, донесено от моя брат заедно с баща ми. Поставиха го на специално приготвената поставка върху стената, включиха го и музиката изпълни дома ни. Татко извади от учителския си бележник малка снимка на мъж с огнен поглед, с буйно развети коси и я пъхна в процепа на скълата на радиото. „Това е Бетховен – каза той, – велик композитор и музикант. Вече ще можем да слушаме всякаква музика, говор на различни езици, новините у нас и по света.”

В къщи винаги обичахме да пеем. След пристигането на радиото известно време повече слушахме, но после отново си пеехме.

Слушала съм от моите родители – учители, от техни колеги, както и от обикновени хора, завършили гимназии, че в средата на 20 век Министерството на просветата е имало изисквания към директорите на основни и средни училища да са музикални, да свирят на някакъв инструмент. Това се е смятало като особено предимство при техния избор.

Като дългогодишна учителка искам да дам една препоръка на всички четящи тази книга: крайно време е в нашите училища да се обърне по-

голямо внимание на часовете по пеене и рисуване. Съвременните хора трябва да прилагат музиката в живота като средство за възпитание, но не дивата, агресивната или пък чалгата, съпроводена с цинични и груби слова. Науката доказва, че човешкото ухо схваща звуци с честота от 16 Hz (16 двойни трептения за секунда) до 60000 Hz. Но музикално употребимите тонове са от 16 Hz до 4096 Hz. Това е диапазонът за човешкото ухо, който се отразява най-добре върху човека. Честоти, по-ниски от 16Hz и по-високи от горната граница, не само смущават човека, но имат вредно отражение върху мозъка. Освен честотата на трептенията важен фактор на въздействие са организацията на тоновете, ритъмът, намесата на електронните звуци и др. Най-добре влияят върху човека природните звуци и тези, извлечени от акустичните музикални инструменти, както и човешкият глас.

Да не забравяме, че тихата, хармонична музика е в състояние да трансформира отрицателните чувства и мисли в положителни. Музиката винаги е била мощно средство за възпитание на хората, за развиване на техните добродетели, способности.

Моят вуйчо, който бил директор на училище, е свирил на цигулка и доста негови колеги свирили – на акордеон, мандолина, флейта, устна хармоника. Когато решил – на по-късни години – да си продаде цигулката, баба ми плакала, молила го, да не прави това.

Ето едно стихотворение, което написах рано призори, след като цяла нощ вилня музиката на снежна буря.

С В Е Т И Л Н И К

Нима е рано да запалиш
светилника в три часа
 през нощта,
когато зимната хала
вън вие, фучи?
Елхи и борове превиват
 снаги,
оркестър огромен –
свири Бах и Бетховен.

Сътворяват се галактики,
 планети, светове,
слънцето, небето,
 водата, земята,
изригват вулкани,

Борба велика се води
между мрака и светлината,
между хора и зверове...

Пред зазоряване
 утихват
звуците метежни.

Въззема се симфония
от сфери на Божествена
 хармония.
Виделина изгрява в мрака,
светилникът – облян е

издигат се върхове...

в синьо-бяла светлина.

Кои **две** планети от Слънчевата система започват с буквата „М“? И кои са техните астрологични символи?.....Какво знаете за тези планети?

М Ъ Д Р О С Т

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината.“

Учителят Петър Дънов

Има едно възхищение в мен, което е непресекащо. Възхищението пред Мъдростта на Абсолюта, на Първопричината, Която е създала нашата чудесна планета Земя и целия Космос. Тази сила е разположила слънца, планети, галактики, съзвездия по такъв удивителен начин, дарила ни е с неизчерпаем източник на блага, с Любов, с познание, от което можем да черпим, непрестанно да се учим. Прекланям се пред Божествената Мъдрост, пред тази могъща сила, която ни е дарила с всичко необходимо за нашето съществуване, дарила ни е с разум, с ум и мисъл. Дала ни е възможност да надникнем в нейната Светая светих, да се ползваме от това велико, необхватно за нашия ум познание, което започваме да изучаваме от мига на нашето раждане. А по-късно натрупваме като знание – в училището, университета, чрез опитностите, които придобиваме от изискванията на самия живот и неговите уроци. Без тази Божествена Мъдрост, която иде отгоре – „чиста, мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна“, ние нищо не можем да създадем, не можем да вървим по пътя нашето усъвършенстване, по пътя на еволюцията. Мъдростта е и нашата най-сигурна защита и най-доброто средство за разрешаването на всички проблеми, противоречия.

„А Мъдростта и Любовта като се срещнат, ще образуват най-великите вибрации в света! Те ще изменят културата на света.“

Тъй като дотук – при буквите „Л“ и „И – писах (с помощта на словата, оставени от мъдреците) за две велики добродетели, два принципа – **Любов и Истина**, тук отбелязвам, че **Мъдростта** е третият. „Три велики свята, за изучаването на които е нужна цяла вечност: Божията Любов, която носи пълния Живот; Божията Мъдрост, която носи пълната Светлина и хармония в света; и Божията Истина, която носи съвършената Свобода.

И когато се говори за трите лица на Бога, ние подразбираме: първото лице на Бога е Любовта, проявена в Живота; второто лице на Бога е Мъ-

дростта, изявена в Светлината на Знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена в Свободата.

Ето защо три са допирателните точки на човешкия Дух с Божия Дух: първата е Любовта, втората е Мъдростта, третата – Истината. И затова първият стремеж на човешкия Дух е **Животът**. Вторият стремеж на човешкия Дух е **Знанието**. Третият стремеж на човешкия Дух е **свободата**.

Когато Духът придобива Знание, Светлината се появява като резултат. И когато говорим за Божествената Мъдрост, ние подразбираме всичката Светлина на безпределното пространство, която никога не угасва.

Светлината е дреха на Мъдростта. Физическата светлина, от която ние се ползваме, е резултат от излишната енергия, която Космичният човек произвежда при своята умствена дейност.

Мъдростта – това е светът на вечните Божествени форми, изтъкани от Любовта. Любовта е самата същина, а Мъдростта представява формите на хармонията. Онзи, който живее без любов, не може да бъде мъдър. Мъдрият човек поставя любовта като основа на всяко свое начинание, на всичко, което прави. Турим ли за основа Любовта, започваме еволюционно; а някои искат да вървят с Мъдростта. Но човек, като не е научил пътя на Любовта, не би могъл да върви. Има движения, които вървят преждевременно в пътя на Мъдростта... Ако човек не започне с Любовта, никъде не може да отиде. Любовта е най-лесният път! Другите два пътя – на Мъдростта и на Истината, са много трудни и са за малцина. Пътят на Любовта е за всички.

Мъдростта е свят, в който се крият от незапомнени времена всички неща, които Бог е създал, всички неща, които Възвишените духове са създали, и всички неща, които хората са създали на Земята. Затова този свят е достъпен и за нас. От този свят изтича истинското, съществено **Познание**. И когато това Познание премине през трите свята – Божествен, духовен и физически – и даде плод в тях, тогава то става реално за нас.

Щом като Мъдростта изгрее в човешката душа, всяко нещо в ума на човека отива на своето място. Всички идеи стават ясни, определени и идват в пълна хармония. Умът на човека се отваря и той вижда, че този велик Божествен свят е красив, че в него царува хармония и ред и че когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.

Мъдростта е най-голямото Добро на Небето. Тя е най-голямото и нетленно богатство, с което човешкият Дух може да разполага. Когато човек има Мъдрост, той е умен, силен и Светлината му винаги изгрива. Човек без Мъдрост не е още истински човек. **И когато ние говорим за човека, подразбираме съществуване на Мъдростта.**”

Днес много се говори и пише за силата на мисълта. Да, силата на човека е в мисълта. Тя е творчески принцип. Чрез нея е създадена Вселената.

Но от по-горе изложеното за Мъдростта разбираме откъде иде мисълта. Не зная дали все още има учени, които поддържат, че мозъкът произвежда мисълта. Не, мозъкът възприема мисълта, той не я произвежда. **„Мисълта е продукт на Висшето Съзнание и човешкият мозък е нейният приемник.** Мозъкът е орган на мисълта. Той е подобен на радиото. Както радиото отдалеч схваща звуковите вълни и ги предава, така и мозъкът възприема мислите и ги предава. Значи мозъкът възприема мисълта от друг свят. Чрез мозъка ние се влияем от един свят, много по-висок от нашия.”

Боравенето с мисълта е голяма отговорност и изкушение за някои. Много хора вече знаят истината, че каквато мисъл изпращаш към някого – добра или негативна, – тя се връща през пространството към тебе увеличена неколкократно. Известна е също и истината каква голяма вреда причиняваме на пространството, на Земята чрез нашите лоши мисли. Те са една от причините за земетресения, наводнения...

„Пазете се от лоши мисли, чувства и желания, които понижават духа на човека и го водят към низш живот. Той е причина за големи злини и страдания в живота. Като страда, човек постепенно изправя мисълта си. **Щом мисълта се изправи, и съзнанието се пробужда.** При страданието идва едно ново съзнание у човека. Това е значението на страданието. Подаръците, които Живата Природа дава на човека – това са разумните страдания. В тях се крият опасностите, при които човек се развива. Плод на тези страдания са подтиците, които го карат да расте.”

„Не мислете, че някой може от само себе си да създаде мисъл. Хармоничната мисъл трябва да привлечете от същества, които стоят много по-високо от вас. Затова първата работа на хората е да хармонизират мисълта си. Всеки човек има поне по един минус в себе си, който може да превърне на плюс. Някога мисълта е отрицателна. Тогава ще предизвикаш едно положително чувство в себе си. Това значи да превърнеш отрицателните мисли и чувства в положителни. Така ти изменяш енергиите на своя организъм. Като положителни и отрицателни мислите и чувствата взаимно се регулират. Мислите и чувствата определят какво ще е положението ти в света, какви приятели ще имаш, здравето ти...

Коя мисъл е силна? Кой са отличителните ѝ качества? – Чистота и яснота. Тази мисъл наричаме още ПРАВА. Не можеш да имаш права мисъл, докато нямаш Любов. Правата мисъл обновява и весели човека. Добрият живот се определя от добрата и права мисъл. Правата мисъл е в хармония със сърцето, с разумното сърце. Ние чувстваме Бога именно чрез нашето **разумно сърце**, а не чрез ума. В съвременния живот една хубава, една светла мисъл е, която може да покаже пътя на човека. Тя е ценна. Ако през ума ви минава една добра мисъл, една идея – дайте ѝ път. Това е

служене на Бога. Не отлагайте! Хубавите мисли, хубавите чувства и добрите постъпки на човека са най-ценното.”

Мисълта на съвременното общество е единична и колективна. Когато всички хора се обединят в своята мисъл, и невъзможното за тях става възможно. В природата съществува закон на взаимодействие, на взаимопомощ. Според този закон мисълта, която достига до човека, е толкова по-права и по-велика, през колкото повече умове е минала, **без да се накърни нейният подтик, нейната сила и чистота.** Тази мисъл е Божествена. Само чисти и благородни души могат да възприемат Божествените мисли, без да накърнят тяхната чистота сила. Само такива души са в състояние да реализират тия мисли. Колкото повече такива души съществуват на Земята, толкова по-висока ще бъде и културата на хората. Това не значи, че обикновеният човек не може да стане необикновен. **Всеки може да развие своите дарби и способности.** Усилие се иска от човека – нищо повече.”

**Щом погледна лицата,
очите човешки,
мисълта ми -
мигом изпраца на всички,
послания светли!**

Н

„Отвесните черти в буквата „Н” са двама братя, единият е на брега на радостта, а другият на брега на скръбта. За да ги събереши, е нужен мост – перпендикуляр между тях. Това означава, че трябва да дадеш нещо от себе си.”

НАДЕЖДА

**Надеждата върви със нежност,
по пътя общ – на вярата
и Любовта.**

Имам доста приятелки, които се казват Надежда, включително моята кръстница. Харесвам това име, харесвам и краткото – Надя. В него има особено благозвучие. Спомних си и за една моя приятелка, художничка от Москва, която се казва Любов, майка ѝ – Надежда, а баба ѝ – Вяра. Веднага искам да пожелаая на всички жени по света с това име да носят на хората силна Вяра, Надежда, Любов през целия си живот.

В Писанието е казано: „Надей се на Бога. Надеждата, която имаме, както якор на душата, безопасен и твърд. И ще си безопасен, защото има надежда. А надеждата не посрамя. На всичко се надее. А сега остават тези – вяра, надежда, любов.”

Вече писах за вярата (при буквата „В”) и за любовта (при буквата „Л”). Но винаги можем да добавим още и още... „**Надеждата** работи на **физически** план, **Вярата** – на **духовен**, а **Любовта** – на **Божествен**. Любовта дава **смисъла**, вярата носи **съдържанието**, а надеждата носи **формата**, в която животът трябва да се облече.

Новата култура, която иде, прилича на един извор, който извира. От **изобилието** трябва да започнем. Новата култура започва от голямото, не от малкото. Казваме: „Човек трябва да се надява. После трябва да има вяра и най-после да има Любов – в края.” Не, в бъдещата култура ще започнем от Любовта. Ще имаме Любов, после ще имаме вяра и най-после ще имаме надежда. С Любовта трябва да се започне, за да се разрешат всички въпроси правилно.”

Ще завърша темата с думи, които са ни „до болка познати”: „**Единствената надежда** за подобряване на обществения, личния живот, това е възпитанието, което домът дава. Към дома трябва да се присъединят училищата и всички други благородни учреждения, които имат възпитателен характер.”

Подарявам ви едно стихотворение, което неслучайно поставих към края на моята поетично-есеистична книга „Море, небе, земя, любов”.

НАДЕЖДА

Надеждата, че утре слънцето
отново ще изгрее
и че земята пак ще завърти
прекрасния си лик
във орбитата, очертана
на небето
сред Космоса безкраен,
чуден и велик.

Надеждата, че пак ще се изправяме
след нашите погрешки, че пак
ще сеем семена и радост чиста
в душите ни, Божествено-човешки.

Надеждата, че пак ще срещнем

Надеждата, че пак
ще тичаме в ливади
дъхави,
със бисерна роса,
че с топли пръсти
ще погалим нежно
детската глава
и ще докоснем с устни

майчиното чело,
благославящата бащина
ръка.

Надеждата, че утре

поглед благ, любящ и мил,
трогателен, прощаваш,
разпознаващ вълненията,
тревогите и страховете,
заблудите, желанията –
градящи, мимолетни.

ще вървим отново заедно
по пътя земен и небесен,
че ще работим и творим,
с хармония и песен,
с Любов и светлина,
със Мъдрост, красота.

Н А У К А

„Първата задача на науката е да даде такова знание, което да осигури здравето на човека.”

Учителят Петър Дънов

Винаги съм изпитвала огромно възхищение, почит, уважение към науката, към учените, които са надарени с дарбата, търпението дълго да наблюдават, изследват и подреждат новооткритото знание, в съгласие с общите закони на природата. Благодарни сме, че тези знания, отнасящи се главно за физическия свят – за неговата същност, феномени, състав, т.е. за природата на веществото му и за качествата, функциите на живите клетки, са ги направили достъпни за нас.

Надежда
Добринка Златарева

Със започване на християнската епоха науката е направила гигантски крачки почти във всички клонове на познанието – в областта на физиката, химията, астрономията, математиката, геологията, анатомията, физиологията, биологията, психологията... Тя разкри неизчерпаемите природни богатства, от които днес хората се ползват тъй безогледно и безотговорно. Даде на ума оная ключ, с който той отваря различните стаи на природната съкровищница, в която има всичко необходимо за задоволяване всички нужди на човешкия живот.

Знаем истории за самоотвержения живот на учени, изпълнен с постоянство, работа, вяра в идеята, идеала. Знаем също и за пораженията, които някои научни открития нанасят при тяхното прилагане в живота. Отново стигаме до мисълта, че едни сили в човека работят за неговото повдигане, а други – за неговото заробване, което не влиза в Божествения план на нашата земна еволюция. „Бог ни е създал да растем, да се усъвършенстваме чрез откриване и прилагане действието на известни природни сили, които работят за осъществяването на някаква **всеобща цел**, към която се стреми целият човешки род, макар и още несъзнателно. Той ни е дарил със способността да съзерцаваме, да наблюдаваме, да разсъждаваме и да разбираме всичко, което се явява обект на нашето проучване. Още от самото начало знанието било посочено на човека като единственото средство за разрешаване на тази задача. То било първото нещо, което придало умствен характер на неговия живот и му спечелило първенство на земята. **Следователно науката е резултат от мисловната дейност на ума, който наблюдава явленията в природата, изследва ги и се стреми да открие законите, които ги управляват.** Бог ни е предоставил възможността да разгадаваме част от Неговите тайни чрез **познанието**, което ни дава съобразно постигнатата степен на нашето развитие. И да прилагаме **знанието** в безконечния път, по който крачим стъпка по стъпка.”

Още от малка изпитвах почуда пред всички тези дисциплини, които учехме в училище: математика, химия, биология, физика, естествознание, геометрия... Още от малка изпитвах особено възхищение и преклонение през учените, чиято кратка биография се разказваше в нашите учебници. Струваше ми се една велика загадка съставът на въздуха, който дишаме, съставът и свойствата на водата, мъничките семена, от които израстват зеленчуците и големите растения – а какъв голям плод дават, пръстта на земята, която ме упояваше напролет със специфичния си мирис... Питам се откъде, как са дошли всички тези необходими за нашия живот „неща”, кой, как ги е наредил така добре, в такива отлични системи и закони? Когато за пръв път чух от моя по-голям брат, че Земята се върти около Слънцето и около себе си чрез някаква ос, няколко дни ходех с голямо внимание, прислушана в себе си – исках да усетя нейното движение. Ко-

гато правехме нашите скромни – в сравнение с настоящите лабораторни – опити в училище, ми беше толкова интересно, вълнуващо...

Сега, в началото на 21 век, науката е направила големи открития, но светът, в който живеем, все още е пълен с тайни и загадки. „На всяка стъпка нашият непрекъснато развиващ се ум се сблъсква с безброй явления, които се различават по вид, род и степен. Тези явления произвеждат хиляди впечатления и усещания в дълбините на душата. Те подбуждат ума с всичките си сили и способности да търси техните **причини**, да открие **законите**, по които се извършват, а така също и да разгадае **значението им** за човешкото щастие и дълголетие.

Наскоро излезе **„Българският гений – фундамент на световния прогрес”** от библиотека „Човешки ресурси” (2011). Целта на книгата според главния редактор и издател – ст.н.с.д-р Ганчо Попов, е **„да запознаем идните поколения със значимостта на онова, което нашите предци и съвременници оставят като отпечатък върху лицето на човечеството и без които светът никога нямаше да е такъв, какъвто го познаваме”**

Тази книга съдържа няколко раздела: **Съкровищницата на ума** – технологии, медицина; **Съкровищницата на таланта**; **Съкровищницата на духа**; Българските математици – олимпийски умове.

Предлагам ви няколко имена от дългия списък, свързани с открития в технологиите през 20 век :

1. Джон Атанасов – бащата на компютъра.
2. Асен Йорданов – роден в София – пионер на авиацията, летец-изтребител, авиоконструктор на „Боинг” и „Макдоналд Дъглас”...
3. Ангел Балеvски – роден в Троян – машинен инженер, академик, хуманист, талантлив учен изобретател, блестящ педагог, патриот и мъдрец, имаше таланта на писател, поет, дори и на музикант (цигулар).
4. Иван Ночев – роден в Карлово – инженер, голям наш изобретател; сред водещите конструктори на НАСА. Негово изобретение са реактивните двигатели на спускаемия апарат, с който е станало плавното кацане на Луната, излитането и успешното скачване с кораба...
5. Георги Наджакoв – роден в Дупница. Физик, доцент, професор, академик, ректор на СУ (1947-1951), член-кореспондент на Гьотингенската академия на науките, член на Американската асоциация за напредък на науката, създател на Физическия институт към БАН и дълги години негов директор. Неговото откритие на фотоелектретното състояние прави възможно построяването на фотокопирната машина.
6. Стоян Люцканов – инженер, изобретил уникална топлинна изолация. Много фирми от цял свят закупуват от България необходимите им лицензи за използване на патентованото изобретение и в българската хазна постъпват стотици хиляди долари... Този виден български изобретател е регистрирал 25 изобретения, за които получава множество награди и отли-

чия... Има малка лаборатория за доразвиване и усъвършенстване на своите идеи, защото „прогресът няма край” – изтъква инж. Люцканов и казва: **„Ние нямаме ни най-малко основание за национален нихилизъм. Българинът няма никакви причини да се подценява. За младите кадърни хора бъдеще в България има. В това съм абсолютно убеден.”**

Ясно е, че днес науката е мощен двигател и спомагаща жизнена сила за напредък и прогрес. Тя е станала вече преимущество и привилегия на всички, които я обичат. Да не забравяме, че съществува и дехуманизирана наука, която работи без необходимия морал, и доказателства в това отношение има много. Науката трябва да служи на обществото, на всички хора, а не на определени личности, които използват новите знания за собственото си забогатяване и експлоатация на човешката личност.

Ще ни спаси ли науката, новите технологии от духовно деградиране? Не само аз, но много от вас са размишлявали върху този въпрос. Става ясно, че науката ни посочва пътя, по който да вървим, но тя не ни дава живота. Самата наука в днешно време е доказала вече, че каквото и направление да вземем, животът ни ще се определя от общи и неизменни закони. Никой не може да живее извън тези космични закони. Както се казва: „Срещу остена на съдбата никой не може да рита.” Ето защо ако човек иска да избегне излишните страдания, трябва да се съобразява с изискванията на своя **духовен живот, чиито корени са много по-дълбоки от която и да е друга дейност**. Науката сама по себе си не може да измени великия ред във Вселената, но тя има достатъчно сила да ни убеди да живеем съобразно този ред. Нашият успех зависи от съобразяването ни със законите на висшата, разумна Природа, които ни диктуват истинските условия на живот. И това е едничкото нещо, към което духът ни постоянно се стреми – да се научи да **живее съобразно законите на своето естество. Затова задачата на науката е да изработва прави съждения и истински възгледи за целокупния живот, който се проявява в цялото мироздание**. Нашият ум се нуждае от истински идеали, които да му вдъхнат сила да ни ръководи в живота по пътя на знанието и мъдростта.

Някои мислят, че всичко вече им е известно. Истинският учен знае, че Божественото познание, към което се стреми, е недостижимо, защото вечно е в развитие. Освен това истинският учен знае, че Бог е приготвил специфично време и същества за разкриване на това огромно познание, а също и съчетание с подходящите хора.”

НЕБЕТО СЪГРАЖДА

Небето съгражда земята
с морета, планини,

**Небето пази своите
тайни,**

равнини,
с цветя и дървета,
треви,
с плодове, жита, хора –
Души.

**със звездна точност
от време-пространство
то ги открива
на любящите, мъдри,
силни хора, добри.**

Небето – покров,
небето – надежда
и зов,
небето – наш дом
непреходен,
вечен и нов.

Коя планета започва с буквата „Н” и кой е нейният астрологичен символ?

Н Е Б Е

„Небето – това е Бог, в Когото ние живеем и се движим.”

**„Небето – велик, организиран свят, а Земята – непроявен свят,
който продължава да се устройва.”**

**„На физическото поле небето представя свръхсъзнанието, земята
– съзнанието, морето – подсъзнанието.”**

Учителят Петър Дънов

Какво можем да кажем за небето? Огромен необхватен живот, наш покров, надежда и зов!

**Щом погледна НЕБЕТО,
Душата ми -
птица сияйна,
литват към слънцето
волна, свободна,
щастлива.**

Така сме свикнали с небето, както с покрива на нашите къщи, в които отдъхваме, отглеждаме децата си, спим... Всеки миг, всеки час то е с нас.

Обгръща ни, пази ни, дарява ни с безбрежна синева, чистота, със слънце, светкавици, тъмнина, светлина, с дъждове и буреносни облаци, с пестроцветни дъги и знамения, с нощни тъми и звезди, звезди... Кой не е наблюдавал звездното небе с възхищение пред неповторимата красота, мощ и сила на мъдростта, създала всичко с абсолютна точност. Каква Божествена геометрия, симетрия в разположението на отделни звезди, в съчетанието от букети звезд и в съзвездията!

А красотата на ранното утринно небе с розовеещото се зарево! Картина, която всеки път е различна! Както е различно небето в различните часове на деня, в мъгли и дъждове, в зной и бури, през различните сезони.

Копнежът ни по теб, Небе	и светлината,
е детски чист:	в близките, далечните
в хвърчилото и птиците,	звезди
в облаци бели,	на цялата Вселена
в дъжда и цветните дъги,	тъй мъдро и красиво
в изгрева на слънцето	устроена.

В „Откровение“-то на св. Йоан Богослов, с което завършва Библията, той казва: „И видях ново небе и нова земя.“ Значи той говори за създаването на света като свършен факт. Небето и земята са два полюса, които представляват великото в света. С тези два полюса започват всички алхимии. Ако човек не разбира великите закони на небето и на земята, той не може да бъде алхимик...

Новото небе и новата земя, които се създават сега, се отнасят до човека. Под думата “небе” разбираме красивото, разумното начало в човека. В Божествения свят са вложени опитностите на всички вселени, които са съществували някога и които ще съществуват в бъдеще. Другите светове се променят и изменят, а новото небе (т.е. Божественото небе) се само проявява. Живо е това небе! Праговете на новото небе мислят по-правилно от най-видните философи на Земята! Прозорците на новото небе съчиняват по-хубави стихотворения от тези на нашите най-добри поети. Дърветата на Божествения свят с шумоленето на своите листа произвеждат по-хубава музика от тази на най-видните съвременни музиканти...

”И видях ново небе и нова земя.“ **Небето подразбира човешкия дух, който трябва да се проявява в свобода и полет нагоре; земята подразбира човешката душа, която трябва да расте в знание и мъдрост.**”

„И сега сме в небето, само че нашето Небе не е толкова свършено, както другите небеса. Много Небеса има в света! В окултната наука се

говори за първо, за второ, за трето, за четвърто, пето, шесто, до дванадесето Небе. Това са все идеи. Тези идеи трябва да се разбират като определени величини.”

С небето, с новата космична концепция за света са свързани три свята. Върху тях се базира тази нова концепция.

„**Първият** от тях Учителят Петър Дънов нарича **Есенциален свят**. Той е свят на **Принципи**: Любов, Мъдрост, Истина.

Вторият е наречен **Субстанциален свят**. Там се формулират **Законите**.

Третият е **Материалният свят** – на **формите** и на **физичните явления**.

Тази концепция за света съдържа своя космична структура, изразена в Космичната Стълба на Реалността (виж при буквата „К” б.а.): „Тя разбулва мистериите на непознаваемото, извън обсега на сетивата.” Тя притежава също така свое гносеологично съдържание.”

Да приложи СХЕМАТА – стр. 20 Кос. Съзн.”

Трите фундаментални принципа на Универса – **Любов, Мъдрост, Истина** – са директно свързани с 3-те координати на човешката психика. Според модерната психология, човешката душа е психичен ансамбъл на емоционалното, интелектуалното и волевото съзнания на човека.

Любовта като **принцип** се отнася към емоционалното съзнание или, към сърцето на човека.

Различните религии в историята на човечеството са Школи, създадени с цел усъвършенстване на сетивното съзнание на Човека. Ученията на тези религии са въздействали върху моралната природа на индивидите, обществата и народите. Те са събудили качества и добродетели, намиращи се в латентно състояние, дълбоко зарити в човешката природа.

Религията като институция е изиграла своята роля, нейните методи и догми нямат вече основание за съществуване. Нещастията и изпитанията,

през които Човек е преминал, са събудили моралните му качества и са оформили неговата емоционална природа.

Човешката душа не се нуждае повече от посредници. Тя трябва да установи директен контакт с духовно-мистичния свят, който е свързан с принципа на Любовта.

Учителят ни дава най-точната дефиниция на понятието **Мистика**. Мистиката е един обект, към който се стреми човешката душа: това е Чистотата. Чистотата открива пътя, който води към Висшия Космичен Център, вечното отечество, от където води началото си човешката душа. Чистотата, като съвършен израз на чувствителната природа на човешката душа, е едно от най-важните условия за придобиване на Свободата.

Втората координата на човешката психика е **интелектуалното съзнание**. Тази втора същност на духовната природа на човека е свързана с Обективния Свят, изследван от човешкия интелект. През течение на вековете, различни Школи и Университети са били центрове, необходими за събуждане и усъвършенстване на интелектуалните човешки способности. Интелектът ще доведе Човека пред прага на Мъдростта.

Третата координата на човешката психика е **волевото съзнание**. То е тази динамична същност, в която се крият творческите сили, с помощта на които се реализират идеите и инициативите в духовен, културен и материален живот на народите. Огнището, в което се каляват тези волеви сили, е материалният свят, в който е потопен социалният и политическият живот на народите. Волевият свят е пряко свързан със социалния живот.”

ДА ПРИЛОЖА СХЕМАТА! –стр. 22

„Човечеството е преминало през многобройни войни и революции. Сега то трябва да извърви пътя под знака на търпението, себевладеенето и постоянството, за да бъде доведено до прага на СВОБОДАТА, която се разкрива от принципа на ИСТИНАТА. Свободата, като краен израз на Истината, е свързана с други три важни съвременни проблеми: безсмъртието

на душата; Законът за Причините и Последствията, наричан от древните Закон за Наградата или Карма; международната политическа, социална и икономическа криза. Те са поставени пред прага на човечеството, за да намери то нов метод за тяхното разрешаване.

В светлината на тези три принципа – ЛЮБОВ, МЪДРОСТ и ИСТИНА, пряко свързани с психиката на човека – ще изучаваме Космичния ми-роглед.

Тези жизнени проблеми, които човечеството трябва да реши, не могат да се изчерпят в космическата им цялост. Човешката мисъл ще открие нов път в непрекъснатата и безкрайна космична спирала на човешката еволюция.

Нашата малка планета е само един етап в Слънчевата система. И нашата слънчева система е подготвителен период за влизане на човешката душа във висшите области на Космоса. Ето защо Учителят казва:

Животът е една загадка.

Дори съществуването на Великите Посветени си остава тайна. Това е НЕПОЗНАТОТО!

О

„Представлява условията, при които известна идея се развива. Буквата „О“ означава семето, което се посажда в земята и след време ще поникне, израства нагоре.“

О Ч И Т Е

„Светило на тялото е окото; и тъй, ако окотое чисто, цялото ти тяло светло ще бъде.“

Ев. Матей 6:22

Всеизвестен е изразът: ***„Очите са огледало на човешката душа.“*** Очите са едно от великите блага, дадени на човека. Животът е започнал с образуването на окото. Най-напред, когато Господ създал човека, Той направил окото, а после самия него. „В окото се оглежда цялата Вселена.“ Неслучайно очите ни имат форма, подобна на планетите, слънцата. Кръгът означава времето. Кръгът е символ на вечността и съвършенството. Всяка съвършена проява, както и всяка съвършена мисъл или чувство можем да представим във формата на кръг. Всяко физическо тяло, което е изпълнено със съвършения живот на Духа, има сферична форма и може

да се представи във формата на кръг. Когато кръгът е с точка в центъра (както зеницата в окото), символизира проявения живот на Бога. Той може да застане на всяко място в пространството, във всяко негово ниво и измерение и винаги ще бъде символ на живота, в който се проявява Абсолютното, Първата причина, Бог. „Кръгът представя свят, съвършено различен от физическия. Той се отнася към величините от четвърто измерение.”

Един мой приятел – офталмолог – сподели с мен, че когато бил студент, професорът им казал: „Най-малкото „материално” нещо са очите.” Той прилага ирисовата диагностика, която се наложи в последните години. Чрез нея се установяват не само болните органи в човека, но се прогнозира и бъдещи заболявания.

Астролозите са дошли до заключение, че между Слънчевата система и човешкото око има известна аналогия. И в човешкото око понякога се явяват петна, както в Слънцето. Окото на човека може да се раздели на 12 кръга, които представят 12-те зодиакални знака в движение. Както слънчевите петна са причина за катастрофи и страдания на Земята, така и петната в окото на човека са причина за ред болезнени състояния. В окото се явяват петна, мъглявости, които предсказват някаква болест, която може да настъпи след 10 или 20 години. Който разбира науката за окото, той може да се предпази от това заболяване.

„Светлината се опитва чрез очите. Първата функция на окото е да събира и да разпръсква лъчите; събира ги отвън навътре, а отвътре ги разпръсква. Чрез очите човек влиза във връзка с външния свят и се тонира. Чрез тях се регулират енергиите на неговия организъм. Окото е връзка между външния и вътрешния живот. Когато очите възприемат правилно външната светлина, мозъкът на човека функционира правилно. Ако очите не са здрави и не възприемат правилно светлината, и мозъкът не работи добре.”

По очите можем да познаем какъв е човек, защото те са огледало на вътрешния му живот. Очите са отражение на всичко, което мислим, чувстваме, на нашите постъпки. По тях може да познаем физическото и психическото състояние на човека. В тях четем радост или скръб, въодушевление или равнодушие, гняв или мекота, здраве или болка, спокойствие или раздражение, вътрешен мир или тревога, съчувствие или безразличие, милосърдие или жестокост, горделивост и плам, решителност, усмивка, недоволство.... Същото можем да четем и по движенията, но в очите всички тези чувства и мисли са много по-ясно изразени, по-лесно доловими.

„От думите на Христос: **„Светило на тялото ти е окото”**, трябва да разбираме едно око, което е вътре, в центъра на мозъка. Някои го наричат пинеален възел (трето око), но то е „око на душата”. Христос взима

думата „око” в единичен смисъл, като **общ принцип**, който включва всичко в себе си. Когато говорим за Бога, ние разбираме единица, която включва всичко в себе си. Когато говорим за тази единица разделена, размножена в себе си, разбираме всичките проявления в света. Втрешното или **духовното око на човека е едновременно и слънцето на човека**. Между духовното око и сърцето има тясна връзка. Това е твърдение, което може да се провери всеки ден от опит. Ние страдаме тогава, когато сме в противоречие с „духовното си око”. Христос казва: **„Ако окоето ти е чисто, цялото ти тяло ще бъде светло.”** Ако животът ни не е съобразен с Божествените закони, във физическото и в духовното ни око се явяват наслоявания, които създават нещастия, страдания както за индивида, така и за семейството, обществото, народа и цялото човечество. Мисля, че няма човек, който да не е прочел или чул някоя приказка за лакомията на човешкото око. „Има четири вида погледи: един, който ражда раздори; друг, който ражда съблазън; трети, с който човек се подхлъзва, и четвърти, с който човек отива към Бога. Трите вида погледи могат да ни отклонят от правия път и да ни турят в съблазън. Само един поглед съществува, който може да ни тури в правия път.”

Очите ни са свършен орган, всъщност всички органи на нашето тяло са създадени свършено. Но очите са най-живото външно проявление. Те ни одухотворяват. В Писанието е казано: „Имаг уши, а не чуват, имат очи, а не виждат.” Става дума за онези хора, които наистина не са прогледнали още за доброто, за красотата на света, природата, човека. В очите на такива хора четем завист, омраза, подозрение, съмнение... Коя е причината? Липсата на връзка с Божественото, със светлината. Такива хора обикновено гледат повече към Земята – възприемат светлината от Земята. Ако повдигнат очите си нагоре към светлината на слънцето, ще усетят любовта, топлината, красотата, която изпълва всичко и ни дарява с всичко.

**Очите ни – две
мънички слънца.
Пулсират в тях
лъчи от светлина,
даряващи любов
и нежност, топлина.**

Очите, казват мъдреците, са свързани с една от най-висшите по ранг добродетели – Истината. От очите на здравия, любящ, добър, истиннолюбив човек струи мека, ласкава светлина. Срещала съм и срещам хора с такива очи, които наистина са изключителни в проявите си на висока нравственост, сърдечност, доброта и отговорност, служене на другите.

Вижте колко са красиви, лъчисти очите на децата. Защото те самите са още много чисти, искрени, любящи, жадуващи ласка, топлина. Да пазим

техните и своите очи като свещен дар от Бога. Като знаем, че окото е връзка между външния и вътрешния свят, нека пазим децата от възприемането на грозни картини и образи, както и себе си, защото те се отразяват вредно върху психиката. От това, какви предмети гледа окото, зависи развитието на ума.

Очите, очите, колко са красиви нашите очи: огнено-черни, меко-кафяви, сини като небето, зелени като тревата, меки като водата, пъстроцветни като дъгата. Отново си спомних стиха на Яворов. Хубави очи са тези, които излъчват „музика, лъчи”.

Миленият поглед на очите е израз на нежност, насърчение, надежда, обич, **на истинската връзка между душите**. Да пазим нашите очи като свещен дар от Бога! Да се радваме на великото благо, с което разполагаме – очите. Да храним нашите очи със светлина, с чисти мисли, чувства, с красиви образи, картини! Нека от нашите очи да струи музика, лъчи!

С очите неизменно свързваме **обичта** – резултат на Божествената и вътрешна потребност на живота. Обичта, основана на разбирателство, доверие, хармония. Обичта, която се подхранва, укрепва във всеотдайно, благородно служене и става все по-съвършена от знанието и мъдростта, които придобиваме. Нека носим в душите си идеала: **„Обичай съвършения път на истината и живота. Постави доброто за основа на дома си, правдата за мерило, любовта за украшение, мъдростта за ограда и истината за светило.”**

О Б И Ч А М

Обичам да гледам
нощните влакове -
светулки прозоречни
в юнския здрач.
Обичам да гледам
светулките мънички,
как кротко припламват
в житата, тревите уханни
на юнския здрач.
Обичам да слушам
песента на шурците,
неспирна, зовяща
под звездите -
очите блестящи
на юнските нощи.

Обичам да слушам
как бият сърцата ни
в ритъм единен,
а душите ни
с трепет зоват се:
„Ела, обгърни ни, любов!
Влей в сърцата ни
възторг, преклонение
Пред великото тойнство
на човешката - божествена
обич, творяща живот,
даряваща радост,
благословение.”

ОПИТИ ОБРАЗОВАНИЕ ОКУЛТИЗЪМ

„Опитността си всякога трябва да я дадем на другите. Една свещ не може да свети само за себе си. Моята светлина и вашата светлина ще се засрещнат и ще се образува едно течение.“

„Учи се от живота и го сподели с другите.“

„Започнете с малките опити, не с големите.“

„Всичко, което ви казвам, аз съм проверил и опитал много пъти“

Учителят Петър Дънов

Животът ни на Земята е непрестанно трупане на опитности. Всички ние удивително си приличаме, но и различаваме по неповторимия нюанс, вложен от Божествения Дух в нас. Поради това, никой вместо нас не може да свърши работата, която ни е определена на Земята. Върнете се в своя път, който сте изминали досега, прегледайте отрязъците от време, различните периоди от вашето развитие, припомнете си хората, с които сте се срещали, които са оказали най-голямо влияние върху вас или вие върху тях, какво сте преживели... Ще разберете колко много опитности сте придобили. Някои от тях носим в себе си от предишни животи – дарби, способности, други придобиваме сега, от новите условия, при които сме поставени да живеем, и задачите, които всеки има да разрешава. Животът ни на Земята е едно удивително пътешествие, от което всеки път научаваме по нещо ново. Знаем колко огромна е Мъдростта, знанието. Чрез нашите опити научаваме по пращинка. Но тези пращинки в безкрайния път са много важни и ценни.

Знаем колко много видове професии съществуват, какво прекрасно, обширно поле на дейност и учение е Земята. Боже, когато си помисля за милиардите мои събрата по Земята, за способностите на всеки от тях, за работата, която извършват във всички сфери на живота, ме обземат радост, благодарност, уважение и възхищение от дарбите, които притежава всеки от нас, от огромното разнообразие на това, което върши всеки от нас. Благодаря на летеца и целия екип, с който летях, благодаря на водопроводчика, който направи ремонт в банята, благодаря на пастира, от когото купувам мляко и научавам за видовете дървета, за облаците, носещи дъжд... Благодаря на Учителя, на готвача, учения, шивача... Помислете колко опити е направил един състезател, преди да участва в световни или олимпийски състезания, или танцьор, певец, музикант, преди да излезе на сцената. Колко опити сме направили ние, докато се научим да ходим, да мислим, чувстваме правилно.

Сещам се, че преди доста години си купих „Опити” на Монтен – 1 и 2 том. Известно време четях отделни теми, можем да ги наречем есета, които ми допадаха, с бележки, подчертаване, знаци отстрани, което ми е навик, а други – подминавах.

Отивам до библиотеката, вземам 2 том на Монтен, отварям наслуки и попадам на следната мисъл: „Какво значение има, че кършим ръце, нали духът ни остава непрекъснат?” Като прочитам набързо последващ текст, си припомням, че Монтен, въпреки доброто здраве и дълголетие, в напреднала възраст се е разболял от бъбреци – имал е камъни, а който има подобен проблем, знае колко са силни понякога болките. Ще цитирам понататък: „Здравето е скъпоценност; то е единственото нещо, заради което наистина си струва да не жалиш не само време, усилия, блага, но и част от живота си. Без здраве наслаждението, мъдростта, знанието, добродетелта помрачняват и изчезват...

Всеки път, който води към здравето, аз не бих се осмелил да нарека нито труден, нито скъп. Но аз имам други съображения, които ме карат да се отнасям с голямо недоверие към стоката, която ни предлага медицината. Преди всичко опитът ме кара да се опасявам от нея; защото от това, което съм наблюдавал, аз се убеждавам, че няма друга разновидност хора, така рано заболели и така късно оздравели, от тези, които са били под закрилата на медицината. Самото тяхно здраве се влошава и руши от принудата на медицинския режим... Никак не се страхувам да остана без лекар, без аптекар и без каквато и да е медицинска помощ; тия неща ме плашат повече от самата болест. И какво – могат ли самите лекари да ни докажат с някакъв очевиден пример, че тяхната наука прави живота им похубав и по-дълготраен от нашия? Няма народ, който в продължение на векове да не е съществувал без каквато и да е медицина, особено в първите, т.е. най-хубавите и най-щастливите години на своето съществуване; а и в наше време една десета част от света живее без медицина; много народи изобщо не я познават, а са по-здрави и живеят по-дълго от други, които не могат без нея...

Нека оставим организма ни сам на себе си; редът в природата, който помага на бълхите и кърлежите, помага и на хората, които имат същото търпение да му се доверят като тях; ние можем да викаме на болестта, колкото си щем – само ще прегракнем, без да се придвижим напред. Такъв е гордият и неумолим ред в природата. Нашият страх, нашето отчаяние не приканва, а отхвърля и забавя помощта на природата; болестта трябва да има своята продължителност, както и здравето; природата не ще наруши своя порядък, за да помогне на един, а да попречи на друг; в такъв случай ще настъпи хаос. Нека с Божия помощ следваме тоя порядък! Нека да му се подчиняваме! Тия, които му се подчиняват, той ги во-

ди, а тя, които му се противят, ги дърпа насила заедно с глупостта и лекарствата им.”

Позволих си да удължа цитата, защото гореказаното е толкова актуално и днес. Тъгувам за българите, които в последните десетилетия пият лекарства с шепи, без да се замислят дали наистина това им е нужно. „Очистете коремите си, прочистете по-добре мозъците си...” – призовава Монтен през XVI век. Което, най-общо казано, е равносилно на днешните призови: „Пречистете организма, дръжте позитивни мисли и чувства, добри постъпки, вярвайте в Божествения порядък на нещата, който непрекъснато се грижи за нас и знае най-добре какво ни е нужно.”

Цитатите бяха от темата „**За приликата на децата с родителите им**” – препрочетох я цялата. Прекъснах писането, спрях компютъра и препрочетох „**Най-видните мъже**”. За Омир, Александър Велики и Епаминод от Тива – един от големите пълководци на Гърция в епохата на упадъка ѝ. „Колкото до неговите знания и способности, до нас е дошла една мисъл на древните, която гласи, че никога не е имало човек, който да знае повече и да говори по-малко от него; защото той е бил от **школата на питагорейците**; и това, което е казал, никой друг не можел да го каже по-добре от него. Превъзходен и изключителен оратор!

Що се отнася до неговите нрави и съвест, той далеч е превъзхождал всички, които са се заемали с държавни работи. Той не отстъпва нито на един философ, дори на Сократ. Нравствената чистота е негово собствено, постоянно, непроменливо, неразрушимо качество; у Александър то играе подчинена роля, тъй като е непостоянно, разнолико, слабо, случайно.

Древните са смятали, че ако се разгледат в подробности делата на великите пълководци, у всеки ще се намери някое особено качество, което го прави знаменит. И само у него **всички качества и добродетели представляват една завършеност** и са еднакви навсякъде; никакъв личен интерес не е влагал той нито в обществените, нито в частните си дела, нито в мир, нито по време на война, нито през живота си, нито в момента на славната си и героична смърт. Той е смятал за недопустимо безпричинното убиване на човек, дори ако е ставало въпрос за възвръщане свободата на страната му... Благоденствието на неговата страна умира заедно с него – така, както се ражда заедно с неговото раждане.”

Препрочитайки още няколко теми, разбрах защо съм харесвала тази книга. Монтен – това са неговите „Опити”, и „Опити”, това е Монтен. Наученото от тях ми е помагало в изграждането на моите опитности в живота.

Научавах и от споделянето с приятели. Както и те от мен. Казано е: Ако не си пробвал върху себе си поне десет пъти нещо и да си видял какъв е резултатът, не го препоръчвай на другите. А мъдреците казват, че

след 99 опита върху едно нещо – на стотния път могат да го предадат на хората.

„Нещата, които Бог е сътворил и които сега съществуват, и те са опитани, опитани, опитани. Той всяко нещо е проверил не един път, а хиляди пъти. Казвате: защо природата, като съвкупност от разумни същества, не създава изведнъж една съвършена форма, а трябва постоянно да прави опити? В своята деятелност природата прилага **закона на последователността**, чрез който дава възможност на своите съзнателни форми да се учат, да придобиват опитности. Ако природата представи формите си в своя завършен вид, те няма да придобият това, което им е нужно. Освен това тя дава възможност и на разумните същества в нея да се проявят. Като творчески сили те работят като сътрудници на природата за преобразуване на формите. Всяко разумно същество допринася към преобразуването на дадена форма толкова, колкото е неговото развитие.

При сегашните условия на цялото Битие, на безграничното Битие, този свят е един от най-добрите – в него съществуват **всички възможности и условия**, при които ние можем правилно да се развиваме. Друг е въпросът дали ние съумяваме да правим това.

Спомням си, че преди десетина години един мой приятел ме попита дали благодаря на своите клетки, на удове (частите) на моето тяло. Отвърнах му: „Чела съм за това...” „Само с четене не става, опитвай, прави го – посъветва ме той. – Аз благодаря на моите – всеки Божий ден, в каквото и състояние да се намирам. Човек се мисли за много умен, но често обърква работата на клетките си, които са по-умни от своя господар. Не е позволено да се упражнява никакво насилие върху клетките. Те са разумни и могат да преценят на каква работа, на каква любов... да се даде ход. И каквото човек предприема, то трябва да е в съгласие с всички клетки на неговия организъм. Иначе – става зле, нищо добро не се получава...” „А как си със съня?” – продължи моя приятел. „Общо взето, добре” – отвърнах му аз. „Не забравяй преди сън да се освободиш от всички тежки преживявания и отрицателни състояния, които си имала през деня, а и от тези, дето те мъчат от години.” Веднага реагирах: „Това не може лесно да стане...” „Наистина, нужни са големи усилия и опити – отвърна ми той. – Опитвай, опитвай!” Тогава той сподели някои неща от своя живот, разговаряхме дълго и преди да си тръгна, ме посъветва да работя с малката вълшебна дума „мога, можеш...”. Послушах съвета на моя приятел. Отначало се чувствах някак неестествено, като външен наблюдател, пожелател. Сякаш бях извън моето тяло... Докато един ден усетих целостта, мъдростта на това, което е вложено в мен. Тъй като продължавам да се уча, ще спра дотук със споделянето на тази опитност, с пожеланието да благодарим, да се радваме на безценния живот, вложен в нас.

Преди малко се сетих за случаи от нашето ежедневие, които често срещам, наблюдавам, случват се в мое присъствие. А навярно и с вас. Възрастните са се събрали на обяд, на празник и пр., пият, хапват. Някои от децата искат да опитат ракията, виното, кафето, кока-колата... Някои родители топват пръст в съответното питие и малките близват. Реакциите на децата са интересни за наблюдение. Но има и други родители, които щедро предлагат на по-отрасналите си деца и винце, и кока-кола, и кафе. На моята деликатна словесна намеса, когато са ми по-малко познати, или директна – с близки, често са отвръщали: „Голяма работа, нека си пийне”, или пък че то/тя вече са опитвали – харесва им. Случвало се е да чуя и по-груб отговор: „Детето си е мое, ще го храня, както си знам” или „Както намеря за добре”. Да не забравяме, че децата не са собственост на своите родители.

В някои семейства малките не обичат да ядат месо – това сега се среща най-често при родените след 2000 г. Майките или бащите обаче настояват: „Ще ядеш месо, как така няма да ядеш! Ами като идеш на детската градина, гладно ли ще стоиш...”, или пък много пъти умоляват мръщещото се, отказващо дете: „Хапни, хапни, да видиш колко е вкусно. Малко де, едно парченце, опитай” и пр. Познавам деца, които са споделяли с мен колко са повръщали от такива насилвания. Мисля и за младежите, които за първи път опитват опиати, а после пак...

Пожелавам на всеки от вас да повярва в своята вътрешна сила на сърцето си, на ума си, на вярата и любовта към живота, към себе си и да каже: „Мога да освободя сърцето си и ума си от всичко тежко, което съм преживял, от отрицателните си мисли и чувства... Мога!” (Като дългогодишна учителка често съм ставала свидетел как някои ученици казват: „Госпожо, това не го мога. Не мога.” Тогава отговарях: „Ако поставим запетая след частицата „не” и удивителна след „мога”, какво се получава? – „НЕ, МОГА!”)

Завършвам тази тема със следните **сентенции**, придобити от опитности в живота:

- „Не опитвай да влизаш в дълбоката вода, ако не знаеш да плуваш”
 - „Не опитвай да изкачиш високия връх, ако не знаеш, не вярвай, че ще можеш да слезеш от него”
 - „Не опитвай да се мериш с никого, защото ти си единствен, неповторим”
 - „Не опитвай чуждите опитности, но се учи от тях”
 - „Не опитвай да летиш, ако не знаеш да се приземиш”
 - „Във всяка опитност, колкото горчива и да е, се крие нещо ценно.
- Като минете през тази опитност и се освободите от горчивината ѝ, вие ще задържите скъпоценното за себе си като скъпоценен камък”
- „Опитът разрешава въпросите, а не спорът”

- ”Никога не правете опит без Любов!”

- ”Човек трябва да разчита само на своето, на това, което е минало през неговия ум, изпитано от неговото сърце и приложено от неговата воля”

-,**Закон е:** всичко изпитвайте, доброто дръжете!”

-,**Вие търсите новото, а живеете по стар начин.** Време е вече да се освободите от старото. Яденето, пиенето, дишането, мисленето, чувстването, волевите действия са все стари наредби, но не можете да ги напуснете. Не можете да ги напуснете и не трябва да ги напуснете, **но нещо ново трябва да внесете в тях: яж по нов начин, пий по нов начин, дишай по нов начин, мисли, чувствай и работи по нов начин!** Човешкият живот е изтъкан от наредби, но те трябва всеки ден да се обновяват.”

-,”Всякога пазете едно **правило**: не се бойте! Вие се боите да направите една погрешка. Човек, който не прави погрешки, не може да прогресира. Погрешките, това са опити. Природата е правила безброй опити, по някой път милиони и безброй опити е правила. От всички безбройни опити избрала най-практичното, с най-малка енергия и с най-добрите приходи и резултати.”

-,”И тъй, **приложете** Новото, Божественото учение, с **Вяра и Знание**, за да придобиете опитности. Без опитности не може – виж нещата и ги опитай, сега има условия за това.”

„Образованието в най-широк смисъл на думата не е нищо друго освен процес на въплътяване на благородни мисли и добри желания в живота на човека.”

„Следователно образованието работи за цялостното оформяне на човека, т.е. изработване на пълния му и съвършен душевен образ. В този смисъл образованието включва в себе си обучението и възпитанието. **Обучението**, както знаем, има връзка повече с развитието на ума и обогатяването му със знания. **Възпитанието** има връзка повече с облагородяването на чувствата и волята.

Някои може би ще кажат: „Къде е този съвършен духовен образ на човека?” В съвременното общество не липсва нито наука, нито възпитание и въпреки това то не е напреднало до такава степен, че да се издигне до едно по-възвишено състояние. „Достатъчно е да се разгледа общественият живот в която и да е страна, за да се види, че въпреки широкото образование, което днес се дава на младежта, въпреки грижите, които се полагат за нейното възпитание в културно и особено в морално отношение, мнозинството от хората са на твърде ниско стъпало. Може ли да се твърди тогава, ще попитат не без основание някои, че образованието ще изиграе тази важна роля, за която бе споменато по-горе?”

Фактите, които ни се представят, са верни, но трябва ли от това да заключим, че образованието е причина за злото у нас? Може би това да изглежда истинно донякъде, но ние не можем да допуснем такова едно криво заключение.

Ние твърдим, че ако съвременното общество страда от сериозни недъзи, ако то не е достигнало онова високо културно равнище, на което очакваме, че може да го издигнат **науката и възпитанието**, то това не се дължи на слабите възможности на последните. По-скоро се дължи на липсата на истинска наука и истинско възпитание или на неправилното им разбиране и прилагане в живота. Защото всеизвестно е, че болестите и разразите в органическия свят не произлизат от прилагането на здравословните хигиенични правила, които самата природа диктува, а, напротив, от неспазването на тези правила. На същото основание може да се каже, че пороците и безчестието на хората не произлизат, нито се развиват от образованието, а са следствие и резултат на поквареното естество на поколения човешки същества, чиито умове и сърца са били заразени с отрицателни мисли и желания. Колкото и добро образование да се даде на такива хора, ако тяхното естество коренно не се измени, те ще запазят стария си нрав, старите си възгледи и разбирания. За тази именно истина се загатва в народната поговорка, която гласи, че „вълкът по-лесно променя козината си, отколкото нрава си”.

От казаното дотук отново следва, че ние трябва да работим върху нашето естество, да обуздаваме низшите си наклонности, да владеем животинските си влечения и страсти, да изкореним от себе си всички себелюбиви желания и стремежи, които са изворът на злото в личния и обществен живот. „Преди човек да влезе в Новата земя, към която Духът го води, за да получи своето наследство и свобода като пълнолетен собственик, той трябва да научи тези основни принципи и закони.”

Затова нека правим опити, опити за физическа и духовна промяна, за облагородяване чрез добродетелите, с които Божественият Дух щедро ни е дарил – най-здравата и непреходна основа на човешкия живот.

Следва, че образованието е **образът**, който **ние придобиваме**:

- чрез посятото **семе** от семейството – любовта е най-подходящата среда за това. Искате ли да възпитате детето, трябва да го обичате, нищо повече. Най-естествено е и детето да обича, ако не е покварено още от малко от примера на възрастните.

Изобщо, за да помогнете на един човек, трябва до го обичате. Любовта е най-великата сила, чрез която можете да възпитавате. Това се отнася и за родителите, и за преподавателите. Не се страхувайте за резултатите. Безграничният ще се прояви и Той ще го учи.

- чрез **усилията, стремежа**, които полагаме в житейските условия на растеж и развитие чрез нашето сърце, ум и воля.

„**Окултизмът е наука**, подобна на естествознанието и проучва действителността под убеждението, че няма граници в растежа на познанието. Окултистът изследва естеството на кристалите, растенията, животните, човека, Слънцето, цялата Природа с нейните видими и невидими знаци; той всякога е готов да разшири своите познания заедно с напредъка на науката. Там, където не участва разумът, се сформира сектантство и фанатизъм. А ако има нещо чуждо на окултизма, това е сектантството – закостенелостта и отказът от еволюционния растеж в областта на познанието; да не говорим, че той не се обвързва със слепия фанатизъм, на който е присъща упорита привързаност към някое учение и нетърпимост към противоположни възгледи.”

„Голяма е разликата между окултната школа и религията. Религията изучава остатъците на предпотопните животни, а окултната школа изучава животните в сегашния им вид, както и тия, които сега се раждат. Религията е наука за миналото, а окултната наука изучава сегашния живот, както и днес се проявява. Истинската религия трябва да се освободи от всички останки на миналото, от всичко онова, което се е натрупало в нея по силата на известни лични, чисто човешки съображения. А ако иска занаят да се радва на почит и влияние, трябва да промени своето настоящо поведение. Тя трябва да се съобрази с научните истини и да изостави старите си нрави и обичаи, които поради незнание е допуснала за свой частен, а не Божий интерес.

Съвременните религии са остатъци от езичеството, вследствие на което като форми те не могат да спасят света. Днес хората се нуждаят от наука, да изучават живота тъй, както всеки момент се проявява. Религията е нещо установено, неизменно, а ние знаем, че само мъртвите не се изменят нито растат, нито се смаяват. Житното зърно обаче, посадено в земята израства, класи и узрява.

Ученик е онзи, който постоянно расте и се развива. Спре ли растенето му, той става религиозен.

В света няма вечни форми. Всичко се мени, съблича старите си дрехи и облича нови според вътрешните си нужди. Всичко расте и се развива според онзи Вечен закон на живота, който изменя и преобразява нещата в природата в съгласие с общата дейност.”

„**Окултизмът** не е сляпо приемане на истините, напротив – той извървява пътя на опита. Именно **опитът и наблюдението са извор на окултното познание**. Окултните истини всякога могат да се проверят чрез опит. Ето само един пример, за да се види как науката със своите последни изследвания потвърждава известни окултни истини и как, от друга страна, в своя последен развой тя се приближава до границата на окултното изследване.

Днес атомната физика чрез радиоактивните явления установи, че атомите са съставени от електрони, протони и неутрони, които са кондензирана енергия, т.е. в края на краищата материята се явява като кондензирана енергия – истина, която окултизмът всякога е твърдял.”

Музика от Орфеевото цвете Добринка Златарева

МИСИЯТА НА ОРФЕЙ

Според някои изследователи траките са обитавали източната част на Балканския полуостров – от Карпатите до бреговете на Егейско море – в петото хилядолетие пр. Христа. Според други изследователи траките се явили в първото и второто хилядолетие пр. Христа. Има и други становища по отношение на периодите, но единодушие в това, че **Тракия е била свещена страна на Светлината и Истината.**

През тези времена Тракия била обхваната от една могъща и ожесточена борба между Слънчевата религия и поклонничките на Лунната вероизповед. Тази борба не била дребен спор между две суеверия, а двата култа представлявали две теологии, два социални строя, напълно противоположни. Храмовете на Юпитеровите, Урановите и Слънчевите култове се намирили по върховете на високите планини и имали за жреци мъже. Лунните култове господствали в горите и дълбоките долини; имали за жрици жени, които неправилно упражнявали тайните изкуства и обреди. Жертвениците на Луната доминирали със своето върховенство, като присвоявали ритуалите на старото обожаване на Бакхус. Често техните култове завършвали дори с кръв. Жриците се наричали вакханки или бакханки и постоянно подчертавали господството на жената над мъжа. Широките народни маси предпочитали съблазнителните лунни сборища. Така Дионисиевата религия достигнала своята висота. Дионисий бил представян като проява на живота чрез една животинска чувственост, пробуждайки низшите сили на човешката природа. По тази причина Дионисиевата религия се изопачила и покварила, станала свърталище на разюздани страсти.

В това време на раздвоение, когато воювали двата култа на Слънчевата и Лунната религии, Тракия очаквала своя Месия. И явил се един млад човек, с чудна привлекателна външност и Божествена красота. Мълвели, че бил син на аполонова жрица. Русо-кестенявите му коси, гордостта на Дорийската раса, падали на къдрици по раменете му. Музиката, която се леела от него, придавала на устните му нежни и понякога тъжни очертания. Светлосините му очи блестели с магическа сила.

Изведнъж „синът на Аполон”, който пленявал със слово, надарено с необикновена поезия, с глас, преливащ от необикновена любов, и с удивителна външност, изчезнал от Тракия. Но той тайно отпътувал към Самотраки и оттам – в Египет, където потърсил подслон при жреците на Мемфис. След двадесет години, след като изучил и усъвършенствал техните тайни науки, той се върнал в Тракия с име на Посветен, което получил от учителите си като знак за своята мисия. Сега се наричал с името

Орфей – „магнитна светлина”, и с името на своята арфа. В Египет той получил висше знание и голямо изкуство в древния Грембах, в храма на Озирис. Този храм Посветените наричали Град на Слънцето или Слънчев ковчег, защото пазел синтеза на Божествената наука и всички тайни на Посвещението.

Духът на Орфей е един от първите Учители на Мировата школа на Всемирното Бяло братство. По повеление свише той бил проведен да слезе между хората и учениците на Бялото братство, които са на земята, за да им покаже една от най-висшите страни на Школата – музиката на ангелите.

Орфей посетил Вавилон и Финикия, а след това се върнал в Самотраки, където се заел много смело с реформиране на Дионисиевата и Лунната религии. Той застанал на страната на Слънчевия Бог. По това време най-старото светилище на Юпитер се намирало на планината Кайокайон (част от днешните Родопи). Неговите жреци били велики мистици и помагали на цяла Тракия. Те приели пристигналия от Египет Орфей като спасител. Посветеният Орфей със своята тонова наука и изкуство напълно преобразувал поклонението на Бакхус. Той въздигнал Зевс и Аполон, включил поклонението на Зевс и Дионисий в една всемирна идея. Чрез неговото учение кандидатите за посвещение получавали чистотата на Божествената Истина.

Орфей искал да издигне тракийския народ, да укроти животинското в него. В песните и Словото си той говорел за висшия живот, за безсмъртието на душата. На учениците си обяснявал всичко по-дълбоко, искал да влее в душите им повече Слънце, повече Аполоново начало. Народът го наричал Пророк на Аполон. Орфей смятал Хелиос за по-велик от Дионисий. Той ставал рано сутрин, преди изгрева на Слънцето, изкачвал се с учениците си на планината Панагей и очаквал там изгрева с песни, свирене и танцови движения. Обаяна от музиката, цялата природа следвала Орфей; когато пеел, дивите зверове се събирали да го слушат. Трудно било делото му, мъчен бил пътят му. Зверовете, които събирал с арфата си, били символ на неговите неприятели и съперници, на грубото и низшето в човешката природа. Орфей е баща на поезията и музиката. Той учел, че музиката е откровение на вечната Истина. Открил е героичната стъпка в поезията. Той е създател на цяла Школа. Трудно било да се влезе в нея, мъчни били изпитанията, затова малко били избраните ученици. Орфей пеел своите химни, а неговите ученици ги предавали през столетията в ръкопис или устно. Едва през XV век една част от тях били публикувани във Франция.

Орфей учел за духовното естество на човека, проповядвал за безсмъртието на душата, осъдена да живее на земята, затворена в човешкото тяло. Орфизмът се смятал за израз на всестранно съвършенство, на телесна и

душевна чистота. Орфей въвел жертвоприношение с пити чист пчелен мед и плодове, проповядвал за братство между хората и за социално равенство, учел, че музиката възвисява човешкия дух, че музиката ще преобрази и ще спаси света.

Орфизмът е предшественик на християнството. В него има специфична основа, с безсмъртна стойност, както е безсмъртно името на Орфей. Живият Орфей е този, който носи всички методи на разумния живот чрез ангелското пеене и музиката на висшите небеса. Той говорел за безличните и първични начала: безкрайното време, безкрайната бездна, хаос, етер, светлина...

За да се изпълни законът на Битието, Орфей се срещнал с чиста дивна девойка. Легендата говори, че тя била нимфа от Пенейската долина. Девойката е исторически, реален образ и има сходство между нея и дантевата Беатриче. Тя е идеал на нравственото съвършенство и олицетворение на хубост и девственост. Била прекрасна девойка, която истински разбирала и прилагала учението на Орфей в своя живот. Орфей ѝ дал дуовното име Евридика, което значи „намерено висше добро”. Той ѝ пеел: **„Искам да бъда небе – звездно, всевиждащо, за да те гледам със всички небесни очи.”** Имената на Ева и Евридика имат един и същ корен „ев”, който означава едно и също женско начало, което работи в Битието. Излизането на Ева от Рая и слизането на Евридика в подземния, субматериалния свят е аналогично. И в двата случая причината е змията, която означава низшия ум, личното в човешката природа, егоизма.

През ранна пролет, срещу празника на пролетното равноденствие Евридика трябвало по древен обичай да броди заедно с найадите по свежите ливади. Срещнал я бог Авристей и, увлечен от красотата ѝ, започнал да я преследва. Бягайки от натрапеното присъствие на Авристей, девойката настъпила отровна змия, която я ухапала. Евридика слязла в царството на мъртвите. Скръб обхванала Орфей. Евридика била за него вечната душевна красота, вечният, безкрайният стремеж към Божествената Истина. За да освободи Евридика, той се спуснал през Тенарската бездна в подземния свят, безстрашно минал покрай мъртвите сенки, приближил трона на подземния властелин и започнал да пее със сладкозвучния си глас, свирейки на своята арфа, за да победи злите духове. Всички унесено го слушали. Той молел да му върнат Евридика. Безкръвните сенки се облели в сълзи, заплакали Белидите и Евменидите... Персефона и Плутон се трогнали. Харон, Прозерпина и Радамант предали Евридика на Орфей, за да я отведе горе в царството на Слънцето и Светлината. Но те го предупредили, че когато напуска подземния свят, не трябва да се обръща назад. Според тази прекрасна символика човешката душа се стреми все нагоре, за да се освободи от злото, за да няма падения и връщане назад. В края на Тартара – границата на подземното царство, Орфей не се сдържал, жаден да

види Евридика в нейната Божествена чистота и прелест, обърнал се и тя паднала отново долу, в царството на сенките. Орфей загубил Евридика завинаги.

Обзет от силна скръб, Орфей се оттеглил в самотните родопски дебри, където заживял сам. Риданията му вълнували и затрогвали долините, върховете и цялата природа на Тракия. Пеейки с арфата си, той стигнал до Рила в местността, наречена днес Олтарите. Там издигнал жертвеник на Слънчевия бог Аполон. Арфата му трептяла и разнасяла нежни звуци, които привлекли вакханките. Те яростно нападнали Орфей и го разкъсали. Както евреите разпънали Христос, така и вакханките разкъсали чистото Орфеево тяло, защото не се подчинил на разюздания Дионисиев култ, а създал нов Слънчев култ. Вакханките хвърлили главата и арфата му под Маричините езера, в началото на река Марица, под връх Мусала. Течението носело главата и арфата, а те продължавали да пеят песни, повтаряни от ехото на ангелите и на боговете.

Тялото на Орфей било разпиляно по четирите посоки на света за изкупление на новото човечество. Такъв е пътят и съдбата на повечето Посветени, които слизат на земята със специална мисия. Още в невидимия свят им се определя, че ще минат през това изкупление. Същото било определено и на Христа и Той сам приел изкуплението на кръста. Единният, неделимият, живият Орфей, разглеждан като Божий пратеник в света, става духовен, космичен и опознаван вътрешно. Става мистичен. С ангелския си глас Орфей съединил човешките души със света на Истината, въпреки че те са били затънали в гъстата материя..

Орфей е български дух. Това доказват немалко автори в своите писания от древността до наши дни. А и Никола Гигов, живеещ в Родопите – известен с 50 книги поезия и проза. Както и с дванадесет книги за живота и творчеството на Орфей, от които три: „Легенда ли е Орфей”, „Орфей и азбуката” и „Орфей и Евридика”, са преведени на английски език, издадени в един том. Дългогодишният изследовател (носител на много наши и световни литературни награди, получил през 2009 г.от Американския биографичен институт – САЩ, „Златен медал за България”) на Орфей, пише: „За да нямаме спор с Гърция аз издирвах древни гръцки извори – много от тях съм цитирал в книгите си. Тук ще спомена само една мисъл, написана на гръцки. Тя гласи: „От Родопите към Гърция слязоха поезията, музиката и свещените изкуства.” Цитирам и думи на Платон, Питагор, Еврипид, Есхил, Хераклит, които в близък вариант повтарят на гръцки думите: „На тракийски таблички е записано Орфеевото слово.” А Платон направо пише: „Видях купища книги от Орфей.”

Никола Гигов обръща внимание **на свидетелствата на антични автори, че траките, включително и Орфей, са имали своя писменост и книжнина далеч преди гърците.**

„...въпросът за писмеността на „безписмените траки“ е поставян от наши родолюбиви изследователи още преди Освобождението на България.” Интересът към тази тема не е стихвал. Много са имената на изследователите дали и даващи своя принос в това отношение. Тук мога да посоча доста имена, но моята задача е друга. Затова ще се огранича: Д-р Стефан Гайд ”Тракийското Писмо декодирано”, 2006, 2007, 2008 г. И Светлозар Попов „Българската писменост – известна и непозната”, 2009 г., от която ще цитирам малък пасаж: „Според специфичната структура на тракийското общество и наличието на затворени (херметични) жречески общности от посветени, писмеността е била ползвана изключително от членовете на жреческото племе на бесите. Затова ако някой търси следи от писмеността на траките, трябва на първо място да ги подири по местата, обитавани именно от есите – по горното течение на р. Марица, изридовете на Родопска планина. Траките като цяло може да не са били широко грамотни, но е имало посветени и те са били просветени...” Освен своите, авторът предлага и мнения, предположения доказателства от други известни изследователи.

Орфизмът става фундамент на класическите и по-късни култури. **Хераклит** пише: „Орфеевото слово е мълния, която вечер запалва звездите.” А нашият съвременник – известният поет **Гийом Аполинер** от Франция, е изписал: „Орфей е по-дивен от седемте чудеса на света.” Митологът **Фрейзер**: „Орфей е най-великият поет.”

Ще завърша тази толкова важна тема с мисли от Орфей Родопееца-Канос (13 век пр.н.е.), както го нарича Никола Гигов: „**Кръв не проливай!**”, „**Мой Бог е любовта!**”, „**Познай себе си и ти ще познаеш Вселенната и Боговете**”, „**Помощ на слабите, утешение на страдащите, надежда за всички**”, „**Земята може да се завладее с лира, а не с меч**”, „**Душата на човека е безсмъртна**”.

П

„П” е закон на разцъфтяване. Показва, че въпросът е разрешен, борбата в четирите ъгъла е премахната. „П” – отдолу става изтичане на лошата енергия. „П” – плод цъфнал и завързал.”

Много думи заприиждаха с тази красива буква, сякаш подпряла небето с два стълба – физически и духовен, за да ни даде възможност за **прошка, промяна, за пролетта** на нашето духовно **пробуждане**, като

една красива **приказка** с добър край; за намиране истинския **път** към себе си и другите, към **планетите, планините, природата** и нейното опазване; за **прозата и поезията** в живота; за **Правдата**, която представлява проявлението на Любовта във физическия свят; за **приложение** закона на Любовта, като метод на работа, на всичко, което чувстваме, мислим, защото казано е: „По **плодовете** им, ще ги познаете.”

П Л А Н И Н И П Р И Р О Д А

„Природата е жива и пълна с живот навсякъде, където условията на върховните ѝ закони го допускат. И с разумни сили, които ние едва сега започваме да осъзнаваме”

Учителят Петър Дънов

„Под думата „планина”, „висок връх”, разбирам разумното начало в живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберем какво иска Бог от нас, това качване има смисъл. И ако слизаме в долината, за да занесем от онова, което сме взели от планината, това слизание има смисъл. Следователно, ако се качваме при Бога и не взимаме нищо от Него, и ако слизаме при хората и не им занасяме нищо, ние сме хора, осъдени на страдания.

Планинските върхове възприемат космичните енергии, които идат към Земята, трансформират ги и ги разпространяват навсякъде. Всяка част от планината е свързана с една разумна сила в Природата. По високите места има повече електричество. Планините служат за възпитание на човешкия ум. А в ниските места има повече магнетизъм. Долините възпитават човешкото сърце. Изобщо в планините е събран колосален запас от електромагнитни енергии. В тях човек прави връзка между физическия и невидимия свят.”

Много хора обичат планините и често правят екскурзии в тях заради физическото натоварване, удоволствието от самото движение, заради чистия въздух, енергията, която събират, заради вътрешния и външен летеж, който изпитват при карането на ски, заради красотата, която съзерцават, тишината, в която почиват от градския шум, стреса, напрежението в ежедневието. Други обичат да посещават планините с автомобилите си, докдето има път, там засядат, надуват чалгата, запалват огън и си пекаат кебапчета, кюфтета, пържоли, обилно полети с винце и бира. Подремват на зелените поляни и доволни се завръщат в къщи. Ще кажете – така разбират живота, така го живеят. Добре, но нека не надуват музиката, която ехти „през девет баира в десетия”, да се съобразяват с хората, които имат различна – от тяхната – потребност за контакт с природата, с планината. И

когато напускат мястото на пикника, да почистват добре. Твърде често такива компании оставят пластмасови и стъклени бутилки плюс разни други неорганични отпадъци, които, както знаем, се разлагат след столетие.

Някои младежи пък решават да изпробват силата си, издръжливостта си и тръгват към планините с раници, които човек трудно би повдигнал, натъпкани обилно с храна, спални чували, палатки и всичко друго, необходимо за едноседмичен или десетдневен поход. При това преходите, които правят, са по 8, 10, 12 часа на ден. Но именно сред тези младежи са бъдещите или вече практикуващи геолози, физици, астрономи, химици, ботаници, медици, които са носители на новата култура, които обичат природата, изучават я, участват активно в нейното опазване. Познавам много такива млади хора, които освен чисто професионалните си задължения участват в различни природозащитни, здравно ориентирани, социални и др. организации.

Друга категория съвременни хора имат много ограничени схващания даже и за най-обикновени въпроси. Например, някои казват: „Защо трябва да ходи човек по планините, да се удря по камъните, да дивее по горите? По-добре да си седи вкъщи, на спокойствие, да си гледа телевизия, да си сготви нещо вкусно, да си хапне, да си пийне...” Какво ще кажете за това? По домовете си хората спокойни ли са? Много хора днес седят по домовете си, но не са спокойни: превиват се от ревматизъм, вдигат високо кръвно, хванал ги ишиасът и ред още болести. Така че камъните и в домовете им ги намират. Камъните представят болестите, недоразуменията, противоречията между хората. Следователно в планината човек има сто пъти по-голяма възможност да намери истината, отколкото в долината. Ако планините нямаха никакво предназначение, те не биха съществували. Планините не са създадени за снеговете и ветровете; те са създадени за хората, да се учат, да се ползват от тях. (Моя приятелка, лекарка, която заедно с други участници-специалисти веднъж месечно провежда семинари в Пловдив под наслов „Здравословният живот”, сподели с присъстващите как се лекувала от грип, синусит цяла седмица... Когато отишла с приятели в Родопите – всичко от нея се изчистило. Мнозина от нас също имат тези опитности.)

Да не забравя ловджиите, гъбарите – в последните 10-15 години това е един доходоносен бизнес, който постепенно залязва, защото гъбите намаляха. Причините са различни, но една от тях е, че ги изтръгват изцяло за по-лесно, по-бързо. А трябва пънчетата да се изрязват с ножче. Ако минете през местности, след като са обрани малините, боровинките, ще видите как са утъпкани, изпомачкани, със счупени клончета. Същото се случва и с някои билки. Природата е много щедра към нас, тя е винаги на наше разположение, готова да ни послужи, както пожелаем, а ние се отнасяме

варварски към нея. Изсичаме горите, унищожаваме редки видове животни, растения, билки...

Като говорим за Природата, разбираме нейното проявление. **”Природата е проявление на Бога в живота. В Природата се крие и новата наука, и новата философия.** Някои си мислят, че могат да покорят Природата. Какво струва силата и знанието на човека, ако той не осъзнава, че вреди на себе си. Живата Природа е разумна, зад нея стоят Разумни същества. Неразумното е произлязло от разумното. В Природата има закономерност, която е разумна, а не механична. Разумното управлява всичко и е абсолютно свободно.” Живата Природа знае как да се възстановява и пречиства, но това ще бъде за наша сметка. Та материалният свят е вълпътена идея, вълпътена мисъл на Бога, Който е създал и нас, наблюдава ни, чака да поумнеем, защото това, което става в Природата, става и в нашия вътрешен живот.

Франсис Бейкън казваше: **„Ние командваме природата, само като ѝ се подчиняваме!”** Тези думи на философа, който бе висш пратеник на Розенкройцерите, се съгласуват точно с учението на Учителя Петър Дънов.

Меки, сурови, мистични, красиви, пълни с енергия и живот са планините в нашата Родина. Ние сме щастливи, че имаме много на брой планини върху толкова малка площ. От почти всички селища може лесно да се стигне до някоя от планините – малки и големи. Това е голямо благословение за нас. За тези, които действително могат да се потопят в живота на планината, да я наблюдават, изучават. Защото всяка планина, всеки връх, всяко езеро има свое велико предназначение. Човек може да намери Великото и Красивото в света само по високите места. В този смисъл всеки човек трябва да се изкачва на високи върхове. Физически той може да е в долината, а умствено и духовно – по високите места.

Особено е полезно да се водят децата от най-ранна възраст в планината. Тя ще развие волята им, понеже самото изкачване е придружено с мъчнотии при преминаване през стръмни, мъчно проходими места, с преодоляване на други препятствия и пр. При тези екскурзии детето ще се запознае с камъни, треви, цветя, извори... Ние трябва да направим нещо за подобрението на местността, през която минаваме, с помощта на децата. Да почистим извора от камъчета, листа, клончета, които гният. Можем да разкажем приказка за извора, да го одушевим. Детето да си представи извора като живо същество, което страда, когато е неочистено; да се събуди у детето подтик да очисти извора от любов към хората и животните, които ще пият от него.

Родих се, израснах в Дунавската хълмиста равнина. И когато бях много малка, преди да зърна картини на планини в книжка – още нямаше те-

левизия, все си представях високи върхове, много по-високи от нашите хълмове. Откакто пораснах, до ден днешен съм запалена туристка. Ето какво посветих на някои планини. И на вас.

Над Хималаите мир цари, хармония и красота от висини.

Какво са планините без гордите, високи върхове, зареяни в синьото небе? Какво са планините без изворите, ручейте бистри, реките, бързащи надолу в равнините, долините?

Какво са планините без горите, сърните, орлите, стадата хлопатарите, звънците?

Какво са планините без небето и земята? Те самите – небе, земя, скали и минерали, билки, цветя, треви, простор и въздух, тишина, живот за хора, птици и животни – в хармония, единство, красота.

На Рила възлезни! Мистична, величава, с десетки езера – всевиждащи очи. (Между Рила и Хималаите има връзка.)

На върховете Пирински стъпи, душата ти да литне към небето – гранична, в безграничност.

Във меките Родопи – широки, топли като женска пазва – потъни и отдъхни сред нежните цветя на пъстрите поляни. Орфеевия глас и арфата му чуй! От сферите небесни на хармония въззема се нечувана симфония. Орфеевата музика послушай! Излива се, трепти с магнитна светлина във песните родопски, огласящи България, света. Лети и в Космоса послание за мир, живот, за творчество и красота към сферите небесни на хармония от нашата мъничка Земя.

По топлия гръбнак на Стара планина тръгни – от Ком до Черното море стигни. И радвай се на водопади – райски пръскала, на дивите кози, орли, на еделвайсите, полепнали в прегръдка нежна с високите скали. Връх Ботев изкачи и чуй: „Гора зашуми, вятър повее, Балканът пее хайдушка песен.”

Всяко стихотворение, което съм писала за планините, има своя история. Ще ви разкажа една от тях, свързана с **връх Мусала**.

Събрахме се приятели в почивната станция на Техническия университет – Пловдив в Родопите и там посрещнахме новата 2005 година. На първи януари сутринта някои от нас караха ски, други заедно с децата се пързалияха с шейни. Обядвахме и се готвехме да потеглим по домовете, когато някой предложи да отидем на Мусала с едно преспиване на върха. Оформихме една група от осем човека, сред които бях и аз.

На 2-ри сутринта тръгнахме за Боровец. Използвахме лифта до Маркуджиците и от там поехме нагоре. Времето беше слънчево, пътеките утъпкани, вървахме умерено, радвахме се на безкрайната белота, която ни изпълваше с повик за чистота, душевен простор и свобода.

При изкачването на последната част – от заслона към върха, където е и стоманеното въже за хващане, вървахме по-бавно, мълчаливо, внимавахме в стъпките. Усещането, че се сливаш със снега, сродяваш се с подалата се тук-там скала, с невидими същества, които населяват тишината, въздуха под ясното синьо небе, е удивително преживяване.

Здрачаваше се, когато стъпихме на върха. Мусала означава „близо до Бога“. Тук е светилището на Рила. Светилището е триъгълник, образуван от езерото Окоето, Маричините езера и връх Мусала. Това светилище е свързано и с Орфей. Някога Мусала е бил най-високият връх в Европа, после се снишил. Той никога не е потъвал под вода. Първите култури на Мусала съществуват в библиотеките на Невидимия свят. Рило-Родопският масив е бил център на разумни сили, които са работили тук.

Вечеряхме, споделяхме кой какво е преживял, усещал при изкачването, какви картини са го впечатлили най-много. Навън вятърът, който ни съпровождаше към края на изкачването, се усили. Жоро, който беше дежурен в хижата, ни предлагаше топъл, ароматен чай. По едно време той каза: „Струва ми се, че утре сутринта няма да можете да тръгнете обратно.“ Някой от нас отвърна: „Днес беше толкова спокоен ден, нищо не предвещаваше за промяна на времето.“ Жоро се усмихна: „Тук, в планината, е така. Тя си знае...“ В този момент външната врата се отвори широко и през нея влезе, заедно с напора на вятъра, стройна девойка, с дълги коси, подаващи се изпод пухеста розова шапка, а след нея едър мъж, който ни поздрави с мек, топъл глас и сърдечна усмивка. Всички млъкнахме от изненада, вперили очи в тази странна двойка, сякаш паднала от небето. Жоро скочи от стола и тръгна към тях: „Иване, на тридесет и три стана, а все я караш по момчешки. Къде посред нощ в тая буря! И с това крехко момиче.“ „Бурята току-що започна – спокойно отвърна мъжът. – А момичето не е крехко, само така ти изглежда, издръжливо е за двама...“

Оказа се, че бащата на Иван дълги години е работил в хижата и момчето от малко е „изтичвало“ от Самоков до върха през всички сезони на годината. Никога няма да забравя този порасъл Иван – рус, със сини очи върху бяло, спокойно, одухотворено лице, с естествени, плавни, отмерени движения на ръцете и тялото и лека усмивка, която бе в унисон с тази на момичето, когато тихо си говореха, допрели рамене.

Бурята се развилня, върхът сякаш се люшна – в битки земни и небесни много пъти устял, знаещ – винаги след бурите, мъглите, иде светлината от Божествения рай.

Сгушени в одеялата, сгрят от приятелските жестове, от топлината в песните, словата, ние възпявахме мощта и мъдростта, с които сътворен е Космоса, нашата мъничка Земя.

На сутринта слънцето изгря, през снежни облаци – кълба, покрили върховете, небесата. Вихрушки бели със сребърни стрели засипваха очите ни, лицата.

Стояхме уловени за ръце под напора на вятъра, отворилото се небе – единни, радостни, щастливи, във бодрата верига на върха, на Мусала. И пеехме молитва свята за мир, Любов на всички хора по Земята.

„**Странджа целува морето**” написах през едно от летата преди няколко години на къмпинг „Оазис”. Това беше едно наистина оазисно, райско място, което днес е съвсем променено. Когато строителите – „обновители”, решително нахлуха в тази последна, все още непрекрена трета част от къмпинга, видях малки мъртви риби в реката, която идва от Странджа и се влива в морето. Багери зариваха устието, златистите дюни, от които остана една семпла ивица. Марио – наш оперен певец, който живее през последните години в чужбина и който почиваше на къмпинга – тичаше изпотен към нас, сълзите напиреха в очите му и викаше: „Варвари! Вижте какво правят! Това е абсолютно беззаконие! Опитах се да ги спра! Щяха да ме смачкат.”

Високите тополи, под чиито сенки пладнуваха разноцветните палатки на къмпинга, бяха изсечени, земята разорана и посята с рай-грас. От тогава не съм стъпвала на това място. Искам да си спомням за него така, както съм го описала в едно есе, което завършва с думите: „Това е къмпинг „Оазис” – едно райско кътче, където съюзът между небето, земята, морето, планината е толкова чист, осезаем, благодатен, красив.”

Широки, пъстри, огряни
от слънцето поляни,
дъбрави от лески, буки,
дъбове стари -
столетници мъдри
пазещи тайни
пленителни, живи,
свидетели на буйни
и тлеещи огънове -
в душите Божествени,
сърцата, телата -
на вихрени кръгове,
нестинарски танци...

Странджа, с растително,
прекрасно царство,
поискало да се окъпе
във водите на морето,
харесало то бризовете -
скитащи, волни,
скалите, бреговете.
Възлюбила Странджа
топло, предано морето
през вековете.

Дали така ще бъде
след хилядолетие?

Моля, опитайте се да изброите **всички планини у нас**, които знаете; тези, в които сте били; коя е любимата ви планина? Проучете колко са

планините в България, включително най-малките, и ще останете изненадани.

И не забравяйте за планетата, която започва с буквата „П”

ПРЕХОД ПРОМЯНА

В темите, които сте прочели досега, доста често ставаше дума за промяна – главно по отношение на хранене, Природа, мисли, чувства, постъпки. Промяната е вечният двигател в индивидуалния живот на всеки човек, в живота на планетата Земя и цялата Вселена. „В недрата на Вселената навлиза нова по своето съдържание енергийно-информационна сила. Тя има качествено нов състав, защото в нея е вложена нова по своето съдържание информация. Казано с други думи, настъпва нов етап от развитието на Вселената и Земята като част от вселенското пространство също е подвластна на това изменение.”

КОСМИЧЕСКИ ПРИЛИВ

Отварям очите,
отварям сърцето.
И тихо си казвам:”Ела
Космически прилив на нови
енергии,
при мен заповядай сега!”

Аз твой съм приемник,
проводник, носител -
по моите струни свири
красиви мелодии
от звездни пространства
с високо честотни вълни.

И тези вибрации през нас
ще се носят
към всяко едно същество,
и в земните пазви
ще внасят пулсации,
които творят чудеса.
И пак ще живеем
на тази планета,
но тя ще е Храм на Духа.

Мария Брайкова

Напоследък много информационни източници говорят за голямата потребност от **промяна на съзнанието**, като се обосновават с досегашния неправилен начин на живот. И в действителност човечеството след хилядолетия съществуване се утвърди само и единствено като консуматор на

природните ресурси, без да потърси възможност да защити природата от безогледната човешка намеса. Макар че в последните години започнаха да се използват възможности за екологично чисто производство, правят се опити да се ограничи замърсяването, използват се естествените енергийни източници.

Тъй като развитието на живота на нашата планета е свързано с еволюцията на живота във Вселената, всички хора са длъжни да се замислят за културата на своето поведение и общуване с природата. Сегашният етап от развитието на човечеството е в напреднала фаза, т.е. хората до голяма степен вече са застрашени от самоунищожение, и то в резултат на собственото им недалновидно отношение към Природата и тяхната бездуховност. Тези факти налагат бърз и качествен преход за пълна промяна в начина на живот – докато човек се развива, и Земята ще се развива. Ако човечеството не вземе в свои ръце инициативата за тази промяна, ще се наложи чрез намесата на Висшите разумни сили да се направи корекция. За какво става въпрос? В ход е вече информация за **квантов преход** на човечеството, защото условията на Земята – такива, каквито сега съществуват, вече не отговарят на Замисъла на Създателя за живот във физическия свят. Програмата за еволюция на човешкия род, за неговото духовно развитие буксува.

Успоредно с това са създадени от човешката техническа мисъл усложняващи екологичното равновесие обстоятелства. Събрани заедно, двете причини – моралният упадък и опасността от екологичната катастрофа, налагат необходимостта от съществена промяна в организацията на живота на нашата планета.

Програмата за осъществяване на прехода чрез Висша намеса е вариант, който ще бъде използван само в краен случай, а това означава, само ако хората не успеят да постигнат разбирателство помежду си и продължават все така грубо да експлоатират човешкия труд, ако те продължават да вредят на себе си, на обществото и Природата. Казано с други думи, ако хората не променят качествено своето мислене, своето съзнание и не покажат, че могат да живеят разумно. Разумно – ще рече хората да потърсят добрата дума, благородните човешки взаимоотношения и знанието за новото хранене. Знанието за новото хранене е толкова актуална задача, както например екологичният проблем или проблемът с негативната енергия. Новото хранене означава хората да престанат да употребяват животните за храна. Този вид хранене – без месо, ще отстрани много здравословни проблеми, много болести, които сега измъчват хората. Най-същественният ефект, който ще настъпи, е формиране на ново мислене. Без животинското месо човек формира ново, различно мислене.”

Има много информация за здравословно хранене – потърсете я. (Писах за това в темата „Здраве“.) Радостно е, че много хора започнаха да

търсят здравословното хранене. Има и специализирани магазини, с богат асортимент, литература, съвети.

„Новото хранене е необходимо, защото изменението, което става във Вселената, засяга не само планетите, но и **човешкия организъм**. Човешкият организъм е съществен елемент от Сътворението и като мисъл-форма, висша по своя произход, той подлежи на промяна толкова, колкото и всичко останало. Промяната е повече от наложителна, за да послужи за целите на Еволюцията. Тук обаче съществен фактор е човешкото съзнание. Желателно е промените да настъпят с негово участие. Но това е задача с определено време за решаване. Решението на тази задача не може да бъде отлагано до безкрай.

Най-важната промяна е – **човешкото съзнание да приеме Любовта като начин на живот**. Това е, което ще спаси човечеството от самоунищожение и Вселената от катаклизми. Защото, ако при нас настъпи самоунищожение, за Вселената това ще бъде катаклизъм. Защо отново – през всички теми дотук – говорим за Любовта? Защото това е основната енергия на сътворението. Любовта е енергия, тя е Силата на Сътворението. Затова Висшите учители ни призовават да потърсим спасение във и чрез **нравствеността**. Те се стремят да ни научат как да преинем на качествено ново ниво на общуване. Според тях ние можем и час по-скоро трябва да изградим своите взаимоотношения с Любов. Само така животът на Земята ще се запази. Защото новата информация, вълпътена в енергийното пространство, разгръща **Програмата ”Любов”**. Тази програма е същественият фактор на промяната. Космическото пространство е изпълнено с вибрациите на тази Велика Идея. Точно вибрациите на основния енергиен пояс изискват промяната и в човешкия организъм. Защото без промяната ние не можем да бъдем в синхрон с общото вибрационно ниво на Вселената. Това е изключително съществен момент, който трябва да бъде осъзнат от човешкия ум.

Човешкият ум трябва да разбере изключителната потребност от облагородяване на човешките взаимоотношения. Без облагородяване на отношенията между хората нищо няма да се получи! Затова призивът към човечеството е: **Опознайте добродетелите!** Знание има само в добродетелите, знание има само в Любовта, в Мъдростта и в Истината. Опознайте знанията, които те ви дават. Това са благородни знания. Знанията от добродетелите ще направят човешките взаимоотношения градивни. Ако бъдат възприети знанията само от петте добродетели: **човеколюбие, добродушие, достойнство, благоразумие и благородство** ще спасите не само вашия живот, но живота на Земята.”

Използвана литература - „Пророчество или реалност”, София, 2010 г.

Не ни остава нищо друго, освен да си пожелаем - Промяна!

**Стъпката ми е
пролетно-нова,
променена.
Препрождам земята,
докосвам небето.**

.....Промяна! Промяна! Нашият начин на живот е вече остарял.

П О Е Т

Ако ръката на поета спре да пише
ще стихнат ветровете,
ще спре дъха на горските листа,
вълните сред морето ще затихнат,
ще млъкне и човешката душа,
целият световен храм
на минали стремежи вдъхновени,
изляли в образ вечния копнеж,
ще рухне, до основи ще се срине,
ръката на поета го крепи -
без нея той навеки ще загине.

Весела Несторова (1908 – 2002)

П Е Т Ъ Р Д Ъ Н О В П А Н Е В Р И Т М И Я

**„Цял свят се прекланя пред мене, а аз се прекланям пред Учителя
Петър Дънов (Беинса Дуно) от България.“**

Алберт Айнщайн

**„Беинса Дуно е един от най-благородните Духове на съвременната
епоха. С право неговото име е известно между тези на Великите
Посветени Учители на човечеството.“**

Д-р по литература Серж Хютен

Петър Константинов Дънов е роден на 11 юли 1864 година в с. Хадърча (сега Николаевка), Варненско, в семейството на свещеник Константин Дъновски. Потомък е на два български възрожденски рода. Майка му Добра е дъщеря на чорбаджи Атанас Георгиев, кмет на Хадърча, открил първото българско училище във Варненския край, а баща му – отец Дъновски, е отслужил първото богослужение на български език в българската

църква във Варна и е бил един от радетелите за българска религиозна свобода и просвещение.

След завършване на средното си образование в Свищов Петър Дънов заминава за Америка през 1888 г., за да следва теология в най-престижния за времето Теологически факултет на Бостънския университет. След получаването на диплом за завършено висше образование веднага записва и в Медицинския факултет на същия университет, където следва две години. През 1895 г. се завръща в България, а през 1896 г. излиза книгата му „Науката и възпитанието”. Годишите до 1900 са време на дълбока вътрешна трансформация и прозрение, в които той поема духовната си мисия. В следващите 11 години Петър Дънов изнася множество сказки и лекции върху духовни теми и френология във всички краища на България. Пътуванията му помагат да опознае народопсихологията на българина и да обогати своите френологични проучвания. Някои резултати от тях излизат през 1901 г. в списание „Родина”, за което той написва пет статии по френология под заглавие „Глави и лица”.

През 1900 г. във Варна се осъществява първата среща на неговите последователи. Така започват летните събори на Духовната верига, която дава основата на Общество Бяло Братство. Заради необикновената дълбочина и проникновение на беседите и словата на Петър Дънов на един от тези събори възниква обръщението „Учителю”, което оттогава остава. Духовният учител (**Бейнса Дуно**) бива разпознат зад личността на „г-н Дънов”.

От 1904 г. Петър Дънов се установява в София, а след 1911 г. неговите неделни беседи стават публични, започват в 10 ч. сутринта и продължават около час. В 1922 г. той слага началото на духовната Школа на Бялото братство, в която теоретичните знания са съчетани с духовни практики, методи за самоусъвършенстване, упражнения за развиване на тялото, ума и контрол на емоциите.

От 1922 г. нататък Учителя редовно извежда учениците си в планината – на Витоша и на Мусала. От 1929 г. ежегодно се прави летен лагер на Рила, в местността „Седемте рилски езера”. Това е „лятната духовна школа”, в която учениците са стимулирани да осъществят по-тясна връзка с природата, да се ползват от нейните блага, да се справят с неблагоприятните условия на планината, както и да работят върху своите взаимоотношения.

През 1932 година на поляната на „Изгрева” край София се ражда Паневритмията – свещен кръгов танц, чиито движения и музика са дадени от Учителя. В следващите години все повече ученици и последователи от страната се събират и обединяват в кръга на Паневритмията, която надхвърля националните граници и в моментна вече се играе на петте континента.

През зимата на 1944 г., след кратко боледуване, Учителя Петър Дънов завършва земния си път. Последните му думи са: **„Една малка работа се завърши добре.“** Рано сутринта на 27 декември духът му напуска този свят.

Днес, когато пиша тези редове, е 14 март 2011 година. До 22 март остават само 8 дни. Вълнуващо е очакването да заиграем отново ПАНЕВРИТМИЯ. Да чуем музиката, словата на първото упражнение „Пробуждане“: „Първият ден на пролетта, първият ден на радостта, първият ден на любовта, носят сила и живот.“

Пролетта иде! С мощния импулс на Живата Природа тя събужда всичко: земята, минералите, животни и птици, растения, хора. Нови мисли, чувства, идеи прииждат в умовете, сърцата; човешкото съзнание се разширява, надскочило ежедневиите житейски грижи, към един хоризонт, от който можем да погледнем вътре в себе си и навън към безкрайното си-ньо небе, което ни зове с необятността си.

Ако се взрем по-настойчиво в дълбокия смисъл на човешкия и космичния живот, ще открием, че всяка промяна в микроскопичното битие е отражение или резонанс на един обилен живот, който блика в макрокосмоса. Пробуденият от съня на своето биологично битие човек винаги се стреми да даде израз на тоя висш живот на Духа както чрез изразните средства на музиката, живописата, архитектурата и пр., тъй и с хореографското изкуство. Движенията, които правим във всекидневния си живот, са израз на една или друга идея. Всяко упражнение в голямото хореографско изкуство е израз на някаква мисъл.

Всичките 28 упражнения на Паневритмията – **извлечени из живата Природа** – са израз на съответни възходящи състояния на човека. Те са спокойни, лишени от стихийността на опиянението, прости, с великата простота на мировите закони и чисти от външни ефекти. Играят се на равнина, в часовете на събуждащия се живот, когато световното сърце с пълни шепи дарява великия дар на една обич.

Кръгът на Паневритмията е едно малко преповтаряне на огромното световно колело, по което протичат силите на макрокосмичния живот. Той крие в своята идея идеята за Божественото пробуждане на Живота, крие четирите годишни времена, радостта на даването и всички ония състояния, през които минава човешкият живот. Чрез играта в тия ранни часове всеки може да дойде в резонанс с протичащите благодатни сили на живата Природа. Паневритмията се играе от 22 март до 22 септември.

Същинският смисъл на думата „Паневритмия“ е: **разумна обмяна със силите на живата Природа.** Според езиковия произход на думата „ПАНЕВРИТМИЯ“ („пан“ – „всичко“, „всеобщ“; „ев“ – това, от което излиза всичко; и „ритъм“) можем да я наречем „космичен висш ритъм“. За-

коните на паневритмичните движения са написани в целия Всемир. Тези движения са основани на дълбокото познаване на силите, действащи в човешкия организъм и в цялото Битие.

В основата на Паневритмията, както и във всяко творческо проявление, стоят Седемте херметически принципа: **принцип на ума**, разумността; **принцип на съответствието** – между всички неща има подобие, съответствие или „каквото има горе, има го и долу“; **принцип на трептенията или вибрацията** – всичко е в движение, всичко трепти, нищо не е в покой; **принцип на полярност** – „всичко в природата е двойно“: ден и нощ, мъжко и женско, електричество и магнетизъм и пр.; **принцип на ритъма** – всичко в Природата е ритмично, периодично; **принцип на причини и последствия** – всичко в света има разумни причини; **принцип на единство или сродство** – всички неща в Природата са сродни, защото в основата им стои единството. Всички хора сме скачени съдове, малки частици от Големия живот на Всемира

Паневритмията се основава **на законите на съответствието между идея, дума, музика и движение**. Затова тя има общо с музикотерапията, кинезитерапията, позитивната психотерапия, арттерапията, педагогиката, философията и др. През последните години Паневритмията е обект на изследване от страна на специалисти от различни научни области.

Паневритмията е достъпна в широк възрастов диапазон. Подходяща е не само за хора на средна възраст, но и за деца, защото прилича на игра и може да ги ангажира емоционално благодарение на груповото изпълнение и музикалния съпровод. Подходяща е също за хора в напреднала възраст, защото отговаря на принципните методически изисквания на кинезотерапията в гериатрията.

Изпълнението на Паневритмията е достъпно за всеки, който пожелае да я изучава – това става в курсове, които се провеждат през есента и зимата (има информация в „Интернет“). Практикуването ѝ е изключително икономично от финансова гледна точка. Паневритмията не дискриминира участниците по пол, възраст, здравословно състояние, степен на подготвеност, както повечето спортове и фитнес-системи, а ги интегрира и по този начин ги обединява.

Паневритмията се явява като стимулатор за извикване към живот на физическите и духовни сили на човека. Ето защо можем да кажем, че **Паневритмията е наука, която регулира физическите, духовните и умствени процеси на човека**. Можем да я наречем наука на хармоничните движения във връзка с човешките мисли и чувства.

Паневритмията тонира човека, организира и хармонизира вътрешните му сили, координира ги и ги насочва към разумен живот. Затова можем да кажем: тя е **метод за самовъзпитание и възпитание** на разумните съ-

щества. Паневритмията представлява висшият закон, който трябва да се приложи за самовъзпитанието на индивида и обществото.

Чрез Паневритмията човек гради и твори нови ценности в себе си и в живота. Тя е новото, което трябва да се внесе в културата. Тя ще даде нов подем, нови възможности, нови хоризонти за подрастващото поколение на учащите се, както и за възрастните. По този начин ще се направи важна крачка за осъзнаване на новото, което сега се събужда в живота като красиво зазоряване на душите.

Паневритмията е в хармония с изгряващите сили в човека и в живота. Те са вложени в нея. Тя ги събужда и подтиква към дейност. **Тези изгряващи сили са: доброто, справедливостта, разумността, хармонията, братството между народите, свободата – премахване на всички прегради, ограничения, които спъват Божественото естество на човека да се изяви в света с всичката си красота, блясък и размах.**

Да приветстваме тези, които всяка пролет отново и отново образуват живия кръг на Паневритмията. Те са, които искат да влязат в един свят на поезия, свобода и творчество.

Използвана литература :БЕИНСА ДУНО, „ПАНЕВРИТМИЯ”.
Издателство „Бяло Братство”, София, 2004.

Стихотворението „Паневритмия” написах няколко дни преди 22 март. Лежах в къщи с гипс на крака – бях пострадала на ски. Беше ми тъжно, че няма да заиграя Паневритмия в първия ден на пролетта. Стихотворението дойде като подарък - състои се от три части, които съответстват на трите нейни дяла: първият – **28 упражнения, вторият – „Слънчеви лъчи”, и третият – „Пентаграм”.**

П А Н Е В Р И Т М И Я

Свещен и древен танц си Паневритмия вечна и наша.
От космичните сфери Учителят те улови, подари на Земята,
за да раснем красиви и здрави, мъдри и силни,
от Любов, светлина, Дух и Душа изваяни.

Завърта се плавно кръгът паневритмичен,
пулсират сърцата ни в ритъма вечен,
телата ни земни – Божествено сътворени,
стъпка по стъпка са в новото устремени.

Върти се бавно кръгът паневритмичен,
със своята индивидуалност в играта
е всеки различен,

но мислите наши – пречистени, хармонични,
обединяват Душите ни – святи, Божествени.

II Върти се вечният кръг на живота!
Дванадесет лъча пулсират в него:
напред и назад – еволюция, инволюция,
две стъпки напред, една назад,
в ритъма Български, ритъма наш,
по изгубения рай изпълнени с копнеж,
в седем-осми такт, единствен, неповторим,
със пулса на Слънцето само сравним.

III Ето, веч идем ний, светлозарни лъчи...”
Ние сме в Пентаграма и Пентаграма е в нас
Мирна светлина извира, непрекъснато струи
от Твореца към Човека и обратно – през петте лъчи.
Ръце, нозе, пръсти – антени допрели,
Чертаем Човека Божествен, Човека земен.
По пътя на Истина и Правда смело вървим,
със Мъдрост, красота, света ще обновим
и с Божията Любов душите жадни ще поим.

Р

„Р“ показва, че като живял на Земята, човек се е научил да различава доброто от злото.”

РОЗОВАТА ДОЛИНА

Преминавали ли сте през розовата долина в края на месец май, в началото на юни? Спирали ли сте до разцъфтелите розови храсти, вървели ли сте сред тях, дишайки ранния утринен аромат? Гледката, усещането са удивителни, несравними с нищо друго. Ще ви се стори пътуване в света на приказките. Стара планина се издига със своите върхове в чистото, прозрачно-синьо небе, от юг Средна гора майчински е разгърнала диплите на магнетичната си дреха върху долината – закътана, топла, красива, разстлала вълшебен килим от хармонично съчетани червени, бели и зелени багри, криеща тракийски тайни от векове.

Розовата долина е малък къс земя, дълга 94 км, със средна ширина 10 км. Нейният чар е в красотата, не само, когато розовите храсти цъфтят. Тя сякаш е картинна галерия, в която Великият художник е нарисувал пейзаж до пейзаж, удивляващи с простота, изящност, пищност.

И преди век Розовата долина пак е омайвала с красотата си. Ето как я е видял, почувствал народният поет Иван Вазов, когато пътувал през Дервентския проход откъм Стара Загора: „Колко е прекрасно! – пише той. Колко сила и фантазия природата е похарчила, за да окичи пролетното ѝ рухо... Долината омайва с разкошната си пъстрина и величественост. Докъдето ти стига окоето, гледаш бляскаво зелени ливади, нежни кадифени морави, живописни ландшафти, гюлови градини, вече заруменели и заблагоухали, пресни поляни, през които речат бистри планински бари. И всичко това прошарено с купове горици от кестени, орехи, сливи, череши, круши, дрянове, ябълки, вишни, празнично разцъфтели, а сред тази панорама между върбалаци и шумящи брястове се вие млада Тунджа и шари чудни меандри по зелената равнина. В дъното на картината – Стара планина: верига исполински върхове, които се къпят в синьото небе, а далеко на запад мръщи се халосният Юмрукчал, забулен от снегове и облаци като Олимп на някой балкански гръмовежец...”

Кога се е появила на българска земя розата – царицата на цветята, е трудно да се каже. И откъде е дошло това красиво цвете, също не се знае. Предполага се, че у нас розата цъфти от около 300 години. Смята се, че родината ѝ е долината на река Ганг в Индия. За гюлови градини в Елионската земя споменава Херодот, а много по-късно Хаджи Калфа пише, че

имало розови градини около Одрин. Но нашата маслодайна роза носи научното име „дамасцена“, което подсказва, че нейната родина е Дамаск.

Двадесет години непрекъснато пътувах през Розовата долина – сега по-рядко, но продължавам да я гледам със същото чувство на обич, преклонение пред красотата ѝ. Трендафиловите градини са вече много малко. В Клисуре само тук-там са останали жални останки от цъфтящия „златен трън“. А градът се е славел с това, че докато другаде получавали един килограм масло от 3000 кг гюл, клисурци изварявали 2000-2500 кг цвете за един килограм масло. Затова те не оставяли ни педя незасадена с розови храсти земя. (На световните пазари килограм от розово масло, поради уникалните си качества, струва повече от килограм чисто злато.)

„Идвала щастливата пролет – еквили долове и рътлини от песни и припевки на ранобудните берачи. А след пладне на мегдана буйно хоро ще се извие. Бакърени казани прашели над разгорените огнища. На всяка долчинка или през къща-две пушели комините на гюлпаните и осветявали нощта. Над 600 хиляди килограма розов цвят преработвали клисурските розопроизводители. Никое друго селище в България не е достигало толкова. А „клизурското масло“ е най-хубаво. Ето едно авторитетно признание от нещо лице от онова време: „Както никой букет цветя не е свършен и пълен без рози, така и никое от двете – карловското или казанлъшкото масло – не е изящно наглед и благоуханно на мирис, ако не съдържа почетна пропорция от клисурското розово масло.“

Видях истинско розово масло в стар, пазещ традициите клисурски дом, дал на Родината ни достойни, работещи за нея люде. Маслото беше около два пръста на дъното на огромна стъкленница!

Била съм и на розобер. Последният път беше преди около четири години. Все още работех като учителка в Клисуре, в Професионалната гимназия по икономика. Около 24 май имахме няколко почивни дни, заедно със събота и неделя. Една моя ученичка – дете на разведени родители, която работи от малка всяко лято, за да спечели някой лев, ми каза: „Госпожо, хайде, на розобер...“ Тя идваше всяка сутрин в три и половина призори заедно с любимото си куче, чукваше на вратата и тихо се обаждаше, че е пристигнала. Бях готова, облечена с топли дрехи, обува със стари маратонки и специална престилка с огромен джоб, в която се събира розовият цвят.

Двете тръгнахме бързо към центъра на Клисуре, където се събирахме с други жени. Докато някоя от тях кажеше как е спала, какво се е случило с нея или със съседите, идваше малкият микробус. Наричах го „камионетка“, защото беше без прозорци. Качвахме се вътре и сядахме на пейки. Камионетката потегляше, минаваше през две селища, откъдето се качваха още жени, мъже, млади момчета, момичета. Тъй като местата не стигаха, те сядаха и на пода, плътно допрели тела един до друг. Вътре беше мъчи-

телно, задушно, имах чувството, че сме затворници – бях гледала подобни картина на превоз само на филм.

Добре, че пътуването траеше около 30-35 минути. Пристигахме на мястото, стоварваха ни и всички си отдохвахме. Работодателят пристигаше, поздравяваше ни с бодър глас, питаше добре ли се чувстваме. Раздаваше ни по една баничка и малка боза, чувалите, в които събирахме розовия цвят.

Идваше най-хубавият миг, час от деня: рано е, призори. Въздухът е кристално чист, свеж, напоен с аромата на цъфналите розови храсти. Дишаш, дишаш и ти се струва, че Божественият Дух слиза от розовещото се на изток небе, от върховете на Стара планина и влиза във всяка клетка на тялото ти, избистря ума, изпълва сърцето с радост, мир, любов, благодарност към живота, който ни е даден, към светлината, която просиява, преди слънцето да изгрее.

Да умиеш лицето си в росата на розовия храст, да освежи лицето ти росата на розовия храст и капчиците по него да блеснат в сияйна чистота е чудно преживяване!

Започваме беритбата. Човек трябва да знае кой цвят трябва да откъсне и как най-бързо става това. Тръгваме между редовете, завързали престилките с огромните джобове. Розовият цвят е натезал от утринната роса и тъкмо в тази благодатна роса се крие тайната на розовото масло (влажните розови цветове съдържат най-много етерични масла). Жените, които имат дългогодишен опит в брането, късат бързо и леко. Ние с Мирела също гледаме да не изоставаме. Чува се тих говор, понякога песен. Това е **работа**, която се върши с вътрешна благодат и любов. Вярвам – ще дойде време, когато всяка работа ще се върши от хората по дълбок вътрешен повик, смисъл и с Любов. Важно е и сега – доколкото можем – да вършим всичко с Любов. Както казва мой стар приятел: „Името на духовната работа е: Съвестно свършената ни работа във всяко едно отношение...”

Ето и едно по-специално описание на розата из **„Ромон от Божествената наука” от книгата „Билките на България, Европа и по света”**:

„Очарованието на розата иде от нейното женско обкръжение от ангели. Това, което може розата, не е сравнимо с нищо. Тя се разлива в света на сърцата с разкошна миризма, в която нито един брутален дух не може да живее даже и миг. Откъснатите рози нямат тая сила, но около розови храсти грубостта и жестокостта обикновено се обезсилват.

Розата, също като мака, с който са астрални антиподи, образува с листчетата си невертикални прави (при прегъването на най-външните). Това я прави подвластна на мощни астрални сили. Животът на розата е непрестанна влюбеност, а на мака – мощно желание. Есенцията от розово масло е позната като вълшебно средство за предизвикване на любов.

Съвършенството на розовия цвят е миниатюрен модел на Битието. В най-висок смисъл розата е произведение на Хипервселената и минава за Христово цвете, като в нея доминира верността, предаността – първото Христово качество. При това тъмночервената роза означава преданост към желанията на любимия, алената – предана любов, розовата – преданост към сродната душа, жълтата – предано приятелство, лилавата – предано съратничество, а бялата – преданост към Бога.

У розата намират покой и изцеление най-размирните марсови духове, тя самата има влечение към тях и с това се обяснява защо венерианките имат вкус към марсианците, а не към фините нептунови и аполонови типове...

Без розата, значи, вие не можете да откриете нито сродната си душа, нито начина за изпълнение на Господнята воля.

Намерете един розов храст и кажете на елфата му: „Прелестна и удивително хубава Вен, покажи ми къде се намира моята сродна половина в трите Вселени. Искам поне за миг да я зърна чрез тебе!”

Е, който вярва в елфите и търси сродната си душа, може да направи този опит. Чудеса се случват не само в Коледната нощ, но и през пролетта, която омайва с аромат и пробуждащ се живот.

Сетих се за един стих от театрална постановка на Валери Петров, която се казваше „Когато розите танцуват”: „Когато розите танцуват, дори старикът става млад и пътищата му се струват обсипани със аромат, със смях, със шепот, със сълзи, с възможности и изненади... Под букове и сред брези зашумоляват рокли млади. Уста с дихание горещо нашепват думи на копнеж. Ех, младостта е лесно нещо, когато още си младеж.”

Р А Д О С Т

„Има една радост, която разширява съзнанието на човека. Тя е тази радост, която се крие във великия, Божествен живот.”

„Радвайте се на всичко, което ви обикаля. Радвайте се на всичко, което днешният ден ви носи.”

Учителят Петър Дънов

Дъщерята на моя приятелка се казва Радост. Радост е на пет и половина години: с меки кестеняви очи, които хармонират с меките ѝ кестеняви коси, сплетени на плитки, защото тя обича панделките във всички цветове, които мама ѝ връзва. Радост е жизнерадостна, обича да танцува, да пее, започна да свири на пиано.

Преди няколко дни се видях с нея и майка ѝ. Радост играеше с децата в градинката. Беше топъл предпролетен ден, слънцето ярко блестеше, жасминовите храсти изпълваха въздуха с нежен аромат. От зелената набола трева надничаха дребни сини цветенца. По едно време Радост се провикна: „Слушайте! Измислих стихотворение. – Тя започна да декламира. – Радостни са всички. Радостни са птичките, тревичките. Радостни са малките цветенца. Вижте, имат сини, мънички оченца – тя погали дребните сини цветенца в зелената трева. – Гледат ни как си играем. И си пеем: тра-ла-ла, тра-ла-ла.” - Тя хвана за ръце едно момиче и едно момче, заловиха се с други деца, завъртяха се в кръг.

„Обича да си измисля стихчета, разправя ни разни небивалици – каза майката на Радост. – Почнах да ги записвам, откакто разбрах, че до седмата-деветата година децата говорят чудни истини. Надявам се, че някои от тях ще дешифрирам.”

До деветата си година детето все още живее в двата свята. То е и тук, и там, все още се събира. Една велика душа в едно малко тяло, което се учи да ходи за пореден път и се бори с ограниченията на физическия свят. Цялата опитност на детето от всичките му прераждания е записана в душата му и ние, като родители и учители на детето, трябва да се опитаме да прочетем написаното там. Ако се вслушваме по-често в това, което децата говорят, бихме се изумили.

Много деца, подобни на Радост, Радостина, има по света. Започнах да пиша тази тема с тях, защото голяма е радостта, когато се **ражда** дете! Радостта у децата е чиста, неподправена, Божествена.

И ние се радваме на слънцето, което днес изгря, на пролетта:

***Като царица мощна иде тя.
С дихание галъвно, меко,
с уханье тъй дивно, леко.
Обула сребърни пантофи,
звънти в мажорни, ведри ноти.***

Радостни сме, защото ни очаква пътуване при любимия човек, при нашите родители. Радваме се, защото тръгваме на екскурзия в планината или на почивка на море. Радваме се на музиката, на песента, които слушаме, или си пеем; на разцъфналите или натежали от плод дървета; на изложбата – продължаваме да носим дълго време в очите си нейните картини наред с картините, които ни поднася Природата всеки миг. Радваме се, че имаме **рожден ден**, че всеки ден е рожден ден – Божий дар – за нас. Радваме се, когато усещаме, че се раждаме в душите си за нов живот.

Радваме се, когато придобиваме материални блага: купуваме си къща, в която мечтаем как ще заживеем и ще родим нашите деца; радваме се, когато си купуваме кола, която ни осигурява независимост от обществе-

ния транспорт, а други – да блеснат с луксозни по вид и мощност и т.н.; радваме се на нещата, с които обзавеждаме нашия дом, когато си купуваме нови дрехи и пр. Но тази радост е преходна. Нито новата къща, нито новият автомобил, нито новите мебели и дрехи могат да прогонят тъгата, страданието, липсата на обич, доверие, неудовлетвореността, угризението, че някои от тези материални неща сме постигнали по нечестен начин.

Въпреки всички житейски изпитания, проблеми, несгоди ние можем да възвърнем радостта в сърцата си, да я опазим. Ние можем и се радваме на нашите деца, на слънчевия ден, на добре свършена работа, на среща с приятели, на природата... Радостта ни изпълва, когато обичаме и ни обичат! Тя идва в нашето сърце от посаждането, отглеждането на плода, който берем, раздаваме на другите. Радостта приижда в нас като пролетния вятър-южняк, като лек морски бриз, като чисто, синьо, безбрежно небе, в което сме зареяли поглед и в душата ни е леко, а душата ни ликува без особена причина. Просто се радваме, радваме на живота, както идва време и да скърбим. „Умните хора знаят, че страданията и радостите се редуват. Половин – една минута страдание, половин – една минута радост. Страдание, радост, страдание, радост – по този начин колелото на живота се върти.”

„Какво е различието между страданието и радостта? Къде е противоречието? Противоречието е в това, че ние разглеждаме страданията и радостите поотделно. Но **те съставляват едно цяло** – всяко едно страдание, ако го анализираш, то ще ти донесе **силата**, която е скрита в него. Вземете процеса на растеж и процеса на гниене, той е един и същ процес. Туй, което не гние, не може да расте и туй, което не расте, не може да гние. Растене без гниене не може. Къде намирате противоречието? Едно семе, след като го посееш в земята, какво става? Започва да гние. Но гниенето създава условия за растеж.

Противоречията във вашия живот или противоречията във всички хора са разхвърленият материал, от който трябва да се съгради нещо.”

Откъде иде чувството радост? От Божествения Дух, защото казано е: „А плодът на духа е: любов, **радост**, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание.” Радостта блика като извор чист от Божествения Дух и ни подканя да я уловим, да погледнем света през нейните очи, независимо от трудности, страдания, проблеми. **Радостта е двигател на нашия живот**. Ето какво пише д-р Константин Златев за радостта: „Следователно радостта е и **добродетел**, заложена у човека от Бога, която всеки следва да открие в себе си и да ѝ даде простор за изразяване. Това е радостта на човека, **който върви достойно по своя път в живота**, предначертан му от неговия небесен Баща. Радостта от

усета за **Неговото присъствие в най-тайните кътчета на душата и в делника.**

Радостта е и **израз на преклонение пред Твореца** на този красив, многолик свят, на любовта ни към Него. Понеже само **искрено любещият може да бъде радостен.** Извън чистата, Божествена Любов може да срещнем само имитация на истинската радост. Имитация, породена от задоволяване на земни желания, материални придобивки, плътски удоволствия. Тази сянка на радост е преходна и неизменно оставя след себе си усещането за пустота.” (Наскоро съседка – млада жена, която е сама, сподели с мен: „Един нормално интелигентен мъж от работата започна да се увърта около мене, да ми прави комплименти... Поканих го една вечер у дома, правихме секс, остана при мен. Той заспа, а аз осъмнах – чувствах такава празнота. За кой ли път се убеждавам, че без истинска духовна близост животът не ми носи нито удовлетворение, нито радост.)

„Човекът на Божествената Любов дори и **в страданието открива радост.** Радостта носи откровение. Всяка скръб носи тайни. Следователно в скърбите ще учиш Божиите тайни, в радостта ще учиш Божиите откровения. То е философията на живота. Нека посрещаме житейските изпитания с открито чело и да се радваме, че научаваме нов урок в земното училище. След достойното му преодоляване ще излезем от ситуацията по-силни и по-мъдри. А радостта в сърцето ни ще укрепва. За онзи, който възприема себе си като ученик в необятното училище на Живота, всичко, което му се случва, е повод за радост. Той живее в мига и поема от него всичко, което съдбата му носи, със светлата радост на ширококомислещия, човеколюбеща, **радателя** на хармонията между хората, от една страна, и между хората и природата, от друга.

Това е радост, **която изпълва сърцето с топлина, а душата – с непреходна светлина.** Радост, която сгрява и пробужда кълновете на живота. **Самата тя е живот.**

Родени сме на тази земя, за да живеем в радост и светлина, а не в тъга и мрак. От нас зависи дали да бъде така. Радостта ни се редува с болка и скръб, със страдания и неволи. Ту проблясва и ни извисява, ту се срива и потъва в бездната на отчаянието. Така, както живеем тук и сега, не бихме могли да се докоснем до вечната, неизтляваща радост. Но пък онези, които са я постигнали и я **раздават** безвъзмездно на всички, са нашият красив образец. **Неизменно радостен може да бъде само човекът, който следва Божествените закони и изпълнява Волята на Всевишния.**”

Нека си пожелаем да бъдем радостни, жизнерадостни при всичките условия на живота. Да се радваме на всичко, което ни носи денят, мигът. Радостта да бъде лъчът на светлината, пронизващ мрака на всяка наша тъга.

Докато пишех по тази тема и мислех за следващата – „разумност”, „разбрах”, че частицата „ра” - символизираща слънцето, присъства в разумните, градивни, полезни думи: „**работа**”, „**радетел**”, „**раздавам**”. С тях можем да съчиним **различни** изречения. Това, което ми хрумва, в момента е: **Всяка работа, извършена с любовта и разумността на великия радетел, ни носи радост, която да раздаваме на другите.**

Като многобройните ручей на Рила, които се спускат от високото, раздавайки щедро водите си. Те пеят тихо, приканващо – да се поспреш при тях, да отпиеш глътка. Те пеят със сребърни, зовящи ноти, или пък с водопаден грохот.

Стихотворението „**Ручей**”, което написах на Рила, бе превърнато в песен от моята приятелка Жела Николова, изпята от нашата обичана Мария Димитрова - сопран от Бургаската опера, която може да чуете в диска на буквата ”Р”.

РАЗУМ РАЗУМНОСТ

„Господ дава мъдрост; от устата Му иде знание и разум.”
(Притчи 2:6)

„Разумността се ражда от доброто, което е основа на Божествения свят.”

„Разумен човек е онзи, който излъчва светлина.”

Учителят Петър Дънов

В хода на историческото развитие много учени и философи са размишлявали върху въпроса как да дефинират неуловимия и удивителен разум. В западната научна мисъл анализът на взаимоотношението между съзнанието и мозъка е станал известен като „проблем разум-тяло”; „разум” и „аз” се употребяват като взаимозаменяеми. В миналото западните мислители винаги са разглеждали съзнанието или разума като нещо метафизично и различно от мозъка. Една известна теория от този тип е била изложена през 17 век от френския математик и философ Рене Декарт. Неговата дуалистична концепция говори за два вида субстанции: ментална и телесна. Менталната субстанция се характеризира с това, че има мисли и ги осъзнава, а телесната субстанция се характеризира с това, че заема място в пространството. Разумът и материята не само че могат, но и действително си взаимодействат и си влияят взаимно.

Днес физици, математици, философи, психолози създават различни течения, излагат различни концепции, теории, относно разума, връзката му със съзнанието, мозъка. Все още има учени, които твърдят, че всичко може да бъде обяснено чрез относително прости физически закони, математически, химически формули.

Ето какво пише философът Хърбърт Фийгъл, директор на Центъра за философия на науката в Минесота: „Както се казва, след като загуби душата си, а впоследствие и съзнанието си, научната психология като че ли окончателно загуби и разсъдъка си.” По този начин той накратко формулира една от тенденциите в развитието на съвременната научна мисъл – свеждането на всички духовни и психични феномени изключително до биохимични мозъчни процеси.

Мозъкът на човека е съставен от два вида материя: от груба, физическа материя, която се разлага, и от духовна, ефирна, която не се разлага. Върху духовната материя на мозъка се отпечатват всички човешки мисли. Като умре, човек взема със себе си именно тази ефирна духовна материя на мозъка.

Веществото, от което се е образувал мозъкът, се е събирало в продължение на милиарди години. Тия елементи, от които е образуван мозъкът, са се събирали не само от Слънцето, но и от цялата Вселена. Понеже човекът е създаден от материята на целия Космос, се нарича „микрокосмос”. Всичко, което е написано в клетките на мозъка, представлява недостъпна област за съвременната наука, макар някои нейни представители да твърдят, че са открили всички тайни на неговите функции.

По гънките на мозъка тече космическата енергия, която душата използва. А душата представлява сбор от прояви на ума, на сърцето и на волята на човека. Следователно **Божественият разум се изявява чрез пробудената човешка душа**. Божественият разум е дар за душата, която излиза от своя първоизточник като Божествен лъч и влиза в необятната Вселена, за да извърши работата, която ѝ предстои.

Докато пишех по-горните редове, в мене се роди следната мисъл: **разум, ра-зум-ност** е това, което идва **от слънцето – „ра”**, и улавяме с нашия ум.

„Като възлюбиш Бога в себе си или своя висок идеал, това значи да се облагородиш и да станеш **разумен**.” Който открие Божественото у себе си и му даде възможност да се прояви, се изпълва с благородство и разумност. Чрез **РАЗУМНОСТТА** си човек може да владее, управлява всички свои удове (части): езика, очите, ръцете, краката... Можем да имаме правилни, красиви движения, отношения с хората. Ако работим съзнателно върху себе си, можем да преустроим своя организъм, да изправим в себе си всичко онова, което от преди хиляди години сме изкривили.

Като живее, човек трябва да **спазва закона на последователността в трите свята**. На физическия свят той трябва да знае как да се храни, как да диша, как да пие вода и как да възприема светлината. Той трябва да има добре организирано физическо тяло. Влезе ли в духовния свят, той трябва да има добре организирано астрално тяло. За умствения свят пък трябва да има добре организирано умствено тяло. **Който е развил и трите тела, той може да се нарече разумен човек.**

„Когато говорим за **разумния човек**, имаме предвид онзи, който е господар на условията.” Разумният човек е господар на условията, защото спазва законите на природата при храненето, дишането, работенето... Затова той е здрав, добър, силен. Като усети, че почва да отслабва вследствие на тежък товар, веднага вика на помощ друг разумен човек. Ако тия двамата забележат, че отслабват от тежестта, викат на помощ трети и т.н. Разумните хора никога не се изненадват от външните условия. Те разполагат със светъл ум, с добро и устойчиво сърце. Колкото повече мъчнотите се увеличават, толкова повече разумните хора се събират заедно и стават по-силни.

„Когато се съединят страхът със смелостта, ражда се **разумността**.” Разумният човек става смел, когато дойде крайният предел на страха, и става страхлив, когато разбере, че противникът му е силен. Разумният умее бързо да превръща страха си в смелост и смелостта си в страх.

Същевременно разумният човек се отличава с особена мекота към близките си, към хората, с които работи в екип, към непознатите, които среща в житейския си път. Той е отговорен, знае кога, как да изпълнява задълженията си; пръв прилага новите идеи – от тях се учат и останалите.

Разумният човек е носител на висок морал – в него няма никаква лъжа. Защото **произходът на разумността се крие в Божествената Истина**.

Колкото е по-разумен човек в мислите, чувствата и постъпките си, с толкова повече свобода разполага той.

Нека си пожелаем разумно да се справяме с трудности и страдания; да не слагаме на гърба си товар, който не можем да носим и издържаме. Нека чрез Божествената разумност да придобиваме все повече светлина в нашите умове и сърца за добри, градивни дела.

Ако искате да знаете как сте прекарали деня – като обикновен или като разумен човек, всяка вечер преди да си легнете употребете 10-15 минути мислено да си дадете отчет какво сте правили през деня. Спомнете си къде какво сте казвали, какво сте правили и т.н. И ако след всичко това намерите в себе си една малка придобивка, туй показва, че сте прекарали деня добре, като разумен човек. Колкото и малка да е придобивката, тя е ценна. Само по този начин човек може да разработва своя характер. Само по този начин природата може да му разкрие своята съкровищница. Тя ще

му разтвори касите си да взима колкото и каквото иска. Природата има доверие само на онези, които имат морален устой. Който си позволи да проникне инкогнито в силата, в тайните на природата, той ще изпита нейния камшик върху гърба си. За да спечелите доверието на природата, вие трябва да живеете по нов начин, а не както сте живели някога, в миналото си. Като влезете в новия живот, вие ще имате микроскопически резултати, едва забележими, но това именно трябва да ви радва. Докато сте на земята, вие можете да бъдете обикновен човек, на никого неизвестен, но на небето ще бъдете на всички известен. Затова е казано: „Невъзможното за човека е възможно за Бога.”

С

„Буквата „С” означава закон на промени, чрез които идеите се усъвършенствуват. Буквата „С” това е законът на месечината, която се пълни.”

Отново съм пред избора на думи, с поредната чудна буква „С” – закон на промените: **съзнание, съвест, страдание, смирение, служене, сърце, стремеж, слънце, слънчогледи, Созопол, светлина, свобода, славяни, слово...**

С О З О П О Л

Созопол, наричан и Аполония Понтика – **град на спасението**. Обикнах те още като дете, когато за първи път видях, стъпих на твоя полуостров зелен. Обикнах всяко кътче, ъгълче от старинните ти къщи, със скърцащи дървени порти и подове, тераси тавани; археологическите разкопки, находки, които навяваха в детското ми съзнание особено чувство на съпреживяване, заедно с църквите, малките параклиси, които денем и нощем стояха отворени, със запалени кандилца; тесните, преплетени, кръс-тосващи се улички, криещи изненади, преходни тайни в неочакваните изходи, прегради, чупки, стъпала. Обикнах уханието на лозниците, смокините; мириса на риба и сол, на миди и съхнещи под слънцето рибарски мрежи; крайбрежната ивица от пътеки между къщите и морето, пристанището, обрасли с треви, трънки, коприва и морски краставички. Ние, децата, обследвахме всяка една от тези пътеки, разказвайки си истории за пътешествия, пирати, съкровища, за живота на рибното царство. Обикнах

високите, разстлани нашироко скали в най-източния край на полуострова, владен в морето. Когато излезе силна буря, вълните със силен грохот се разбиват в скалите – водни облаци излитат нагоре с хиляди пръски. Кипещт, бялата пяна, феерията от стихийната игра между морето, вятъра, скалите изпълва сетивата – разбираш колко голяма, непредвидима, неукротима е силата на живата Природа, на Създателя.

Созопол, Аполония Понтика, „наричана още според географа Помпони Мела Магна (Велика) Аполония”. Създадена през 611 г. пр. Хр. на брега на Черно море от преселници гърци от Мала Азия като полис (град-държава). Те заварили тук тракийските царства и техните обитатели – строители на крепости, светилища, изкусни майстори в занаятите, любящи стопани на плодородните равнини на Горнотракийската низина, която в Античността произвеждала огромно количество зърно, така необходимо за Елада. И влезли в съюз – елини с „траки-скирмиани, живеещи над Аполония”. Разменяли метали и дървен материал срещу риба и сол, жито и вино за маслини и маслиново масло... Смесвали се, сгодявали се, раждали деца, които съграждали тракийски светилища и храмове на Афродита, Аполон, който бил честван с епитета Иятрос (лечител) – необичайна за този бог функция.

Каква удивителна смесица от стилове и красота може да види човек в Археологическия музей в Созопол от тракийски, йонийски съдове, аполонийски статуетки, сребърни монети и амфори, много амфори, различни по големина, с изящни, меки като на женско тяло форми, в които пренасяли маслини, вино, жито, осолена риба.

Кой ли не е писал за тебе, Аполония Понтика! Кой ли не е минал от тук, отдъхвал край зелените ти брегове и Странджа планина, отпивал от изворите с прясна, жива вода? И Страбон, и Плиний Стари, и римският поет Овидий, и великият Александър Македонски, и Свети Павел, и първите християни... Тракийските светилища и храмове в прослава на боговете на траките и боговете на гърците поддържали огъня на живота в малкия полуостров, издържал столетия на бури, вълни, епидемии, завоеватели, поражения...

И отново спасен от съдбата, ти, полуостров зелен – даряваш почивка, отдих, спасение на хиляди български и чуждестранни гости. Както казва моята приятелка Барбара Добринска – актриса от Варшавския драматичен театър, която много лета идва в Созопол, – „тук има магнит, който неудържимо ме привлича”.

Вървя из полуострова зелен, съзерцавам морето – през мене преминават векове и събития. Сядам под смокиново дърво на крайбрежната алея, където в детството ми имаше само пътеки. Параклисът зад мене – на високото, е затворен, до него има кафене. Много промени са станали в Созопол през годините.

Няма го вече Яни Хрисопулос, художник-маринист, да разстила боите върху платното, изричайки думите: „Един живот не стига една вълна да нарисуваш.”

Няма я вече и Ана Батиньоти – „властната царица”, чиято къща е обявена за паметник; нито писателя-поет Славчо Чернишев, сродил се за дълги години с града и хората, посрещал в малкия си дом интелектуалци, рибари, капитани, Константин Паустовски...

Но къщите на полуострова се редят все така плътно една до друга от двете страни на трите главни улици, както преди столетия, оставяйки тук-там тесни проходи, наричани ”римини”. А извън него, в околностите, са все още малкият Райски залив и Царският плаж, Каваците, Коренята, Харманите, Герена...

Тук, в града на спасението, си дават среща от 1984 година артисти, музиканти, поети, художници, писатели, журналисти, кинематографи в празниците на изкуствата, наречени „Аполония”, които възкресяват чудни мигове от древния, днешния и бъдещ живот. Тук, в криптата „Света Марина”, е звучал гласът на Никола Гюзелев, на Валери Попова, гласовете на млади български даровити певци, пръснати по света. На открития амфитеатър и в залите на Созопол са играни театрални постановки, звучали са много слова. Прекрасни картини са украсявали стените на града и галериите. Тук, в града на спасението, са се създавали много приятелски, дългогодишни връзки, възниквали са, обменяли са се нови идеи...

Много спомени и преживявания прииждат в мен. Оставям ги там, където са се случили – в отрязъка на времето, и гледам от високия бряг двата големи залива, в които плават яхти и лодки, пъстроцветни сърфисти. Черно море е синьо-зелено, с по-тъмни, плътни ивици в същия цвят, по които погледът ми стига до острова „Свети Иван” (през 2010 г. на него бе открита от археолозите чудотворна икона!!!), „Свети Петър” и надалече, далече навътре. Чувствам се лека, бягаща по вълните, радостна, в душата ми е светло. Изричам на глас: „Благодаря ти, Созопол, Аполония Понтика! Град на спасението остана!”

Вероятно доста от вас са чули, че през 2011 г. на острова „Свети Иван” до Созопол откриха мощите на **св. Йоан Кръстител**.

Ето една интересна информация от 18-ти декември 2011 г. „Модерен медицински скенер видя отвътре и направи 3D изображение на мощите на св. Йоан Кръстител. Изследването е извършено в бургаска кардиоболница и е заснето от екип на „Нешънъл джиографик”. То ще бъде показано във филм за най-коментираната находка за годината.

Потвърдиха се изводите, направени по-рано по други методи – че костите са на мъж, средиземноморски тип, между 30 и 40-годишен, употре-

бявал **растителна храна**, каза пред „24 часа Цоня Дражева, шеф на бургаския музей и зам.-ръководител на остров Свети Иван.”

Вестник „Братски живот”, брой 1, 2012 г.

Пътувах във влака от Пловдив за Бургас. Преди и след Стара Загора видях в полята хиляди малки слънца.

СЛЪНЧОГЛЕДИ

Слънчогледи, слънчогледи –
хиляди земни слънца!

Каква чудна сила, мъдрост,
се крие във вашите крехки,
стъбла.

Колко красиви
са вашите грейнали
в жълто лица,
с които посрещате
изгрева на слънцето.
Не клюмвате
в зноя на пладнето,
обърнати към топлия юг.
Изпращате дългия залез
на запада,

отдъхвате – в неведомия
шепот на нощта.

И отново – при първия
лъч на слънцето -
поглеждате весло света
с чисти, измити
от юнския дъжд лица.

И отново грейвате
– тук на земята,
в нивите с макове
и синя метличина -
хиляди земни,
слънчо-гледи
слънца.

А ето как вижда слънчогледа моята приятелка **Мария Брайкова** -
„Слънчева рапсодия”, 2007 г. (стихотворението е със съкръщение).

Малки и набъбващи зрънцата
в питата на Слънчогледа вечен
се наливат с еликсир на Живота
в ритъма на слънчевата песен.

И поели от това вълшебство
към небето гледат те и зрят,
в ноти звездни се подреждат
за всемира светъл да запеят...

СЪРЦЕ СВОБОДЕН СЪЗНАНИЕ

Всички удове на нашето тяло са важни, безценни и всички трябва да функционират в единство, за да бъдем здрави. Но има един орган, който приемаме за център в нас, за нашето съществуване – сърцето. Самата ду-

ма „**сърце**“ излъчва сила, светлина, топлина, подобно на слънцето. Христос казва: „Ако не станете като децата, няма да влезете в царството Божие.“ Това подразбира, че трябва да бъдем като децата не по мъдрост, а по сърце – чисто като кристал. Неслучайно Бог-Отец казва на Христос: „Сине Мой, дай Ми сърцето си.“ Най-важната задача на човека, когато идва на земята, е да възпита своето сърце.

Нашето сърце е удивително! Силата на живота е в сърцето. То показва биенето на пулса на целия Космос.

Учителят Петър Дънов казва: „**Сърцето е пулсът на целия Космос.** Всяко биене на сърцето е космическо. Това показва, че сърцето е свързано с космичната енергия. При всяко биене на сърцето иде нова енергия, вследствие на което целият организъм се обновява.

Всъщност сърцето като физически орган няма сила да тласка артериалната кръв в тялото. Причината за пулса на сърцето се дължи на космическото електричество и магнетизъм. Те носят живот. Щом се наруши хармонията между тези сили, нарушава се и дейността на човешкото сърце.

Докато сърцето е под влияние на живото електричество в природата, то се свива и разпуца равномерно, като изпраща кръвта по цялото тяло. Ако сърцето не се намира под влиянието на природното електричество, никакво кръвообращение не би било възможно. Защо? Защото съпротивлението на артериите и вените оказва на движението на кръвта толкова голяма съпротива, че сърцето не би могло да я движи. То няма откъде да получава енергия. То приема енергия именно от природното електричество. Следователно искате ли сърцето ви да бъде здраво, ще държите в изправност мозъка си – дето минават електрическите течения на природата, и слънчевия си възел – дето минават магнетичните течения. За да бъде мозъкът ви в изправност, ще се пазите от противоречиви мисли. За да държите слънчевия си възел в изправност, никога не допусчайте в сърцето си отрицателни чувства. Казано е в Писанието: „Да се не смуцава сърцето ви.“

Освен това сърце във физическото си тяло **човек има по едно сърце и в духовното, и в умственото си тяло**, които също така служат за разпращане на енергиите в тези тела, за да се хранят всички части на човешкия организъм от духовно и материално естество. Чрез трите си сърца човек е във връзка с трите космични енергии, които обуславят целокупното развитие на неговия организъм.

В средата на човешкия мозък се намира тъй нареченото летящо око на душата или **вътрешното слънце** на човека. Ако това слънце не грее в човека, нищо не става от него. Когато външната енергия прониква в мозъка на човека, този възел – или окото на душата – препраща тази енергия по целия организъм. То има и други свойства освен това да трансформира

слънчевата енергия. Когато това слънце свети в човека, той е вдъхновен, окрилян, радостен и весел. Заоблачи ли се това слънце, в човека настъпва мрак, скръб, страдания. Ето защо човек трябва да пази това слънце – **разумното сърце**, да не изгасва.”

Ето какво прочетох наскоро в списание „Житно зърно” (списание за духовен живот): „Електромагнетизмът е термин, обхващащ повечето енергии, познати днес – от енергийните вълни на атомно-молекулно ниво до радиовълните, микровълните, инфрачервената и ултравиолетова област, от видимите светлинни лъчи до ултравиолетовите и гама-лъчи. Сърдечната клетка обаче е уникален феномен не само със своята пулсация, но защото произвежда силен електромагнитен сигнал, който се излъчва далеч навън. Всички живи форми произвеждат електрично поле, но електричното излъчване на сърдечната клетка е уникално: това съдружие в нас – милиони малки генератори, работещи в унисон – произвежда с всеки сърдечен удар два и половина вата електрическа енергия, с амплитуда 40-60 пъти по-голяма от мозъчните вълни – достатъчна, за да светне малка електрическа крушка. Тази енергия създава електромагнитно поле, което се излъчва на 12-15 фута извън тялото ни.

Спомняте ли си от физиката следния опит: разпръсваме железни стърготини върху лист хартия и поставяме магнит от долната ъ страна? Стърготините оформят дъгообразни линии към полюсите на магнита. В най-общи линии подобно нещо се случва като резултат от електромагнитната енергия, произвеждана от сърцето. Такива електромагнитни дъги се излъчват от сърцето и се връщат пак към него, оформяйки торус (фиг.1) или поле, което се простира на 12-15 фута навън от тялото. Диполът или оста на този торус на сърцето се простира по дължината на тялото ни, от тазовото дъно до върха на главата. Скоро научих, че торусът може да се изви-ва, вместо да върви строго паралелно по гръбнака. Наскоро в университета на Ута, с помощта на най-последни образни технологии, бяха направени великолепни образи на истинската енергия, извираща от живото човешко сърце (фиг2).

Тези дъги не са компютърна проекция, но органични, постоянно променящи се живи сили. И двата образа – компютърният, с неговата перфектна симетрия, и живият, истински, асиметричен, за мен са почти свещени, като се има пред вид какво представят. **Торусът функционира холографски, което означава, че всяка точка в него съдържа информацията за цялото поле. Това означава, че във всяка точка на сърдечното поле, независимо че може да е безкрайно малка, присъстват всички вълни на нашия сърдечен спектър.**

Някои учени предполагат, че всички енергийни системи, от атомно до космично ниво, имат тороидна форма. Това насочва мисълта ни към възможността за съществуването на един универсален торус, обхващащ в се-

бе си всички останали неизброими тороидни форми, взаимодействащи си в неговия спектър.

Всъщност **нашата Земя е център на такъв торус**. Магнитните полюси на Земята са крайните точки на дипол, от които се извиват силовите дъги, както силовите линии на сърцето около нашето тяло. И както полето на сърцето ни, електромагнитното поле на Земята е холографско...

Нашата Слънчева система очевидно е тороидна по своята функция, с център Слънцето, така както сърцето е нашият център.

Из книгата: The biology of transcendence
Джоузеф Пиърс

СВОБОДА СВОБОДЕН

Колко борби е водил човек за **свободата**: лична, обществена, народна, общочовешка и свобода на цялото Битие. Колко много жертви са дадени все в името на свободата. Светът е пълен с хиляди изписани страници за свободата, с филми, показващи най-мрачната и най-светла страна на борбата за свобода, на копнежа за свобода.

Известни са ни думите: „Свободата, Санчо, е най-великото благо” Или пък стихът на Шандьор Петьофи: „Две неща ми трябват на земята – те са любовта и свободата.”

„Любовта седи по-горе от свободата. Който има любов в себе си и се пожертва за нея, той може да бъде истински свободен човек, той е свободен и същевременно дава свобода и на другите. Свободата е израз на любовта. Не ограничавай свободата, в която Любовта се проявява. **Без любов свобода няма. Да проявим правилно любовта, това е свободата.**”

Тук всеки би могъл да добави мислите, които прииждат в него за свободата, за това кога, как се чувства свободен. Но трябва да знаем, че „свободата има три отношения към човека: **физическо, умствено и духовно или космическо**. Ето защо когато говорим за свобода, трябва да знаем за коя свобода става въпрос. Всички съвременни хора и народи воюват за свободата, но това засяга единствено физическата и гражданската страна на въпроса. Тази свобода не може да ни бъде идеал и смисъл в живота. Това е само предговор към онази висша Свобода, към която душата се стреми.”

Думата „**свобода**” неизменно свързвам със славянството. **Славянин** – значи свободен човек. Още от малка думата „славянин” предизвикваше в мене усещането за свобода, благородство, великодушие, мекота, широта. Много са нещата - изписани, изречени за славяните, Днес, душата ми избра следното: „Славяните принадлежат към първата цивилизация на Зе-

мята – **ведруската**. ...преди около 8 хиляди години историята на света отново започнала от древната река „Ра”, около днешното Поволжие. Първите поселници в тези земи дошли от Орион и се наричали славини, славни, светли хора, живеещи в славата на своя Отец и своята майка Лада. После те „отлитат” като пелазги (щъркели) към Гърция и оставят мъдростта на своята ведическа култура и наука, след което отиват към Рим като етруски (етнически руси), затова древният Рим е бил 90 процента славянски. Към Колския полуостров пък отиват като хиперборейци и там построяват стотици хиляди пирамиди, всичките ориентирани към Орион и Голямата мечка, които са много по-стари от египетските. И така се разселват по целия свят, за да го оплодят със своите знания...”

„Славянският клон на Бялата раса, се характеризира с преобладаване на колективното съзнание, отразено още в древно-славянските битови задруги. В своята история този клон е минал през големи исторически сътресения и страдания. Специално руският народпреживява многовековното политическо иго на татарите и монголите. Най-голямата национална група – руската, започва националното си обединение едва през XII столетие. Други значителни части от славянския клон – българите и други южно-славянски групи, също понасят многовековно политическо иго на гърците и на отоманската империя.”

Учителят Петър Дънов характеризира славянството по следния начин:
„Природата прекара славяните през огън. Няма други народи в света, които да са минали през толкова страдания, както славянските. Славяните по този начин се подготвят за изпълнението на една важна историческа мисия на човечеството.

В думата „славянин” сричката „ава” означава Бог, Баща. Значи Бог живее в славяните, в ония, които Го славят. Бъдещето е на славяните”

Славянството е предназначено да внесе новото в света – да създаде една Нова Култура – културата на истинско братство и творческо сътрудничество. Щедростта – важно морално качество на славяните, ще бъде принос към общото дело на Новата Култура. Една от висшите черти на славянствата е самопожертването. Затова бъдещата Нова Култура ще се зароди в славянството. Никога не е имало в историята такава компактна маса като славянството – разработена почва за нова култура.”

Една кратка приказка от беседите на Учителя Петър Дънов:

„Един градинар решил да отнесе на царя от най-хубавите си череши, за да ги опита. Сложил черешите в красиво блюдо и се отправил към дво-

реца. Като вървял из пътя, той си хапвал от време на време по една от черешите и като стигнал до двореца, останала само една череша.

„Нищо – казал си той, – ще я занеса на царя да види какви хубави череша имам в градината си.”

Влязъл, поклонил се и казал:

- Царю, заповядай от моите череша, да видиш колко са хубави.

Царят взел черешата, погледнал я оттук-оттам, но не знаел как се ядат череша. Тези дървета били нови за неговите земи. Градинарят взел черешата и я сложил в устата си.

Царят научил вече как се ядат череша, но... късно.

Искате ли да научите нещо, трябва да бъдете свободни и смели.

„Свободата е **вътрешно качество** на човека. Човек може да е в затвор и пак да е свободен; той може външно да е свободен, а вътрешно – ограничен. Има затворници, които разрешават велики въпроси в затвора: въпроса за свободата, за служенето, за любовта. Има свободни хора, които разполагат с пари, с къщи, но всеки момент се страхуват да не изгубят богатството си, да не изгубят живота си. Свободата е нещо духовно, а не материално.

Казано е: „**Който иска да бъде свободен, той трябва да люби Бога.**” И да придобие смирение. Христос не казва: „Аз съм велик.” Той казва: „Аз съм кротък и смирен по сърце.” **Смирението** не бива да бъде отъждествявано с малодушие или овчедушие. Смирението е **качество на душата**, а мекушавостта е страх. Кроткият и смиреният човек не е най-слабият, но, напротив, той е най-силният човек, който не върши зло, и най-умният, който никога не допуска лоши мисли. Може да се докаже със статистика, че всички велики, учени хора, които са били нещо в света, които са направили нещо за доброто на човечеството, които са го повдигнали крачка напред, са били смирени и кротки хора. Смирението е движение нагоре. Гордостта е движение надолу. Всички болести се лекуват чрез смирение.

Следователно смирението е „възприемане на енергиите, които идват от висшите светове, от целия всемир – път към възход, към разцвет на всички дарби. Защото Бог е източник на: Любов, Мъдрост, Истина, Правда, Добротетели.”

На всички ни е дадена от Бога **свободна воля** (за нея вече говорихме в предходни теми). Тя предполага възможност за **съзнателен избор** във всяка ситуация в живота. Никой и нищо не са способни да ни заставят да извършим нещо, ако не го желаем.

„Свободният е **захвърлил от гърба си целия ненужен материален и духовен товар**. Той притежава само толкова, колкото му е необходимо, за да води нормално съществуване. Свободният човек **разбира, оценява и използва нещата по най-мъдрия и правилен начин**. Умът му функционира безупречно и винаги **успява да овладее напора на желанията**. Той знае, че ако се поддаде на техния призив, ще им стане роб и ще изгуби свободата си. Свободният притежава **чиста и правилна мисъл**. **Тя неизменно е в хармония с чувствата му**. **Хармония съществува и между свободния човек и окръжаващата среда, природата, Бога**. Той познава законите, чрез които Бог управлява света, и винаги се съобразява с тях. Чистото сърце, светлият ум, обширната, необятна душа и мощният дух са брилянтите в невидимата огърлица на човека, постигнал своята свобода. Изпълнен с вяра, надежда и любов, той придобива истината за света и за самия себе си и става свободен навеки.

Както зидарят гради, така и човек се нуждае от някаква **спойка** между мислите и чувствата, за да **съгради** нещо устойчиво. Такава спойка, връзка трябва да съществува навсякъде в живота. Тази връзка е Божествена и към нея **се стремят** всички живи **същества**. Тя осмисля живота и внася в него радост, веселие, **свобода**. Стремете се към Божествената връзка в живота си! Като я придобие, пазете я да не се прекъсне. За да не се прекъсне, вие трябва да имате **будно съзнание**.”

СЪЗНАНИЕ

„**Съ - знание** – означава да живеем със знание. **Суеверията, съблазната** са признак на невежество. Само **слабият** се съблазнява. Методите за **самовъзпитание**, които дава Новото учение, не са сухи теории, но живи, приложими методи, които са извлечени от самата Природа. Има един вътрешен закон в живата природа, според който щом човек научи нещо, той трябва да помага и на другите. В това седи **служенето на Бога**. От изобилието, което има човек, трябва да потече и към другите. Бог ни е създал с велика цел – да станем Негови **сътворци!** Чрез всичко, което човешкият дух е сътворил на земята с помощта на Божествения Дух, ние вече сме станали сътворци, но само донякъде – според степента на нашето съзнание.

Онова **непреривно съзнание**, което постоянно ни подбужда към деятелност, към работа, това е Бог. И като скърбим, и като се радваме, сме в Бога. И като вярваме, и като не вярваме, пак сме в Бога. Следователно ние сме причина за контрастите в живота, т.е. за **раздвояването** на нашето съзнание, а оттам и на нашето мислене. Когато го допуснем, ставаме неспокойни, неразумни, изгубваме мира в себе си, чудим се кой път да по-

емем. Затова трябва да пазим връзката на нашето съзнание с Божественото, от което то непрекъснато се подхранва и което ще ни покаже изход на проблема или ситуацията, правилния път.

Съществуват четири категории на съзнанието. С тях оперира и съвременната психология: **подсъзнанието** съответства на душата; **съзнанието** – на емоционалната природа, сърцето; **самосъзнанието** – на интелектуалната природа, ума; **свръхсъзнанието** – на човешкия дух.

Могъща сила се крие в **подсъзнанието** – **то съхранява цялото минало**. В него е неизличително регистрирана историята на вековете.

В нашата епоха изучаването на метапсихичните явления ни поставя пред опити, които ни откриват непознати светове. Макар и дълго отричани, тези експерименти са описани в обемиста литература. Понастоящем тези изследвания вече не се смятат за псевдонаучни нелепости. Това са първите признаци за доказване и приемане на духовните истини.

Съзнанието и самосъзнанието са свързани с настоящето, докато свръхсъзнанието е свързано с бъдещето. Духът – свръхсъзнанието – съдържа в себе си всички способности, които ще се разкрият в хода на еволюцията на живота.

Четири категории на съзнанието ни позволяват да разберем Законите за причини и последствия (закон за кармата) и за превъплъщението (прераждането). Но само ако човек се пробуди за едно съзнание, по-високо от самосъзнанието. Без това съзнание той не би могъл да разбере духовния свят, не би могъл да влезе във връзка със съществата от този свят.

***„Всичко може да излезне в света, но душата – никога.
Не може да излезне отломка от Космичното съзнание.“***

Подсъзнанието и свръхсъзнанието са две категории на съзнанието, които са вечни и които човешката душа отнася със себе си в другия свят. Подсъзнанието е архивът, в който се съхранява хрониката на предишните превъплъщения на човека. При особени състояния на съзнанието, което психолозите наричат регресия, могат да се възстановят всички събития, които са съществували в миналото на индивида, да се открият преживените душевни впечатления и настроения.

Чрез тези психични изследвания се разширява и задълбочава изследването на еволюцията на живота. Вижда се, че човешкият организъм е резултат на дълго хилядолетно развитие. Всички елементи на неорганичната материя, както и всички видове органична материя, се съдържат в човешкия организъм. Следователно човекът се явява като синтез на всички царства на Живата Разумна Природа, **един биофизичен и биопсихичен синтез**.

Човечеството като цяло носи в архивите на **колективното си подсъзнание** своите кармични комплекси, които се изразяват чрез законите за наследствеността в по-малките социологически категории: раса, народ, общество, род, семейство и личност. При прераждането си душите минават през изброените социологични форми, за да се усъвършенстват. В тези биофизиологични форми, програмирани чрез законите за наследствеността, те слизат от по-висшите измерения.

Според Учителя Петър Дънов природата е работила в продължение на 90 милиарда години за създаването на човешкия организъм. След това този гигантски период се съкращава на 9 месеца за ембриона, който в утробата на своята майка преминава със светкавична бързина през всички трансформации и метаморфози, претърпени от човечеството през миналите епохи.

И така, **подсъзнанието** представлява семе, в което са заложени всички способности, придобити в миналото. Когато това семе е посято, **съзнанието** се представя като корен, **самосъзнанието** – като стъбло, а **свръхсъзнанието** – като цвят и плод. Следователно в процесите на живота подсъзнанието получава нови придобивки от настоящето чрез плода, който съдържа в себе си миналото, настоящето и бъдещето.

С Л Ъ Н Ц Е С В Е Т Л И Н А С Л О В О

**„Изгрява слънцето,
праца светлина,
носи радост
за живота тя.”**

В този кратък стих се съдържа квинтесенцията на великия слънчев дар. Слънце, въздух, светлина – дар безценен за живота са те! Ако Слънцето не изгрее някой ден, какво ще стане с нас, със Земята?

Забелязали сте, че когато няколко дни или седмица е мрачно, а небето сякаш пада по-ниско, състоянието ни, настроението ни е леко подтиснато. Щом грейне Слънцето, ние ставаме други: радостни, бодри, изпълнени с желание за движение, работа, творчество, разходки сред природата, екскурзии... То ни дарява изобилно със светлина, енергия, топлина, красота, стремеж за живот. Без Слънцето, без светлината няма живот за нас – земните жители.

Какви ли не имена са давани на Слънцето от древността. Колко много почести, култове, обреди, молитви са сторени в негова чест. Колко много песни са изпети за него.

Питам се колко от нас се събуждат в ранните часове на деня с мисълта да посрещнат изгрева, да уловят първия слънчев лъч и да благодарят за живота, който то ни дава. И съм питала доста хора – млади, стари по възраст, не по дух и душа. Отговорите на жените са обикновено в два варианта: „Толкова бързам сутрин: приготвям закуска за децата, за мъжа, тичам към работата..., че не ми остава никакво време да помисля за слънцето”; „Всички в къщи ставаме преди изгрев слънце – така ни научиха нашите родители, така и ние научихме децата си, а сега – така учим и внучетата.” А при мъжете: „Не е лошо да ти блесне слънцето в очите; добре е да тръгнеш на път рано, когато слънцето изгрява”; „Ние в къщи обичаме да си поспиваме през почивните дни, кой ще ти става толкова рано да види как изгрява слънцето – то си е негова работа”, и пр.

В сравнение с нашите предци излиза, че съвременните хора знаят много повече за Слънцето, но по-малко се ползват от това, което то ни носи. Помня, че масово хората в моето родно село ставаха преди изгрев слънце, без да са чели, че „тогава във въздуха има най-много прана – жизнена енергия”. Те ни даваха и много добри съвети, научени от натрупаните в живота опитности: „Докъм икиндия (12 ч. на обед) Слънцето е най-добро, полезно да си напечеш ръка, крак, каквото те боли, но после трябва да се криеш от него, става опасно.” Но има съвременни хора, които сякаш нищо не знаят по този въпрос, нищо не са чули. От години наблюдавам на морето следната картина: цели семейства пристигат на плажа към обед и засядат докъм следобед, без да обръщат внимание на розовите телца и личица на своите невръстни деца и без да помислят, че сянката на чадърите не може да ги спаси от изгаряне в тези часове на деня.

Ето някои полезни препоръки от Учителя Петър Дънов:

„Посрещането на слънчевия изгрев и Паневритмията не са култ, те са използване на енергията, черпене на енергия от природата.

Трябва да имате предвид следния закон: ние сме част от земния организъм и затова когато земният организъм приема, и човешкият приема, и обратно. Затова именно най-силно действащи са първите слънчеви лъчи. Тогава човешкият организъм е най-възприемчив към слънчевите енергии.

Най-благоотворното влияние на Слънцето започва от 22 март. Най-добрите месеци за обновление са от 22 март през целия месец април до 22 юни. На последната дата всяко растение спира.

Какво ще стане със семето, което е лишено от Слънце? Щом няма Слънце, семето не може да израсте. Ако пък израсте, не може да се развива. Значи, за живота на Земята слънцето е от първа необходимост. Оттук вадим заключение: за живота, за растенето и развиването на човешката душа Бог е от първа необходимост.

Преди изгрев слънце лъчите, които се пречупват през атмосферата, имат влияние повече върху мозъка. Във време на изгрева лъчите на Слън-

цето, които идват по права линия, имат влияние върху дихателната система и върху нашата чувствителност. А колкото приближава пладне, същите лъчи имат влияние върху храносмилателната ни система.

Ако между енергиите на Слънцето и енергиите на твоя организъм става правилна обмяна, ти всякога ще бъдеш здрав.

Ако при изгрева на Слънцето съзнавате, че възприемате повече от Божията любов и от Божествения живот, тогава слънчевата светлина ще има за вас лечебно действие. Не мислите ли и не съзнавате ли това нещо така, изгревът на Слънцето ще представя за вас чисто механически процес, който в нищо няма да ви ползва.

Да посрещнеш Слънцето – това подразбира да се свържеш съзнателно с него, да могат неговите сили да протекат през твоя организъм. Свърже ли се човек със Слънцето на физическия свят, едновременно се свързва с още две слънца – със Слънцето на духовния и със Слънцето на Божествения свят.

Всеки човек има в центъра на мозъка си едно Слънце, което отговаря на нашето физическо Слънце. В средата на човешкия мозък се намира тъй нареченото **летящо око на душата или вътрешното Слънце на човека**. Ако това Слънце не грее в човека, нищо не става от него. Когато външната енергия прониква в мозъка на човека, този възел – или окото на душата – преработва тази енергия по целия организъм.

Божественото начало у човека е проявление на Душата, на вътрешното Слънце, на **Разумното сърце.**”

Кой е **астрологичният символ на Слънцето** – най-красивото нещо в света? Него всички го виждат. На Слънцето и слънчевата светлина и топлина се радват всички хора на света.

А коя друга планета от Слънчевата система започва с буквата „С“?

В светлината на Божия Дух има живот и мир.

„Светлината, от която ние днес се ползваме, е резултат на работа, на усилията на безброй разумни същества, които са прилагали ред методи, закони, докато я произведат. До това време светлината е съществувала само в духовния свят, но не и на физическия. За да се създаде светлина на физическия свят, трябвало да минат милиони години. Като се говори за светлината, наред с нея изпъква тъмнината. Тъмнината е всичко онова, което не може да се превърне в светлина. Има известна част от материята, или известна област от живота, която по никой начин не може да възприеме светлината, вследствие на което всякога остава тъмнина. А всичко онова, което само по себе си е тъмнина, не може да се развива и затова

очаква някаква бъдеща еволюция. Всеки живот, който е произлязъл от светлината, има условия да се развива. **Този живот, който ние прекарваме на Земята, е живот на светлината.**

Да благодарим на нашия Създател, че ни е включил в Семейството на светлината, с правото на свободна воля. Нека си пожелаем да растем като достойни представители на светлината, по пътя на вечния кръговрат на живота.

„От какво се нуждае човек? Първо, човек се нуждае от светлина. Той трябва да знае как да я възприема и как да я прилага. Болен съм. Болестта ти се дължи на недоимък на светлина в организма ти. Как да оздравея? Като приемеш необходимата светлина в себе си.”

„Всяка болест се лекува със светлина – червена, синя, жълта, портокалова (оранжева), виолетова, според болестта се избира и светлината. Дали страдаш от недоимък или от излишък на светлина в организма си, ти си изложен на неправилни прояви – физически и психически.”

„Колкото по-интелигентен е човек, толкова неговата светлина е по-ясна. Ако интелигентността се намалява, светлината придобива слаб синкав цвят, после бледожълт и т.н. Като дойдете до сърцето, където е любовта, там ще видите особено нежна краска – с розов цвят. Същевременно тя излъчва и приятна мека топлина. Най-после, като дойдете до волята, от човека излиза бяла светлина – цвят на добродетелите. Между трите цвята – светъл, бял и розов – се преплитат останалите цветове. Това преплитане на цветовете представя човешката аура. По аурата ясновидецът познава докъде е стигнал човекът в своето духовно и умствено развитие.”

„Човек познава само седем цвята на светлината, без да подозира, че му предстои да открие още 5 цвята. На Земята човек може да види само 12 цвята на светлината.”

„**Седемте краски** (цвята) съществуват в различните светове в различни октави и се различават със своето действие и значение. Във физическия свят означават едно, а в другите светове – друго.” (За действието и значението на седемте цвята вижте темата „Дъги” при буквата „Д”)

Стихотворението написах в село Гела – Родопите, под Орфеевия връх. Пожелавам ви да посетите това необикновено, мистично място.

ЗАВЕТА НА ЦВЕТНИТЕ ЛЪЧИ НА СВЕТЛИНАТА

Вървим към слънцето
през утрините тихи

**зелено, жълто и червено,
оранжево, лилаво, синьо.**

и лъчисти.
Вървим към слънцето
в мъгли и дъждове,
във бури, снегове.
Вървим към слънцето
през всички дни и часове
със помощта
на седем светли духове.

В очите ни припламват
чудните им цветове:

А розовият лъч на Любовта
издига ни високо -
в Орфеевата планина,
на Мусала, на Рила,
за да изпълним ний
Завета на цветните лъчи
на седможивата дъга,
която Бог постави

като завет между небето
и твърдата на нашата Земя.

През 2012 г. е обявена МЕЖДУНАРОДНА ЮБИЛЕЙНА НАУЧНА
КОНФЕРЕНЦИЯ **Методът на цветните лъчи на светлината**

„Това са стихове от Книгата Господня, така систематически извадени
и подредени, че при внимателно и благоговейно прочитане, възпроизвеждат
всички багри, нужни за духовно повдигане и усъвършенстване...

Христос ви дава много прост метод и вие непременно трябва да го
приложите.”

Учителят **Беинса Дуно** (Петър Дънов)

„Вече цяло столетие един текст на Учителя **Беинса Дуно** (Петър Дънов)
прелиства Библията по небикновен начин, пресъздава словесната
мощ на стиховете ѝ, възкресява образите ѝ и с красотата на многоцветни
трептения ги прави причастни на сетивата ни. **Завета на цветните
лъчи на Светлината** връща на свещените християнски текстове изгубената
сила за тайнство и посвещение, съблича ритуалната им иносказателност
и методологично пречистени ги подарява на свободната човешка индивидуалност.
Преведена на много езици, тази книга е ежедневен наръчник за изследване
и моделиране на фините етерни пространства – природни и душевни.

Всяка култура създава свой Завет и това е самосъзнание за собствената ѝ мисия.
Столетното битие на **Завета на цветните лъчи на Светлината** пулсира в разумното
християнско сърце на модерния свят в очакване на нови и нови мислещи сърца.”

По материали от В-к „Братски живот”, брой 1, 2012 г.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог”
Евангелие от Йоан 1:1

Чрез Словото се е зародил животът. Сътворяващо, вдъхновяващо е Божественото Слово. То е Словото на живота!

Бог е създал целия свят чрез „говора и сърцето Си”, замисляйки творението. Процесът на творчество-творение в първоначалния си вид е акт на материализиране, уплътняване на мисъл-формите чрез словото. Така е създадена цялата Вселена, чието наименование (**вселена** – населена, от гр. **икумени**, където „икео” е „обитавам”, „населявам”, „живея”) означава, че тя цялата е жива. Гръцката дума **logos** и еднокоренната ѝ санскритска дума **loṣa** (свят, пространство), както и латинската **lex** (закон, откъдето идва и **lexica** – набор на думи-законали), също ни показват принципа на мизродданието.

Разтворим ли една от най-известните и четени книги в света – Библията, на първата ѝ страница, в самото начало, глава1 на „Битие”, ще прочетем: „Рече Бог: да бъде светлина. И биде светлина. Видя Бог, че светлината е добро нещо, и отдели Бог светлината от тъмнината. Светлината Бог нарече ден, а тъмнината нощ.” С думите „Рече Бог” започва описанието и на втория, и на третия, и на следващите дни от сътворението.

А светата „блага вест” (Евангелието) от св. апостол Йоан, най-мъдрият и предан ученик на Исус Христос, започва с думите: „В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото. То беше в начало у Бога. Всичко чрез Него стана...”

„Какво трябва да разбираме в обикновения смисъл под думите „В начало бе Словото”, **кое е това начало?** Онзи **разумен акт**, когато всички същества, които Бог е създал, са съзнали в себе си, че Той твори, и са започнали работа заедно с Него. Това начало е било в себе си бистро и чисто. Началото, за което се говори в Евангелието, е разумно. Следователно „в начало бе Словото” значи онова Начало, когато сме започнали да разбираме Бога. Това са всички стадии на Живота. Така това Начало е минало през милиони форми, като се започне от най-малките. И затова евангелистът казва: „Началото се отбелязва в книгата на Небето като разумна форма на ред и порядък.” Това е видимото начало, но има и други начала, които не знаем.

Какво трябва да разбираме под думата **Слово?** – Когато говорим за Словото, което в начало е било у Бога и е било Бог, подразбираме всички ония Същества, които имат еволюция, различна от тази на хората. Те са нещо велико, Синове на мисълта, на разума. И когато Христос се е възплътил на нашата Земя, Той е дошъл да проповядва това Слово в членоразделна реч „Христос е Сияние на Неговата Слава и Образ на Неговото Същество, и държи всичко със Силата на своето Слово.” Нашата **реч е превод на Словото** – онзи разумен Божествен акт, изявен чрез известни вибрации, които можем да възприемем. Значи, когато нещата станат види-

ми, осезаеми, **достъпни за човешкия ум** – нещо, което е сформирано, понятно за нас, това наричаме Слово.

Казват, че Христос дойде да спаси света. В какво отношение да го спаси? Когато дойде Христос, всички зародиши, които милиони години седяха, тъй да се каже, в потенциално, в замръзнало състояние, се размразиха изпод тази ледена кора, излязоха от тази ледена епоха. **Христос е принцип.** А принцип означава **начало**, глава, извор. Ако почерпим от Христовия извор, ако пием от тази вода на Живота, нашите мисли и желания непременно ще се прояснят. Тогава ще последва и друг **резултат:** градежът на нашето тяло ще тръгне по правилен път, страданията и болките ще изчезнат, ще имаме правилни схващания, ще можем да говорим на хората полезни неща и да утоляваме жаждата на жадните. Христос каза на онези жени: „Водата, която ще дам, ще бъде извор, който блика вътре в душата.”

Следователно под думата **Слово разбираме онова разумно Начало, което твори и създава у нас и мислите, и желанията, и действията.** И сега ние трябва да се повърнем към туй Начало. Всички противоречия в индивидуалния живот и между народите ще изчезнат, само когато се повърнем към него. Нека се попитаме дали това Начало е у нас. И това живо Слово, което гради, въздига и преобразува света, е вътре в нас – то е живият Христос.”

В древността, когато светът е бил възприеман не през призмата на интелекта и чрез материалистично-прагматично-потребителския подход, а посредством всички невидими тела на човека (т.е. с всички фибри на душата), мистично-религиозно, в онази древност на Словото и на думите е било придавано огромно значение. То е било много по-голямо от онова значение, което ние придаваме на речта, езика и отделните думи сега, при девалвацията на изконните духовни ценности и огромна лавина от всякакви заместители, ерзаци и сурогати, заливащи всички сфери на живота и дейността на хората.

Когато св.св. Кирил и Методий са предприели своя истински духовен подвиг – да направят **превод** на Библията от древногръцки на църковно-славянски (по същество на старобългарски език), – не са могли веднага да намерят точното съответствие в славянските езици на понятието **Logos**. В онова време славянството е преминавало, образно казано, все още през стадия на детството (представител на младата Шеста подраса на Петата коренна раса – арийската) и неговата умствена дейност току-що се е била формирала като самостоятелно мислене. Докато в зрялата вече култура на Елада понятието **logos** е включвало доста много значения: дума; понятие, учение; реч, говор; отношение; мисъл, разум. С термина **logos** Хераклит е определил и всеобщата закономерност, а философите идеалисти – духов-

ното първоначало; световния разум; абсолютната идея; откровението; основната същност на целия свят; образа на Бога; външното проявление на вечно скритата причина. В езотеризма логосът е освен това и проявеното божество на нацията или народа, а също и Творецът, излъчващ сам Себе Си.

За понятието „логос“ при **превода** от светите братя е била предпочетена думата „слово“, която е разширила значително обсега на значенията си.

Според съвременните учени природата на човешката реч – отблясък на Божественото Слово, има вълнова характеристика. „Словото поражда положителни или отрицателни информационни полета. Словото се разпространява мигновено из Вселената, без ограничения. Словото може да създава материални обекти по подобие на Словото на Твореца и да ги разрушава.” Този факт е свързан с енерго-информационната същност на човешкото слово и има наднационален характер.

„Веднъж изречено или записано, словото оставя информация за себе си в т.нар. невидима пространствена структура, която се запазва и след прекратяване на действието на словесния обект.” Произнасяйки думите, човек прави пренос на „аурна информация“, която въздейства върху фините полета на другите – хора, животни, растения и неживи обекти. Словото, излязло от нас самите, вече има собствен самостоятелен живот.

Човешкото слово, както и останалите обекти във Вселената, се подчинява на Закона на резонанса, който гласи, че „подобното се привлича от подобно”; думите, в които е заложена положителна енергия, предизвикват в отговор също такава енергия, и обратното: думи с отрицателна енергия – отрицателна.

Изследванията на „произнесеното слово” обясняват вида или по-точно формата на неговото информационно поле. Това са „сферични елипсовидни вълнови колебания, притежаващи огромна енергетична сила на въздействие”. Тази невидима същност е съставена от три компонента: идея, воля и звукова вълна. Идеята може да се представя чрез образ, чувство или техен символен знак (мисъл-форма), който формира смисъла на словото.

„Като знаете силата на словото, трябва да сте много внимателни, да избирате думите, с които си служите. Бъдете внимателни в думите, мислите и чувствата си.”

„Ако разумното Слово не проникне в човека, не стане негова плът и кръв, той не може да прояви доброто в себе си, не може да бъде духовен. Мощно нещо е Словото!”

Т

„Буквата „Т“ изразява кръста, т.е. принципите на мъжете и на жените, според които те живеят на Земята. Буквата „Т“ е силна – тя е единица.“

Т Е Л Е В И З И Я

Нашето поколение – родените през 50-те години на 20 век, израснахме без телевизия. Смяя да кажа, че ние спечелихме от това. Предимно за нашето здраве, като подрастващи; за развитие на въображението – никой не ни поднасяше наготово какъв е светът и какво става в него, ние много четяхме, запазахме жаждата да четем; за чистотата на съзнанието.

До седмата му година, когато се оформя физическото тяло у детето – храмът на неговата Душа, когато се възпитава волята, то трябва да живее в спокойна среда, да общува повече с природата, да възприема нейната живителна сила, красота и предимно от нея, чрез нея да се учи (виж „За децата от 1 до 21 години“ в приложението – края на книгата). А какво е положението сега? От раждането на детето то бива поставено в общуване с телевизията. Майки и бащи, баби и дядовци го люшкат, разнасят из стаята, а телевизорът гърми и трещи. И хората говорят все по-силно, крещат по време на мачове... Или пък всяко хранене е придружено с гледане на телевизия или филмчета. Децата сядат на масата и при всяка хапка погледът, вниманието е отправено към това, какво става на екрана.

Запитайте се, скъпи родители, как действа това върху усвояването, полезността на храната. **Храненето** е свещен акт – препоръчително е то да става в тишина, тих говор, приятна музика.

Ако искате да имате **спокоен сън** – махнете телевизорите от спалните! И не стойте през нощните часове, които са най-ценни за вашето възстановяване, да гледате телевизия. Деца, които са видели брутални сцени по телевизията, седмици наред имат нарушен сън. Опитвала съм да говоря за нездравословния ефект от неразумно използване на телевизията със съседни, близки семейства, интелигентни хора, знаещи на теория това, което току-що писах. Някои са напълно съгласни, но казват, че не обръщат достатъчно внимание върху децата и себе си. От други доста често съм получавала следния отговор: „Е, чак пък толкова да е вредно... Децата трябва да свикват с всичко...“ Или пък: „Нашите деца така са свикнали – без филмчета не ядат.“ А кой ги е свикнал?

И много от големите хора така са свикнали – използват телевизията като фон с часове наред, без прекъсване. Връщат се от работа и веднага

натискат копчето. Започват готвене, чистене, пране, посрещат близките си, разменят някоя и друга реплика, идва време за вечерята. Сядат на масата срещу телевизора и вместо спокойно хранене, ползотворен разговор, споделяне между членовете на семейството, отново вниманието е насочено към екрана.

Спомних си за един френски филм от преди двадесет години, който предсказваше написаното по-горе. Семейство, в което бащата е учител си купува телевизор. На вечеря съпругата му и четирите им деца престанаха да си говорят и, вперили очи в телевизора, поглъщаха всяка хапка в ритъма на говора на водещия... Бащата започна да се качва по покривите през нощта и да разваля антените...

Разбира се, не става дума да живеем без телевизия, чрез която научаваме какво става в другия край на света по всяко време, която ни среща с хора, събития, страни, природа, проблеми, с историята на човечеството, културни паметници, изкуство... Става дума за разумно използване на телевизията – както за възрастните, така и за децата. Особено за **защита на децата**. Гледането на неподходящи – меко казано – филми от децата, както и игрите на компютър, могат да доведат до **психични** проблеми, които да останат за цял живот. Телевизията е един мощен манипулатор на човешкото съзнание. Това е доказано от много изследвания, направени от специалисти. Ще си позволя да цитирам публикациите на Хайнц Буддемайер, професор по медийна наука от университета в Бремен – „За насилието” и „Каква роля играят картинните медии”:

„Прегледът на изследванията на медиите, които се провеждат от десетилетия и чийто брой междувременно се означава с хиляди, категорично доказва, че честото гледане на изображения на насилието води до увеличаване на готовността за насилие. Отчасти се отнася за сложни дългогодишни изследвания, които са проследили стотици биографии от детството до късна възраст, за да намерят какви разлики се получават, когато един човек гледа ежедневно повече часове телевизия; когато гледа малко или изобщо не гледа. В различни страни беше наблюдавано, че около 15 години след въвеждането на телевизията убийствата са се удвоили.

С техническите картини, тон, медии се породи една форма на срещата със света, която не е сродна с нищо предишно. Филмът и телевизията разказват човешките съдби в хиляди картини, които траят средно около 5 секунди, като се скача от едно място на друго, от епоха на епоха, от диво преследване, при което става въпрос за живот или смърт, към любовна сцена и т.н. По този начин много се затруднява душевното съпреживяване. Зрителят без подготовка се въвежда в бурни емоции и без да има възможност да осмисли, отново се изхвърля от тях. Когато това отново и отново се изживява, то води до **душевно втвърдяване и притъпяване**. Когато при виждането на картинно представени сцени, в които измъчват

хора, човек реагира с ужас, тогава това е една естествена саморазбираща се реакция. Но научи ли се той да наблюдава нещо подобно с наслада, тогава душата си спечелва част нечовечност. **Последните настъпват и по отношение на истинския живот.**

За това допринася още и фактът, че изпълнените с насилие картини в почти всички случаи носят едно послание. То гласи: „Насилието е легитимно!” или „Насилието гарантира успех”, или „Насилникът е герой!” Действията са така изградени, че въздействат като доказателство за такива изказвания. Те никъде не са така изрично формулирани, но в душата действат като хипноза.

При филма и телевизията се показват насилието и неговите въздействия с голяма точност чрез употребата на уголемяване на картината и нейното приближаване до зрителя. Той се превръща в съучастник с шумове и музика на заден план, чрез които се постигат също силни ефекти. Будното мислене би се защитавало срещу неморални изказвания и би ги отхвърлило, но чрез начина на представяне на действието **съзнанието се приспива**. Освен това самият характер на телевизията привежда човека в подобно на хипнозата състояние поради изключването на волята и оставянето да се следят просто движещите се от само себе си картини. Състоянието е изследвано с апаратура за мозъчните импулси и е констатирано, че фреквенциите на дълбокия сън и състоянието на мозъка пред телевизията са еднакви.

Срещу разсъждения от подобен вид винаги се изтъква, че милиони хора гледат убийства и насилия по телевизията, но досега не са станали насилници. Това за щастие е правилно. При повечето хора обаче изпълнените с насилие картини водят „само” до едно десензибилизиране (притъпяване на чувствителността). Когато се прибавят и други фактори (насилия в детството, разочарования, неуспехи...), които също действат десензибилизиращо, тогава един зрител се превръща в извършител.”

Професор Буддемайер обръща вниманието към „едно измерение, когато се проследяват големите взаимовръзки, в които се извършва злоупотребата с картината. Към същността на картината принадлежи това, че тя може да впечатли човека, без да го принуждава. Една истинска **картина на изкуството** може да даде импулс на наблюдателя, когото насочва в една определена посока, без това да ограничи свободата на дадения човек. Както Рудолф Щайнер описва духовния свят, си служи с картини, за да има възможност да импулсира човечеството, без да се намесва в неговата свобода. В лекцията „Какво извършва ангелът в нашето астрално тяло”... той описва как **цялата човешка еволюция зависи от това, отделният човек да обърне внимание на имагинациите** (появяващите се в душата образи, картини), които от света на ангелите се враждат в неговата вътрешна същност.

Машинално създадените картинни инжекции са точно противоположност на това както по отношение на формата, така също и по отношение на съдържанието. Те принуждават, понеже въздействат сугестивно и налагат една насока, която отклонява надалеч от целите на човечеството. Освен това десензибилизирането, което те предизвикват, няма само последици за ежедневиия живот, то прави човека безчувствен към фините имагинации, които от духовния свят искат да докоснат душата му. – Какво ще стане с тези картини? Те не могат просто да се изпарят, понеже с тях са свързани определени сили. Тези сили се стремят към възможността да могат да въздействат, която намират, само ако заседнат в подсъзнанието на човека. (Например, импулсите на братската любов между хората независимо от раса, народност и групова принадлежност, които биха били благословия за социалния живот, понеже не могат да се възприемат съзнателно като духовни импулси, потъват в подсъзнанието и се изживяват на равнището на сексуалността, където обаче стават разрушителни импулси.)

Следователно **медиите въздействат, упойвайки фините душевни вълнения, и поради това изопачават импулсите на произхождащите от духовния свят имагинации.** Такива констатации водят до заключението, че е необходимо да се действа в насока да бъдат редуцирани или съвсем да се изключат медиите от културния живот. Такава крачка, ако изобщо може да се направи, има смисъл само по отношение **на децата.** Възрастните трябва да се справят с този проблем по друг начин. Това е във връзка с факта, че третирането на медиите като причина осветява само една страна на истината. Към цялата истина принадлежи и това, че в медиите трябва да се видят също и въздействията на причини във връзка с **развитието на човечеството.**”

Професор Буддемайер заключава за техническите медии, че „те са един отговор – би могло да се каже, прекалено бърз, необмислен или лекомислен – на една загуба. Те трябва да доставят заместител на това, което го няма... Че медиите са заместител, се вижда с голяма яснота от това, че те могат да изпълняват своята функция, само когато работят с все по-силни средства за възбуда. С раждането на масовите медии спиралата на възбудата непрестанно се върти.

Понеже медиите правят човека зависим, понеже покачването на дозата става необходимост и понеже се появяват лошите странични въздействия, затова те принуждават към преосмисляне, принуждават **да се предприемат усилия вместо заместител да се постигнат нови душевни способности чрез вътрешно обучение и упражняване.**

Медиите преди всичко играят роля. Те са негативно свързани с дълбоките тайни на човешката еволюция. Опитът да се отблъснат негативните влияния на медиите принадлежи поради това към **първостепенните задачи на съвремето.**”

Ще завърша тази тема с констатацията, че в нашата родна телевизия зачестиха предаванията на здравословни, духовни, нравствени теми... Дано този процес върви нагоре – по спиралата на законите, принципите на Божествения живот, а с него и ние – зрителите. Защото проблемът на човечеството днес е преди всичко нравствен проблем.

ТИШИНА ТВОРЧЕСТВО

Тишината е предпочитана, обичана от всички, особено в днешния напрегнат, динамичен, стресиращ век. В тишината тялото ни, душата, умът, сърцето почиват и се зареждат с онази благотворна Божествена енергия, която нежно ни облива, обвива с ефирен воал. Ние се отпусваме в обятията на тишината, отпусваме напрегнатото тяло, обичните наши клетки, изчистваме ума си, успокояваме сърцето, нашето разумно сърце. Потъваме в тишината, сливаме се с тишината. О, колко са прекрасни тези мигове на покой, на лекота! Усещаш се частица от слънцето, от дъжда, който се стича по стъклата на прозореца, от морската вълна, която приижда, от умоленето на вятъра, от бляскащото слънце през затворените клепачи, от безкрайната зеленина на полето, от малката поляна с дивния аромат на билки... Усещаш се частица от цялата Вселена.

Тишината е обичана от хората на изкуството, от учените – в нея са родени картини, музика, поезия, идеи, открития... Сам Бог **твори** в тишина – хармония, мир, красота.

Стихотворението „**Тишина**” дойде с тишината на една поляна, оградена от борове и брези, в прегръдката на зимната бяла, бяла белота.

Тишина.
Само повеи
на вятър
в безкрайната белота.

Тишина.
Нежна музика звучи
от космичните
висини.

Тишина.
Планината блести
от кристалчета
в цветни дъги.

Тишина.
Небето – чисто, синьо,
огледало е
на моята Душа.

„Когато човек следва законите на природата, той стремително се развива като творец.”

И ние, подобно на Бога, творим. **Творчеството** е велик акт на човешката душа, стремеж не само за пресъздаване на реалността, в която жи-

веем – тук и сега, но стремеж към възвишеното, нетленното, вечното. Творчеството ни възвисява, облагородява.

„**Творецът** е спасител на словото на своя народ и за човешкия род. Неговата роля е апостолска, ако я възприема като чисто и безкористно служене на словото.”

„Деца на слънцето” – така индийците наричат своите поети и писатели.

През последните десетина години се наблюдава голям творчески подем, независимо от икономически, политически, семейни кризи, проблеми... Много хора пишат поезия, музика, съчиняват песни, рисуват картини, упражняват се, работят в областта на приложни изкуства... Познавам – лично или чрез изявеното от тях - десетки приятели от България на различна възраст, чието творчество е добро, стойностно. Преди години у нас се издаваха книги – обикновено само на утвърдени имена, съществуваха специални правила... Сега всеки може да стори това. Също се спазват определени изисквания, но се дава свобода на изявите. А какво по-хубаво от това човек да твори! Всеки може да развива своите дарби и способности каквито и да са те. Както няма значение дали тези дарби са по-малки, по-големи – всичко, заложено в човека е ценно. **Творчеството е акт на човешката Душа**, която жадува да излее от своите глъбини всичко, което Бог е вложил в нея. Мили деца и възрастни, не се стеснявайте да напишете стих, да съчините песен... да послушате гласа на вашата Душа.

Следващите стихове са на Майа Атанасова от книгата „Слънчева рапсодия”, 2007 г.

Сред клоните на тишината
пропя едно врабче.
Пригласяше му нежно
цялото небе.

Тишината се отрони
в скута на света.
Светлата дъга запя
небето тихо се засмя.

Магията на тишината
проговаря чрез душите ни.
Запяват светли всички цветове.

Разлива се мълчанието,
учим се да плуваме
в поройния блясък на тишината.

Доверих се на тишината
и тя ми повери
песента си.

Живата природа ни дарява с неизчерпаем импулс за **творчество**. Стихотворението „**В ранни зори**” записах в ранни зори на къмпинг „Оазис”.

В ранни зори ти, стани,
когато морето, земята
сън сладък сънуват
под ярки звезди.

В ранни зори ти, стани,
и по пясъка влажен
- очакващ топлината
на слънцето -
ти, тръгни.

С радост и песен,
с устрем на волята
и порив божествен,
ти, през днешния ден
едно добро направи,
стих, картина, музика -
за красотата на лятото,
на света -
със светлина и багри
небесни, ти, сътвори.

Т Ъ Р П Е Л И В Т О Ч Е Н

„Търпението е най-великото качество, най-благородната черта в човешкия характер.“

Учителят Петър Дънов

„Търпението е основа на живота. **Чрез него всичко се постига!** Нямаме ли търпение, нищо не можем да постигнем. Вярващия човек то води към единство с Истината, а скептика чрез страданието насочва към вярата. Родено от Божествената Истина, то ни разкрива реалните стойности на всичко съществуващо. Където е дълготърпението, там са всички добродетели.

Без търпение никой не може да разреши задачите на своя живот. Търпението е **качество на разумния човек**. Само той може да търпи. Човек не може да придобие истинско разбиране, ако няма търпение. Нетърпението ражда горчиви плодове и ни отдалечава от Божествената Мъдрост. Само който е **разбрал Истината** за света и живота, само той може да бъде търпелив. Той знае, че Бог **допуска** всичко, за да можем да **учим уроците си в земното училище**. В Негово лице мъдрият човек съзира съвършения, непреходния образец на търпение.

Търпението **не означава пасивност!** За да се научиш да гледаш, да слушаш и да изтърпяваш, **без да отвърщааш на злото със зло, а с добро**, се изисква огромна вътрешна сила и упование. Търпеливият обикновено спестява на околните мнението си, ала когато се захване за работа, нищо не може да му противостои. Той носи товара си без смущение.

Търпеливият човек може да познаете в моментите, **когато му взимат** онова, което обича или за което се е приготвил. Той остава съвър-

шено спокоен, хладнокръвен и благоразположен. Радостта и мирът не го напускат, окото му не трепва. **Вярата му остава ненакърнена. Страданията ни учат** да бъдем търпеливи. Търпението се развива главно при най-неблагоприятните фактори на живота. Само търпеливият **придобива истинското знание**. Той е **предвидлив и способен на жертва**. В случаи на противопоставяне винаги **превъзхожда** опонента си и по мисъл, и физически.”

Ето някои правила и зависимости, свързани с търпението:

Човек трябва да работи върху собственото си търпение, без да чака другите да му напомнят, че трябва да е търпелив.

Търпението е наука и философия, която човек не може да изучава, без да съзнава това.

Без търпение много характери са се оказали слаби пред призванието на таланта или на гениалността си.

Без търпение човек е подобен на дърво без корен.

За да изработи нещо ценно в себе си, човек трябва да приложи търпение и постоянство.

Може да търпи само онзи, у когото са развити висшите умствени способности.

Търпението е **жизненият еликсир** на душата, то не може да се постигне лесно.

Може да имате много несгоди в живота си, може да ги преодолеете само с помощта на търпението си.

Може да търпи, който знае, че **за всяко нещо има време**.

Както е казано в „Еклисиаст”-а: „Всичко си има време, **време за всяка работа под небето**: време да се родиш и време да умреш; време да садиш и време да скубеш насаденото; време да събаряш и време да съграждаш; време да плачеш и време да се смееш; време да тъгуваш и време да играеш; време да разхвърляш камъни и време да събираш камъни; време да прегръщаш и време да избягваш прегръдки; време да търсиш и време да губиш; време да къташ и време да пилееш; време да раздираш и време да съшиваш; време да мълчиш и време да говориш; време да обичаш и време да мразиш; време на война и време на мир. Каква полза има работещият от онова, над което се труди?”

„**Точността** е едно от условията за съграждане на човешкия характер.”

„Който **е точен**, никога не може да изгуби благоприятните условия.”

Само който е **познал Истината**, може да бъде точен! Той познава отлично **действителната стойност** на нещата в живота и върши всичко **на своето време**. Старозаветната мъдрост на Еклисиаста ни учи на

същото. За всяко нещо **има своето време** под Слънцето. Важното е да улучим **точното време** и да извършим всичко навреме. И не **часовникът** на ръката ни е задължителното условие за това, а **вътрешният ни глас**, който извира от друг свят, от друго измерение – царството на Духа.

Всичко **в природата** става точно на определено време. Една минута или дори една секунда по-рано или по-късно – и би могло да се стигне до катастрофа. Ритъмът на Космоса е изначален, вечен и неизменно целесъобразен. В него диша живата разумност на Твореца. За разумните Негови творения – хората, **законът** гласи: „Всяко действие, което не е извършено на своето време, е престъпление!”

Без да придобием точност, трудно би било да култивираме други добродетели. Талантливият човек, ако бъде точен **навсякъде и във всичко**, ще се доближи до гения. Ако постоянно се надбягва с времето и често закъснява, може да пропилее таланта си.

Точният човек се отличава със силен характер. Той **разпределя и времето, и силите си по най-правилния начин**. Колкото и зает да е, **неизменно се справя със задълженията си**. При това **качествено и в срок**. Така той **съхранява енергията си по най-добрия начин и я използва максимално целесъобразно**.

За точния **всички условия на живота са благоприятни**. Той умее да извлече от тях най-ценното, най-важното, най-актуалното. И не само да го извлече, **ала и да го превърне в най-добър краен резултат**. Така от плодовете на труда му се ползват и всички останали.

Каквато и работа да предприеме, човек трябва да бъде точен до секунда. Точността спада към неговите **първи и най-съществени задължения**. Да избираш точно време и точно място – това означава, че си научил един от най-великите уроци на живота. И че вече си свършил по-голямата част от работата. Или поне си положил начало, което гарантира успеха.

Точността пести времето и безценната нервна енергия на този, който я спазва.

Точният:

- е умен, интелигентен, мислещ, знаещ, мъдър или разбиращ, любознателен човек;
- е способен, коректен, хармоничен, верен, съвестен, разсъдлив, изпълнителен, хармоничен, музикален, концентриран, паметлив, досетлив;
- не греша, не допуска грехове; прави доброто навреме; довършва започнатото;
- има по-малко препятствия в живота; не оставя днешната работа за утре;
- яде навреме, спи навреме, мисли навреме, действа навреме.

Използвана литература: „Библейските добродетели

и нови методи за самовъзпитанието им в съвременния човек по Учителя Петър Дънов” с автори: Снежана Димитрова и Константин Златев

У

„У” в българската азбука е египетският символ на човека в движение, неизвестно защо и как обърнат с главата надолу.”

У Ч И Л И Щ Е

Училището в моето родно село се казваше „Александър Невски”. Класовете бяха от по 30-40 деца. Училището и селото кипяха от живот. Обичах училището, моето любимо училище. То беше голямо, просторно, двуетажно, във форма на буквата „Е”. В сградата на училището – отстрани, се влизаше в киносалона. Той също бе много голям, с балкон и сцена. В него се провеждаха всички общоселски, училищни празници, забави, които сега наричаме дискотеки, театрални представления – местни и гостувания, прожектираха се филми.

Майка и татко бяха учители. От най-първите си, ранни спомени животът ми е свързан с училището. Бях на четири-пет години, но исках и тръгвах сутрин с майка, татко и по-големия ми брат към центъра на селото, по познатия ми вече път. Те влизаха в час, а мене ме оставяха в учителската стая, давах ми книжки, блокче да рисувам. Прислужниците ме наглеждаха, говорех си с тях. Но най-обичах да се разхождам из голямото, двуетажно, просторно училище, когато всички бяха в час. Харесваше ми тишината, която цареше в коридорите, и ясните, отчетливи гласове на учителите, които преподаваха, изпитваха, и гласовете на учениците, които отговаряха. Слушах с интерес и макар че бях много малка, струваше ми се, че някои от нещата, за които говореха, съм ги чувала някъде, някога.

Обичах да се изкачвам по широкото вътрешно стълбище, което водеше за втория етаж. Вървях бавно, то сякаш ставаше все по-високо и все по-широко, виждах се и в големи, просторни зали, със светли куполи – стъпките ми звънтяха... Или че съм в голям, много голям бял кораб и пътувам, пътувам...

Понякога открехвах леко вратата на стаята, в която беше класът на мама, и влизах вътре по време на час. Тя ми беше позволила това. Мълчаливо ми кимваше с глава и ми посочваше последния чин на третата редица

до прозореца. Двете момичета, при които обикновено сядах, ме обичаха и с удоволствие ме приемаха при тях. Чинът беше голям, широк и висок. Момичетата ме повдигаха и аз радостно се намествах в единия му край – откъм прозореца. Отначало слушах, после разтварях книжката, която си носех, или разглеждах колекцията от разноцветните станиоли, които винаги бяха в една тетрадка, която момичетата държаха за мене под чина. Или наблюдавах от високия чин през прозореца какво става на площада, в двора на училището с градината, чешмата, високите борове, разположени наблизо един до друг почти в кръг, и огромните тополи, насадени покрай оградата.

Както всички деца, и аз обичах приказки, които ми четяха моите родители или моят по-голям брат. Рано опознах буквите и на пет години вече разчитах отделни думички. Един ден моят по-голям брат ми каза: „Все ти чета, ти вече познаваш буквите, научи се.” С негова помощ, защото майка и татко бяха заети повече с другите деца, с училищни работи, започнах да чета. А на шест години тръгнах в първи клас, като „слушателка”, за което, доколкото си спомням от мама, искали разрешение от отдел „Просвета” в областта. Обичах да пиша буквите – струваха ми се чудновати птици. Татко ми правеше мастило, като настъргваше от химически молив във вода. То придобиваше лилав цвят, който много ми харесваше. Имахме мастилници и писалки с метални пера, които наричахме перодръжки.

Когато завърших първи клас, на празника 24 май, станах свидетел на разговора между майка и моята учителка. Другарката (така се обръщаме тогава към учителите) Маринова каза: „Няма какво да го мислиш, детето по всички предмети е много добре... Ще я запишем във втори клас.” А майка отвърна: „Знам, но виж, мъничка е, дребна...” Като чух, че мама се колебае, ревах и започнах да викам: „Аз съм преминала! Аз съм преминала във втори клас!”

Животът ми от първи до седми клас е изпълнен с лекота в ученето, с много интересни, радостни събития, свързани изцяло с училището: подготовка и празнуване на традиционните празници, започнах да свиря на акордеон (в училището ни много се пееше – всеки ден от всяка стая звучаха песни, а сега повече се учи теория на музиката и повече тя звучи), изучавахме народни хора и балет, имахме хор, изнасяхме малки театрални представления, участвахме в различни кръжоци... Подобно на съвременния живот в училищата, с тази разлика, че сега учениците от малки ползват Интернет, информацията ги затрупва като лавина за добро и за лошо, предпочитат компютъра, телевизията, мобилния телефон пред общуването с природата. Изследванията, направени в училищата, а също и на млади хора – от 25 до 35 години, – показват, че те доста напълняват, започват да вдигат кръвно, стресирани са, имат неспокоен сън.

Зад училището, по наклонения гръб на хълма се простираше голяма градина с плодни дървета, за която се грижеха учители, прислужници, родители и по-големите ученици. А в двора на училището имаше голяма градина с цветя, по-малки плодни дървета и така нареченото „опитно поле“, в което всеки клас си имаше лехи, обозначени с табелка. Сеяхме различни семена, посаждахме разсад от различни зеленчуци. Тъй като живеехме на село, където във всеки двор имаше градина, работата в опитното поле ни беше позната, бързо и лесно се справяхме под контрола на нашите учители. Наблюдавахме как расте посятото, посаденото, отчитяхме в участъците на кои класове се ражда повече. Опитното поле ни помагаше да обикнем земята, растенията, работата. Беше ни приятно, с лекота и интерес учехме уроците по биология и „Роден край“.

Това, което днес липсва в училищата, е **практическата връзка с живата природа**. На теория в учебниците много е написано – оформлението, снимковият материал са чудесни - много се говори, но едно е да се учи всичко това само по книга, друго е детето да засее само семена, да наблюдава какво става с тях, какво излиза от тях, по-нататъшното им развитие... Да види едно малко растение с корените, да го нарисува, да го усети със сетивата си, да го посади, да се грижи за него, да го обикне. Така възприето, знанието остава завинаги в ума и сърцето на детето.

Има съвременни деца, които порастват, без да докоснат и да почувстват земята и всичко това, за което по-горе писах. Има съвременни деца, които порастват, запознавайки се с обикновените домашни животни само на картинка или на филм. Добре, че в последните години все повече хора започнаха да отглеждат в апартаментите си и в къщите домашни любимци.

В двора на нашето училище имаше площадка за децата от детската градина и спортна площадка с волейболно игрище, успоредки. При хубаво време винаги играехме физическо възпитание навън. А в късните следобеди или привечер в двора на училището се събираха по-големите ученици с младежите от селото и спортуваха, устройваха състезания. Ние, по-малките, обичахме да ги наблюдаваме, насърчавахме ги, вживявайки се в техните пропуски или постижения. (Обърнете внимание как изглеждат повечето от дворовете на съвременните градски училища. Малко зеленина и дървета, повече асфалт, с площадки за физическо възпитание.)

Моето, нашето любимо училище бе **училище-живот!** Ние живеехме своя детски живот свободно, волно сред природата, която обичахме. Нашите родители и учители ни приучаваха на труд, на приятна, не тежка работа и ние усещахме, че природата е жива, с всяка клетка на телата, сетивата. Ние бяхме радостни, изпълнени със стремеж към учене, красота, творчество. Общувахме с добри чувства помежду си, с нашите учители, които ни обичаха, грижеха се за нас и ние ги обичахме.

Независимо от всички промени, изисквания на новото време и на съвременната епоха училището и сега трябва да бъде училище-живот! Детето не трябва да се приготвя за живота, но трябва да живее своя детски живот в пълнота, като се приведат в действие всички негови сили и заложби.

„Животът е плод на любовта. Където царува любовта, там има изобилен живот. Ето защо училището, за да бъде училище-живот, трябва да бъде съградено върху любовта.

Животът е радост. Той е красота, творчество, най-великото благо, извор на сила и радост. Ето защо училището, за да бъде училище-живот, трябва да бъде място на радост.

Животът и радостта идват от творчеството. Ето защо училището, за да бъде училище-живот, трябва да бъде място за творчество.

Човешкият живот е частица от великия живот и природата. Тя е великата Световна Майка, която обгръща и отглежда с любов всички свои деца. Ето защо училището, за да бъде училище-живот, трябва да бъде в близък досег с Великата Природа.

Животът е музика. Цялата природа е проникната от музика. Ето защо училището, за да стане училище-живот, детето трябва да живее в областта на хармонията. Естетичната музика трябва да прониква целия му живот.

Животът е движение. Освен различните видове спорт в съвременното училище трябва да се даде място на ритмичната гимнастика, да се въведе Паневритмията. Тя има да играе важна образователна и възпитателна роля. Учащата се младеж чрез нея преди всичко ще се кали физически и, от друга страна, ще се подтикне към идеен живот, творчество, идеализъм – всички идеи, вложени в Паневритмията, ще оживеят у подрастващото поколение; благородните, чисти семена в душата му ще покълнат, ще бъдат призовани към активност.

Животът е дейност, животът е работа. Всичко в природата работи. Слънцето работи неуморно. Слънчевите лъчи, за да дойдат до нас, изминават грамадни разстояния за 8 минути. Земята също работи. Вятърът, водата също работят, изворите и реките текат, морето се вълнува, тревите, цветята и дърветата неуморно работят със своите корени, клони, листа и пр. И красивите цветове и плодове са резултат на тяхната работа. И детето, за да живее в училището-живот, трябва да работи. Като работи сред природата, то едновременно ще се учи.

Животът е изявление на една велика разумност. Ето защо училището, за да бъде училище-живот, ще помогне на младежа в гимназиите и професионалните училища да си изработи миروглед върху живота. Така той ще се оформи при излизането като цялостна личност. Изработеният мироглед представя обединителен елемент в него. Без този елемент вт-

решният му живот ще бъде разпокъсан, без да има нещо, което да обединява в едно стройно цяло добитите знания и опитности.

Чрез училището-живот ще се оформи новият тип човек – човекът на дейната Любов!

Когато влизам, минавам покрай **училище, университет, читалище**, изпитвам благоговеен трепет. Когато виждам лицата, слушам говора, коментарите на младите, нови хора, изпитвам радост, възхищение от неспирния стремеж на човешкия дух към Божественото познание.

Планетата от нашата слънчева система, която започва с буквата „У“ обича да ни поднася изненади – руши всичко старо, предизвиква промени. Коя е тя и нейният астрономичен символ?

НОВОТО УЧЕНИЕ

„Богатството от пари и злато не струва нищо, ако не се употребява за обществена полза, защото богатството без учението и добродетелството е един идол, на който много се кланят...”

Неофит Бозвели

„Човек се учи едновременно в три училища. На Земята се учи тялото. Всички клетки в организма вършат известна служба, ала едновременно с това те учат. В духовния свят се учи душата. В Божествения свят се учи духът.”

Учителят Петър Дънов

„Днес на хората се проповядва **Божественото учение**. То е **Христовото учение**. То е за онези, които имат дълбоко разбиране за Живота. То е за всички хора, за цялото човечество, за всички положения, за всички времена и епохи. Който се домогне до **вътрешния смисъл** на това учение, той ще намери в него сила **да обнови своя живот** и да реши задачите си правилно.”

„Днес се проповядва учение, по-високо от Христовото. Ще кажете, че това е заблуда. Не е заблуда. Сам Христос казва: „Има много неща да ви казвам, но още не сте готови.”

Новото учение естествено присъства във всички теми, които съм написала дотук и които ще бъдат написани за останалите букви от българската азбука. Всичко, споделено с вас за живота и неговата еволюция, за Бога, Душата и Духа, за Любовта, Мъдростта, Истината, здравето, приро-

дата, науката..., съставлява Новото учение, което е Божественото учение. Вие сте усетили и разбрали това, дори ако сте прочели само няколко теми. Хубавото, полезното в тази книга е, че можете да разгърнете наслука или да си изберете съответната буква. Тя ще ви заговори за Новото учение.

„Не е въпрос в многото учение. Малко трябва да учи човек, но разумно. И каквото научи, **да го приложи в живота си**. Днес хората много учат, малко придобиват. Много работят, малко се ползват. Природата дава на човека време и енергия, като му заповядва **да пести енергията за сметка на времето**. Тя не позволява да се харчи енергията й напразно. Който наруши това правило, той е осъден на страдания. Който пести своята енергия, той не остарява преждевременно.”

Необходимо е да се направи едно кратко обобщение на Новото учение. Ще използвам написаното от нашия уважаван приятел д-р Константин Златев от предговора му към книгата „Учителя Петър Дънов за мистичните учения” – Тематични извадки из словото на Учителя, подбрани от Росица Иванова.

„Редакцията на Божественото учение, представена от Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) пред българския народ и планетарната общност на разума, е известна като **Новото учение. Учението е ново, защото е най-актуалното за нашата епоха**. То представлява по същността си езотерично християнство, пречистено от човешките наслагвания и деформации през вековете, обогатено с хилядолетната Мъдрост на Изтока (духовен и географски), както и с най-ценните духовни постижения на рационалния Запад. Ала то не е компилация на познати вече възгледи, а **жива тъкан на Словото**, могъща и трансформираща, естествено продължение на постигнатото от всички автентични окултни Школи от древността до днес. То предлага преодоляването на едно ново, по-високо стъпало в колективното израстване на човечеството – изграждането на нова планетарна култура, **Културата на Любовта**.

Кое е новото в това учение?

Новото учение излага **акцентите**, основните **тенденции** на съвременната епоха, както и **методите и средствата**, които да послужат за фундамент **на Културата на Любовта**. Новото учение е послание от невидимия свят, от Разумните същества, ръководещи еволюцията на земните хора, насочено към проектиране на Божествената Любов в света на материята. Конкретни негови задачи в мащаба на нашата планета са:

- побратимяване между хората и народите;
- пълно равнопоставяне на жената;
- признаване свещения характер на майчинството;

- нова методика за възпитание и образование на подрастващото поколение, с начало от периода на бременността (т.нар. пренатално възпитание);

- нови отношения между хората (включително между мъжа и жената), от една страна, и между хората и Живата Природа, от друга страна.

Отличителна характеристика на Новото учение е неговото подчертано **практико-приложно естество**. То предлага знания, които осигуряват абсолютно здраве и на тялото, и на душата, цялостно, хармонично развитие на човешката индивидуалност. Но само при едно условие – ако бъдат **изпитани и приложени**.

Новото учение отправя четири основни предизвикателства към днешния човек:

- правилно да мисли;
- правилно да диша;
- правилно да се храни;
- правилно да работи.

Новото в това учение е и **триадата** на неговите направления: **Слово, музика и Паневритмия.**”

Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) за Новото учение:

„Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света! Всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближн. Всеки трябва да помага...”

„Мнозина искат да знаят **какво нещо е Новото, Божественото учение**. Божественото учение се състои в следното: да оставим Бога да работи в нашето съзнание и Бог да ни остави да работим в Него. В какво седи Новото учение? – Като го опитате. Вие не можете да определите какво е Новото учение, докато не го опитате. – „Ама аз съм правил опит.” – **Коко опити си правил?** Ако си направил само един опит, нищо не си научил. В Божественото учение опитът е непрекъснат, без прекъсване. Божественото се проявява непрекъснато.”

„Новата наука, Новото Божествено учение поставя всичките неща на един **велик вътрешен опит**. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате – не вярвайте в него!... А сега в нас са натрупани толкова суеверия – в какво ли не вярваме!”

„Верните неща сами се проверяват, там важна роля играе опитът. Как ще влезем в Новото, Божествено учение? **Чрез усилена работа, извър-**

шена с Любов. Помнете: в тялото, в мозъка се крият сили, които трябва да разработите. – „Искаме да ни се разкрият тези сили.” – Всеки **сам** може да ги разкрие. Достатъчно е да употребявате по един час на ден за размишление върху велики духовни въпроси, за да прогледнете. В който ден се отворят очите ви, ще пожелаете да се ожените за царския син, т.е. да влезете в света на Истината и да станете разумни.”

„Новото учение е Божествено учение. Ученикът на Новото учение трябва да разбира Божественото както в себе си, така и в своите ближни. Каквата работа и да имате и каквото обещание и да сте дали на себе си или на друг някой, пред Божественото всичко отстъпва. То посещава човека най-много за една минута и след това заминава. Същевременно то предупреждава човека, че ще го посети, заради което той всякога трябва да бъде буден. Щом посети човека, Божественото оставя своето благословение, което той трябва да носи навсякъде. Това благословение прави човека радостен и доволен. Където отиде, той носи със себе си тази радост, това веселие.”

„По какво се отличава ученикът на Новото учение? Ученикът на Новото учение проявява Божественото и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си. Ако проявявате Божествени чувства, а мислите и постъпките ви не са Божествени, вие сте ученици на старото учение. **Новото учение подразбира хармония между мислите, чувствата и постъпките на храта.** Божественото се проявява в малки неща, а не в големи... Да служиш, да почиташ и да обичаш, това е девизът на новия живот.”

„Във всеки човек е скрито голямо богатство – неговите дарби и способности, които той трябва да разкопава и обработва. Не губете времето си! Всеки на работа! **Сложете старите методи настрана и приложете новите.** Старото учение сте опитали вече, знаете го. Опитайте Новото учение, новите методи и вървете напред!”

Новото учение е за всички, но тъй като децата са настоящето и бъдещето на живота, отново ще обърнем внимание на някои важни неща, които засягат разкриването на техните **дарби и способности, на богатството, което е скрито във всеки човек.** Изучаването на детската природа е един от най-важните въпроси в педагогиката. **Нашето познание за детската природа ще определи отношението ни към детето и целта на самото образование.**

В своето развитие от 0 до 21 години детето минава последователно през всички степени на съзнание (виж при буквата „С” – четирите вида съзнание), изживява отново, но много накратко предишните си животи и

ако **новите методи на образованието** успее да събуди вложените и придобити опитности, на 21 години детето-младеж ще е двойно по-богато и даровито.

Ето защо трябва **да се събуди душата на детето**. Истинското знание е вложено в човешката душа. Как ще дойде това знание? Най-първо чрез чистотата на детските сърца и нашата чистота. Когато детето слиза на Земята, то носи цялата опитност от предишните му прераждания – писах за това и в предишна тема. Но нека пак повторим: тази опитност е записана в душата му и ние, като „родители” и „учители” на детето, трябва да се опитаме да прочетем написаното там.

„Учителят ще се учи от децата. От новото, което децата носят, учителят ще се учи, то е за него.”

Какви картини, книги, учебници, изкуство и каква култура ще представим на душите, които сега идват от цялата Вселена, от всички измерения, раждат се в човешка форма и се жертват за нас и нашата еволюция. Повечето от децата в училищата са наши учители. Те искат да се проявят – нека им създадем условия! През всеки период от своето развитие детето има точно определени от **Природата** нужди. Ние трябва да се съобразяваме с тях, ако желанието на душите ни е наистина да помогнем на децата да развият най-добрите си качества, умения и дарби в себе си. Само в този случай може да се говори за добро обучение и възпитание. Както вече споменахме, учебният процес включва в себе си две неща – **придобиване на знания и възпитание**. Това са два неделими процеса.

И така, за да помогнем на децата, нека си припомним най-важното за тяхното развитие в периода от 0 до 21 години, за методите, с които да работим. Това може да прочетете в **приложението** към книгата.

У Ч И Т Е Л

„Учител в света може да бъде само Бог.”

„Аз съм в духовна връзка с всички мистични движения в света.”

Учителят Петър Дънов

„Мистикът е човек, който повдига завесата на този свят на привидността, в който живеем, за да разкрие **причините**, които са го създали, и **законите**, които невидимо го управляват. Това, което за простосмъртните е тайна, за мистика е жива реалност. Величието на мистика е в неговото единение с Духа.

Понятията „мистицизъм” и „мистика” (от гръцкото *mystika* – тайнство) са измислени от незрящите, за да дефинират с тях зрящите.

Всъщност в мистиката няма нищо мистично. Съдържанието на термина просто изразява едно **по-високо равнище на еволюционно развитие** на онзи, който е бил украсен с него.

Всеки от великите духовни Учители на човечеството по своята същност е – освен всичко останало – и мистик. Това означава, че **той вижда по-надалече и по-надълбоко от своите съвременници. Божественото послание, което им предава, е негов дълг пред Всевишния. Задачата му е да просветли душите на търсещите по духовния Път и да пробуди техния вътрешен потенциал.**

Духовните Учители се възплащават сред нас не по собствено усмотрение, а в изпълнение на Божия план за планетата Земя. Според езотеричното познание те се появяват приблизително на 2000 години. Подобна изява на Небесен Пратеник зрящите наричат „Миров (Световен) Учител”. А той бива назван „Световен”, понеже мисията му засяга цялото човечество. След Учителя на Учителя – Космическото Същество Христос, Коего не е от човешка еволюция – последният Миров Учител е възплътеният в българско тяло Петър Константинов Дънов (1864-1944), известен и с духовното име **Беинса Дуно**.

Учителят Беинса Дуно дойде сред нас като Пратеник от Школата на Христос. Извършеното от него може да се окачестви като проправяне пътя за утвърждаването в световен обхват на истинското, първоначалното благовестие на Спасителя. Задачата да бъде носител на факела на пресътворението е възложена от Небето на **световното славянство**, което съчетава като етнокултурна общност високо развития ум с голямото и нежно сърце. Културата на Любовта е Култура на Разумното сърце.

През XX век Учителят Беинса Дуно остави своя Завет на българите. Техен свещен дълг е да го предадат на славяните и на всички останали народи по земното кълбо. Този грандиозен процес е вече в ход.

Третото хилядолетие – независимо от гръмките (и често противоречиви) изявления и прогнози на разнокалибрени политици, историци, философи и социолози – ще протече под знака на духовно-културното наследство на българския духовен Учител Петър Дънов (Беинса Дуно), т.е. под знака на реалното присъствие на Христовия Дух сред всички нас. А които са дорасли, ще Го приемат и ще заживеят в новия свят, който Той им е подготвил от първите мигове на Вечността...”

д-р Константин Златев (Из предговора към книгата „Мистичните учения”, София, 2008)

Не е лесно да си учител, преподавател днес в нашето училище, да опитваш и прилагаш нови идеи в образованието и възпитанието на деца-

та. Но новата епоха го изисква. Още повече че Новото учение е дадено на българите, на български език. В Новото учение са великите идеи на бъдещето, на българите, славянството и света.

Наистина трудните условия са пречка, но и голямо благо да растем духовно – учители, родители, деца. Освен това ние сега започваме да осъзнаваме и възприемаме човека преди всичко като душа, подобен на нашата душа; сега съзнаваме отношенията във вселената и силите в нея. **„Щом се намерите в трудно положение, говорете на своята душа, тя ще ви помогне. Ако апелирате към ума и сърцето на детето, нищо няма да постигнете. Обаче, ако говорите на душата на детето, то ще има големи постижения.” Това е ключ към Новото учение – „Преподавател и ученик – среща на две души”.**

Преподавателят на новата епоха е човек на Любовта. Без Любовта никакво образование не може да се очаква. Тя трябва да присъства в **сърцето на възпитателя.** За да възпитавате хората, трябва да приложите **Христовото учение – учението на Любовта.** Ако имате някое своенравно дете – обикнете го! И не мислете за неговите отрицателни черти. Мислете, че то е добро и разумно, и ще видите, че след време ще се поправи. При такава Любов между учители и ученици ще се разцъфтят **детският ум, сърце и воля, неговите таланти и дарби.** При такава любовна атмосфера детето ще учи с усърдие и ще помни всичко. Любовта на учителя ражда у учениците вдъхновение. Когато учениците любят учителя, той е **Учител.** И когато учителят люби учениците си, те са **Ученици.**

Преподавателят на новата епоха е преди всичко човек с високо ниво на съзнание, с наченки на развитие на космическо съзнание, той е високо образован и способен: пее, рисува, свири поне на един музикален инструмент, задължително знае поне един чужд език, знае поне един занаят, т.е. може да работи с ръцете си, а не само с главата си и т.н. Учителят на новата епоха е една хармонично развита личност с висок морал и духовни ценности.

Когато говорим за образование на новата епоха, интерактивните методи дори не бива да се споменават като понятие, защото те са в основата на това образование – **те са самото образование.** Един учебен час за да бъде ефективен, трябва да дава възможност за изява на всички нива както на учителя, така и на учениците. Без значение какъв е предметът. Музиката, играта, радостта, пеенето, рисуването, наблюдението, работата в група и т.н. са задължителни части от урока на новата епоха.

Учителят на Новото време има любов към знанието, непрекъснато твори и се усъвършенства и тази своя любов той предава на учениците си.

За да имаме творчески училищни колективи с добри преподаватели, те трябва да бъдат стимулирани да творят (учебниците да им дават свобода

как да преподадат урока съобразно нуждите на групите класове и децата като индивиди), т.е. да проявят своята Божествена природа, а не да бъдат ограничавани, задушавани и убивани като творци. Преподавателите имат нужда от знания, свобода и любов, за да дават знания, свобода и любов.

Министерството на образованието, младежта и науката трябва да играе огромна роля в подкрепа на учителите!

Ф

„Буквата „Ф“ е опасна по вибрациите си.”

ФЕВРУАРСКО ПРЕДЧУВСТВИЕ

През февруари 2006 г. правех житен режим, за който писах при буквата „Ж”. Намирах се в град Клисура, където преподавах в Професионална гимназия по икономика. На обед, след приключване на часовете, изядох порцията от ухаещо, меко жито и три ореха. Чувствах се малко изморена и излязох да се разходя.

Денят беше чист, сух, духаше лек южен вятър. Тръгнах по пътя, който върви край река Стряма. Движех се по течението, от време на време спирах, слушах песента на реката, гледах устремената, животворна вода, бързаща да стигне, да полее равнината.

Отбих се от равния път и почнах да изкачвам невисок, заоблен хълм – едно от любимите ми места. На него растяха в мирно съжителство борове, един мощен дъб, няколко брези, две диви череша, едно ябълково дърво, което дава малки, ароматни, червени ябълки. Вървах бавно, мислех за приятелите, с които се бях чула по телефона същия ден. Те също бяха на житния режим – споделихме как се чувстваме. Мислех си за духовната сила на „веригата”, която ни свързва, подкрепя. Дишах чистия въздух и за кой ли път се изпълвах с преклонение, възхищение пред красотата от познатата ми гледка. Заснежните върхове на Стара планина ту се откриваха, ту се скриваха от преминаващите през тях светло сиви, сини облаци. А Средна гора, върху която стоях, с меки, заоблени хълмове, бе протегнала снага за прегръдка с върховете, издигащи се „на въз Бог”.

Седнах върху сухи, избледнели на цвят треви. Цареше пълна тишина. Февруарското следобедно слънце светеше бледо, кротко, но усещах топлината му през дрехите върху гърба си, в мириса на земята, гората. Забелязах малка мушица между тревата. Лек вятър премина в клоните на бре-

зите. Те запяха тихичка, нежна песен. Отново порив на вятъра – изсъхналите бледо-жълти треви край мене се люшнаха. В този миг видях полюшващи се вълни от житни класове. И чух слово: „Житното зърно е емблема на човешката Душа. То представлява велика история в развитието на Природата.”

В тази пълна тишина изведнъж се обади птица. Гласът ѝ дойде отдалече, на пресекулки. От петнадесет години живеех в Клисура, ходех сред природата, научавах от нея и хората за живота ѝ, но подобна птица песен не бях чувала. Докато тази мисъл минаваше през ума ми, отново настана пълна тишина. Мислено повиках птицата, много ми се искаше пак да я чуя. След малко тя пропя. Този път по-отблизо. Песента ѝ звучеше в един и същи тон, на определени интервали от време. Те бяха леко протяжни, като зов за пробуждане, за възраждащ се живот. Прииска ми се да запя. И в този миг, вътре в мене, чух тона „фа”. Тихо го запях. „Фа” зазвуча в съзвучие с птичия зов.

Станах права, почнах да оглеждам близките и по-далечните дървета с надеждата, че ще открия птицата сред голите клони. Песента ѝ стана още по-призивна, зовяща. И изведнъж – секна. Отново настана пълна тишина. Повече не чух птичата песен.

Няколко дни по-късно четях за вътрешния смисъл на музикалните тонове. „Фа” е: поникване на листа, клони, пъпки, т.е. даване условия за физически и духовен растеж, за задържане на спечеленото.

През следващите години, напролет, все исках да чуя тази птица – имаше я, с нейната протяжност, с издавания тон, но песента ѝ не беше като оная, която чух тогава, в онзи февруарски ден. От преживяното тогава сред Живата Природа се роди стихотворението „Предчувствие”. Поздравявам ви, с предчувствие за успешен житен режим, ако решите да го правите, и с предчувствие за нова жизнерадостна пролет.

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Тревите – сухи, избледнели,
небето, сиво-синьо,
с облаци големи.

Шуми реката Стряма
в бързия си бяг,
шуми гората на Балкана
с вятър южен долетял.

А влажната земя
притоплена от обедното
февруарско слънце,
събужда се
от зимния си сън,
с предчувствие за
пролетта, за радостта,
със песента на птицата
една,
която дълго свиреше
на пресекулки

ФЕНОМЕНЪТ ФИНДХОРН

През 1962 г. малка група хора за първи път в съвременността осъществява връзка с интелигентността на растителния свят – разумността, възприемана чрез архетипните образи на девите (ангелите на растенията), елфите (природните духове на въздуха) и дървесните духове. Звучи като приказка или мистификация!? Но тази връзка, започнала с „тихия глас“, който ръководи Айлин Кади, и с телепатичния контакт, който Дороти Мак Лийн има с Девите на растенията, поставя началото на най-удивителната градина, разрастваща се върху пясъчливия каменист бряг на Северна Шотландия край селцето Финдхорн, близо до гр. Хорея. Там, при студения северен климат и крайно бедната почва, Питър и Айлин Кади, заедно с Дороти, вслушани в духовното си ръководство и следвайки наставленията му, започват да отглеждат разнообразни зеленчуци и дори тропически растения. Чудото е регистрирано от Британската почвена асоциация, сериозни хора започват да посещават странното място. Питър дълго мълчи за начините на работа в градината, защото всичко, което може да каже, е „любов и сътрудничество с девите на растенията“, от които получават конкретни указания за работа. Биха го сметнали за луд. Един от първите, на които доверяват тайната, е сър Джордж Тривелиън – колосална фигура в духовния живот не само на Англия, който, съпоставяйки разказите с фактите и разчитайки на собствените си фини сетива, застава зад малката общност. Най-духовните и търсещи умове на острова, а впоследствие и от цял свят, започват да се стичат към градината Финдхорн, за да усетят радостта от възстановената връзка на човека с природните царства, за да живеят и работят заедно и в сътрудничество с природните духове, създавайки модел за новия тип човешки комуни. В 1967 г. излиза книгата „Градината на Финдхорн“, която се превръща в една от емблемите на европейската нова духовност.

Поколенията се сменят, през 1970 г. във Финдхорн идва Дейвид Спенглер – един от водачите на Новата епоха (Ню ейдж) в САЩ. Ясновидец, философ, писател, той синтезира философската концепция на общността като „образователен център на светлината“ и привлича във Финдхорн много млади хора, търсещи духовния си път. Постепенно чудесата в градината започват да отстъпват на духовно-просветна дейност: семинари, курсове, духовни практики. Няма почти нито един от големите учени и философи на съвременната наука с интерес към духовното, който да не е посетил Финдхорн. През 1973 г. друг американец – Пол Хокен, след по-

сещението си във Финдхорн написва книгата „Магията на Финдхорн”, която е преведена на много езици. През 1979-82 г., след преодоляване на голяма криза, се оформя идеята за планетарно селище с трайни жилища и структури. Закупен е караван парк, междуременно е закупен и хотелът „Клюни хил”, който става част от Общността. Започва издаване на списанието „Една земя”, добило популярност и четено по цял свят. Започват да се провеждат ежегодни октомврийски конференции, посещавани от много видни хора от цял свят. С течение на времето Финдхорн се променя. Както всеки жив организъм, той преминава от чудесата на младостта към улегналите, зрели години, след като е разпръснал искри от светлина по целия свят.

В България книгата „Градината на Финдхорн” беше преведена от Минка Петрова и приятели през 1982 г. и машинописните страници бяха разпространявани като апокрифна литература. Минка, която беше научила английски по този повод, свърза оттам нататък живота си с тази Общност и успя – въпреки пълната липса на средства – да посети три пъти Финдхорн. До смъртта си през 2001 г. тя поддържаше лична кореспонденция с Айлин Кади. Тя беше и първият човек за връзка с Финдхорн в България. Тази връзка има множество аспекти: превеждане и издаване на литература, организиране на семинари с гостуващи лектори от Финдхорн, участие в международни духовни инициативи и др. Тази дейност беше поета по-нататък от Николай и Емилия Нешеви.

„Фондация Финдхорн” е общност, включваща в наше време приблизително 450 души в околността, както и хиляди приятели и поддръжници от цял свят. Ролята на фондацията е да практикува, преподава и показва връзките между екологическите, икономическите, обществените и духовните аспекти на живота. Тя прави това чрез:

1. Предлагане на образователни програми и курсове.
2. Поддържане на възникващи в общността инициативи.
3. Развитие на екоселището.

През 1997 г. „Фондация Финдхорн” е призната за официална неправителствена организация към ООН, което ѝ дава право да участва в прояви на ООН като „Среща на най-високо равнище на Земята” и „Жизнена среда II”.

От 1980 г. „Фондация Финдхорн” е тръгнала в нова посока с построяването на екоселището като практическо продължение на своята по-ранна работа с природата и околната среда. Построени са 40 нови екологични сгради, включващи новаторската станция за пречистване на отпадъчни води „Жива машина”, 75-киловатовата вятърна електроцентраля, къщи с покриви от торф и „дишащи стени”, а също и сградата за гости, построена според най-високите екологични стандарти.

Ето едни от посланията на Девите, получени от Дороти Мак Лиън, които са поместени в книгата „Градината на Финдхорн“:

„Моделите на растенията са тук, в нашия свят, и всеки детайл се изпълнява до съвършенство. Ти се чудиш защо се получават някои „прищевки“ на природата. Това е, защото животът никога не е статичен, винаги е отворен за промяна, открит за Божията воля, едно движение все напред в живота.

Всяко творчество има елемент на експериментиране, иначе то би кристализирало. Ние го вършим съзнателно, когато моментът е назрял и се появи възможност. Ние не можем внезапно да изменим един архетип, модел, образец. Това се извършва съгласно природния закон, когато всички обстоятелства са благоприятни. Тук човечеството може да помогне и да контролира обстоятелствата.”

Девата на напръстника, 14.04.1971

„Ние бихме искали вие да обичате градината и всичко в нея, да полагате грижи за нея и да ѝ отдадете своето внимание. Но преди всичко бихме искали да чувствате всичко това като част от цялото, от Едното. Не е достатъчно да се отглеждат растения само или предимно заради красивата им външност или заради ползата от тях. Отглеждайте ни и защото всички ние сме израз на Цялото. Вие също сте част от Цялото – част от тази буца пръст, част от това мъничко цвете, част от слънчевата светлина и дъжда, част от блясъка в очите на другия, от топлината на усмивката на другия. Вие сте част от нас, ангелските стопани, които озаряваме и даваме живот на планетата, които се грижим за всички вас, въпреки че не ни познавате.

Ангелът на местността, 17.10.1969

От сп. „Житно зърно”, 1-2/2002г.

ФРЕНОЛОГИЯ

„Френолозите са изучили около 40 центъра в човешкия мозък. Обаче в последно време те са намерили, че на всеки център отговарят по 3 други центъра. Тъй щото днес в човешката глава се наброяват около 120 центъра. В тия центрове се кръстосват различни мозъчни енергии.

Понеже мозъкът е свързан с всички части на тялото, каквото поляризиране става в някои негови центрове, то веднага се отразява в съответните органи на тялото, които по такъв начин вземат участие в натрупване на енергии. Като знаете това, вие трябва да търсите начини да пренасяте излишната енергия в организма си от един център на друг или от един уд в

друг. Щом постигнете това изкуство, вие ще можете да мислите правилно.

Колкото повече човек съсредоточава мисълта си към съответните центрове, толкова повече кръв приижда там и те се развиват. Кръвта носи със себе си електричество и магнетизъм, които се предават на тия центрове и помагат за тяхното развитие.

За да се развива правилно, човек трябва да отделя всеки ден по 5 минути да мисли върху всички предмети, т.е. върху всички науки. Всяка наука събужда съответния мозъчен център и дава възможност човешкият череп да се оформи добре, да стане правилен. Тази е причината в училищата да са застъпени всички предмети. Еднородната и еднообразна работа събужда еднородни центрове. Затова се препоръчва на човек да разнообразява работата си. Има методи, чрез които човек може да отправя повече или по-малко кръв към едни или други центрове, да ги храни според нуждите или изискванията им. Например, ако иска да развива милосърдието си, човек трябва да се среща със слаби, нуждаещи се хора. Като влиза в положението им, той изпраща повече кръв към центъра на милосърдието и го храни.

Мозъкът е орган на мисълта. Ясновидецът вижда, че от мозъка излизат хиляди нишки в различни направления, по които минават различни течения. От мозъка тези течения отиват по цялото тяло. Те обхващат и мозъка, и сърцето. Оттук се явява различието между мислите и чувствата у човека. Колкото по-силни са теченията в един мозък, толкова по-голяма е неговата дейност.

Например, ако в мозъка нахлуват научни мисли, те ще обхванат специфични центрове в предната част на мозъка; ако нахлуват религиозни мисли, ще обхванат горната част на мозъка, в която вземат участие специфични религиозно-морални мисли и желания. Ако се разгневите, ще се събуди енергията около ушите – център на разрушителните способности в човека. Ако гордостта се прояви повече, отколкото трябва, в задната част на мозъка ще се яви едно болезнено напрежение.

Всички сили, които минават през мозъка, имат своето велико предназначение. Според това какви сили минават през мозъка центровете биват положителни – които възприемат положителните, белите лъчи на истината, и отрицателни – които възприемат черните лъчи. В първия случай човек има стремеж към Бога, а във втория случай – низходящо състояние, т.е. отдалечаване от Бога. И при втория случай може да има стремеж към Бога, но той (човек) се проявява като фанатик, човек на форми и обреди.

Човек ще приеме Божията Любов през горната част на главата си, през темето. Физическата любов пък минава през задната част на главата. Теченията, които минават в задната част на главата, събуждат низшите

чувства у човека и ако не може да ги владее, той изпада в големи изкушения. Седалището на низшите чувства е в задната част на мозъка.

У съвременните хора мозъчните центрове не са развити хармонично, поради което те не могат да възприемат енергиите, които слизат от висшите светове, вследствие на което мислите, чувствата и действията им са неправилни. Когато моралните чувства се развиват добре, главата на човека расте нагоре и приема красива форма във вида на кубе. Когато физическите чувства, например чувството за самозащита, се развиват много, главата на човека расте на широчина. Когато обществените чувства у човек са развити чрезмерно, главата расте отзад. Когато чувството за самозапазване или тъй наречените домашни чувства са силно развити, движението е наляво, т.е. главата на човека се развива повече в лявата си страна, вследствие на което моралните чувства са слабо развити. За да даде ход на моралните си чувства, трябва да се даде насока на движението на кръвта първо нагоре, а после надясно. Който иска да развие разсъдителните способности в себе си, той трябва да мисли върху причините на нещата. Каквито и мисли да дойдат в ума ви, стремете се да бъдете вътрешно спокойни.

Енергиите в човешкия мозък се разделят на **три главни области**: първата област е **зад ушите**, дето функционират **низшите енергии**. Тази област може да се уподоби на ада в човека. Втората област обхваща енергиите, които функционират в полето на **челото – човешкия живот**. Третата част обхваща енергиите в **горната част на мозъка**, дето функционират **висшите морални чувства**. Следователно, когато човек противодейства на своите морални чувства, енергията от тази област слиза долу, зад ушите, в ада. За да не става това, човек трябва да дава ход на своите добри желания, да не ги подпушва. Потърсете начин да се справяте с излишната енергия около ушите си. Започнете да режете дърва с трион или брадва или да копаете, да метете, чистите... Ако не можете да направите това, пипнете върха на носа си 4-5 пъти. Важно е да намерите начин да превърнете енергията на гнева в работа.

Щом мисълта ви се раздвои, стане дисхармонична, вие ще усетите едно налягане при слепите си очи. Това действа зле върху вашата нервна система. Никога не прекарвайте енергията си в слепите очи. Тази енергия е свързана със стомаха ви. Щом прекарате енергията си в слепоочните места, вие въздействате на стомаха си, а той съдържа хиляди нервни ганглии. По този начин вие се обезсилвате, изтощавате енергията си, демагнетизирате се. След това вие ще почувствате едно изпразване във вашия мозък. Винаги пращайте енергията си към горната част на челото, не я оставяйте в задната част на главата си.

Ако мисълта ви е еднообразна, ако тя върви само в една посока..., по тази причина много хора заболяват умствено и нервната им система се

разстройва. Следователно, като разбирате този велик закон, ще трансформирате умствената си енергия, ще я отправяте към всички посоки на мозъка. Абсолютно ще избягвате еднообразие в мисълта! Умът на човека не заболява, но заболяе ли сърцето, то оказва вече влияние върху човешката мисъл. В предната част на мозъка не става почти никакво заболяване. Обикновено заболяването става в задната част на мозъка. Има известен род мисли, които будят, повдигат човешкото съзнание. Те са правите мисли, които представляват здравословното състояние на човека. **Искаш ли да бъдеш здрав – право ще мислиш!**

Човек трябва да разпределя мозъчните си енергии правилно, да не допуска да се натрупва в някой център повече енергия за сметка на други центрове. Проявите на **физическия мозък** имат отражение в **астралния и умствения мозък.**”

X

„Буквата „X” е двете съединени, половини на кръга. „X” е първата неизвестна буква, „У” е втората неизвестна.”

ХЕЛИОС и ледената Нанси

Някъде далеч, в царството на вечния студ и мраз живеела снежната фея Нанси. Тя царувала над скованите в лед небесни тела и в самота преминавали дните ѝ. Най-после Нанси решила да напусне безмълвния свят на снежното царство и да тръгне на път. Дълго било пътешествието на Снежната фея – ден и нощ пътувала тя към своята мечта: да намери светлина и топлина в тази необятна Вечност. Оттогава минали много години – хилядолетия летяла Снежната фея сред безмълвието на Космическия безкрай.

И, ето, един ден Нанси видяла светлината, към която се стремяла по своя безконечен път – на хоризонта блестял прекрасният Хелиос. На божественото му лице греела най-красивата усмивка, косите му блестели в светлината на небесния огън. Трепнала Нанси: „Това е светлината на Любовта. Това ще стопли леденото ми сърце” – промълвила тя и се устремила към светлината на своя живот.

Все по-красива ставала Нанси – лицето ѝ отразявало космическите слънца, а в косите ѝ греели сините отблясъци на небесата.

Съзрял Хелиос феята от снежното царство и с устни докоснал леденото ѝ чело. Стоплило се сърцето на Нанси и тя заблестяла на небето с цяло-

то си великолепие. Лицето ѝ било по-изящно от всякога, а косите ѝ заблестели с неотразим блясък.

Още по-бяла станала усмивката на Хелиос, още по-светли косите му.

- Комета! – извикали хората.

Те се любовали на нейната красота, така възхитителна била влюбената Нанси. Нарекли я дългокосата звезда и дълго разказвали на своите деца приказки за целувката на Хелиос и ледената фея...

- Ще се върна! – извикала Нанси и полетяла отново над бездната на времето. Тя отнесла в своето далечно царство светлината и топлината на Любовта...

Надка Иванова

Х А Р М О Н И Я

„Бог е вечна хармония.“

„Човек трябва да живее духовно, ако иска да бъде хармоничен в себе си.“

Учителят Петър Дънов

В деня, когато бях решила да пиша за хармонията, ми бе поднесено едно изпитание, което доведе до друго.

Благодаря на невидимия свят за явилите се противоречия. „Бог не е в самите противоречия, но седи зад тях и наблюдава, иска да знае как ще ги разрешите.“ Благодаря Ти, Господи, успях да ги разреша със силата на прошката, чрез Твоята Любов!

Какво е за мен хармонията, се питам в тази юнска утрин? След отрицателните наскоро изпитания всичко вътре в мен е спокойно, мирно, утихнало като след буря. Всичко навън е свежо, измито от нощния дъжд след силната буря, небето е чисто, синьо, слънцето грее ласкаво, петопръстните листа на огромния чинар се полюшват леко... И виждам – докосват се хиляди човешки ръце, уловени една за друга, и хиляди човешки тела се полюшват в единен ритъм, и чувам тихия шепот на словата, отправени към Земята, Слънцето, необятността на Вселената за мир, единство, Любов, красота, и слушам как бият сърцата, а лицата са озарени от светлина, в душите е втъкана светлина.

Видях картина от бъдещето, видях хармонията, която ще дойде. Има я и сега – между членовете на едно семейство, между даден екип, организа-

ция, но е твърде дефицитна. А душите ни жадуват за хармония! Душите ни жадуват за мир, любов, единство.

Може ли да има хармония между хора, които се мразят, които си завиждат, ревнуват, преследват само своите цели за сметка на останалите? Може ли да има хармония между хора, които искат да властват над другите, да обсебват душите им? Може ли да има хармония между глупавия и мъдреца?

Важното е да се научим на търпимост едни към други, изслушване, приемане на другия – различен от нас по вяра, произход, социално положение, характер. Да потърсим общото, което ни свързва. А то е, че у всички нас живее Божествена искра, че всички сме клетки от едно Божествено цяло. А това означава да простим обидата, невежеството, глупостта – стига те да не са разрушителни, и да вървим напред в хармония с Божествения Дух, който поставя всяко нещо на мястото му, за да изчака своето развитие.

„Хармонията сама по себе си **е добродетел, която извира от първоизточника на всяко добро – Бога. Животът в Духа е живот в хармония.** Затова именно духовността у човека е условие той да бъде хармоничен. Ако човек има хармония в себе си, и в ада да го пратят, може да остане невредим.

Пътят на постигане на хармония е **път на преодоляване на противоречията в живота** – вътрешни и външни. Единството ни със Създателя – вечно и нерушимо – изпълва душата ни с безграничната свобода на осъществилия земното си предназначение човек. И ние се превръщаме в посланици на Неговата хармония навсякъде и във всичко.”

„Когато се говори за **мисли, за чувства и за действия, ние подрабираме, че между тях непременно трябва да съществува вътрешна връзка, вътрешна хармония.** Клетките на целия ваш организъм трябва да бъдат в хармония помежду си. Това е необходимо във вашия живот, ако искате да придобиете знания. Нямате ли вътрешна хармония в себе си, колкото и каквито знания да придобивате, ще ги забравите.”

„Колкото и да се пази от хората, човек все ще се натъкне на тяхното влияние, но и той ще им влияе. Никой не може да се освободи от закона на влиянието, нито от закона на внушението. Божественото съзнание регулира всички влияния. **Когато живее в пълна хармония с окръжаващата среда, човек е напълно свободен.** Обаче, ако не е дошъл до тази хармония, това не значи да се страхува да влиза в отношение с хората. Щом се страхува, той привлича отрицателните сили в природата и става страхлив. Ако не се страхува, той се свързва с положителните сили в природата.”

Ето някои **правила за хармония:**

„Каквото и да предприемаш, първо възстанови хармонията в себе си.”

„Бог е вечна хармония. Всичко, което иде от Бога пряко към човека, е хармонично.”

„За да имаме успех в живота, трябва да се стремим да се хармонизираме в себе си, с ближния си и с живата природа.”

„Животът може да бъде разглеждан като хармонично организиране на елементите и развитието на силите в Божествената душа.”

„Дисхармонията в света идва само от хората, устройството на света е хармонично и ние трябва да се хармонизираме с него такова, каквото е.”

„Където има хармония, там е Бог. Да сме в хармония с Бога, това означава да разбираме целокупния живот.”

„Когато се обичат, хората прилагат закона за хармонията и живеят братски помежду си.”

„Същността на живота е да влезеш в хармония с него.”

„Колективността е закон на хармонията.”

„Никой не живее сам за себе си. Външно ние живеем за себе си като души, но според закона на еволюцията ние сме свързани един с други, вследствие на което трябва да спазваме помежду си хармонични отношения.”

„Първото условие да съществува едно общество е да прогресира с хармония между членовете му.”

„Ако всички хора заработят хармонично в едно направление, само това може да се очаква духовно усъвършенстване на човечеството. Сам човек мъчно може да постигне нещо.”

Хармонията между нас
е Божий дар,
вълшебство на Душите,
когато се докосват нежно,
с удивление,
че е възможна
такава пълнота
и сливане, и свобода
на волята – да сме различни
в същността –
на чувствата взаимни,
на полета към съвършенство,
на мислите – в единомислие,
по пътя нов, облян от
светлина.

Х Р И С Т О С

„Идването на Христос на Земята е най-важното събитие в историята на човечеството. То е едно изключително събитие както по съдържание, така и по смисъл.

Христос не е от човешката еволюция. **Той е едно Божествено космично същество**, Божествено същество, което иде от централното слънце на вселената, около което нашето слънце се върти и за 20 милиона години извършва едно кръг. От това вселенско слънце иде Христос. Христос е най-великото същество.”

„Христос не може да се сравнява с другите учители. Още в Атлантида е имало окултни школи и тогава учителите са говорили: „Ще дойде едно Божествено същество, което ще даде тласък за повдигането на човечеството, което ще донесе нещо ценно на Земята.” Това нещо са казвали и в окултните школи на Индия. В Египет също са чакали идването на това велико събитие на земята. Всичко, което става в природата, се ръководи от горе, от разумния свят. Човешката история на пръв поглед изглежда хаотична, но в нея има разумно ръководство. Спомнете си думите на Христа: **„Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.”**

„Христос е, Който е движил, движи и ще движи и историчния, и космичния, и мистичния живот на Земята и човечеството. Без Христа няма история. Без Христа няма Космос, сиреч организиран и устроен свят. Без Христа няма мистичен живот. Той е великият вдъхновител на всички откровения във всички времена. Той е невидимият двигател на целия духовен живот на човечеството. За това свидетелства и Свещеното Писание, в което Христос се явява централно лице. За това загатва и сам Христос в думите: „За Мене писаха Мойсей и пророците.”

„Мисията на религиите преди Христа са имали за цел да подготвят човечеството за Неговите идеи и за Неговото идване. Идеите на Христа са много възвишени и затова човечеството трябва да бъде подготвено. Интересно е, че по времето на Христа се раждат и готови души, които са били първите Негови ученици. Те не са били само рибари и митарии. Те са били Посветени от миналите прераждания. Въпреки това Христос не изнесе цялото Си учение. В сравнение с това, което Христос носеше, Той даде много малко на тогавашните хора. По онова време хората не бяха готови за наука. Ето защо Той им говореше с притчи.

Всички духовни водачи на човечеството, всички учени, философи, писатели, поети, художници, музиканти подготвят човешките умове за разбиране на Христа, на Божествената Истина. Колкото и преходни да изглеждат техните произведения, колкото и променливи да са техните теории, те не са произволни, те се създават под влияние на един всемирен закон на Духа, който работи у хората по специален начин. Всички тези чо-

вещи следователно са работили за всестранното повдигане на човечеството, подготвяли са пътя за идването на Христа.

От 18 милиона години, откакто човечеството съществува на Земята, тя се е изпълнила с престъпления, човечеството е създадо много тежка карма. Тази карма е регистрирана в аурата на Земята. Вследствие на тези неблагоприятни условия човечеството не е могло да се подобри, издигне и спаси. Толкова тежка била тази карма. С идването Си на земята Христос изпълва нейната аура със Своята светлина и с това Той трансформира, заличава тази част от човешката карма, която била регистрирана в нейната аура. С това се създават благоприятни условия за човешкото развитие. Дава се възможност на човека отново да победи егоизма в себе си и да приеме любовта. Останалата част от кармата ще се плати чрез човешките страдания. **Христос е имал за мисия, от една страна, да трансформира земната аура, а, от друга – да донесе на Земята силата на любовта. Самият Христос е носител на Любовта. С неговото идване на Земята се дава на човечеството възможност да започне своята еволюция. След Него започва издигането на човечеството към Бога от материалния към духовния свят.** Христос е най-пълното, най-висшето изявление на Любовта тук, на Земята. Със своята Любов Той облъчва всички същества, както слънцето огрява всичко. Под действието на Христовата Любов се събужда любовта в човешката душа. **Божествената любов е вложена в човешката душа още при излизането на човечеството от Бога.** Любовта на Христа към човечеството дава условия да се разцъфти човешката душа. Всички хора, които нямат любовта, проявена в себе си, са като мъртви. Те спят, те не са събудени хора. Това, което е направил Христос на Лазар, ще стане с всички хора, с всеки човек.

Любовта на Христа превишава всяко знание. Аурата на Христа е така велика, така светла, че излъчва ослепителна светлина. Човек има още много да живее и постепенно ще се доближава до любовта на Христа. Съвременният човек не може да издържи на трептенията на тази велика Божествена любов. Христос притежава и велика Божествена мъдрост. Носител на висшето знание е пак Христос.”

За днешната епоха, във връзка с Христа, Учителят Петър Дънов казва: „Няма епоха в човешката история, когато Христос да е работил така. Сега Христос работи най-много. Преди няколко века Христос е бил горе, в най-висшите светове, а сега е слязъл по-ниско, в астралния и етерния свят, по-близо до материалния свят. Ще почне вселяването на Христовия Дух в човека, разбира се, отначало в готовите души. Когато ти изпитваш в себе си едно хубаво, безкористно чувство, проявяваш милосърдие, любов, милост, това показва, че Христовият Дух те е озарил и започва да работи в тебе. И апостол Павел нали казва на едно място: „Не аз живия, а Хрис-

товият Дух се е вселил в мене.” Ръката на Христа ще се докосне до ума, сърцето, душата и духа на човека и ще ги преобрази.”

Какво е за мене Христос, се питам в днешния ден – Великден, 24 април 2011 година? Мощен, космичен, Божествен Дух, който идва на Земята по волята на Отца – Абсолюта, Първопричината, за да изпълни една велика мисия – задача: да повдигне вибрационно планетата Гея в нейния еволюционен път. Естествено, това повдигане обхваща всичко, което съществува върху Земята: минерално, растително, животинско и човешко царство – най-висшата форма на живот. Това повдигане, което стана преди две хиляди години, е в съответствие с общия Вселенски план, една прелюдия към изискванията на днешния век – да заживеем по закона на Любовта, най-висшата твореща сила, да се изтръгнем от наслоения мрак в нашите сърца, умове, постъпки.

А как се докосва човек до Христовия Дух? Обикновено това става чрез страданията – за едни хора те са по-леки, за други – по-тежки. Не може без тях, те са пътят, през който Христос, въплътен в човешко тяло, също мина. Те са, чрез които се пробужда, повдига нашето съзнание. След като минем през тях и издържим изпита, който ни поднасят, идва прозрението, възкресението за Христос, за неговия Божествен Дух, Който е бил и ще бъде. Той е участвал във Вселенската еволюция и ще продължи да участва. Когато осъзнаем това, ние обикваме, оценяваме тази велика саможертва направена за нас, и започваме да се чувстваме съпричастни към Цялото – живота на Земята и Вселената.

Поднасям ви две стихотворения – подтикът да се родят дойде от двата най-големи празника през годината: **Рождество Христово** и **Възкресение Христово** – „В неделята на Великден природата се радва и празнува – камъните танцуват с огъня, огънят танцува с водата. Светът се обновява.”

СПАСИТЕЛЯТ

Отново пеем песни
по цялата Земя
за Теб, Спасителю –
на висшия човешки Аз –
дошъл при нас
от вечността
със Витлеемската звезда.

Смалил могъщия

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Възкръсват Душите ни,
жадни
за Любов, светлина,
топлина.

Възкръсват Душите ни,
жадни
за хармония, мир,

космичен Дух,
да заживееш в земна плът.
Да бъдеш като нас,
та ние в Теб да бъдем!

Чрез Теб да се родим
отново в Любовта,
в Мъдростта,
в Истината вечна, свята –
без Тебе, няма мост
към вечността.

красота.

Възкръсват Душите ни
жадни,
с Христовото възкресение -
да живеем, работим,
творим,
с непресекващо вдъхновение.

Ц

Ц А Р

„Едно време, когато Господ създал животните, всички се изредили при Него да Му се представят. Дошъл ред и на лъва. Той се въоръжил и тръгнал на път. Като вървял, чул жално бръмчене. Погледнал нагоре, видял високо някъде, на едно дърво, пчеличка, здраво омотана в паяжина. „Моля ти се, ти си един от големите юнаци – казала пчеличката, – помогни ми да изляза от тази мрежа. Може да дойде случай и аз да ти помогна.” Лъвът си помислил: „Ако се отбия от пътя си да помогна на пчеличката, ще изпусна определеното време да се представя на Господа.” Въпреки това той се отбил от пътя си, посегнал с лапата си към паяжината и освободил пчеличката. В този момент в лъва се създаде една черта на благородство. Той пожертвал своето благо да се представи на Господа, за да спаси пчелата. За тази жертва Бог го възнаградил – произвел го цар на животните. Жертвата, която лъвът направил, за да спаси пчелата, го издигнала като цар над животните. По сила слонът държи първо място, но по благородство лъвът го превъзхожда. Сегашният лъв е изопачил характера си. Той се е опетнил от кръвта на бозайниците. Обаче, лъвът, създаден от Бога, се отличавал с голямо благородство.

Какво се разбира под думата „цар”? Цар е онзи, който държи в ръката си ключ за постигане на своите стремежи и желания. Цар е онзи, който се е справил с мъчнотиите и противоречията на своя ум, със слабостите на своето сърце. Царят е богат, учен, силен, добър. Щом изгуби тия качества, царят постепенно слиза от висотата си. **Всеки човек може да бъде цар на себе си, да се справя с мъчнотиите и противоречията си.** За

да не изгуби царското си положение, той трябва да бъде внимателен, да не прояви никаква слабост.”

ЦЕНАТА НА ЖИВОТА

В живота всичко идва лесно
и още толкоз лесно то си тръгва,
но важното е, че у теб остава нещо,
което ти ще пазиш много дълго.

Че радостта, която ти изпитваш,
ще топли дните ти студени,
а Любовта все повече ще те връхлита,
без да можеш да избягаш ти от нея.

Но трудностите, мъките безкрайни,
които смяташ, че не ще подминеш,
са твойта школа на живота –
в борбата силата си да усилиш.

Приемай с радост всяка трудност,
не се оставяй болката да те погълне
и вярвай ти: в цената на живота
се включва всичко, през което ще преминеш!

Славей Борисова – „Слънчева рапсодия”, София, 2007 г.

Ц В Е Т Я Т А

„Цветята са дреха на Божията Любов.”

**„Човек би трябвало да знае, че чрез цветята един Велик Свят
изявява Любовта си към него.”**

„Цветята са деца на ангелите.”

Обичате ли цветята? Може би ще кажете: „Що за въпрос? Кой не обича цветята?” Сигурно се намират и такива хора. Мисля, че те са рядкост. Макар че и аз не съм от тези, които отглеждат в къщи много цветя. Имам десетина – от най-традиционните, но си ги обичам, а грижите ми по тях са обикновени: поливам ги, пея им, радвам им се. Най-трепетно е очакването ми преди да цъфнат. Обикалям ги, наблюдавам малките пъпчици, докос-

вам ги нежно. Имам и един взискателен, но ведър приятел – фикус. С него споделям някои неща, а той ми помага да ги разреша.

От една година имам в къщи авокадо. Растеше с тънко и стройно стъбло само нагоре. Приятелка, която вече има няколко дръвчета авокадо, ме посъветва да прекърша върха му, за да се разклони. Сторих това с неприятното чувство, че му причинявам болка, но сега – най-отгоре покараха две пъпки, от които пораснаха две малки клончета.

Най-интересно беше появата на авокадото – от една доста голяма костилка, гладка, с идеалната форма на сърце, обгърнатата с нежна ципа, набраздена от фини ивици – сходството с артериите е неповторимо. Костилката поставих в чаша с вода, като отрязах малко от по-тънкия ѝ край. След време се получи процеп. От него се показва тънко стъбълце, колкото игла. То бързо укрепна, растейки на височина. Тогава посадих в една голяма саксия костилката, с поникналото стъбълце, защото тя продължава да го храни, заедно с енергията на светлината и земята. Сега авокадото е високо почти метър. Какво ще стане по-нататък, не зная – ще го обгрижвам, наблюдавам... Дали ще се приспособи към нашия климат, дали ще даде плод през следващите години?

Нашите баби ни съветваха – във всеки български дом трябва да има поне три от традиционните български цветя: здравец, мушкато и индрише. Имам близки, познати, приятели, в чиито градини цъфтят много видове цветя. А също и в саксии – през зимата им е трудно да ги поберат в къщи. Има хора, в чиито градини всичко е засято, посято, според астрологичните изисквания. А приятелката ми Таня сади цветята пред блока в най-различни форми: кръгове, слънце с лъчи, в дъги, сърцевидно, ветрилообразно... И с малки бели камъчета изписва между тях думите „любов”, „благодарност”, „вяра”... Хората, децата от съседните блокове идват, гледат, радват се. Радва се и Таня, когато вижда грейналите лица на цветята, грейналите лица на хората, когато чуе как някой първолак, току-що научил буквите, среща думите, изписани с белите камъчета. Наскоро един съсед на Таня ѝ посвети стихотворение – „Пеещи цветя”, част от което ви представям:

„Пак светът се чуди
на една жена
в ранно утро, че го буди,
с нежна топлина.

Там по улица „Босилек”
грее светлина,
че дарява радост, сила
странната жена.

Пеят, сякаш пеят
нейните цветя.
Като че ли с тях е слята
Цветето – жена.”

От тридесет и пет години живея в комплекс с над 80 хиляди жители. Познавам много добре района. Това, което забелязвам не само аз е, че през последните няколко години хората започнаха да се грижат много по-добре за пространствата пред блоковете – посадят цветя, дръвчета, правят беседки, копаят, поливат... Създават си място за отдых, за общуване с природата. И не само за себе си, а и за своите деца.

Близо до блока, където живея, има участък от градини – по-малки и по-големи, които хората обработват от много години. Това място е един малък рай. Всеки влага много любов, усърдие, различни идеи при оформянето на градинките. Има и малки бараки, беседки, пчелин. Някои семейства се изхранват от придобитото и даже си правят зимнина.

Аз и моя приятелка – съседка, също се сдобихме с една градина от този участък. Наследихме я от бай Иван и леля Веска. Тя е нашият малък рай, който трудно поддържахме във вида, в който те ни я предадоха. Главната причина е, че трябва често да поливаме дърветата, асмите, цветята, ягодите, малините, касиса покрай оградата, малкото на брой зеленчуци, които посадяме. Разполагаме само с ръчна помпа – ваденето на вода с нея е нашият фитнес. Не е лесно да носим тежките кофи, но засега се справяме. Имаме и помощници, но основно ние двете се грижим за всичко.

Най-красива, омайваща е нашата китна градина през пролетта – игликата цъфва първа, бухват от цвят вишневите дървета, червени лалета и изискани бели нарциси следят нашите стъпки по централната пътека и тихо нашепват: „Внимавайте! Внимателно преминавайте покрай нас – да не стъпчете някое листенце. Гледайте ни, любувайте ни се, защото скоро ще прецъфтим.” След тях – момината сълза поклаща мъничките си камбанки, с аромата на младо момиче, и извива тънките си стъбълца, закриляна от широките листа на здравеца. После цъфва дребният розов карамфил, чието ухание се носи през целия ден. След тях – изящните бели и сини перуники, с дискретно сладникав аромат. И – сякаш внезапно разцъфват двата розови храста, като една последна украса, защото след тях идва ред на хризантемите през есента.

В нашата градина растат в приятелско съдружие лапад и киселец, хрян, лайка и маточина, остролист живовлек и детелина, невен и салвия, джоджен, чубрица, земна ябълка... Имаме и едно младо дърво – за първи път даде през това лято дребни, продълговати червеникаво-кафяви плодчета, които имат тръпчиво-сладникав вкус. Не знаем какво е то, не знаят и съседите, каним се да повикаме наш приятел, който е специалист в тази област.

Виждам някои от вас – четете тази тема във вашата градина, пълна с цветя, зеленина. Наслаждавате се на аромата, който долавяте. Ставате,

минаватے покрай цветята, навеждате се – вълшебството от различното ухание е неповторимо.

„Гледаш едно цвете – приятно ти е. Ти вземаш участие в движенията на неговите листенца, цветове... Ако обичаш цветето и го разбираш, и то ще те разбере. Ако разбираш цветето, то ще ти даде от своето ухание. Не го ли разбираш, не дава нищо от своето ухание. Ако си болен, но обичаш цветята, като отидеш при тях, ще оздравееш. Ако не ги обичаш и разбираш, не само че няма да оздравееш, но болестта ти ще се увеличи.”

„Растенията знаят тайната на дългия живот. Докосвайте се до цветята, до дърветата, до плодовете. Отглеждайте си цветя, плодни дървета, ползвайте се от силата, която се крие в тях.

Нямате право да кършите клончетата на дърветата, особено когато те цъфтят и връзват. Не късайте цветя и никому не давайте откъснати цветя. Зад всяко цвете стои едно разумно същество, затова не е позволено да се късат.

Дръжте в съзнанието си образа на всички хора, животни и растения като Божии създания. Постъпват ли така, всички работи в живота ви ще се наредят добре.”

Става ясно, че отглеждането на цветята, растенията е не само здравословно – „цъфтенето е процес, който става в нашия ум и сърце”, но се използва и като метод за възпитание. Не е случайно лечението с капките на д-р Бах, лечението с ароматотерапия, с роса... Добре е, отглеждайки цветя, да се опитваме да разбираме техния език. Краската на всяко цвете показва неговото предназначение (виж темата „Дъги небесни” при буквата „Д”). Науката доказва, че аурата на растенията, билките, цветята отреагирва на нашата аура. Затова тяхното влияние е лечебно за нас. За кой ли път възкликваме с благодарност: „Господи, Ти си на дал всичко, за да имаме здрав, радостен, пълноценен живот. Живот в хармония със силите на Твоята Жива Природа!”

Ние не късаме цветята от нашата градина. Вярваме, че цветята и пеперудите са свързани с ангелския свят, и се отнасяме към тях с голямо внимание. Какъв смисъл има да откъснеш живото цвете, да го сложиш във ваза и да му се наслаждаваш. След няколко дни то ще увехне.

Преди години откъснах пет червени лалета от нашата градина за юбилея на един композитор. Можех да ги закупя, но нашите бяха толкова красиво-живи. Когато свърши концертът, поздравленията, подарих лалетата на юбилеяра. Те бяха вече изгубили своя жив блясък и красота. Оттогава подарявам цветя само в саксии по всякакви поводи. И приемам за рождения си ден и други поводи само цветя в саксии. Когато казах това на моите ученици, някои реагираха с фразата: „Госпожо, цветята в саксии не

са официален подарък.” Отвърнах, че истинско-официален подарък за мене е живото цвете. Така започнах да получавам от моя клас за някои празници цветя в саксии, а те често ме питаха: „Госпожо, как са цветята, растат ли, цъфтят ли...?” Канех някои от тези ученици в къщи да видят цветята, да им се полюбуваме заедно, да обменим информация – предимно за живата Природа.

Имах шанса да посетя трите най-големи паркове в Европа: Версай, Сан Суси и Петерхоф, където работят стотици градинари. Видях приказни дворци, кътове и кътчета, потънали в зеленина и цветя, чудни форми, „изваяни” от цветя, но, откровено казано, нямам спомен тези цветя да са ухаели като цветята в нашата градина, в градините на мои познати и приятели.

Ето какво разказва поетът, писателят Никола Гигов с който се запознахте при темата за Орфей. „Имах образа на **Орфеевото цвете** на монета, сечена от Рим. Така го открих край село Гела, Смолянско. Ботаници – унгарски, руски и български – са правили такива опити с него: изкубвали Орфеевото цвете с корените, държали го в хербарий две години и половина, а след това пак го посаждали в естествената му среда. То се прихващало и възстановявало своя живот. Разлиствало се отново, разцъфтявало. Орфеевото цвете е единственото цвете в света, което изпада в анабиоза (мнима смърт) и крие тайната на безсмъртието. То е ендемит от ледниковия период.

Римляните изсекли това цвете на монети. Императори идвали в Родопите да му се поклонят.

Музиката и любовта се носели в самия родопски въздух...

С часове съм гледал Орфеевото цвете. То расте в пукнатините на скалите и цъфти през юни-август. Стръкчетата му са високи около 15 сантиметра. Цветчетата му са с по 3 или 5 камбанки. По цвят са бели (Орфевият цвят) и имат лилави отенъци.

Цветето е свръхчувствително. Ако облак премине през слънцето и сянка пропълзи върху него, то мигом и видимо свива цветчетата. А щом сянката премине и слънцето изгрее пак, Орфеевото цвете се разпуска, разтваря – сякаш поглъща светлината. То е като стих и музика – сътворено от родопската природа, същата, която роди и Орфей.

Посадах го и проверих дали наистина издържа. Вече от 27 години го имам – посадено от мене на скала. Когато го поливам с вода, то пие като жъдниче, на гълтки. В основата си има извита чаша от зелени листа. Сякаш не е само цвете, а бленуваща душа.

Това цвете е най-лековитото и най-красивото. Дълго се рових, докато установя, че през вековете то е имало и различни имена: китара, стирака, шап, родопски силвирияк, хаберлея родопензис, Орфеево цвете. Древните траки са знаели лечебните свойства на растението. В книгата си „**Магу-**

ческа ботаника” Орфей е предал знанията си на посветените. В Египет и в Родопите са знаели за ароматерапията и благовонията. На растенията има божествени знаци, като йероглифи, чрез които се открива коя билка каква болест лекува. Ето защо болните животни, без да имат никакви знания, откриват тези билки за болестта си. Излиза, че животните при болест могат да декодират божествения знак върху растението и сами да открият лечебната билка. (б.а.А Човекът...?) Чрез растенията, животните и птиците ние, човечите, ще се доближим да Божествената природа.

Орфеевата пентаграма е графичният образ на Орфей и орфизма, родопската пентатоника и нотният знак на Орфей и орфизма, а Орфеевото цвете е спомен за кръвта и музиката на Орфей. Това е музиката на обичта.”

Добре е да знаем, че: „Всеки вид растение допринася с нещо за характера на Земята и я променя. Също както и вие, и вашата човешка еволюция вече излизате от функционирането ви само като отделни индивиди или отделни обособени групи и ставате свързани все повече с Цялото, така и растителният свят се изменя и флората става все по-малко обособена. Свързвайте се с нас навсякъде, това е добре и за двете страни. Обърни ни внимание, виж ни с нови очи, забележи начина, по който растем и се развиваме. Това ще ти помогне да възприемеш уникалните ни качества, които носим. **Всички сме част от Цялото, но смисълът е в разнообразието на частите.**

Сега, когато приближава велико обединение в света, нека не се загубва есенцията на всеки уникален принос.”

„Цветята пеят, но нашите уши не могат да доловят тяхната песен, тяхната музика. Когато растат, те пеят! Уханието на цветята и плодовете звучи в акорди. Например, различните видове лалета звучат в различните акорди на ДО мажор. Червеното лале звучи в акорда, построен върху първия тон на ДО-мажорната гама.”

Казват, че всяко цвете е свързано с една звезда. Вярвам, че е така, защото звездите на небето са най-прекрасните цветя. А на земята най-прекрасните цветя са децата.

Ц Я Л О Т О

„Има три вида живот: живот за Цялото, живот за общото и живот за личността. Животът на Цялото включва в себе си благо на общността и на личността.”

„Животът на Цялото е живот на частите и животът на частите е живот на Цялото.“

Учителят Петър Дънов

Удивително мъдро е създадена, съставена нашата азбука! Това са установили много мъдри люде преди мен. Това осъзнавам и аз всеки миг, когато пиша с тези букви.

Днес, започвайки темата за Цялото, усещането ми е особено силно, благодатно, благодарствено. Буквата „Ц“, поставена към края на азбуката, позволява с тази тема да се обхване всичко написано дотук, защото всичко в този голям и малък Божествен свят е едно огромно Цяло, от което сме произлезли, без което не можем да съществуваме, в което ще бъдем, каквото и да се случи: избухване на нови звезди, появата на нови планети, нови Вселени, квантови преходи... Замисълът, съществуването на Цялото е неподвластно на нашата скромна индивидуалност, макар и частица от тази Божествена същност. Цялото ще продължи да го има – без начало и без край, каквото и да умуваме, изследваме, доказваме с формули, интуиция, с помощта на Духа, Душата – нашата безсмъртна монада. Красиво, силно, неизразимо с думи е усещането за принадлежност към Божественото Цяло. Усещането, че ние, малките човешки същности, сме безценни, неповторими индивидуалности, частици от това огромно, необхватно за ума ни Цяло.

„Има вътрешна и външна връзка между всички клетки на един организъм или между всички негови органи. В биологията това е изразено чрез закона на корелацията. Например, всяка клетка на корена е в зависимост и с най-отдалечените клетки в клончетата, листата, пъпките. Тази клетка, намираща се в корена, съдейства за живота на цялото растение, но, от друга страна, и нейният живот е зависим от живота на цялото. **Всички същества са клончета на едно и също дърво – дървото на целокупния живот.**

Човешкият организъм е проекция на Цялото и Всемира – макрокосмосът и микрокосмосът са изразени в строежа на човешкия организъм. Цялото с всички свои сили работи във всяка своя част. Ето защо този, който мисли, че живее изолирано и само за себе си, е в противоречие с тази велика истина. През всички същества протича един и същ живот – Животът на Бога – и всяка монада е една особена проекция на Първичната Причина.

Ето защо, когато човек даде ход на Божественото в себе си, той чувства връзките си с Цялото и участва в единството на живота. И тогава, проявявайки алтруизъм, той променя своя егоцентричен начин на живот. Напускайки илюзията на личната резервираност и превъзможвайки закона на частите, човек приема закона на Цялото. И когато животът на Първич-

ната Причина, който протича през всички същества, вече преминава напълно осъзнато през него и укрепва връзките му с Цялото, те стават реални.”

„Идеята, че всеки трябва да живее за себе си, е идея на стария живот. Тя безвъзвратно залязва – въпреки всичко. **Идеята, че всеки трябва да живее за Цялото** – ето великата основа на новия живот, на новата култура. Тази основна идея сега преустройва целия живот на човечеството. Сегашният свят преминава към една нова форма. Твори се един нов морал. Този нов морал, чиято първа заповед е **живот за Цялото**, ще презсздаде коренно света. И затова днес човечеството не може да работи със същите мерки, с които е работило досега. Невъзможно е това! Когато в далечни времена се е създавал животинският свят, в основата му е бил положен друг принцип, друг морал, различен от този, който действа в човешкия свят. С появата на човека се е явил нов морал в света.”

„Ясно е, следователно, че **всеки човек**, дълбоко погледнато, **работи за колективното повдигане на цялото човечество, и цялото човечество работи за отделния човек.**

Тази истина, която е вдъхновявала и вдъхновява в тяхната работа най-великите синове на човечеството, ще стане един ден – по силата на закона за социализиране на благата – достояние на всички човеци по земята. И тогава ще се установи оня строй, за който днешните хора мечтаят, и който се мъчат да осъществят с такива жалки и неподходящи средства. В основата на този нов строй на земята ще лежи онова начало, което лежи в основата на космичния свят – **живот за Цялото.**”

„Сега човечеството навлиза в една нова епоха. Преминава се от епохата на **механичното създаване** към епохата на **органичното развитие**, от стадия на **механичното преустройство** към тази на **вътрешното възраждане**. И понеже хората минават от механичния към органичния процес на колективния живот, затова преживяват такива страдания. Днес всеки човек, който извърши някаква погрешка, веднага съзнава, че е сторил известно нарушение, и изпитва смут, страдание.

Цялата бяла раса, дори и най-издигнатите ѝ духовно синове, изпитват един дълбок вътрешен смут, едно вътрешно безпокойство. Това състояние, обаче е естествено. То е състоянието на бременна жена. Страданията, които бялата раса преживява, показват, че тя е бременна с една велика идея. **От бялата раса ще се роди именно шестата раса – расата на любящите.** И колкото повече се увеличават страданията, толкова сме по-близо до момента на раждането”

„При новата фаза на развитие човек не се обезличава – запазва индивидуалното си съзнание и същевременно с това преживява връзките си с Целокупния живот. Първичната Причина съдържа единството на всички души. **Всички сме свързани.** И когато познаем този факт, че съдбата на

всекиго е свързана със съдбата на останалите, ще дойдем и до правилната философия на живота.

Живот в Цялото означава бурен цъфтеж на всички спящи сили и заложби. Този, който живее в закона на Цялото, проявява вътрешните си дарби и добродетели, защото е във връзка с Космичния живот – при това положение към него прииждат отвсякъде сили, за да го подкрепят. Какво ли може да направи ръката на човека сама? Единствено тя може да бъде полезна дотолкова, доколкото е свързана с целия организъм. Ако клетките на ръката се индивидуализират, те ще разслабят връзките си с цялото и ще настъпи израждане. Има **закон**: всяко едно действие, което е в дисхармония с великата истина за единство, носи страдания, а всяко действие, което е в хармония с тази истина, носи радост и прилив на енергия. Трябва да знаем, че всички сме свързани помежду си и че никой не може да бъде щастлив сам по себе си. Нали когато едно място в организма е наранено, то и останалите клетки в организма изпитват болка; същата индикация се забелязва и при обществото на хората.

Разумната природа възпитава душите по един мъдър начин и ги води към развитие. Ако се причини страдание на което и да е същество, нарушава се законът на единството. Този, който греши, живее в закона на частите, той сам се изолира от известни сили на живота. Поради това ще мине в страдание. И така чрез собствената си Голгота ще разбере, че всичко, което причинява на другите, го е сторил на себе си. Като страдаме, Природата ни възпитава и по този начин човешката душа научава великия урок за единството на живота.

Защо животът в Любовта е извор на радост? Защото човек образува връзки с Цялото и когато в него се вливат импулсите на Единния живот, всичките му заложби се раздвижват и го подтикват да върви напред. Не бива да отслабваме връзките си с Целокупния живот, за да не се лишим от животворните сили, които ни развиват. При преживяване на единството се чувства пулсът на живота, който обхваща цялата Природа – това е блаженството на мъдреца, понеже музиката на Всемира преминава през него. Този, който живее в Любовта, като повдига околните, повдига и себе си.

Божественото, което работи в нас, работи и във всички останали хора. Красивото, което е вътре в нас, се намира и в хранилницата на всички души. В душата на всекиго растат странни цветя, които може би все още не са разцъфтели в целия си блясък; в същата обител извира кристално чист извор, който може би все още не си е проправил път, за да протекат животворните му струи навън към другите. Разумното, което действа в нас, е сродно с Разумното, което действа и във всяко цвете и твар. Именно затова този, който живее в закона на Цялото, вижда навред Единния живот, така невероятно проявен в неизброими форми.

Този, който почувства своите извечни връзки с Цялото, почва да работи и от живот на мъчение и труд се издига до живота на работата. Който живее в илюзията на несъпричастността, търси своята слава, а който живее в Закона на цялото, търси Божията слава. Почнеш ли да работиш за славата на Бога, т.е. когато Любовта стане импулс на твоята дейност, надгробната плоча е отмахната и ти си свободен.

При сегашната си степен на развитие всеки човек в миг на вътрешно озарение се издига до схващането за Единството, съзнанието му се пробужда, става предвестник на Новата култура, която иде. А тя ще бъде **култура на единство.**”

Ц Я Л О Т О

Блещукат хилядите, милиони,
милиарди светове
в безлунното небе.

Говорят те с езика
свой – небесен,
дар – Божествен.

Преплитат нишките
космични, вечни –
без начало и без край.

Във умовете ни, сърцата,
във душите – святи,

пулсират хилядите,
милиони, милиарди
светове.

И чувстваме се истинни,
потребни, сигурни
в непреходното.

Защото ний – хората,
безценни клетки сме
в Божествения промисъл
на Любовта, на Цялото,
с което сме ведно.

Ч

„Ако заличим долната лява половина на буквата „Н”, ще получим буквата „Ч”, която означава отворен, цъфнал цвят. „Ч” е чаша, която показва, че Човек започва да се стреми към Бога, иска да върви нагоре.”

Ч А В Д А Р

(По истински случай)

Пътническият влак – препълнен в летните петъчни сутрини – наблюдава гарата, която се намира извън малкия град, благословен с минерални

води. По-нетърпеливите пътници вече са застанали до вратите. Някои от тях бързат за градския басейн, разположен в градина със сенчести дървета – отлично място за плуване и почивка в летните горещини. Други – за банята и лечебната кал. Има и екскурзианти – младежи, пенсионери, потеглили с раниците към Стара планина на хлад.

От двете страни на перона стоят двама началници-гара – това често се случва тук през летните месеци. И двамата са с червени униформени шапки и с диск във вдигната дясна ръка. За пътниците – като мен, които редовно пътуваме по тази линия, картината е позната. Понякога слушам следния коментар: „Скоро не сме виждали Чавдар. Домъчня ни за него” или „Като видя Чавдар и чуя гласа му, става ми добре, цял ден ми върви като по вода.”

Лицето на Чавдар, както винаги, излъчва мека сериозност, а търсещите му, живи очи обхождат първия вагон. Някои от редовните пътници са се показали през отворените прозорци и го поздравяват. Той им отвърща с обичайния си поздрав: „Здравейте, пътници добри, на път!” Показвам се и аз, махам му с ръка. Той ми отвърща, като леко повдига нагоре диска. На съседния прозорец застават няколко младежи от групата екскурзианти.

Девојка възкликва:

-Вижте! Какъв началник-влак!

Младежът до нея махва за поздрав към Чавдар:

- Здравей, началнико! Справяш ли се ?

Чавдар отвърща:

- Разбира се! – И добавя: - През лятото е най-хубаво в Стара планина.

Слизате в Карлово, там ще чакате 20 минути и после ще се качите на влака за Калофер.

Сега пък младежът възкликва:

- Точно така! Как позна, че пътуваме за Калофер?

- Лесно – отвърща Чавдар.

- И знаеш разписанието...

- За влаковете по нашата линия и връзките им в Карлово – отвърща

Чавдар.

Вече съм слязла от влака, приближавам до Чавдар, целувам го по бузата и чакам да свърши разговорът. Младежът пита:

- Искаме да се върнем в неделя, със следобедния влак...

Чавдар веднага казва часовете. Младежът му благодари, влакът потегля. „На добър път, пътници добри!” – пожелава им Чавдар. Девојките му изпращат въздушни целувки, а младежът пита: „На колко си години?” Чавдар извиква със звънливия си глас: „На шест, плюс три месеца.” И отново пожелава към пътниците в отминаващите вагони: „На добър път! На добър път!...”

Чавдар сваля червената шапка, взема диска под мишница и маха на началник-влака, който стои от другата страна на перона, където му е мястото: „Чичо Василе, този влак 2113 ли беше?“ „Да, Чавдаре – същият. Тако ти ще се прибере довечера, с номер... ”

Таткото на Чавдар – Матей, работи в железниците, а майка му – Ирина, е учителка в детска градина. Те живеят близо до гарата. От четиригодишна възраст Чавдар е научил разписанието на преминаващите влакове. Той няма нужда от часовник, хуква към гарата, преди влакът да се е показал. Отначало всички в къщи се притеснявали, някой изтичвал подир него, убеждавали го да не играе на тази игра. Но Чавдар – обикновеното необикновено дете – настоявал: „Искам да посрещам пътниците, да изпращам пътниците! И добавял изречения, учудващи възрастните: „Ние всички пътуваме – и по земята, и по небето... ”

Запознах се с това семейство, когато бях класна ръководителка на Румяна – тяхната дъщеря. Тя вече учи в чужбина със спечелена от конкурс стипендия. Когато беше в десети клас, Румяна донесе един ден голяма бонбонiera и с лъчезарна усмивка обяви: „Имам си братче! Много го искахме!“ Едни от момичетата реагираха с радостни възгласи и се втурнаха да я прегръщат. Други – с лека усмивка, учудване. А момчетата с възглас: „Браво! Още едно мъжко!“

След раждането на Чавдар Румяна често споделяше с мен как расте братчето, какво се случва в тях, канеха ме на гости. Сближихме се, започнахме по-често да общуваме. Чавдар растеше, а с него и нашата жива връзка. Имаше период, когато Матьо и Ирина се безпокояха, че тяхното здраве, жизнено, на пръв поглед обикновено момче говори необикновени – според тях – приказки, рисува необикновени рисунки, смята с числата неща, които не са за неговата възраст, има особена паметливост.

Тръгваме с Чавдар и неговото куче към техния дом. Питам го как е каква му Румяна. Той ми казва, че доста често си говорят по скайпа, и добавя: „Тя живее много затворено.“ Питам: „Защо?“ А Чавдар ми отвърща: „Само учи, работи, станала е слаба...“ Казвам му: „Тя е на възраст, когато трябва да учи, да работи. Младежите са амбициозни, искат да покажат на какво са способни...“ Чавдар ме прекъсва: „Кака не е за това, което сега учи.“ „А за какво е?“ – питам го. „За това“ – той спира на пътеката, по която вървим сред високите треви, разперва малките си ръце встрани и нагоре. Мисля, че за доста неща се досещам, когато той говори на своя език, но сега – не успявам. Питам повторно: „За какво?“ Той отвърща: „За дърветата, растенията, небето...“ – синьо-зелените му очи се сливат с цвета на сутрешното небе, с мекотата на обгърналата ни гора, ширналото се поле. А русите му коси, с обагрени от слънцето кичури, блестят като посипани с брокат. В този миг го виждам като малко ангелче от рисунките в детските книжки.

- Екология – изричам първата дума, която ми идва в ума.
- Много хубава дума, природна – отвърща Чавдар. – Е, това е за каква Румяна. Гледал съм по телевизията филми за екологията. Имам и детски филми за нея. Пишат я „еко” върху някои стоки, че са чисти, но мама казва, че в повечето случаи е само за реклама. Е, има и истински...
- Румяна може да специализира към икономиката, която сега учи, и екология.
- Моля те, кажи на каква да почне тази еко-логия – провлечено изпява Чавдар със звънливия си глас. – Ще стане по-друга...
- Каква?
- Жива! – отвърща Чавдар.
- Добре, ще ѝ кажа, но тя сама трябва да реши. А ти също ѝ кажи – предлагам му. – Тя цени твоето мнение – добавям с истинско уважение към малкия-голям човек, който често ни помага.
- Ще реши! Ще реши! Познавам си я – Чавдар се завърта в кръг. Кучето – и то прави кръг около него.

Стигаме до къщата, потънала в зеленината на голяма градина, с овощни дървета, асми, пчелин от десетина кошери, лехи с домати, чушки, лук, краставици, висящи на опъната мрежа. Има още много неща в този двор: маточина, градинска салвия, киселец до оградата наред с лапада, чубрица, босилек, розмарин... И цветя – различни според сезона: кокичета, иглика, лалета, нарциси, рози, калдаръмчета, невен, камбанки, здравец, хризантеми... А край оградата са люляците – бели и лилави. Зная всичко в този двор, понякога помагам в посаждането, плевенето, когато вадят меда... Обичам този дом, стопаните му, Чавдар, кучето, двата бели заека, пъстрите кокошки, едрия петел, който върви напет и важен сред тях, гълъбите върху покрива на конюшната, кравата Белушка и червеникаво-кафявия кон – неизменните приятели на дядото на Чавдар, които вече са поели на паша и да свършат някоя работа по полето.

Посреща ни баба Мария с прегръдка и усмивка върху загорялото лице, с аромата на мекиците, които сега приготвя. Сядаме на кръглата маса под асмите. Приятен полъх и аромат иде от полятата на ранина градина. Часът е девет, слънцето още не е напекло. Във фруктиерата има петровки ябълки и големи червеникаво-жълти джанки. Баба Мария ни подканя да си хапнем от тях, защото след малко мекиците ще станат готови. С Чавдар изяждаме почти всичките плодове.

- За баба ти оставихме малко – казвам.

- Тя вече яде от тях. Най-напред пие гореща вода с мед и лимон. После яде плодове. Учи и дядо така, но той не иска, казва, че стомахът му не понася на гладно плодове. – Чавдар посочва градината: - Искаш ли да наберем още? Аз ще се покатеря, а ти ще държиш торбичката.

- Добре – съгласявам се, - но набързо. Трябва да пътувам със следващия влак...

- И ти все бързаш, бързаш... Трябва малко да се спреш! – Чавдар стъпва на оградата и оттам се покатерва на ябълката-петровка.

Отведнъж си давам сметка, че през последните месеци все бързам, тичам насам-натам – нещо сякаш ме гони, пришпорва, а чувствам, че имам нужда да се поспра от външните изяви на живота. За кой ли път си помислям, че това дете знае повече за нас от самите нас. Вече е казало, показало на близки, съседи, деца и родители на деца от детската градина какво ги боли, защото „вижда” в тях... Чавдар „вижда” вътре в човешкото тяло, той вижда аурата на тялото. Когато някой се ядосва, крещи, Чавдар мълчи, изчаква, а после внимателно приближава до него/нея и казва: „Моля те, чичо Иване, не псувай! Не бий кравата, не си изливай яда върху нея. Ставаш много черен...” „Лельо Пенке, когато пееш и ни се радваш, ставаш много хубава, от тебе излизат светлинки.” А повечето от децата в детската градина той вижда в синя и розова светлина.

Учителките, лелките в детската градина, родители, съседи вече са свикнали с приказките на Чавдар. Едни ги смятат за детски измислици, небивалици, но други знаят – Чавдар вижда и знае неща, които ние не виждаме и не знаем. Директорката на детската градина няколко пъти бе поканвала детски лекар и психолог, които изнасяха лекции пред родителите, разговаряха с тях за детското развитие, за особеностите на децата, които се раждат в последните години.

„Беше много полезно, научихме доста неща – ми каза Ирина, майката на Чавдар. – Родителите почнаха да гледат с други очи на своите деца. Ние, в детската градина – също. Наблюдаваме, изслушваме децата, записваме си, отбелязваме някои неща, споделяме ги с родителите. Чавдар е особен по своему, но откриваме и други деца, които също са „особени” – на по-друга вълна. Има и неразбиране, отпор от някои родители, но ние не налагаме нашето мнение. Ще му дойде времето...”

- Чавдаре, хайде, слизай, стига толкова! Напълнихме торбата – подканям го.

- Ще скоча! - вика той.

- Недей, моля те, много е високо.

- Не бой се! Ще скоча върху купчината сено. ... Хоп! – Чавдар полита, приземява се в неизсъхналите все още, ароматни треви. – Има ме, няма ме, има ме... - припява той и се измушва от сеното. Търкулва се на тревата и високо отскача с босите си крака.

Закусваме заедно с баба Мария. Топлите мекици с домашно заквасено кисело мляко са много вкусни и ароматни. Разговарям по мобилния телефон с майката на Чавдар, която е в детската градина. Тя ме моли да погледна рисунките от последния месец на Чавдар и странните му писаници.

Той донася блок, пастели, листа. Рисунките му са във всички цветове на дъгата и най-различни, както и на други деца, но в тях има и нещо по-необикновено: къщи-пирамиди, източени до небето, цветя, които се прегръщат, сини, червени, жълти звезди, слънца с „обвивки” – както ги нарича той, – летящи хора и разни други чудновати неща. Разглеждам писаниците на Чавдар – приличат на йероглифи. Питам го дали може сега да ми напише няколко такива. Той ми показва листа, на който в момента рисува знак с красиви, сложни за мене линии – прави, криви, преплетени с кръгчета, дъги... Целият е погълнат от рисунката. Започва – втори знак. Изписва го бавно, с необичайно за дете търпение и съсредоточеност. В него има кръг с вътрешни лъчи, оброчен е с малки триъгълници и точки между тях. Тихичко питам: „Какво е това?” Чавдар отвърща: „Писмо.” – Замълчава и добавя: „Аз съм във високи планини, вековна гора... Пишем писмо... На хората...” Той рисува още няколко знака, поглежда ме и казва: „Свърших!” Питам го какво е написал в писмото. А той ми отвърща: „И мама ме пита. Може да ви го кажа... Нали обеща да дойдеш в неделя. Хайде да тръгваме, ще изпуснеш влака.”

Подтичваме заедно с кучето. Успявам да си купя билет и влакът пристига. Чавдар стои с леко килнатата назад голяма червена шапка върху главата, с диска в издигнатата нагоре дясна ръка. Изпраща ни с обичайното си пожелание: „На добър път, пътници добри! На добър път...!”

ЧУДОТО НА СЕЗОНИТЕ

Най-голямото чудо
на **зимата**
е белотата бяла –
от началото на края,
додето погледът ти
стига.

Най-голямото чудо
на **лятото**
е топлината, горещината,
слънцето и маранята,
додето погледът ти
стига.

Най-голямото чудо
на **пролетта**
е буйната, нежна
майска зеленина,
додето погледът ти
стига.

Най-голямото чудо
на **есента**
са плодовете, щедростта
на земята,
тишината, която чака
зимата, със белотата.

Ч О В Е К

Да си припомним едни от най-известните мисли, възхваляващи Човека:

„Човек – това звучи гордо!” – Максим Горки; „Човекът е венец на природата...” – Шекспир; „Много са чудните неща на този свят, но човекът е пръв сред тях” – Софокъл.

Всеки от вас, четейки тези редове, веднага може да си припомни подобни мисли, които са му любими. Или да си каже – както аз в този момент: „Боже, колко прекрасно си ни сътворил като човеци!” Вглеждам се в себе си – така, както седя на компютъра и пиша: пръстите, които пробягват по клавишите, поглаждам челото, веждите, носа, страните, ставам, разпервам ръце встрани като за полет, цялото ми тяло трепти в съзвучие със светлите мисли и чувства, които прииждат в душата ми. Вгледайте си и вие – външно, вътрешно – в себе си и ще видите колко красиво, умно, добро, талантливо, благородно, мъдро, изпълнено с любов е човешкото същество. Колко много човеци-души крачим по земята, живеем, работим, творим, дишаме, храним се, обичаме се, търсим се като приятели, партньори в работата, съпреживяваме заедно радости и скърби, идваме от невидимия свят, отиваме в него, отново идваме, отново отиваме във великото небесно училище... Всички ние – частици от огромното Цяло и мънички индивидуализирани частици по Божията воля, любов и сила.

Човек – това звучи гордо! Заради Онзи, Който ни е създал и вложил Себе Си в нас. Защото казано е: **„И Бог създаде човека по Своя образ и подобие.”** Но кой човек? Този, който лъже, безчинства, руши, прави престъпления...? Или разумният, добрият, любещият..., който гради. Човекът, създаден по образ и подобие на Бога, е бил първият човек, от когото носим безсмъртна частица. А ние, сегашните хора, твърде много сме се отдалечили от този безсмъртен първообраз на човека, излязъл от Бога. **„Човек само веднъж се ражда от Господа, но много пъти се ражда на Земята – да се учи.** Човек е резултат на нещо, но не е нито начало, нито край. Както годината не се състои от един ден, така и животът на душата не се състои само от един живот. Докато изучи законите на физическия свят, човек трябва да мине през 777 прераждания. Във физическия свят се преплитат и останалите два свята – духовният и Божественият, които се изучават едновременно. Прераждането не е принцип, но закон – да си в общение с другия свят, **да имаш право да минаваш от един свят в друг. Прераждането е закон за усъвършенстването на човешката душа.**” Ще дойде време, когато човекът, вървейки по пътя на еволюцията, ще престане да се преражда, ще премине в по-съвършена форма.

„Какво представя човек?” – Сбор от 30 милиарди малки душички или същества, които се съгласили, в името на Божията Любов, да влязат в човека и да работят за него, да му дадат израз на човек. Те са пожертвали

живота си за него, станали са негови слуги и като не ги разбира, той казва: „Какво нещо е тялото? – Нищо друго освен машина.”

Но ние сме от тези, които обичаме, ценим мъничките Божествени клетки, от които е съставено нашето тяло. Ние знаем, че нашето тяло е „храм Божий и Дух Божий живее в нас”. Човек не е нито само материя, нито само дух. Дух и материя са две състояния, които взаимно се допълват. Ние сме благодарни на нашата Душа, която е гъвкава, подвижна, вездесъща. Тя може да се смалява и увеличава според нуждата (виж при буквата „Д” – за Душата, б.а.). Колкото и да е голяма, тя присъства едновременно във всички клетки на организма. Малките клетки създават голямото тяло.

„Какво трябва да бъде човек?” Първо, човек трябва да бъде форма, която, за да се развива правилно, трябва да има отношение към природата. Наистина, човек има три важни отношения към природата: със стомаха си той има отношение към физическите сили на природата; с белия дроб той има отношение към духовните сили на природата; с мозъка си той има отношение към умствените сили на природата. Освен тия три важни отношения към природата човек има и второстепенни отношения към живите сили на природата.

Оттук виждаме, че стомашната, дихателната и мозъчната системи играят важна роля в поддържане живота на човека. Ако една от тия системи не функционира правилно, целият организъм страда. Ако човек е инвалид в материално отношение, т.е. ако е инвалид във физическия свят, той ще бъде инвалид и в Божествения свят.”

„Каква е задачата на човека в живота?” Задачата на човека е да научи **законите на Любовта** – да може правилно да я възприема и предава. Задачата на човека е да **бъде проводник на Божиите мисли и чувства**. Той се ползва от подкрепата на Бога дотолкова, доколкото е проводник на Неговите мисли и чувства. Каквато и работа да върши, човек трябва да съзнава, че е проводник на Божественото начало в света. Работи ли, пише ли, чете ли, свири ли, копае ли, скърби ли, радва ли се, човек трябва да знае, че е проводник на Божественото начало в света. И десет скърби да го налегат, той лесно може да се справи с тях. Колкото повече знания има човек, толкова повече издържа на изпитания, мъчности и страдания. Христос казва: „Скръбта ви ще се превърне на радост!” Кога? Когато човек даде път на Божественото начало в себе си.”

Почти всички ние усещаме, разбираме, че **животът на всеки човек е редица от изпити, които той трябва добре да издържи**. „Затова се изисква вътрешна сила, смелост и самообладание. Какво прави човек, когато попада на изпитите си? Той трябва да работи върху себе си, да се кали. Кога се калява желязото? Когато минава през огъня. Страданията са огънят в живота, през които човек минава. Казано е в Писанието: „Ако не

се родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие.” **Законът на новото раждане подразбира изпълнение на волята Божия** (т.е. задачата, която сме обещали да изпълним пред невидимия свят, преди да ни изпратят на земята б.а.). Не е мъчно човек да изпълни волята Божия. Мъчнотията лежи в неразбирането на живота.”

„Като живеем живота, като го изучаваме, кой каквото изкуство, знание или добродетел има, трябва да го прилага. Прилагането подразбира правене на добро. Човек прилага своето благо – както за себе си, така и за своя ближнен, и по този начин закрепва връзката си с Божествения организъм. Ние живеем и се стремим **да цъфнем, завържем и дадем плод**. В пътя на реализиране мислите и чувствата на човека образуват крива линия. Самият човек от геометрическо гледище има форма на елипса. Докато човек е на земята, тази елипса постепенно се затваря. В първо време тя е била отворена на горния си край. Когато напълно се затвори, ние казваме, че човек е узрял вече и трябва да се откъсне. Невидимият, разумният сват се грижи за откъсването на плода. Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките.” В този стих, символично изразен, се крие велика, мощна идея. Христос е уподобил себе си на растение, което има условия да расте, да се развива и да дава плодове. Човек пък е клонче от това растение, на което са дадени същите условия, каквито и на цялото растение.”

„**Човек е това, което мисли и чувства. Първо, човек трябва да изучава себе си**. Това е най-великата наука. Като изучава себе си, той може вече **да изучава и другите**: ще прави наблюдения, сравнения и от тях ще се поучава. **Човек се учи и от книгите** – т.е. от това, което са писали видни автори.

Велика наука е да познавате себе си. Това са казали още в древността гръцките философи. Какво трябва да познае човек в себе си. Той не трябва да се спира върху своите черти, но трябва да **познава възможностите, условията**, при които може да се развива.”

„Енергийният фон на Вселената е естествената среда, в която се ражда и живее или изобщо съществува всяко нещо. Не навсякъде, обаче, енергията е еднакво активна. Нейната активност се проявява в различни степени и това в крайна сметка определя съществената ѝ значимост за всичко съществуващо. Основният закон, от който е в зависимост енергийната активност, е Законът за резонанса (съ-звучие б.а.). Науката добре познава този закон. **За естественото развитие на човешкия живот, обаче, е необходимо е да се знае, че всеки живее или ще живее само в тези области от реалността, с които трепти в резонанс**. Т.е. дали ще си в света на любовта, омразата или лицемерието – от теб зависи. Каквото излъчваш – това ще срещнеш, защото този закон обяснява, че подобното привлича подобно.”

„**Всеки човек трябва да работи върху себе си, да създаде образа на истинския човек. За образец на истинския човек ни служи Хрис-**

тос. Той казва: „Не дойдох да изпълня Своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил.” С живота Си Той доказа, че не е дошъл да приложи Своята воля. Ако беше приложил Своята воля, Той можеше да се помоли и да Му дойдат на помощ 12 легиона ангели. Целта на Христос не беше тази. **Той дойде да изпита любовта на хората и да приложи Божи-ята Любов.** Каква е любовта на хората, Той и до днес още я опитва на гърба Си.”

„Бог създаде човека в шестия ден – ден на усилен дейност, ден на създаване на нов човек. **Задачата на сегашния човек се заключава в това, да слуша и да гледа какво Бог създава днес, в самия човек. Нов човек се създава! Той е човекът, създаден по образ и подобие на Бога – човекът на новия живот.**”

„Съвременният човек трябва да осъзнае смисъла и конкретното предназначение на своя живот – да създаде живо, устойчиво работещо, благородно съзнание, за да установи съзидателна връзка с духовната основа на Сътворението. Осъзнатото отношение към Божествения принцип за съзидателност ще изгради както здрава духовна култура, така и устойчива лична позиция в обществения живот. Това е то – **новото светоусещане** – осъзнато отношение към Божествения принцип за съзидателност.

Съвременният начин на живот изисква повече от всякога активна лична позиция, за да може да заработи цялата система от правила и възгледи, които са залегнали в основата на Нравствения закон. Но за да бъде той припознат, е необходимо човешкият ум да възприеме истината за Божествената основа на Сътворението. Този факт изисква ново светоусещане, т.е. ново разбиране за нещата от живота, за себе си, за света. За да го постигнем, трябва да установим изначалната връзка на човешката душа със знанията, които ни е оставил нейният Създател.”

„Човекът на новото време се характеризира с:

а) Разширено съзнание:

- един от най-важните компоненти на разширеното съзнание е максималната толерантност, приемането на другия с неговата истина, с неговите убеждения, дори и да се различават значително от твоите;

- дълбокото самоосъзнаване и осъзнаване на действителността с нейните насоки и акценти на развитие;

- спазване на духовните закони, въз основа на които функционира и се развива целият Космос, на всички равнища. Целият процес на еволюционното развитие на човека, траещ еони, е по същността си процес на разширяване на съзнанието.

б) Нарастваща свръхсензитивност:

Съвременната епоха се характеризира с активиране на духовните сетива и способности на днешния човек. Тази тенденция е естествен отговор на непрекъснато нарастващите изисквания към духовно-нравствената

природа на хомо сапиенс, както и на новите космически енергии, облъчващи Земята в периода на съдбоносен за нея преход.

в) Полагане основите на нова коренна раса: става дума за прехода от 5-та към 6-та подраса на петата коренна раса – процес, на който ние сме съвременници и в който участваме, всеки според възможностите си и степента на осъзнаване, която е постигнал.

г) Енергийна и духовна връзка с Космоса:

Това явление е в непосредствена връзка с фактите и тенденциите – (подточка а и б). То бележи решително разширяване на енергийния потенциал на нашия съвременник и отваряне на нови канали за духовно общуване с развитите същества във Вселената.

д) Развитие на центровете в човешкото съзнание за приемане и отдаване на Божествената Любов:

Активирането на въпросните центрове се осъществява главно по два начина:

- чрез последователна и целенасочена работа върху изработването на добродетели, понеже всички добродетели, без изключение, са плодове на изявената Божествена Любов – първата и най-извисената измежду тях;

- чрез водене на разумен, природосъобразен, нравствено пречистен и възвишен в морално отношение живот.

Към факторите, допринасящи за унищожаването на кармическите обвързаности, Учителят Беинса Дуно отнася и **двойката великодушие-целомъдрие**, т.е. един от фундаментите на живот, отличаващ се с висока нравственост.

е) Преход към нова доминираща чакра в енергийната структура на човека:

Чакрите (от санскрит – колело) са енергийни центрове в човешкото тяло и извън него, които осигуряват приемането, преработването и пренасочването на космическите енергийни потоци, въздействащи пряко върху съществуването и еволюционното развитие на човека. Общият им брой е 12. Известни са седем чакри, проектирани върху етерния двойник, и още пет извън него, за които все още твърде малко знаем.

Доминиращата в нашата епоха (за човечеството като цяло) роля на третата чакра (Манипура – Слънчев сплит или Слънчев възел) се предава постепенно на четвъртата чакра (Анахата – сърдечната чакра, или както я нарича Учителят Беинса Дуно – разумното сърце), която е енергийният център на Божествената Любов.

Разглежданият преход към нова доминираща чакра също е в съответствие с глобалните процеси, протичащи на планетата и в човешкото съзнание, и има за цел да подготви човешкото същество за качествено новите условия на съществуване, към които нашият род и Слънчевата система са се насочили и които рано или късно ще настъпят с всички произтичащи от това последствия.”

„Човек трябва да бъде **честен и чист**. **Честността** повдига човека. Честният човек е благороден, той издържа при всички лоши условия на живота. Да постъпиш честно, значи да победиш лошите условия.”

„Какво представлява **чистият човек**? Чешма, която утолява жаждата на всички пътници – тя напоява всички животни и освежава изсъхналите растения. Това, което руши и внася развала в живота, е нечистотата. От всички хора се иска чистота. Достоен за името си е само онзи учител, възпитател, философ, проповедник, общественик, който внася в умовете и в сърцата на своите възпитаници и последователи истинското, съществено знание. Това е **чистото, положително знание, към което се стреми човешката душа**. Защо ви е знание, което само товари човека, без да му помага? Защо ви е такова знание? Можете ли да се ползвате от една светла идея, ако я държите вън от себе си като икона? Тя има смисъл, само когато **се приложи**.”

„**Най-чистото** нещо е Любовта.”

Нека си пожелаем думата „**човеци**на” наистина да влезе в света!

„**Богат човек** е само онзи, който има **богата душа, богат ум, богато сърце и силна воля**.”

ЧОВЕКЪТ

Човек съм.

Тайната на сътворението в мен е скрита.

И смисълът му. И целта.

Аз нося запечатани във себе си
стремежите на поколенията
и моят път е тържеството на Духа.

Макар от пръст да съм създаден
и в пръстта да се завръщам,
божествен огън в мен гори.
В мен сливат се земята и небето
и техният съюз твореца в мен роди.

Човек съм.

На творението е надеждата във мене
и нося творческия благослов.
Диханието живо съм,
което свързва световите
и ще пребъда във Безсмъртната Любов!

Стихотворението е от *Екатерина Пейчева* – „Повикай вятъра”,
Варна, 2005 г.

Шестата раса Лили Димкова

Ч И С Л А Т А

**„Който иска да придобие знание и мъдрост,
трябва да разбира значението на числата.”**

**„Всички прояви, които се забелязват
в светлината и тъмнината,
се дължат на отношенията между числата.”**

Учителят Петър Дънов

Числата, подобно на буквите, защото са свързани с буквите, имат **форма, съдържание, смисъл**. Числата са красиви, пленително-стройни по форма, загадъчно-мъдри по съдържание и истинно-силни по смисъл. Числата създават светове и вселени, числата градят, числата рушат. Малцина са тези, които познават истинската им същност, малцина са тези, на които Божественият Дух е открил ключа към тях.

От малки започваме да учим буквите, да смятаме. Най-напред събиране, изваждане, после умножение, деление. Следват все по-сложни задачи, неизвестни, формули, уравнения, висша математика... Хората, надарени с отлични математически способности, са двигатели на науката във всички нейни сфери. Те са като магове, които знаят неща, за които ние дори не се досещаме, че съществуват. Но колко ли от тези магове съзнават истинската същност, значение на числата, управляващи Вселената и нашия свят, тяхното съчетание на сили и резултатите, които произвеждат – хармонични и дисхармонични, влиянието им върху човека.

„Наука за числата е стара, наречена е **кабала**. Тя представлява сбор от закони, които работят в материалния свят. Като знаете тия закони, вие сами ще ги прилагате в материалния живот. Много учени в Европа пишат върху кабалата, но повече върху външната страна на числата. Те ги разглеждат в буквален смисъл. Малцина познават техния **вътрешен, дълбок смисъл**.”

„Често се говори за числата, освен като числени стойности, още и като **живи величини**. Живите числа се делят на категории: от 1-10 са числа от Божествения свят; от 10-100 – от ангелския свят; от 1 000 -10 000 – от животинския свят; от 10 000-100 000 –от растителния свят; и от 100 000 -1 000,000 – от минералния свят.

Мислете върху живите числа и върху **значението им в живота**. Под думите **„живи числа” разбираме такива числа, които за всеки даден**

случай могат да услужат на човека. Например: житното зрънце представлява положителна мисъл, т.е. живо число. То може да расте и да се развива. Пясъчното зрънце представлява отрицателна мисъл, т.е. мъртво число. **Всяка единица, която може да се раздробява и да претърпява вътрешна промяна, е жива, положителна единица.**

Например, числото $12:2=6$. Числото **шест** е число на илюзии, но в органическия свят то представлява завършен процес, закон на еволюцията, закон на развитие, на прогрес. Когато две същества се съберат на едно място да свършат една работа, завършената работа представлява числото шест.

Числата имат значение, не само когато определят някаква числена стойност, но и когато определят **посоката на нещата**. Не е все едно дали **единицата** е надясно, наляво, нагоре или надолу от човека. Ако е надясно, тя означава изгрев, наляво – залез, нагоре – зенит, а надолу – полунощ. **Четириите посоки на физическия свят** – изгрев, залез, зенит и полунощ, **не са само механически точки или положения, но те представят още и четириите процеси, фази или състояния, през които минава съзнанието.**

Да прочетем първа глава от първата библейска книга „Битие“:

„В начало създаде Бог небето и земята.” – При числото **едно** Бог създаде небето и земята – първата стъпка **надясно**.

„А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина бе върху бездната, и Дух Божий се носеше върху водата.” – При числото **две** земята е била пуста и неустроена – първата стъпка **наляво**.

И рече Бог: „Да бъде виделина!” – И стана виделина. – При числото **три** се явява светлината – първата стъпка **нагоре** – зенитът на слънцето. При това състояние в съзнанието на човека проблясва идеята, че е създаден по образ и подобие на Бога.

„И видя Бог виделината, че беше добро; и разлъчи Бог виделината от тъмнината.” При числото **четири** човек съзнава, че виделината е добро нещо. Това число представя службата, която човек трябва да върши. То е **число на служенето**.

„И нарече Бог виделината Ден, и тъмнината нарече Нощ. И стана вечер, и стана утро, ден първи.” – В съзнанието на човека има светлина и тъмнина – ден и нощ. Денят означава дева, младост, а нощта – покой, старост. В числото **пет** се е родила първо девата, младостта. Денят дава условия за проява на дейността, на енергията; нощта дава условия за почивка, тя носи покой и тъмнина. Нощта означава още старост т.е. примиряване на човека с противоречията. Следователно, за да се примирят с противоречията в живота, човек трябва да остарее.

Какъв смисъл имат за вас прочетените стихове? Какво отношение имат те към сегашния ви живот! **Ако знаете как Бог е създал и устро-**

ил небето и земята, ще знаете как да създадете и вашия външен и вътрешен свят. Това знание се крие в живите числа. Питагор е открил на учениците си значението на живите числа само от 1 до 4, а на вас се откри значението и на числото пет, защото времената са усилни. Бъдете доволни на това, което досега ви се е открило, и на онова, което предстои да се открие в бъдеще. Това, което днес ви се откри, **представя пътя, по който идат Божиите благословения. Вие трябва да изучавате този път и да го следвате.**”

„Като изучавате живите числа, ще видите, **че всяко число има приложение в живота.** Числото **две** се намесва при зараждане на всяка мисъл, на всяко чувство и на всяко действие на човека. При това положение непременно ще дойдат изпитания и страдания, но вие трябва да се радвате, защото имате възможност да разберете значението на това число. Съвременните хора разбират най-добре числото две. – Защо? – Защото страдат. Дето има страдания, там присъства числото две. Сега дръжте в ума си мисълта за числото две. Знайте, че числото две всякога носи в себе си нещо хубаво. Началото може да бъде лошо, но краят всякога е добър.

След числото две се явява числото **четири**. Вие мислите, че числата вървят по своя естествен ред: 1,2,3,4,5... - Не, първото число, което се е явило на света, е две после се явило четири, а след него – три. Когато се явило числото **три**, светът се е оформил, т.е. самоопределил се и взел права посока. Числото три съдържа в себе си трите велики добродетели – Любовта, Мъдростта и Истината, живота, знанието, свободата. Три е спасително число, закон на равновесие. Докато човек мисли право, пази равновесието си. Три – съединени надеждата, вярата и любовта, за да работят заедно.

Хората разбират само числото две, а четири, което сега влиза в света, още не го разбират. Четирите е човешко число. Щом се разбере числото четири, триъгълникът ще дойде в света. Числото три се отнася към Божествения свят. Триъгълникът представлява закон за размножаване – човек трябва да расте, да се размножава отвътре, а не отвън. **Квадратът**, т.е. числото **четири**, **представя човешкото** в света. **Триъгълникът**, т.е. **триъгълникът**, **представя Божествения свят**. Когато човешкото и Божественото се съединят, те образуват дома, т.е. появяването на числото **пет** – петъгълникът. Човек е числото пет. Пет означава човек, който вече е индивидуализиран. Числото 5 представлява човека на добродетелта, а същевременно изразява петте фази на развитие, през които е минал човек в органическия свят. Числото пет е число на работа и на промени. Българинът има слабост към петицата. Петорката е път на освобождаване. **Петорката е пентаграма.**

Числото **седем** е творческо, закон на съвършенство, знак на пълнота. 7 е свещено число. В седмия ден Господ си почива. Почивката винаги пока-

зва едно изобилие. Всякога разумното в света е почиване. Седем е чисто число, чистота отвътре, красота отвън. Това число изразява хармоничното отношение на човека към света.

Числото **осем** е число на безконечността, на вечността. Ето защо когато работите за истината, не очаквайте бързи резултати. Резултатите на истината са във вечността. Истината не се занимава с дребни, с материални работи. Който търси истината, той трябва да бъде човек с жест. Той трябва да има голямо търпение. Дойдете ли до числото осем в живота, ще знаете, че външните условия са по-силни от вас. За да се справите с тези условия, очите ви трябва да бъдат отворени на четири и съзнанието будно.

Числото **девет** е числото на възвишеното, на всички възвишени духове, които са страдали и дохождали тук, на земята, да работят. Девет съдържа всички добродетели. То показва човека, който мисли, различните възможности у човека за доброто и злото. Човешката глава представлява числото девет. То е резултат на Божествения принцип в света. То е един завършен резултат, един Божествен цикъл. От него човек може да се ползва. Числото девет е крайният резултат на всеки живот. Веднага ще извадите перото и ще започнете да плащате.

В органическия свят числото **9 представя парите**, с които човек работи. Числото **8 представя здравето**, което можем да уподобим на честлюбив господин. Най-малката обида е в състояние да наруши целостта на здравето. Като знаете това, вие трябва да бъдете крайно внимателни към него. Числото **7 пък символизира учението**. То може да се уподоби на строг господар, който не взема предвид нито здравето, нито материалното положение на човека. Здрав ли си или не, имаш ли пари или нямаш, учението, като строг господар, изисква работа, усилие, труд.

И тъй, като разглеждате силите, които се крият в числата **9, 8 и 7, виждате, че всички са положителни, динамически**. Ако не познава силите, които се крият в тия числа и не може правилно да ги използва, вместо да придобие нещо, човек губи.

Числото **десет** е число чудо. Страданието е едно чудо, понеже не си го очаквал. Страданието е урок. Ако не си го разбрал, не можеш да се ползваш. Числото 10 създаде всичките тайни на Битието. От 10 нагоре влизате в друг свят. Числото 10 съдържа в себе си пътищата, по които минава човешката душа от най-ниската до най-високата степен. Десет, това значи да живееш заедно с Бога и да вършиш Неговата воля. **Единицата е Бог, а нулата – условията**, при които човек може да се развива. Десет показва ония възможности, при които човек може да се развива и изпява.”

„Освен по този начин вие можете да се спрете на числата и от **астрологическо гледище**, да видите кое число с коя планета е свързано.

Например, числото четири е свързано с Юпитер, девет – с Луната, пет – с Меркурий.

След това разгледайте цветовете на плодните дървета и вижте по колко листа има всеки цвят. Цветовете на черешата, сливата, ябълката и крушата са съставени от по пет чашелистчета и пет венчелистчета. Защо именно тези цветове имат по пет, а не по шест листа? Добре е да изучавате астрология, да знаете всяко плодно дърво с коя планета е свързано. Като знаете това, разумно ще се ползвате от плодовете. Ако искате да се ползвате от добрите влияния на някоя планета, ще употребявате такива плодове, които са свързани с нея. Наблюдавали ли сте върху себе си какво влияние оказват например **черешите**? – Те внасят радост и веселие в човека. Човек трябва да наблюдава влиянието на плодовете не само върху физическото си разположение, но и върху своя характер, за да се ползва от тях като методи за възпитание на децата.”

В основата на всяко число влиза една дума, която има съдържание и смисъл, които отговарят на самото число. Значи всяко число има отношение към нещо. Например, в основата на числото едно влиза положителната частица „**да**” (защото **1 е Бог, начало**). Всяко число, делено само на себе си, дава единица. От това гледище единицата показва произхода на нещата. Тя е абсолютна мярка, с която се измерват всички величини. В този смисъл единицата представя разумното начало в света. С единицата разумният човек може да мери всички неща. Като прилага единицата навсякъде, той ще придобие истинско знание.

С каква мярка си служат някои учени? – С нулата. Те я взимат като пределна мярка, над която вървят положителни величини, а под нея – отрицателни. Когато единицата, абсолютната мярка на нещата, се постави пред нулата, образува се числото **десет** – число на положителни, творчески енергии. То показва какво може да извърши човек при дадени условия. По числата могат да се определят развиващите се събития в света.

В основата на числото **две** влиза отрицателната частица „не”. В основата на числото **три** влиза думата „съгласие”. В основата на числото **четири** влиза думата „работа”. В основата на числото **пет** влизат думите „напред с любовта”.

„Всичките хора в света представляват живи числа. Всяко живо число е свързано с разумно същество. Вън от човека числата не съществуват. Те са дейността на човешкия дух. И в Божествения свят има числа. **Човек е една математическа формула.** Когато приведем тези числа в букви, ще разберем смисъла на живота, ще разберем как трябва да се живее и какво е написала природата. За да бъде човек щастлив, той трябва да разбира науката за числата.”

„Човек представлява съвкупност от числа, всяко от които има определен брой вибрации. В това отношение всяка *мисъл*, всяко *чувство* и всяка *постъпка* е число с определен брой трептения и с малко количество енергия... Човек трябва да знае кои числа отговарят на него и да се ръководи в живота си според тях. Когато изучавате хората, виждате, че всеки човек отговаря на известно число... Които не разбират закона, могат да изпаднат в две крайности – или в крайно суеверие, или в крайно безверие. Изпадне ли в *суеверие*, човек започва сляпо да вярва в числата и да очаква от тях своето щастие. Изпадне ли в *безверие*, човек започва абсолютно да отрича значението на числата... Който разбира закона на числата, знае, че **всяко число**, независимо от значението си, **има отношение към известни планети**. Тъй щото щастieto на числата не се съдържа само в тях, но и във връзката им с известни планетни съчетания.”

„Значението на числата трябва да се познава, понеже те представляват практически метод за преодоляване на противоречия. Някои сеоплакват, че не разбират много неща. Кога не се разбират нещата? Когато липсва вътрешна връзка между тях. За пример, написваме числата 1, 2, 3. Какво представляват тия числа? Ще кажете, че това са числа от естествения ред. Има една вътрешна връзка между числата, която само кабалистите знаят. Единицата е Бог, двойката е Природата, а тройката – човекът. Или, единицата е житното зърно в хамбара, двойката е посаденото зрънце, а тройката – израсналият и вързал житен клас. Единицата представлява още киселина, която разяжда; двойката е основата, върху която се гради; а тройката – солта, с която хората си служат. Много определения съществуват за числата, но какъв смисъл имат те, ако не знаете техния вътрешен смисъл? Кажете, че единицата символизира Бога, житното зърно в хамбара и киселината, но каква е ролята на тези величини в психичния живот на човека? Значи, докато символите на числата не станат ясни, и самите числа не могат да бъдат разбрани.”

„Дойдете ли до някакво противоречие, обезсърчение, обезсмисляне на живота, изговорете в себе си числото 123. Единицата е разумният принцип, двойката е Любовта, която гради; тройката – Истината. Когато кажете, че трябва да изпълнявате волята Божия, изговорете в себе си **числото 123**, в което **е скрита идеята – Бог е Любов, Мъдрост и Истина**. Като работите с числото **123**, вие се свързвате със **съществува от възвишения свят**, като работите с числото **456**, се свързвате с **чувствата** на благородните същества от възвишения свят, като работите с числото **789**, се свързвате с **добрите и работни хора** по Земята.”

Най-важни в живота на човека са три числа: числата 1, 2 и 3. „Ако не разбираш смисъла и значението им, ако не знаеш тяхното взаимно отношение, нищо не можеш да постигнеш. Тези числа могат да се наредят в хоризонтален и вертикален ред. При това те могат да се напишат раз-

бъркано: 2, 1, 3 или 3, 2, 1, или 1, 3, 2. Във всички случаи резултатът ще бъде различен. Естествено и хармонично нареждане е последователното – 1, 2, 3. Как трябва да ги нареждате, това е задача, която всеки сам трябва да реши.

Друг ред на числата – от 1 до 7: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. От тия числа зависи вашето бъдеще, но трябва да знаете всички пермутации, които се образуват от тях; да знаете свойствата им, как се увеличават и намаляват; как се събират, изваждат, умножават и делят. В обикновения живот като обикновен човек всеки знае тези обикновени действия. Ако си гениален, няма само да събираш числата 1, 2, 3, например, но ще ги превръщаш в срички, в звук и светлина. И за вас не е достатъчно само да събирате числата 1, 2, 3, но и да ги поставяте в различни отношения, да видите какво може да излезе от тях.

Математиците са заместили числата 1, 2, 3, с буквите А, В, С. Те казват $A - B = C$; $C - B = A$; $C - A = B$. Ще кажете, че това е проста работа. – За обикновения човек е проста работа, но за гениалния това са процеси, от които зависи животът. Ти не можеш всякога да направиш правилно съчетание между величините А, В и С. Много естествено. Ако кажеш, че при всички условия можеш да направиш това съчетание, това подразбира гениалност. А щом си намерил съотношението между числата 1, 2 и 3, ти си осмислил живота си, разбираш, че трябва да се живее. Казваш, че 1 плюс 3 = 4 (квадратът). Това значи, че си намерил начин да пазиш равновесие в живота си. Това не са отвлечени неща...”

„Добре е всеки от вас да си припомни ония години, месеци и дни от своя живот, които са свързани с нещо велико, красиво и приятно за него. Спомнете си годините на неприятностите и страданията, които сте преживели, като си направите една таблица. Така ще видите, че между числата съществува правилно съотношение. Така ще видите, че радостите и скърбите в живота на всеки човек вървят по определен закон на числата. В този закон се забелязва едно правилно редуване на радости и скърби. И тъй, изучавайте науката на числата – кабалистиката, да дойдете до положение да гледате на тях не само като на количествени величини, но и като на сбор от живи, разумни сили, разумни единици... Сега колкото и да ви говоря за числата, вие не можете да станете изведнъж кабалисти, както всички хора не могат изведнъж да станат музиканти, учени, философи, поети и т.н. За да придобие нещо, човек трябва да работи дълго време в известно направление. Докато достигне това, той трябва да има правилно разбиране на нещата и върху него да гради. Следователно, иска ли да постигне своя идеал, **човек трябва да се стреми към правилно разбиране на великите Божии закони и пътища. В този стремеж именно се крие облагородяването на човешкото сърце.**”

Ш

*„Ш” – материалния свят. „Ш”-то събира. Долина, която събира:
долина, затворена между два планински върха.”*

Ш Е П О Т

Танцувам, с тихия шепот на вятъра в пожълтелите листа.	Танцувам с танца на искрящите паяжини – незримите връзки с Духа.
--	--

Танцувам тангото
предишно, бъдно
в позлатата на есента.

Вече е есен – хладна, студена в утрините, изпълнена с особена тишина, с шепота на кротки дъждове, с шепота на падащите листа от дърветата. Вслушайте се в този многобагрена, мелодичен шепот. Листата шепнат: „Ние отлитаме, изпълнени с красотата и мъдростта на живота. Ние покриваме земята, за да се родим отново през пролетта.”

Птиците – сбогували се със своите приятели и отлетели на юг, се спотайват в клоните на оголелите дървета и нарядко пропяват с шепнеща нотка в гласа. Шепне и изворът в планината. Провира се през окапалите върху него листа, обагрени в оранжево-червено и жълто, и ромоленето му е тихичко, нежно. Шепнат и водите в реките, шепнат сребристо-сивите облаци по небето – не бързат, летят плавно и шептят, шептят светли мисли, слова.

Шепне и земята, обгърната в мека дреха: „Дарих ви дарове богати, пребогати: златно жито, топъл хляб, сладки плодове и зеленчуци... Никой няма да остане гладен, ако ме обича, пази и засява, обработка, жъне с песен на уста, с радост, благодарност.”

Шепнат и звездите. Ако погледате нощното есенно небе, ще видите, че звездите са станали по-бледи. И светят по-меко. Послушайте как си шепнат една на друга, изпращайки си, препращайки си космични сигнали. Звездите си шепнат с гласа на вечността.

МЕЖДУ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

Ята от птици
вият кръгове в
в лазурното небе.

Стоя сред хълмовете
в шепота на тишината.
Стоя сама между
небето и земата.

Дърветата в одежда
жълта
махат им за сбогом,
с клоните – ръце.

Отлитам с птичите
ята на юг,
помахвам
с клоните – ръце,
оставам тук.

И тиха музика звучи
във листопада нежен,
в плясъка на птичите криле.

Това стихотворение написах в моята родна Дунавска равнина. Не бях стъпвала в нея десетина години. Вълнувах се от срещата с родната къща, в която отдавна живеят други хора, от улиците, по които играехме, тичахме като деца...

Видях и родната къща, и улиците, на които живеят все по-малко хора и все по-рядко се чува детски смях. Видях любимото училище – все още стои като страж на знанието, но празно, пусто, няма ученици.

Видях Дунава, небето, равнината от високия хълм, чух музика от небесните сфери. Душата ми тъгуваше по изгубения детски рай, Душата ми ликуваше, устремена към небесния рай.

ШЕСТАТА РАСА

„Съгласно законите на Живата Разумна Природа **всяка раса се създава от тази култура на предходната, която съответства на нейното число.** Така V-та поредна – Бялата раса – е създадена от V-та култура на IV-та (Атланската раса). Настоящата култура – „славянската”, която сега се изгражда, е Шестата култура на Арийската бяла раса. Тя ще придаде мощен тласък на философията чрез своя издигнат мистичен дух. **Новата Шеста раса ще бъде създадена от тази „славянска” култура.**” Учителят Петър Дънов прави анализ на сегашната епоха и ролята на бялата раса в нея, на идващата нова вълна – шестата раса.

„Сега е една епоха, когато нещата са кондензирани. Днешната епоха носи благословение и една нова вълна, която хората ще приемат. Сега вълната се подема, но не е дошла още в същинската си сила, затова можем да кажем, че тя иде. Иде една друга епоха, Шестата раса ще се изяви. Бялата раса търси да поправи нещата, но няма как да внесе нещо ново, докато Шестата раса, която иде, носи **метода на свръхсъзнанието**, а това е главното, което се очаква. Интуицията е основно чувство на представителите на Шестата раса. Интуицията е съкровищница, която носи познанията от миналите съществувания и свързва подсъзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието, тя има допирни точки с всички светове.

Бялата раса е изразител на силата, твори параходи, самолети и всякаква техника, но никога досега светът не е имал и такива разрушителни сили, както при тази раса. А Шестата раса е раса **на сърцето** и постепенно приготвя условията за побратимяване, туря основи и гради. За синовете на Шестата раса всичко е възможно, докато за синовете на Петата раса всичко се постига с пушки и насилие. Разликата между двете раси се състои в това, че докато Петата се мъчи да установи ред и порядък в света **чрез закони**, то Шестата възстановява реда **чрез Любов и свобода.**”

„В Шестата раса ще преминат всички съкровища, които миналите раси, в туй число и бялата раса, са придобили. Тогава **хората ще разберат, че в целия развой на раси и народи те представят едно цяло.** Придобивките на всички народи от всички исторически времена и епохи ще бъдат достойние на отделните личности. Това е **оня велик процес на социализиране на общите блага**, който съществува в живата Природа. Природата си има известен план за социализиране на благата, но този план се прилага по един разумен закон. Хората днес са доловили тази идея на Природата – защото извор на всички идеи е и си остава великата и разумна Природа, – но те я схващат много механически.”

„Една раса, докато стигне до своя връх, идва в упадък. Упадъкът не е нищо друго освен **преминаване на енергията ѝ в по-висша форма.** Упадъкът на бялата раса е слизането ѝ от арената, тя е стигнала до дъното и по-долу не може да отиде, ще почне да се повдига, но не точно тя, а **нейното дете** – Шестата раса. Тя ще дойде в нова форма. Идат нови поколения – новите деца, които ще дойдат, са деца на бъдещата епоха. Казано е: „Всички няма да умрем, но всички ще се видоизменим”, което означава, че когато завърши тази епоха, хората ще претърпят едно изменение. Днес в бялата раса се приготвя това. И вече има типове от новата раса във всички народи: германци, французи, руси, сърби, българи и пр. **Трябва да стане преустройство и във външните форми на Природата.** Въздухът и светлината са Божествен порядък...

Шестата раса ще приложи три неща: свършена Любов към Бога, към ближния и към себе си. Любовта към Бога ще бъде мярка за всичко и по

този начин ще се смекчат сърцата на хората и ще се избегне насилието. Защото народ, който изтезва друг, създава нещастие за себе си. Понятието „избран народ“ днес се приема външно, а не вътрешно и в това е цялата погрешка. Защото „избран народ“ са тези, които вършат Волята Божия, а тези, които вършат своята воля, създават злото. Когато хората завършат своето развитие, ще почнат тепърва да живеят и ще влязат в такива връзки на Любов, които не са сънували.

Народите ще останат, Шестата раса ще им бъде глава. И в новата епоха ще има много народи, но Шестата раса ще бъде любимият син, както Йосиф бе любим син на Яков, и както Йосиф спаси Египет, така и Шестата раса ще спаси хората от погибел. Напредналите души идат сега, за да разрушат остарелите кумири на хората и да уредят живота.

В Шестата раса ще има подем на еволюцията. Сега хората вървят по пътя на израждането, докато Шестата раса ще даде подтик и расите под нея ще се ползват от новото. **Народите не могат да влязат в Шестата раса преди да ликвидират със своята карма.** И днешните страдания са ликвидация на натрупаната карма, за да пригответ за новия живот, който иде на Земята. При тези страдания ще се отличи духовният човек, който е с отворена душа, има открито лице и излъчва нещо от себе си. Писанието казва: „Лозето ще се вземе от тези, които го работеха, и ще се даде на други.“ Това значи, че лозето ще се вземе от бялата раса и ще се даде на Шестата. Дълго време ще мине, докато се уреди всичко. Шестата раса сега се въдворява, но сме все още в самото начало на този процес и ще мине доста време, само защото хората сами се спъват и не искат да се освободят от старото. Ако червеят не пожелае сам да се освободи от старата форма, не може да стане на пеперуда.

Сега се образуват типове на Шестата раса, но **по-напред вие ще бъдете кандидати за шестата подраса** – на когото сърцето е милостиво, той е кандидат за новата раса, мекотата на сърцето е един от признаците. Висшите духове имат да мислят много повече, отколкото нас. Вселяването на Напредналите същества е почнало, но става постепенно. Щом човек не препятства, вселяват се така, както светлината, а щом препятства, тези същества се отклоняват. В шестата раса Синовеите Божии ще се въплътят и едно ново човечество ще започне своето развитие. Които останат, ще останат. Синовеите Божии ще дойдат и ще се вселят в готовите души. **Това е изливането на Духа** и трябва едновременно разбиране и прилагане на Божествената наука. След като една голяма група Висши същества се вселят или въплътят на Земята, ще почне усилен строеж на новия живот. Петата раса ще предаде управлението на Шестата, която не е слизала досега и е подготвила нови форми. Предците, които идат на Земята, ще се вселят в готовите души. Предците не са участвали в грехопадението и са такава категория същества, за които е казано „Бог създаде човека по Свой

образ и подобие”. А пък хората на Земята са тези, за които е казано „Бог създаде Адам от пръст”. Предците са носители на новото, досега не са се въплъщавали, само тук-там е имало въплътяване от тях и са изглеждали отвън като обикновени хора, но сега така ще се съединят с човека в човека, както някога човешката личност се съедини с животинското естество, и това ще донесе една велика Божествена култура на Земята.

Хората от Шестата раса ще бъдат като едно семейство, ще имат един ум и едно сърце. Те ще образуват едно общество и взаимоотношенията си ще копират от Природата. Шестата раса ще наложи Царството на Природата.”

В заключение на темата отново ще припомним, че в славянството, към което принадлежим и ние – българите, ще се роди Шестата раса. „Тя ще възникне по цялата Земя, но славянството ще ѝ бъде люлка. Земята ще бъде преустроена с оглед на Шестата раса. Бялата раса ще остави всичко в наследство на Шестата раса и готовите ще станат нейни членове. Днес е последният изпит, днес се дава последният кредит на бялата раса.

Плодовете на Шестата раса ще бъдат свобода и разбирателство между народите. Те ще бъдат едно стадо с един пастир и това няма да бъде по закон, но Любовта ще обедини народите. Синовете на Шестата раса упражняват влияние върху цялото човечество и нека всеки пожелае в себе си да стане нейно дете.”

„Идва нова епоха, която ще представлява космична пролет. **Земята и цялата слънчева система сега влизат в нова космична област**, която представлява благоприятни условия за събуждане на красивото, вложено в човешкото естество. Пространството е живо, проникнато със сили. И не е безразлично през какви космични пространства се движи слънчевата система. Иде една слънчева култура.

Паневритмията е израз на тази нова култура. **Идеите на шестата раса са** включени, вградени в нейната музика и в нейните движения. И когато те се правят, в човека се събуждат силите и **идеите на новата култура** и се пращат в света. Тези идеи достигат до всички души и намират отзвук в тях. Чрез тия движения живеят кръг на Паневритмията праща красив зов в света за обнова, подем и възход.

Шестата раса, която иде, ще бъде изразителка на Паневритмията. Петата раса е на обективното знание, на външното изучаване на Природата – раса на ума. **Шестата раса е раса на любовта**. Числото шест има връзка с Любовта. Тия сили, тия идеи, които са вложени в Паневритмията, ще бъдат действителност в Шестата раса. Паневритмията подготвя пътя за идването ѝ.”

Вдъхновена от тези думи написах следното:

Когато играем Паневритмия, през нас текат вълни от висши сили. Те будят дарби, способности, заложи в човека чрез светлината на Цветните лъчи.

Когато играем Паневритмия, ний ставаме предвестници на свят свободен, Божествен, хармоничен, свят на красота, на творчество и доброта.

И ще залее шестата култура планетата Земя с вълни могъщи, силни, изтъкани от дрехата на Любовта. И ще вибрират младите, сияйните – по Дух, Душа, сърца – в единството на Цялото, във Паневритмията – танц вечен, изначален и космичен на звезди, планети и слънца.

Щ

„Правият ъгъл, който се образува в буквата „Щ“, показва пътя, по който се движи щастието.“

Има ли някой – малък или голям, който да не е чувал стиха: „Щъркел шарен, дългокрак, я, не тракай, трака-трак.“ Всъщност, това е единствената песен на щъркела. Върви той сред поля, край блата, реки, язовири – търси храна за малките и за себе си. Защото щъркелите са много грижовни към своите деца. Нали те ни донасят върху широките си бели криле пухкави бебета – нашите братчета и сестричета. Те се грижат за нашия дом и уют, благоденствие. Всички чакаме с нетърпение да видим през пролетта първия щъркел, за да закачим мартеницата си на някое дърво, или да я турим под камък.

Славните, спокойно пристъпващи като мъдреци щъркели върху тънките си крака са много издръжливи. Те изминават хиляди километри, когато пристигат при нас през пролетта и когато си тръгват от нас - в края на лятото. Щъркелите знаят как да облекчават своя полет в дългия път. Те се издигат високо, все по-нависоко, попадат в топло въздушно течение, което ги носи и те го следват, разперили големите си мощни крила, без да замахват с тях. Така щъркелите пестят от силата си, за да могат да стигнат до Африка, където обикновено прекарват месеците, докато при нас е зима.

Сигурно сте виждали щъркелово гнездо. То е кръгло и голямо, защото в него ще се излюпат няколко малки, за които трябва да има достатъчно място да си лежат, да си хапват от храната, която родителите им донасят, докато пораснат. Един ден татко-щъркел и мама-щърклица ще кажат:

„Хайде, стига сте лежали и чакали ние да ви донесем храна. Вече пораснахте и сами трябва да си я намерите. Затова от днес, започвате опит да летите.“ Татко-щъркел побутва с дългия си клюн най-едрото от своите деца, което нетърпеливо подскача в гнездото и му казва: „Не бой се, разпери крилца - последвай ме и ще полетиш.“ Малкото щъркелче подскача още по-високо в гнездото, разперва крила и полита. Изненадано от усещането, което изпитва, то казва върху покрива на сайванта, който е само на няколко метра под гнездото. Оглежда се, учудено от своето постижение, а татко-щъркел прави няколко красиви кръгове около него, насърчава го да продължи.

В историческия град Клисурса, където бях учителка, един мой съсед поръча да направят щъркелово гнездо – голямо, дълбоко, метално. Поставиха го върху електрическия стълб, където бяха видяли да каца щъркел. И зачакахме. Мина ден-два-три, седмица, двойката щъркели се появяваха, прелитаха над града, докато един ден отлетяха другаде.

Имам незабравими спомени от ята щъркели, които съм наблюдавала в околностите на Созопол, където съм летувала много пъти. Особено незабравим е един от тях. Бях на къмпинг „Златната рибка“ в края на август. Беше спокоен ден, с хладно утро и топло слънце в обедните и следобедни часове. Плувах, четох, лежах сред златистите дюни сред тишината на лекото плискане на вълните и далечния отглас на „Рики и повери“, който идеше от къмпинга. Реших, че е време вече да си тръгвам, станах и започнах да прибирам нещата в плажната чанта. По-скоро долових, отколкото чух някакъв необикновен шум. Вдигнах очи – над мене кръжаха ято щъркели. Приседнах на пясъка и се загледах в техния красив, спокоен, елегантен летеж. От запад долетяха – в познатата ни фигура на триъгълник насочен с върха напред още едно голямо ято щъркели. Всички заедно отново закръжиха в кръг.

Разбрах, че тук е мястото на тяхната среща. Тук те се събираха, за да отлетят заедно на юг. Останах повече от час, за да ги наблюдавам. Щъркелите ставаха все повече и повече. Издигнаха се малко по-високо и продължиха да кръжат, с широкия размах на белите си криле. Гледката беше удивителна!

Когато си тръгнах, щъркелите продължиха да кръжат, вероятно изчаквайки още свои събратя за дългия път, който щяха да поемат.

МОЛИТВАТА НА ЩЪРКЕЛИТЕ

Правехме едно от обичайните си пролетни пътешествия. Пътувахме с жадни, отворени сърца. Радвахме се на живота, който се връщаше, дишах-

ме с пълни гърди, гледахме с благодарни очи – пролет! Гости от един невидим свят изпълваха нашия.

Първи се бяха пробудили върбите – още преди да се разлистят, тънките им гъвкави клончета бяха се раззеленили. Златистите цветчета на подбела изведнъж се появиха навсякъде. Потоците преливаха от сила. Песента им се носеше навред, пълна с надежда: „Не се страхувайте! Имайте вяра! Животът не се губи, животът вечно се обновява!“ Всъщност всичко идеше от слънцето.

Пътувахме пешком. Замръкнахме до някакво ханче край пътя и понеже бяхме изморени и гладни, решихме да пренощуваме тук.

Сутринта излязох да се поразходя, но времето се беше променило. Духаше студен северен вятър. Валеше сняг на големи мокри парцали, като че ли зимата се връщаше.

Изведнъж се спрях. На полянката пред мене стояха ято щъркели. Те бяха се наредили в правилни редици – всички обърнати към вятъра, с глави наведени и клюнове забодени между краката. Картината беше тъжна, трогателна. Птиците стояха неподвижни, мокрият сняг се трупаше върху тях. Щъркелите се молеха безмълвно. Застанах зад тях и се присъединих към молитвата им.

Не мина много време – вятърът спря, снегът престана. Слънцето изгря, небето пак се усмихна – върна се пролетта.

Когато си тръгнахме, ятото се изви край нас и продължи пътя си.

Животът има неznайни области. От тях иде към нас милост и благоволение. Един любящ свят ни обгръща и ни пази. Той е отзивчив и за най-малките ни нужди.

Борис Николов

Щ А С Т И Е

Спомням си колко често в младостта, а и сега понякога си пожелаваме да сме щастливи. Да, щастливи сме от това, че живеем, че всеки миг виждаме въздуха, работим, творим, вървим, смеем се, плачем, тъжим, раждаме се, умираме (не в смисъла, в който смятаме, че завинаги си отиваме от този свят). Щастливи сме, че виждаме красотата на този свят, че чувстваме, мислим, че можем да се приземяваме, мислено да летим, обхождайки Земята, всички нейни кътчета, можем да летим сред звездите... Щастливи сме, че чувстваме пулса на нашето дете до сърцата ни, че протягаме ръка към другия за поздрав, за помощ, за благодарност. Щастливи сме, че живеем на планетата Земя в този век, в този важен момент, очаквайки промени, създавайки промени, които идват към нас, рефлектират в

нас... И ние се движим, движим по пътя – вечния път на живота – Божествено човешки, разбираем, неразбираем, объркан, подреден, изпълнен с изненади, смях, радост, болка и страдание, и пак радост, и пак среща с Любовта, с надеждата, с вярата, че именно това е животът. Животът ни е Щ А С Т Л И В с всичко, което е в него, в нас, в безсмъртната ни същност.

„**Щастието** не е един процес външен. То е нещо вътрешно, то е вложено дълбоко в душата. Щастието е един вътрешен процес.”

”Щастието за човека е да помага на другите.”

„Щастието вие го носите в себе си. То зависи от вашия организиран ум, от вашето организирано сърце и от вашата организирана воля. Остава само да използвате тези условия.”

„Когато човек е добър, той е щастлив. Доброто е храна за сърцето. Без добро човек не може да бъде здрав и щастлив.”

„**Щедри** трябва да бъдете. От всяка мисъл, от всяко свое чувство, от богатството, което имаш, дай на някого. Щастието и благополучието трябва да бъдат като светлината, която прониква навред.”

Щ А С Т Л И В А

Щастлива съм, когато слънцето изгрее,
лъчите първи докоснат утринта,
а птича песен в изгрева се рее
и носи полъха на Вечността.

Щастлива съм, когато боса по тревата
почувствам топлата земя
и бисерните капки на росата
обливат ме със своята чистота.

Щастлива съм, когато бродя из гората
и ручейте тихо ромолят.
Зелената дантела на листата
е пелерина, загърнала вълшебен кът.

Щастлива съм, когато у дома се връщам

и бързам по пътека сред цветя –
тук всички с мойта обич аз прегръщам
и знам, че в рая съм сега.

Щастлива съм, когато пее ми душата,
щом чуя глас любим и се засмея.
Щастлива съм, че виждам красотата,
щастлива съм, че дишам и живея.

Мария Костова , „Слънчева рапсодия”, 2007 г.

Ю

„Ю” – отвор. Мярката, с която се познава Любовта. Мярка и условие.”

Юнски дъжд окъпа земята на 22 юни. Денят, в който започва лятото. Денят, в който спира растежът и започва зреенето. Юнският благодатен дъжд се изсипа устремно, с големи едри капки, със силен вятър, превиващ клоните на дърветата. Юнският дъжд носеше мирис на чистота, на благовонно миро, което щедро заля всичко – земя, животни, хора. Изми лицата ни, мислите, желанията, за да зреят у нас през лятото сладки плодове. Юнският дъжд носеше благословение за всички нас. Дали го усетихме, приехме с радост и благодарност?

Юнски дъжд се изля на потоци от небесата. Силен вятър разлюля дървесата. Сляха се в едно небето и земята. Изсипаха се златни капки. След час небето просия, дъждът утихна постепенно. Пак слънцето огря ни в тази сутрин юнска, щедра.

И път умит, красив за лятото – Природата ни очерта.

Коя е голямата, красива планета от нашата Слънчева система, започваща с буквата Ю и нейният символ?.....

Ю Л И Я

/По истински случай/

Августовските горещини опалиха полето, всичко прегоря и пожълтя. Напоителните системи, които съществуваха преди години, когато имаше трудово-кооперативни земеделски стопанства, бяха потрошени, изоставени. Но в дворовете на селото всичко бе свежо и узряло.

По залез слънце Димитрина поливаше градината. Помпата, изтегляща вода от дълбокия кладенец, бучеше на пресекулки – обилна струя вода бликаше от широкия маркуч.

Шестгодишната Юлия, с руси коси на кичури, сътворени от слънцето, шляпаше боса във вадите между лехите и си пееше някаква песен. Искаше от майка си да подържи маркуча, но Дима не го даваше, казваше, че тази работа не е за нея – силната струя ще я отнесе. Но Юлия упорстваше: „Все ми казвате, че съм тъничка и крехка, но не знаете колко съм силна! Дай ми маркуча! Каква си ми майка!” – Юлия почти издърпа маркуча от ръцете на Дима, която, изненадана от думите ѝ, отстъпи и застана зад нея, за да я придържа. Момичето насочи маркуча точно във вадата, като го държеше с двете си ръце, и радостно извика: „Виждаш ли, че мога! Мога и аз да поливам!” Но след няколко минути предаде маркуча в ръцете на майка си.

Юлия играеше с няколко деца на улицата – бяха си начертали с цветни тебешери дама върху тротоара. Децата подскачаха, прескачаха линиите, квадратите – всеки по своему, със своя темперамент. Юлия се отличаваше с особена грациозност и увереност. Когато идваше нейния ред, заставаше пред линията и въпреки подвикванията: „Хайде, какво чакаш? Тръгвай!”, тя оставаше тиха, спокойна, сякаш не ги чуваше. Прелиташе с плавни подскоци в начертаните квадрати, развяла русите си коси, приборани с ластиче на тила.

Играта приключи с победител Юлия. Децата седнаха на специално скована за тях пейка до пейката на възрастните, които чакаха завръщането на козите и кравите.

„Хайде сега да ни попеете!” – предложи някоя от жените.

- Юлия, Юлия ! – завикаха децата.

- Е, няма само аз да пея! – отвърна Юлия. – Хайде, всички заедно!

Коя песен искате?

От малка Юлия обича да пее, има много хубав глас. А от миналата година по нейно желание започна да свири на пиано в читалището. Учителката по музика е изумена от бързината, лекотата, с която Юлия разчита нотите и свири неща, които са за по-големи от нейната възраст.

- Юле, изтичай до в къщи и донеси шишето с вода, че ожаднях – извика майка ѝ.

- Няма! – с упорство в гласа отвърна Юлия.

- Хайде, бягай! – подкани я Дима.

- Няма! Ти прекъсваш песента...
- Пак ще пееш – като се върнеш с водата.
- Няма да отида!
- Хайде де! – майка ѝ я плясна по дупето. – Ще се върнеш след две минути.
- Защо ме плясна!? – извика Юлия.
- А ти, защо не ме слушаш! Колко пъти ти казах – не ме чуваш!
- Няма да те чуя! Не си ми майка!
- И таз хубава! А каква съм ти!
- Не си! – упорито повтори Юлия.
- Юле, какво ти става?– обажда се една от жените. – Майка ти те плясна толкова леко! Чудо голямо!
- Леко, но преди все ме биеше, гонеше... – оплаква се жално Юлия..
- Как не те е срам! Кога съм те била! Къде съм те гонила?– повишава тон Дима. – Защо ме резелиш! Тук всички се знаем.
- Ти не ме искаше – почти изплаква Юлия.
- Отначало не те исках – бях на 45 години, като те родих...
- Не ме обичаш! Батко и кака ме обичат, но ти не ме обичаш!
- Двадесет години работя в училището като прислужница, всички знаете колко обичам децата, а моето така да ми говори... – обърна се Дима към жените с разстроено лице.
- Ти другите деца обичаш – упорстваше Юлия със същата плачевна нотка в гласа. – И преди не ме обичаше, като ми беше сестра.
- Каква ти бях!? – с учуден глас запита майка ѝ.
- Сестра. Като я нямаше в къщи мама – тя много ме обичаше, ти ходеше след мен из всички стаи, дърпаше ме непрекъснато за плитките, не ми даваше да свира на пианото... Бяха в градината и там ме намираще... – продължаваше да реди Юлия.
- Боже, какви приказки приказва това дете! –Дима безпомощно се обърна към насядалите на пейката жени и деца, които се бяха умълчали.
- Така беше – продължаваше Юлия. – Скривах се в беседката, но и там ме намираще...
- Боже, каква беседка, това дете си изгуби ума! – на свой ред проплака Дима.
- Не съм си изгубила ума! Така беше – видях го!
- Видяла го! Къде си го видяла! Не съм правила това, нямаме беседка... – безпомощно се оглежда Дима, търсейки подкрепа в умълчалите се жени и в сина си Кирил, който току-що бе дошъл и станал свидетел на сцената.
- Къщата ни беше голяма – продължи да разправя Юлия, – с голямо стълбище и колони, обвити с бръшлян...

- Юле, моля те, стига тия приказки – Дима протегна ръце и прегърна момичето. – Обичам те, майка, обичам те! Стига с тия приказки! Откъде си ги измисляш!?

Юлия леко се издърпа от майка си, но Дима отново я приласка – нежно, с някаква непонятна тъга в очите. Юлия утихна в прегръдките ѝ. Дима тихо въздъхна и рече: „Хайде да се прибираме, че мръкна, стана късно.“

Юлия беше вече в леглото, когато брат ѝ Кирил – преподавател по психология и логика, приседна до нея, помилва я по главата и запита:

- Юле, вярвам, че преди да се родиш при нас, в нашия дом, си живяла другаде...

- Да, бате, да – видях къщата и мама Дима да ме гони из нея...

- Къде видя тази къща?

- В града с големия парк, където ме водите на разходка.

- В Казанлък ли?

- Да.

- Искаш ли да отидем утре, ще се обадим и на моята приятелка.

- Искам, искам!

- Хайде, спи сладко! Обичам те. И мама Дима те обича, и татко...

На следващия, неделен, ден мама Дима изпрати Кирил и Юлето – облечена в една от най-хубавите, предпочитани от нея рокли – в Казанлък. Те се срещнаха с Мария, приятелката на Кирил – също учителка, и след като закусиха, тръгнаха на разходка из града. Насочиха се към улиците с по-стари, традиционни къщи, където от поколения живееха казанлъчани. Кирил беше казал на Юлия: „Искаш ли да опиташ дали ще откриеш къщата, за която говореше...“ Тя се бе съгласила, приличаше ѝ на игра, която ѝ харесваше.

Вървяха бавно, Кирил бе споделил с Мария за целта на разходката и двамата следяха поведението на Юлия, като насочваха вниманието ѝ към съответните къщи, градините... В един момент тя им каза: „Замълчете! Не ми говорете!“ Продължиха в тишина, Юлия оглеждаше с бистрите си сини очи всичко наоколо. В един миг тя застина. Усмихна се леко, вдигна ръка и посочи. Двуетажната къща се издигаше внушителна, с широкото си, изронено от времето запусътно стълбище, подпряно с колони, обрасли с бръшлян. Юлия затича, опря се на входната врата от ковано желязо, промуши ръцете си и главата в пролуките и завика: „Ето я, ето я моята къща!“

Кирил и Мария приближиха оградата. Къщата беше необитаема, с изронена мазилка, избелели стени, счупено стъкло на един от прозорците. В неголемия двор растяха високи треви и стари плодни дървета – някои бяха изсъхнали. Виждаха се останки от порутена остъклена беседка.

- Нали ви казах, нали ви казах, че тук съм живяла... – повтаряше Юлия. И както се усмихваше леко, две сълзички капнаха от сините ѝ очи.

Кирил я вдигна на ръце, прегърна я нежно, Мария избърса сълзите.

- Да, миличка, ние ти вярваме, живяла си тук преди... Но сега си дошла при нас, мама Дима те е родила. Тя те обича, всички те обичаме и се гордеем с теб...

След проверката, която Кирил направи по запазени документи, откри внуците на собствениците на къщата, които живееха в София и вече си я бяха възвърнали според закона за реституцията. Оказа се, че в къщата е живяло тяхно родствено семейство – производители на розово масло, които са имали няколко деца. Едно от тях – момиче, е пеело много хубаво и е свирело на пиано. Разболяло се и за кратко време си отишло от този свят на 13 години.

Я

„Я” – състояние на бременност. За да се роди нещо, минава през големи мъчнотии и противоречия.”

ЯБЪЛКОВОТО ДЪРВО

Струва ми се (защото в съзнанието ми преминават като на филмова лента много предмети, картини...), че ябълковото дърво пред прага на нашия дом е един от най-ранните мои спомени. Видях се как прохождам, полюшвам, аха да падна, но успях да стигна до дървото.

Видях и необикновено ярък, слънчев ден – баба потапя метла в една кофа и „мете” стъблото на дървото пред къщи. Стъблото става бяло, бяло. Връщам с длани нагоре течащите вадички, а баба ми казва: „Не пипай – това е вар!”, и отмива ръцете ми с канче вода. Радвам се, че стъблото става бяло, бяло. А баба припява: „Ябълчице мила, зеленей, цъфти, със сладки ябълки и тази година щедро ни дари.” Поглеждам нагоре – от моя ръст на две и половина-тригодишно дете ми си струва, че дървото е много, много голямо. Ябълковото дърво пред прага на къщата ни наистина беше високо, с широка корона, извисяваше се като някой цар. Гледам в градината, виждам и други дървета. Клоните им са покрити с нежна зеленина. А върху ябълковото дърво виждам, че има и голи, потъмнели клони – стърчат сред другите, без зеленина. Питам баба защо са такива. А тя ми отвръща: „Това хубаво ябълково дърво много години ни дава сладки

ябълки, но вече остарява. Затова по някои от клоните му няма пъпки. А от пъпките излизат листенца, цветове. От цветовете стават мънички ябълчици, те почват да растат, растат, както ти ще порастеш. Наесен ще ги обем и през цялата зима ще си хапваме сладко от тях.”

След като баба вароса стъблото на ябълковото дърво, отидохме в градината. Тя „боядиса” стъблата и на другите дървета. Но преди да ги вароса, баба ме повикваше и казваше: „Чедо, хайде да прегърнем и черешата, да кажем и на нея...” Вече бях запомнила думите и първа започвах: „Мила череша, да цъфтиш, да зрееш, сладки плодове да ни дадеш.”

Времето минаваше, растях, обичах нашата голяма градина, помагах в работата по нея. Всеки от нашето семейство си имаше любимо дърво. Като дойдеше първият ден на пролетта, аз връзвах мартеницата си върху зарзалата, брат ми – на малката круша, татко – на голямата круша, дивачка, върху чиито клони бе присадил два вида сладки круши, мама – на черешите и вишните, баба – на ябълката, а дядо обикновено ми даваше своята мартеница. Литвах към горния двор зад къщи, полегнал върху южния склон на баира. Там беше пчелинът, оттам започваше салкъмова гора. Щом цъфнеше акацията, ароматът ѝ изпълваше въздуха, а жуженето на работливите пчели не спираше. Там си имах и друго любимо дърво – обикновена джанка. Плодовете ѝ бяха малки, жълти, но много сладки. Връзвах мартеницата на дядо върху някое клонче, покатервах се и сядах в „селото”, образувано от разклоняването на два дебели клона. Чувствах се закътана, като в прегръдка, мечтаех си разни неща, пеех... Бял цветен дъжд се ронеше върху косите ми, лицето, дрехите. През никой друг от останалите сезони светът – заключен в скритото на завет в падината село, в градините и нивята, в Селановската гора – не ми изглеждаше така красив, прекрасен и тайнствен.

А баба в един от тези пролетни дни донесе от мутвака ибрика, дето се канеше да го изхвърли на боклука, и завърза мартеницата си на неговото гърло. Промуши ибрика през дръжката на по-долен клон от ябълковото дърво, като го намести да полегне в разклонението.

- Бабо, защо го сложи там? – питам, подскачам около нея.

- Ще видиш, бабиното, ще видиш – отвърща тя.

Отново питам, но баба мълчи, не проговаря. Тичам при дядо:

- Дядо, защо баба сложи ибрика на ябълката? Нали се канеше на боклука да го хвърли?

- Не знам, дядовото, не знам – милва той косите ми. – На баба ти все нещо ѝ щуква в главата. Ще видим, ще видим какво ще излезе от тая работа – дръпва плитките ми, усмихва се тайнствено.

Минават дни, забравям за ибрика. Толкова други интересни неща стават сега. Татко отваря кошерите да види как са презимували пчелите. Приклепнала встрани, слушам тихите му думи, следя всяко движение на

ръцете – плавни, внимателни. А пчелите летят наоколо, бръмчат напевно, стоплени от пролетното слънце. Мама и баба садят нещо в дървени сандъчета и в единия край на градината, дядо отрива лозето. Припкам ту нагоре, ту надолу, да не изпусна къде какво става. Хуквам с децата от махалата по баирите за кукуряк, синчец, минзухар, теменуги. Първа запявам песен – тази, на която татко ме научи: за най-ранното цвете, което цъфти – минзухара.

После неизменно следва песента за кокичето, синчеца... Всяко дете носи късо изострено колче, издялано от бащи и дядовци. Забиваме ги в твърдата земя и вадим неразцъфтелите още цветя с луковиците. Връщаме се в къщи, посаждаме ги кой къде намери място в градината си. Аз си имах градинка в градината – малко кръгло място, колкото две стъпки, което бях оградила с тънки, невисоки пръчки, забодени плътно една до друга. На никого не давах да „влиза” в нея освен понякога на брат ми. Издърпах няколко пръчки, за да отворя портичка, кляках и със същото колче изравях дупки. В тях посаждах минзухара, синчеца, теменужките – заравах стъбълцата им до онуй бледо, непознаващо слънцето място с рохкавата пръст и леко ги притисках с ръце. Донасях от къщи вода с менчето, поливах цветята едно по едно с канчето и им пеех, за да се хванат и цъфнат.

Улисана в нещата, които стават наоколо, не се сещах за ибрика. Но една заран ме събуди нова за през тази пролет песен: чичопей, чичопей, чичопей... Звънко, ясно пееше това птиче. Рипнах, отидох до прозореца, затърсих с очи по близките клони на зарзалата и малката круша – само две врабчета се гонеха с наежена перушина. Чичопей, чичопей – отново изви глас птичето. Къде ли се е скрило? Нахлузих обувките на босо, изтичах навън. Гледам баба – седи на трикракото си столче, тояжката до нея, усмихва се, вдигнала глава нагоре – към ябълковото дърво. Чичопей, чичопей – подсвирна птичето по-тихо и замлъкна.

Баба посочи с тояжката си ибрика:

- Там е птичето, там се скри. Има си и дружка, направиха си гнездо – вятър да не ги духа, дъжд да не ги вали, котаракът да не ги стига.

- Бабо, защо пее все туй: чичопей, чичопей...

- Защото имало едно време един чичо Пейо. Тръгнал рано заран на пазар, върху коня – накриво седял. Спяло му се, очите си все потривал, попремигвал... – започна баба да реди приказката.

Слушам, подскачам ситно от хладината, която пощипва босите ми крака. А птичето излетя от ибрика, кацна върху клоните на ябълковото дърво и отново запя.

След време баба пошушна на ухото ми:

- От малките яйчица се излюпиха малки чичопейчета.

- Искам да ги видя!

- Не бива, чедо, да надничаш в ибрика – може да ги изплашиш.

Започнах да моля баба:

- Само да ги зърна – за малко...

- Добре – съгласи се баба. – Ще надзърнеш тихичко, набързо.

Покатерих се на ябълковото дърво, надникнах в ибрика. Вътре беше полусветло, зърнах малките чичопейчета, чух меко, тихичко писукане.

Всяка пролет оттогава чичопейчетата се завръщаха в гнездото си – ибрика, мътеха, пееха песните си. След като дядо и баба починаха, ябълковото дърво продължи да стои като страж пред прага на дома ни, разперило зелени и изсъхнали клони. Когато сухите клони станаха повече от зелените, баща ми го отсече и на това място мама посади младо ябълково дърво.

Обичам всички плодове, но любимият ми плод е ябълката. А ябълковото дърво – както разбрахте от разказа, което присъства в мен от деня на прохождането ми, пазя през целия си живот като най-свиден символ – ***Дървото на Живота.***

Веднъж наблюдавах две малки деца, около двегодишни, в две колички. Гледаш ги, хубави деца, ангелчета. На едното дали ябълка и то я държи. Другото го хвана за косата, радруса го и му взе ябълката. Онова тури ръце на очите и започна да плаче. Плака, плака, пък по едно време протегна ръкаа си, хвана другото дете за косата, разтърси го и взе ябълката. Другото започва да плаче.

Минаха се няколко минути. Мислят, че са разрешили въпроса. В какво се състои въпросът? В ябълката. Едното пита: ”Кой ти е дал право да ядеш ябълката?” Аз разсъждавам: като му дадох ябълката, защо не я раздели с другото дете, защо не мисли като човек, който има морал? Разговорът продължава: ”Ами ти, като взе ябълката, защо не я раздели?”

Аз зная защо плачат. Ябълката е причина, нищо повече. И възрастните учат същия **закон**. Цялото правосъдие в света се свежда до разделянето на тази ябълка. Цялата съдба на човечеството днес се решава в една ябълка. Основата на съдопроизводството на всички спорове е все тази ябълка.

Вземете тая ябълка. Може ли да я разделите между всички?”

Учителят Петър Дънов

Я С Н И Н А Я С Н О Т А

Яснината е като зората, като слънцето, от където иде. Яснината е като доброто, което се ражда в нашите сърца, умове, което носим в душите си. Яснината е като нашата вътрешна чистота, в която зреят всевечните Божествени добродетели. Яснината е яснота в нашите мисли, чувства, постъпки. Яснотата е да тръгнеш по правия път при ясно, чисто, безоблачно небе. И когато е мрачно, да поддържаш в душата си ясна вътрешната яснота за живота, потопен в светлината на деня и в тъмнината на нощта. Да вярваш, че винаги яснотата на виделината ще освети неяснотата на объркалите се твои мисли. Ако ти наистина пожелаеш с цялото си сърце яснотата на светлината, тя ще те обгърне и ще бъде твой верен, неотклонен пътеводител.

Яснината е в заревото на слънцето, на новия ден. Яснината е сияние небесно, плод на Божествения Дух, чрез Когото виждаме, усещаме, мислим с яснота, решаваме правилно задачите си, за които сме изпратени на земята.

В Писанието за яснината е казано: „Тогава им отвори ума да разумеят писанията” (Лука 24:45), „И оправда се мъдростта от всичките си чеда” (Лука 7:35) „Докле имате виделината, вярвайте във виделината, за да сте синове на виделината” (Йоан 12:36).

Става ясно, че **яснината се свързва с Мъдростта, с виделината, със светлината, на които дължим всичко в нашия земен и космичен живот.**

Обичай яснината на новото, на новия ден! Обичай яснината на зората, на слънцето, на красотата, която се разстила пред теб, изпълва цялата земя, небето, Вселената. Обичай яснината, която внася яснота в ума ти, в сърцето, волята, постъпките. Обичай яснината – вечната, непреходната, в която са скрити Божествените блага. Ясен бъди, осиян от Любов, вяра, надежда, по земята ходи, работи, служи и непрестанно гради!

П Р И Л О Ж Е Н И Я

ЗА ТРИТЕ ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПЕРИОДА

Знаем, че **най-важен е първият период от живота на детето – предучилищна възраст: 0 до 7 години.**

1. Тогава се оформя тялото. То продължава да расте и след това, но главно по формите, които са изработени в първия период. Ето защо този отрязък от време определя до голяма степен цялото бъдеще на човека.

Правилно развитото тяло е от голяма важност не само от здравословно гледище, но и за духовното развитие на човека. Човешкият дух има нужда от добре устроено тяло, за да може да прояви силите, които крие в себе си.

2. Посетите през този период семенца в детското тяло и душа възрастват и дават своите плодове по-късно. Някои навици, способности, дарби, които се явяват на 30-40-60-годишна възраст, се дължат на това, което е посято през първия период – от раждането до седмата година.

През първия период се развива предимно **волята**. Децата трябва да играят, да тичат, да плуват, да се катерят по дървета, да помагат в работата на големите, в градината, на полето, да „строят“ какво ли не – всичко това според силите им. **И да не се занимават с интелектуална работа**. Като дългогодишна учителка съм наблюдавала преждевременно „повяхване“, посърване на деца, които стоят часове пред компютрите, гледат филми, четат книги, които не са за възрастта им. Или пък родители с големи амбиции преждевременно налагат на децата си да се занимават с интелектуални занимания. Съвременната наука доказва, че всички нови детски заболявания се дължат на оставянето на децата пред телевизора и компютъра с часове. Деца, расли в такава среда, започвайки училище, са голям товар за учителите. Те не могат да слушат, да се концентрират и да работят без чужда помощ.

Най-характерната черта, която можем да използваме във възпитателно отношение през този период, е **подражателността**. Тя е най-силна през това време. През втория период продължава да съществува и пак е доста силна, и след това постепенно започва да отслабва, макар че продължава да действа през целия човешки живот.

Ето защо **законът е този: каквото вижда детето да става, да се прави около него през първия период, това го възпитава положително или отрицателно**.

По-слабо влияние оказва върху него това, което ще му кажете, отколкото това, което ще направите в негово присъствие, за оформянето на характера му... Ето защо възрастните, които са около детето, трябва да бъдат много внимателни пред него. Те трябва да бъдат **образци в думи, жестове, поведение, постъпки**.

Родителите и всички околни каквито качества искат да развият у децата през този период, тия качества трябва да проявяват пред тях със своите действия.

Например, родителите трябва да проявяват крайно търпение, и то както спрямо децата, тъй и спрямо други в тяхно присъствие. Защото всяка

проява на нетърпение поражда предразположение към нетърпение. Същото се отнася и за точността и реда.

Ако родителите се гневят и нагрубяват детето, когато то е направило нещо погрешно, ще му причинят двойна вреда:

- не се постига крайната цел, именно детето да се научи да не повтаря това;

- мозъкът и душата на детето получават такива следи, че когато то порасне, ще прави същото, което са правили баща му или майка му спрямо него, т.е. ще придобие предразположение към гняв, нагрубяване и пр.

Важно е не само как се отнасят родителите към самото дете, но и към другите хора в негово присъствие; а също да не критикуват и детето да не критикува. Доколкото е възможно, да се рисуват хората пред детето като герои и героини.

Ако детето през този първи период от живота си живее в **атмосфера на любов**, то ще я приема в тялото, душата си и когато порасне, ще проявява тая любов към другите.

У децата през първия период трябва да се развие дух на служене – както в дома, така и в детската градина. **Трудовият принцип** може да се въведе в най-лека форма – преди всичко като работа сред природата: в градината, на полето, в гората и пр. Нещо сродно между игра и труд. Както и ритмична гимнастика в по-лека форма.

Много важно е **обищването с природата за развитието на сетивата** у децата: за запознаването им с формите, краските, линиите, за чертане, рисуване, моделиране, за песни, приказки, игри и др. Така се развива чувството на **благодарност към Първата Причина** за всичко. Тази благодарност може да се изказва чрез молитви-песни за слънчевата топлина и светлина, за птичките, цветята, плодовете...

През периода от 0-7 г. душата на детето е все още в онзи голям и безкраен свят, където всички сме част от цялото. Детето е много **интуитивно** и ако ние не разбираме важността на тази интуитивност, то е, защото сме я загубили. Нашата **цел и задача** е не само да я зачетем, но и да помогнем на детето да я запази и развива по-нататък в живота си.

Как може да стане това? Както изтъкнахме по-горе, само с помощта на природата. Живот, занятия в детската градина и училище да са повече на открито при слънце, вятър, топлина, студ, тичане, разходки и т.н. Това, което хората са правели в самото начало със слизането на земята. **На нивото на подсъзнанието господар е душата, а тя е свързана с природата и целия Космос.**

През този период детето често казва „Аз”, но за него не е ясно какво точно е „Аз”. Този „Аз” е част от цялото, не е още индивидуализиран. Детето е любвеобилно, добро, състрадателно към хора и животни, треви и

дървета, много е наблюдателно и сега е моментът да открива света по пътя на наблюдението, а не по-късно от телевизията, Интернет, учебниците.

Детето до 9-ата си година в училище не бива да се изпитва самостоятелно. То винаги трябва да е част от група. Да не се изпитва отделно и самó, а заедно с другите деца. Да се пишат бележки в този период е абсурд.

В заключение, как да се работи с децата в този период?

1. Много важно е **родителите** през този период да станат част от учебния процес и да работят в подкрепа на учителите, да се интересуват от всичко, което става с детето, като самите те се учат на това, за което бе писано по-горе. В някои страни съществуват училища за родителите.

2. **Учебното съдържание да е природно ориентирано, с приложение на трудовия принцип.** Да учат под формата на игра, да работят с ръцете си, преди да вземат химикалка или молив да пишат.

3. Децата в този период **нямат насъщна нужда от учебници**, още повече от учебници с абсурдни заглавия и думи. Децата трябва да живеят нещата и да ги разбират според опита си, а не непрекъснато да им се дават определения и заглавия за всички о.

Това, което децата учат в училище, да е в тетрадките им, които сами да са оформили по начин, който те сами са избрали. **Децата са творци** и ние като хора с претенции, че ги „учим”, нямаме право да им налагаме учебници, пълни с неразбираеми за тях думи и оформление. Учебниците – дори за най-малките, приличат по скоро на модни списания, отколкото на учебници, препълнени с картини, рисунки, информация, от която се объркват и в която се загубват.

4. За да развиваме **въображение**, което е жизнено необходимо, за най-малките са нужни книги с минимален брой картинки, учители, които разказват уроците като приказки, и творчество по определения урок, но не по модел, а всяко дете само да реши коя сцена от урока да рисува, кой герой да моделира и т.н.

5. **Пеенето и музиката** да присъстват всеки ден, по всички предмети – възможно е. Да се опитват да се имитират птиците с инструмент и с уста.

6. **Поезията** – много стихотворения – и **ритмиката** да заема 80% от учебния материал.

„Ние сме обусловени от три неща: от факти, от закони, от принципи.”

Що е факт? Фактът е резултат от един закон. Много факти съставят един закон. Фактите принадлежат **на физическия свят**. Те са свързани с физическото и етерното тяло, със сетивата и всичко, което е видимо,

измеримо. Децата от 0-7 г. са готови да изучават само видимите неща и да се възхищават на всичко, което са открили. Накратко, детето колекционира факти чрез личния си опит, а не от учебник. За целта **учебното съдържание да дава възможност за опитности на детето за всичко, което учи**. Нека не му преподаваме това, което не вижда, не пипа, не чува, не усеща....

Вторият период – Основно училище от 7 до 14 години – е период на **чувствата, на сърцето**. Ето защо през този отрязък от време цялото обучение и възпитание трябва да се свърже с чувствата. През втория период в подем са **нравствените и естетически чувства, въображението и паметта**.

Днешното училище страда от интелектуализъм. То пренебрегва сърцето и волята. Това пренебрегване на сърцето, на чувствата от днешното училище има съдбоносни последствия, понеже от психологията се знае, че чувството дава направление на волята, а характерът на човека се определя почти изключително от емоционалността.

Ако се пропусне периодът от 7 до 14-ата година за развитието на **висши чувства**, изгубеното не може вече да се навакса. Това дете рискува да остане с беден душевен живот. Даже преподаването на предмети, които имат за цел развитието на детския интелект, трябва да става с оглед на развитието на по-високи чувства, за възвисяване на детското сърце.

Морализирането не помага, понеже чрез него се апелира към детския ум, без да се раздвижи детското сърце. Не да се говори на децата, че трябва да имат такива и такива чувства, но тези чувства **детето трябва да ги живее**. Домашната и образователна среда трябва да създава условия за това.

Всяко детско занимание през втория период трябва да буди у децата **живи чувства**: възторг, радост, милосърдие, любов, състрадание и пр. Светът на красивото – **художественият елемент** – трябва да прониква цялото обучение, всички учебни предмети, всеки учебен час, всяко детско занимание. Също така и всички детски занимания през този период трябва да подхранват въображението, да будят у децата живи образи и картини, чрез които да се привежда в активност неговото въображение.

Ако през този период образователният процес не действа на чувство, на сърцето, ако не действа на въображението и не е проникнат от художествен елемент, то непременно детското занимание ще бъде сухо, скучно, досадно. Децата ще бъдат безучастни. Както детската среда, тъй и образователният процес, трябва да будят **радост** у детето. Радост носи и музиката, излетите в природата, споделянето, доверието.

Подражателността през II период продължава да играе роля, само че изменя характера си: през I период детето подражава на всичко, което

вижда да се прави около него, а през втория – подражава само на това, към което има **уважение, благоговение**. Сега вече юношата се увлича не от физическия, а от нравствения героизъм. Големите хора на изкуството, науката и философията, общественици и политици от първи ранг – това са новите образци, които сега занимават юношата. Той чете биографиите им, изучава живота им и се опитва да им подражава. Възвишените характери от историята, великите, добрите хора оживяват от разказите, митовете, легендите и пр. Има **закон** в психологията: **„Това, за което мислиш, то извайва твоя характер, оказва въздействие върху твоя ум, сърце и воля.”** Историята на българския и другите народи е пълна с примери на възвишени характери. Тук важи следният **закон**: **„Тия качества, към които детето е благоговеело, то ще има предразположение да ги проявява в своя живот, когато порасне.”**

Родителите, учителите и другите лица около детето трябва да притежават идеални характери, които да са в състояние да събудят чувството на благоговение у детето. Пред него не трябва да се хулят, осмиват, одумват или критикуват други лица. Чувството на благоговение може да се развие у детето, когато то вижда у околните прояви на доброта, търпение, любов, безстрашие, мъдрост и пр. **Възрастните трябва да работят всеки ден за своя духовен растеж**. Ако учителят не е искрен, детето инстинктивно схваща това и липсват условия за благоговееене и възпитателно въздействие.

Някой би казал, че чувството на благоговение може да направи детето зависимо, несамостоятелно, подчинено на други личности, техен спътник. Напротив, онзи, който има щастието да благоговее през тази възраст, после ще стане една **самостоятелна, свободна личност**.

През този период не трябва да се развива **изкуствено логическото мислене**. Това би било пресилено, преждевременно. Разбира се, умът ще се развива през този период от само себе си, под действието на другите способности на ученика, без нарочно да се упражнява логическото отвлечено мислене, защото именно в този период детското въображение е в подем. И родителите, и учителите трябва да разказват, представят нещата живо. Могат да се четат и приказки, в които героите са скалите, изворът, вятърът, планината, цветята, животните, дърветата и пр. **Въображението съдейства за развитието на ума, понеже и то е от познавателната или умствената област на душевния живот**. Въображението се явява тази област и тази форма на умствената дейност, при която най-рано може да се пробуди умствената самостоятелност на детето, радостта при откритието, търсенето и изнамирането, защото тази форма му е достъпна, отколкото действителното размишление.

Въображението се развива чрез наблюдение на природни картини, съзерцание, слушане песента на птиците, на реките, шума на водопада, на вятъра... И след това когато се постави задача на детето да рисува, моде-

лира, пише или говори по този разказ, то ще предложи своето уникално интерпретиране, защото всеки човек е уникален и неповторим. Ще имаме разнообразие и истинско творчество.

Във втория период от 7-14 г. детето продължава още по-успешно да събира факти, но вече се опитва да прави връзка между тях, т.е. само стига до законите. То се възхищава на всички открития, които прави.

Що е закон? Резултатът на един принцип. Законите принадлежат към духовния свят. Те са свързани с астралното тяло и чувствения свят. Много закони съставят един принцип. Детето трябва да има шанса само да групира и събира, дори да греши. Не се укоряват погрешките, а всичко хубаво се поощрява. Детето се учи, правейки. **Това е ключът на новото образование.** Оставете децата свободни, дайте им задача, работа и ги оставете – наблюдавайте ги, насърчавайте ги. Учебното съдържание отново трябва да се освободи от предаване на факти, а да е пълно с опити, експерименти и отново детски идеи и предложения. Учителят Петър Дънов казва: **„Възможностите на детето са вътре в него. Възпитателят трябва да създаде условия за развитие и растеж на онава, което е вложено в душата от Бога, а не той сам да насажда нови идеи в нея. При съвременното възпитание ние искаме да направим детето като нас. Това е погрешно. Дайте му подтик да развие вложеното в него.“**

Методите са същите: усещане, изживяване, наблюдение, опит, от който детето прави заключение, обобщение, групиране и др., които сами водят детето до законите на природата. Така детето развива чувствата, емоциите и паметта. В природните науки, които детето изучава: ботаника, зоология, геология, география, то се учи да групира, класифицира, да открива, да се възхищава, любува на красотата на творенията на природата. Децата да имат учебници с минимум брой картини и рисунки, за да могат да създават собствена представа за нещата и да се развива наблюдението, вниманието и въображението.

Например по ботаника дърветата и растенията да се наблюдават, взимат в естествения им вид от природата, да се изследват, да се рисуват в тетрадките и да се описват характеристиките от наблюденията, както и да се правят класификации по видове, да се рисуват с корените, листата, цветовете и плодовете, в цветове и т.н.

Музиката и пеенето да са естествена част от всички учебни предмети. Добре е да се пеят фолклорни песни, да се играят фолклорни танци. Всички училища да имат хорове и музиканти да преподават различни музикални инструменти. Така всяко дете ще намери своя инструмент. Този, който е точно за него.

Повече рисуване, след това писане и най-малко четене. Учителите продължават да разказват живо, увлекателно, а не – „Прочетете си уро-

ка!“. Готовите учебни тетрадки са по-скоро вредни, отколкото полезни за развитие на дарбите и способностите. Всичко може да се рисува. Много е важно да се рисуват форми **свободно с ръка**.

Учителят Петър Дънов изтъква, че по този начин душата се пробужда: **„Рисувайте кръгове, триъгълници, квадрати. Те носят енергия и информация, развиват дарби и качества, действат на сърцето, ума и волята. Геометричните фигури са окултни знаци. Ползвайте се от тези енергии.“**

Първите азбуки са били геометрични и за детето е по-лесно да пише геометрически фигури, отколкото ръкописни букви. То живее в тези периоди от историята, когато хората са пишели по този начин. Длъжни сме да се съобразим с тези нужди при първокласниците.

Математика може да се учи в училищната градина: децата правят лехи, които могат да бъдат правоъгълни, квадратни, кръгли. Те садят, поливат... Всичко се брои, подрежда в редици, изравнява. Ето как практически се научава какво е права и крива линия, успоредни и т.н. Градинарството, връзката с природата трябва да продължи до 7 клас.

Във връзка с Живата Природа детето започва да се изучава. Кой съм аз? Тяло, ръце, крака, удовете...

Трети период – гимназия – от 14 до 21 години. От 14-ата година настава голяма промяна в младежа, и то не само във физиологичните процеси на организма, но и в душевния му живот. Този период се отличава с развитието на **ума, с логическото мислене**. Поради това младежът става по-самостоятелен, почва да разсъждава У него се заражда желание да намери истината. Той чете, разисква, спори. Той живее в света на идеите. Тогава стават безконечните спорове между учениците, между родителите и техните пораснали деца, случва се и между ученици и учители. Областта на идеите – това е стихията на учениците след 14-ата година. Това е в реда на нещата. Въпросите, които занимават ученика, може да са отдавна разрешени, но те пак трябва да се открият от него. Това обикновено става чрез вътрешно лугане, търсене, творческа дейност. Тогава вътрешният глас говори по-ясно от всякога. За да мине този период по-правилно, трябва непременно енергията на младежта да бъде насочена към идеалното, възвишеното. Не случайно юношите през тази възраст проявяват бунтарство, въстават против традицията, издигат се над егоистичните дребнави цели на своите родители, познати, имат желание да живеят не само за себе си, а да бъдат полезни и за другите, за цялото човечество... Старите никога не трябва да се сърдят, когато младите са идеалисти. Но досега винаги е било така – старите не разбират младите и затова им пречат. Те смятат идеализма за опиянение, пълно с опасности. Всъ-

щност, обяснимо е защо старите не разбират младите. Защото последните носят винаги нещо ново, а мнозина стари живеят със стари идеи и правила, не искат да се разделят с тях. Затова и родители, и учители трябва да подкрепим желанията на младежите да придадат по-високо съдържание на своя живот.

В този момент си спомних една мисъл от Екзюпери за неговото училище: „Учат ни добре, но не ни издигат духовно.“ Чрез правилно образование през този период у младежите ще се развие не само идеализмът, но и силна борческа воля, която утре няма да се сломи пред първите пречки на живота.

Професор Д. Кацаров казва: „Средното образование е насочено главно към живота, но от една по-висша гледна точка – не практическата, а интелектуално-моралната: разгръщане на личността с всичкото ѝ богатство и мечти чрез нейното всестранно общо развитие – събуждане на вкус и интерес към знанието, на естетическите и морални чувства. То трябва да приучи младежта към търсене и мислене и да ѝ помогне да се изработят здрави елементи за изграждане на техния мироглед. Обща култура значи цялостно духовно развитие на личността. Всяка учебна дисциплина може и трябва да носи всички елементи на хуманизма, да води към него – така учениците ще развиват способностите си да мислят, чувстват и действат правилно.“

Младежта има свой собствен духовен и физиологичен свят, значително различен от този на възрастните. Необходими са много умения и такт, за да може да се проникне в духовния мир на младежта. В душата на младежта е вложен спонтанният стремеж, който я тласка винаги напред и нагоре. Нищо не го задоволява, постоянно търси, интересува се от всичко, затова е вечно неспокоен. Смелият полет на мисълта, голямата решителност и изобилието на широки планове през тази възраст откриват един богат духовен живот, една неизчерпаема морална и интелектуална сила. Целта на възпитанието би трябвало да бъде насочена към това: да се открие тая сила и да ѝ се даде правилна насока. В младежката душа има много красота, много светлина и много благородни чувства. Това е, защото у всеки човек живее и работи една възвишена природа – Божественото.

Ако никой не разбира юношата през третия период, ако не му се даде никаква подкрепа, ако живее в неподходяща образователна среда, постепенно могат да се подрежат крилата на неговия идеализъм. Тежкия ваялук на живота на колко души е подрязвал тия крила! Затова нека бъдем внимателни, съпричастни, да подкрепяме трепетите и смущенията на юношите, защото понякога те се изострят до болезности и могат да доведат до неочаквани и нежелани резултати.

Една от причините, поради които у младежа заглъхват всички красиви наченки на идеализма, е и оня дух на кариеризъм, в който го насърчават

околните. **Учителят Петър Дънов казва:** „Съвременните хора се учат, за да осигурят живота си. Такова учение не може да принесе полза.” По този начин духът на кариеризма прониква в училището, минава като червена нишка от първоначалното училище до университета. Той трябва да се отстрани от училището. Ако в училището има творчески идеен живот през третия период, ще се създаде истинска интелигенция, която ще може да се справи с много важни задачи, които днешното време поставя за разрешение.

През периода от 14 до 21 години младежът би трябвало да е изработил чрез собствени усилия един мироглед, да е намерил отговор на голяма част от вълнуващите го въпроси, мечти, копнежи, стремежи. Макар че през целия си живот ние продължаваме да търсим обяснението на живота, целта на живота, неговите ценности...

Що е принцип? Проявление на Бога. Принципите принадлежат към Божествения свят и подрастващият най-лесно ги възприема в периода 14-21 г.

През този период младежът би трябвало да е натрупал достатъчно опит със законите, да е напълно ясно, че те действат в света около нас и на които всичко в природата се подчинява, включително и човекът. Ще повторим – това е периодът, в който се правят връзки и логически заключения между законите. Развива се логическото мислене, идейният свят – светът на принципите. В този период младежите се учат да мислят и те трябва да бъдат оставени да се учат, да се изказват, да бъдат повече слушани, отколкото да слушат какво мисли учителят или някой друг. Това е обучение, а не подражателност, както в първия и донякъде във втория период.

Отново подчертаваме, че умозаклученията първо трябва да дойдат от младежа и после да му се преподава само това, което не му достига. Опитайте този метод и ще бъдете изумени колко много неща те знаят. Проблемът е, че учителите не ги знаят, не са уверени в себе си, ако излязат извън рамките на урока, което е естествено за новото обучение. Самите учители имат нужда да бъдат окуражавани в творческия процес. Много лесно е да се работи по готови схеми (това е положението в момента с нашето образование, което малко по малко разчупва тези калъпи), но полезността, красотата при работата с младежите седи именно в непредсказуемостта, движението, изненадата, разнообразието и т.н.

Учителите трябва сами да бъдат активни, подвижни, бързо да реагират и да изумяват със своите широки познания не само по предмета, който преподават, но и да могат да правят връзка с другите предмети. Културата на учителя в този период е от най-голямо значение. Учениците оглеждат

външния му вид, поглеждат в ума и сърцето му и търсят съвършенството или поне образи, близки до него. Дължни сме да им го дадем.

В последните години особено много се говори за **интерактивните методи** на обучение. Рекламираят се като съвременен модел за изграждане на образцовия диалог. **Но те са известни отдавна в образованието**. Убеждаваме се в това, когато четем книгата „Учителят за образованието” от Боян Боев, написана през 1943 година, от която черпих за „Трите образователни периода”. Авторът на тази книга – гимназиален учител, е извършил една ценна работа със събирането на всички живи зрънца по отношение на образованието, които се съхраняват в хилядите беседи на Учителя Петър Дънов. Педагогическите идеи на Учителя Петър Дънов – както се убеждаваме днес, не са мисли само на един теоретик, а на един мъдрец, който обладава опита на вековете и дълбоко познава глъбините на човешката душа. Боян Боев пише: „След време всеки един от педагогическите въпроси, които се засягат тук, ще се разработи по-подробно. За всеки учебен предмет ще се разработят в подробности методите на Учителя. Но и това, което се дава тук, е достатъчно, за да се поставят основите на едно **ново училище**, което да е напълно в съгласие с детската природа, а това е целта и идеалът на педагогията, която излага Учителят. За да се постави обучението и възпитанието в съгласие с детската природа, не е достатъчно само доброто желание, но конкретното **познаване на законите**, по които се развива детето.”

За да израсне детето като една добре развита хармонична личност, здрава физически, емоционално и умствено, наш дълг е да създадем такава семейна и учебна среда, в която то да развива едновременно всички свои качества и умения – индивидуални, социални и обществени, отговарящи на нуждите на неговото физическо, емоционално и ментално тяло, т.е. на неговата възраст и ниво на съзнание.

Детето от малко трябва да бъде възпитавано, че то не учи само за себе си, за родителите си, учителите, а резултатите от придобитите знания и умения са както за него, така и за благото на всички: общество, народ, Земята, природата и Космоса.

Разширих темата за децата с това Приложение, защото те са най-важното нещо на Земята. **И родители, и учители трябва да познаваме тези три образователни периода, които събуждат у детето към дейност особени страни и сили на неговата природа**. В днешно време доста родители са споделяли не само с мен, но и с колеги-учители, че им е трудно да разбират децата си, да общуват с тях. Напоследък се говори за откриване на „Училища за родители”. Проблемите учители-родители-ученици-общество са много и най-разнообразни, както и проявлението

на всички области, неща от живота. Ние трябва непрестанно да се учим и да участваме с душа и сърце в тяхното разрешаване.

ОРИСНИЦИ

„Когато изучавате характера и способностите на човека, виждате, че върху тях са оказали влияние условията, при които даден човек се е родил, влиянието на различните планети върху него – луната в различните си фази, слънцето и т.н. Планетите определят директивата на неговия живот. Раждането на човека се обуславя от известно планетно съчетание, което невидимият свят нарежда, а на човека предстои задачата разумно да използва тия съчетания. Човек не е господар на планетните влияния върху себе си, но е господар на положението да използва разумно това, което те му носят. Изобщо в пътя на своето движение всяка планета има свои специфични фази, през които минава. Различните фази се отразяват различно върху различните хора

Влиянието на планетите върху човека е неизбежно. Защо? Защото те влияят и върху Земята. Щом влияят на земята, върху която живеем, неизбежно ще влияят и върху нас. **Планетите са живи, разумни същества. Следователно влиянията им върху хората представляват разумни отношения.** Днес планетите се разглеждат като символи, но в бъдеще, когато човек достигне високо развитие, той ще проникне в тяхната същина, ще разбере какви тайни се крият в тях.”

Стихотворението „Орисници” е от нашия приятел Кирил Стойчев, - председател на Българската асоциация на астролозите. Не само хората, работещи в тази асоциация, но и много други вярваме, че в най-скоро време науката за влиянията на планетите – особено като се има предвид бързата промяна на всичко, което става днес в Космоса и на Земята, ще бъде включена за изучаване в средните училища.

ОРИСНИЦИ

Роден си на Земята,
но кой определи рождената ти дата?
Случайност, казваш, или пък съдба -
не вярваш ли в щастливата звезда?
Всички родени сме под нея,
тя е приказната фея.

Бележи те със звезден знак
СЛЪНЦЕТО, върховен Маг,

препускайки със своя впряг.
през часовника, наречен Зодиак.

ЛУНАТА по-бърза е от него,
оставя отпечатък в твоето его.
Отблизо тя те наблюдава
и според растежа взема – дава

МЕРКУРИЙ, пратеник на боговете,
ще накара ума ти да свети,
а светлината под одър не стои –
факлата на знанието
високо цял живот носи.

Богинята на любовта, ВЕНЕРА,
най-ярка е в небесната полусфера.
С чувства топли ще те надари –
в себе си не ги задържай ти.

МАРС – бог е на войната,
с енергия ще зареди телата.
Използвай я, не я хаби -
за благо на всички работи.

ЮПИТЕР от планетите е най-голяма,
с късмет ще те дари за двама,
но не разчитай само на съдбата,
защото всяка сметка иска плата.

И САТУРН – повелител на съдбата
чрез страданията на душата
в теб ще открие доброто,
оловото ще стане злато.

Току си стъпил здраво на земята,
Уран обръща хода на нещата.
Въздушни замъци руши -
върху какво си стъпил ти?

Подсъзнанието е необятно като океан -
НЕПТУН владетел е и тук, и там.
Съкровища неземни той владее -

гмурни се – разумения ще оцелее.

ПЛУТОН последен в тази огърлица
от пепелта като Феникс -птица
ще възкреси душата твоя,
когато преминеш в покоя.

Орисан си със щастие голямо,
но опознай звездите.
И повярвай в Бога само.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

ПЕСНИ ОТ УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ– (Включени в диска)

1. **Мисли, право мисли.** Дадена на 6 юни 1926 г., Младежки окултен клас, V година, 30-та лекция. Силата на човека е в свещените мисли, които той храни в себе си за Живота. Докато човек пази свещени мисли у себе си, и те ще го пазят, престане ли да ги пази, падането му е неизбежно. Тази песен се пее с движение на ръцете.

2. **Аум.** Дадена на 2 декември 1925 г. Това упражнение човек трябва да съхрани свещено у себе си. То е взето от стара свещена песен. Учителя казва: „Ако бих ви дал тази песен тъй, както е в минорна гама, вие не ще можете да издържите на нейните вибрации – те ще изменят пулса на сърцето ви.” Учителя е предал песента в мажор. Учителя казва: „Има свещени думи, каквато е и думата **Аум**, които трябва да се произнасят често, даже и да не се разбира смисълът им. Скръбни сте, болни сте, неразположени ли сте духом, произнесете **Аум** няколко пъти – тя е дума на Духа. Изпеете ли тази дума от неговия език, Той ще ви разбере и помогне, защото разбира и знае нуждите ви.”

3. **Изгрява Слънцето.** Дадена на 22 октомври 1922 г., Общ окултен клас, II година, 4-та лекция. Учителя казва: „Тук със съвършена простота в тонове и думи е създадена величествената картина на изгриващото Слънце. В окултната музика никога не се допускат думи и тонове с две значения. Песента **Изгрява Слънцето** е образец в това отношение.

(Тези три песни със съответен текст – даден от Учителя, се играят като упражнения в Паневритмията. б.а.)

4 Фир- Фюр-Фен – Благославяй. Дадена на 21 август 1922 г. на събора в ъв Велико Търново в беседата „Музика, работа и пост”. Тази песен е за тониране и лекуване – регулира теченията на силите в човека, потавя го в хармония с Битието. Думите са на стар свещен език, не могат да се преве-

дат буквално; Учителя им дава само приблизителен и частичен превод. **Без страх и тъмнина! Фир-фюр** – това, което ръководи човека; фен – отстранява препятствията и пречиства. **Тао** – обгражда, пази човека като среда, в която е потопен; **Тао** е Абсолютното, Непроявеното, Безграничното; **Би** – това, което се проявява; **Аумен** – всички качества, които се съдържат в Божественото – всичко, което трябва да израсне и да се прояви в своята пълнота. **Фир-Фюр-Фен** е ритмично изречение, това са ритмични думи със силни вибрации от естество, което може да събуди нещо ново в съзнанието на хората, потънали в материалния живот.

5. **Венир Бенир**. Дадена на 5 ноември 1922 г., Общ окултен клас, II година, 6-та лекция. **Венир бенир** е окултен източен мотив, възприет от западните народи. Мистичното значение на песента е следното: **Венир-Бенир** – Ти, Велики, който благославяш всички и всичко. **Бихар Бенум** – Да бъде благословен. **Ил Бейот** – Боже, благослови Великото, младостта, началото на живота. **Ил Безут** – Благослови младия, начеващия, Божествения живот, благослови Божественото, което зачева в душата – диханието на Бога, което сме приели първоначално. **Он Бейот** – Той е сам, Единственият, който благославя. **Ил Безут, Он Бейот** – Той е всичко, Той е навред. **Зун Мезун** – Целият наш Живот. Бином Ту Мето – Сега така да бъде! Това е отношението на великото към малкото – душата. И малкото се изпълва с мисъл за великото, за Бога; душата си спомня времето, когато е приела първия дъх от Божието дихание. (По Учителя, Общ окултен клас, 8 май 1940 г.)

6. **Вехади**. Дадена на 17 юни 1925 г., Общ окултен клас, IV година, 28-а лекция. Думата Вехади означава започване на определена работа. Мотивът е малък пасаж от една свещена песен.

7. **Кажу ми Ти Истината**. Дадена на 26 декември 1924 г., Общ окултен клас, IV година, 7-ма лекция.

8. **Давай, давай**. Дадена на 28 декември 1926 г., Общ окултен клас, VI, 15-та лекция. Тази песен е силен мотив, който събужда в съзнанието ред образи и картини. Тя поражда у човека подтик да дава, да сее в нивата на Живота. Когато пееш **Давай, давай**, казваш: „Ад трябва да давам”. Който дава чисто пшеничено семе, същото ще се върне при него. **Давай, давай** – почва на тона ла, който символизира извора – значи ти си извор, трябва да течеш. Ти си се свил – стани, свърши каквато и да е работа. Понятието **Давай, давай**, има много широк смисъл.

9. **В начало бе Словото**. Дадена на 5 ноември 1924 г., Общ окултен клас, IV година, 4-та лекция. Текстът на тази песен е взет от **Евангелието от Йоана** 1:1-5. Първите два стиха изразяват действие на Духа, третият стих – действие на ума, четвъртият стих – действие на сърцето, а петият стих изразява материалния свят. Тъмнината представлява материалния живот, в него прониква Светлината. Из Божественото начало на

нещата е излязло Словото във величествената си красота. **В начало бе Словото и Словото бе у Бога** – този стих е много важен; когато стане човек сутрин, ще го прочете, ще го изпее и ще мисли върху него, докато в ума му дойде Светлина и той възприеме тази велика идея. Тогава неговото сърце ще се преобрази – ще стане по-меко, умът му ще се преобрази – ще започне да мисли по-право. Тази песен изразява новата насока, която иде в музиката – тя е музика на Любовта.

10. Духът Божи. Дадена на 13 ноември 1922 г., Общ окултен клас, II година, 7-а лекция. Тази песен Учителя нарича окултен преход – тя ни въвежда в окултната музика.

11. Запали се огънят. Дадена на 8 август 1933 г., Витоша, Бивака **Ел Шадай**.

БИБЛИОГРАФСКА СПРАВКА

1. Науката и възпитанието, 2007 г.
2. Интуицията – гласът на душата, 2007 г.
3. В начало бе, 2003 г.
4. Сила и живот, 2006 г. I том
5. Влияние на светлината и на тъмнината, 1995 г.
6. Фактори в природата, 1999 г.
7. Разумният живот, 1995 г.
8. Положителни и отрицателни сили в природата, 1998 г.
9. Условия за разумния човек, 1997 г.
10. Посока на растене. Светото място, 1995 г.
11. Учителят за образованието, 1994 г.
12. Аз, човекът, сборник, 1994 г.
13. Малки и големи придобивки, 1936 г.
14. Петимата братя 1949 г.
15. Живот и отношения, 1947 г.
16. Добри и лоши условия, 1937 г.
17. Великите условия, 1944 г.
18. Пътят на ученика, 1927 г.
19. Лекции пред Общия окултен клас, год.4, 1927 г.
20. Окултни лекции, 1922-23 г.
21. Великата разумност,
22. Неразрешеното, 1933 г.
23. Дали може, 1942 г.
24. Поучаваше ги, 1949 г.
25. Опорни точки в живота, 1949 г.
26. Учителят говори, 2005 г.
27. Акордиране на човешката душа, том II, 2000 г. и том III, 2001 г.
28. Мисли за всеки ден, 2009-2010 г. 2010-2011 г. 2011-2012 г.
29. Енциклопедичен речник, 2002 г..
30. За мистичните учения, 2008 г.
32. Освобождение чрез космическо съзнание, 2001 г.
33. Новата култура през ерата на водолея, том II, 1992 г.
34. Доброто разположение, 2002 г.
35. Здраве, сила и живот, 2004 г.
34. Съборни беседи, 1940 г.
35. Разумното сърце, 2003 г.
36. Смени в природата, 1938 г.
37. Съзвучия от бъдещето, 1992 г.
38. Завета на цветните лъчи на Светлината, 1999 г.
39. Песни от Учителя, 2006 г.

